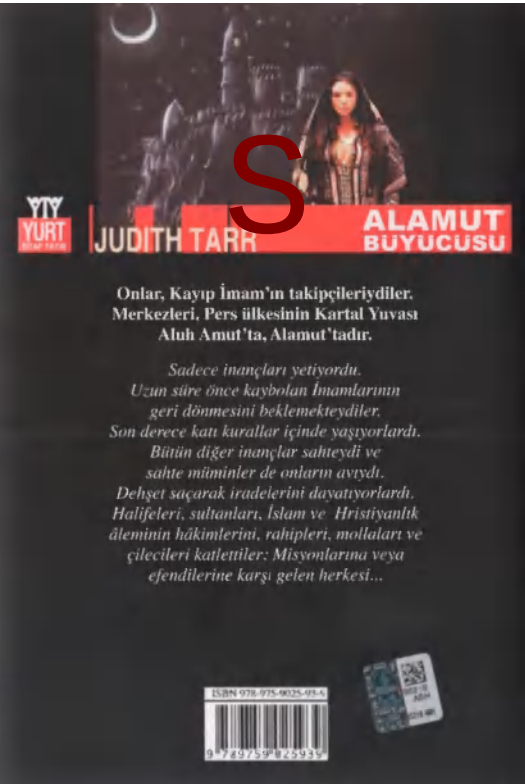

YURT
KİTAP-YAYIN
ALAMUT
BÜYÜCÜSÜ
JUDITH TARR

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS



Zira bu topraklarda Tanrı'ya ilk kez ibadet edildi
Ve o Rab olarak bilindi.

Louis'le birlikte gideceklerin
Cehennemden korkmasına gerek yok,
Zira onların ruhu Cennet'e gidecek
Rab'bimizin melekleriyle birlikte.

Hadi gidip Musa'yı fethedelim
Sina Dağı'nda uyumakta olan;
Sarazenlerin arasında bırakmayalım ne onu
Ne de tek bir vuruşla
Kızıl Deniz'i ayırdığı değneği,
Ve büyük bir kalabalık izledi onu;
Ve Firavun geldi onların ardından:
O ve bütün halkı yok oldu.

ALAMUT BÜYÜCÜSÜ
© Judith Tarr, 1989

Orijinal Adı
ALAMUT

© Yurt Kitap-Yayın, 2011

Bu kitabın Telif Hakları Anatolialit
Telif Ajansı Aracılığıyla Alınmıştır

Yurt Kitap-Yayın 249
ISBN 978-975-9025-93-9
Aralık 2011, Ankara

Çeviri
Nur Yener

Kapak Tasarım
Ali İmren

(Kapak Genel Tasarım Serdar Toka)

Özkan Matbaacılık, Ankara
Sertifika No: 10642

Yurt Kitap-Yayın
Konur Sokak 26/3
Bakanlıklar/ANKARA
Tel: 0.312. 417 35 49
Fax: 0.312. 425 36 40
Sertifika No: 16451
e-mail: yurtkitap@yurtkitap.com
www.yurtkitap.com

ALAMUT BÜYÜCÜSÜ

JUDITH TARR

Çeviri: *Nur Yener*

YTY
YURT
KİTAP YAYIN

I

S

AQUA BELLA



Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

I

Güneş doğduktan sonraki ilk saatte pek uysaldı. Hafifçe Kudüs'ün tepelerine vuruyordu; Aqua Bella kalesinin duvarlarını, duvarların aşağısında bir araya kümelenmiş köyü ve arazinin büyük zenginliği olan yeşilliği sanki altına buluyordu: kutsal meşeleri, kutsaldan da öte zeytin ağaçlarını ve akarsu boyunca uzanan iç içe geçmiş bitkileri. Ara sıra bir kahkaha dalgasının yükseldiği akarsuda kadınlar yüksek ve ahenkli bir sesle şarkı söyleyerek yıkanıyorlardı.

Denize giden yoldan, silahlarını ve zırhını güvercin grisi bir katıra yüklemiş bir adam geliyordu. Kızıl doru, güzel bir ata binmişti ve kendisi de hayat dolu, güzel bir mahlûktu; gri pelerini kıpkırmızı bir alevden geriye savruluyordu ve kılıcının topuzunda bir yakut vardı. Savaş atının üstünde ilerlerken şarkı söylüyordu:

Chevalier, muit estes guariz,
Quant Dieu a vus fait sa clamur
Des Turs e des Amoraviz,
Ki li unt fait tels deshenors...

Kadınların şarkısı gittikçe zayıflayarak kesildi. Yeşilliklerin içinde güvende olan kadınlar bu mucizevî manzaraya bakakaldılar: korunmasız, refakatsiz, altın ve ihtişam içinde bir şövalye. Mutlaka ya deliydi ya da Tanrı'nın koruduğu bir kuldu.

Sesi hem boğuk hem berraktı, özgür, mutlu ve korkusuzdu, otuz yılda kazanılan bir savaş için silahlanmaya çağırıyordu.

Ki ore irat od Loovis
Ka mar d'enfern avrat pouur,
Char s'aime en iert en pareis
Od les angles nostre Segnor.

Ne cehennem korkusu dertti ona, ne de ölümcül çelik silahlar. Aygırı rüzgârın dalgalandırdığı bir peçeden ürküp yan yan giderek dans etti; adam güldü ve sık çalıların arasında kendisine dikilen kocaman açılmış, utangaç ya da büyülenmiş ışıl ışıl gözlerin önünde eğilirken şarkısının ritmini bozmadı.

Alum conquere Moises,
Ki gist el munt de Sinai;
A Saragins nel laisum mais,
Ne la verge dunt il partid
Le Roge Mer tut adun fais,
Quant le Grant peple le sequit;
E pharaon revint apres:
El e li suon furent perit.

Adamın gözleri Sarazen kadınlardan ne özür diledi, ne de buna gerek olduğunu düşündü. Yaprakların arasından bir iki gülümseme görünüp kayboldu. At burnundan soludu. Binicisi tekrar başını eğerek selam verdi ve birden dönerek atını eşkinle kaleye giden yola sürdü. Kadınlar onun uzaklaşmasını izledikten sonra tekrar yıkanmaya ve hemen ardından şarkı söylemeye koyuldular. Yeni bir şarkıydı bu: sabah ve güneş ışığı hakkında, Frenk bir savaş atının üstünde halkının zaferini anlatan bir şarkı söyleyen bir ateş ruhu hakkında.

Yol ve şarkı aynı anda sona erdi. Şövalye Aqua Bella kalesinin kapısındaki muhafıza gamsız ve mutlu bir selam vere rek, yalnız, görkemli ve kesinlikle Hristiyan şahsını adamın kısık ve ihtiyatlı bakışlarına sundu. Bu ihtiyat Outremer'e*, Sarazen'lerin boğazına yapıştığı, savaş hazırlığında olan krallığa özgüydü. Ve o her zaman insanların dikkatini çekiyordu. "Efendine söyle" dedi, "akrabası onu selamlamaya geliyor."

** Birinci Haçlı Seferi'nden sonra Urfa, Antakya, Trablus ve Kudüs çevresinde kurulan Haçlı devletlerine, özellikle Kudüs Krallığı'na verilen isim*

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Gözler iyice kısılarak çizgi haline geldi. Doru savaş atı, sabahın parlak ihtişamı içinde karanlığın tadını alarak ayağını yere vurdu. Şövalye güneşin altında ürperdi. Birden o mutlu hali bir daha dönmemecesine kayboldu.

"Brychant!" İçerden gelen genç, fakat metin olmaya çalışmasına rağmen gençlikle ilişkisi kalmamış bir sesti bu. "Brychant, kim geldi?"

Hiç kimse, diye yanıtlayacaktı muhafız. Şövalye bu düşüncenin adamın zihninde biçimlenmesini izledi. Doğudaki bütün haydutlara yem olacakmış gibi süslü püslü giyinmiş, tek başına dolaşan, güneşin işkence ettiği bu ülkede bir zambak gibi bembeyaz ve görünüşünden anlaşıldığına göre bu topraklara henüz ayak basmış olan aptallan konuk edecek zaman değildi şimdi.

Muhafızın açılan ağzından sözler sertçe ve hızla döküldü. Ama içerde konuşan gelip arkasında durmuştu. Sarazenler gibi esmer, incecik bir oğlandı bu. Yaralı bir yavru geyiğe benzeyen gözleri yabancıyı önce hızla, sonra daha yavaş incelerken koskocaman açıldı. "Prens?" diye fısıldadı oğlan. "Prens Aidan?" Gösterdiği çabadan ince bedenini sarsılarak kendini toplayıp büyük bir saygıyla eğildi. "Majesteleri, bizi onurlandırdınız. Brychant'ı affetmelisiniz, hepimiz yanlış anladık, biz."

Prens Aidan eyerinden indi. Brychant hâlâ şüpheyle, dik dik bakarak at ve katırla ilgilenmeleri için oğlanlara bağırdı. Bu kadar mükemmel bir saray adamı olan ve gözyaşlarını tutmak için bu kadar mücadele eden bu çocuktan başka hiçbir şeyi görmedi prensin gözü. "Thibaut" dedi Aidan, onu omuzlarından tutarak. "Sen Thibaut olmalısın." Oğlan titriyordu. Aidan sırtını sıvazlayarak onu sakinleştirdi. "Neler oldu?"

Oğlanın gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı, gözyaşlarıyla birlikte de bilgi. "Hayır" dedi Prens Aidan usulca. "Ah, hayır."

Oğlan artık duymuyordu. Aidan'ın kolları çocuğu sardı; zihni karanlığın peşinden gitti.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Onu salona koymuşlardı. Bir rahip başında mırıldanıyordu. İnsanlar öylece duruyordu. Aidan onların ağlayıp sızlanmadığını ve ortalıkta dolanmadığını fark etti. Onların kederi prense bir tokat gibi çarptı ama korkulan daha güçlüydü. Bu korku nefesini kesti.

Bunları bir yana itti. Oğlan yanında değildi. Kolları bomboş halde tabutun durduğu sedyenin önünde dikildi: aslında bu üstünde ipek bir örtü olan bir masaydı, orada yatanın üstünde de bir başka örtü vardı. Artık genç olmasa da henüz yaşlanmamış bir adamdı bu; oradaki herkes gibi beyaz teni güneşten esmerleşmişti ama şimdi soluktu; erkenden kırlaşan siyah saçları ve uzun çenesiyle uyumlu uzun bir burnu vardı. Her zaman çok devingen olan yüzü aniden ve korkunç biçimde hareketsiz kalmıştı.

"Onu kim öldürdü?" dediğini duydu Aidan; ağzından çıkanı duyunca ürperdi. O kadar yumuşak, o kadar sakin ve o kadar ölümcüldü ki. "Kim canına kıydı?"

"Kim soruyor?"

Döndü. Diğerleri geriye çekildiler. Bu kadın çekilmedi. Aidan bu ruhu tutan şekli zar zor gördü. İşte içindeki yangına eş bir yangın, kendisininkiyle rekabet edecek bir keder ve gökyüzü kadar amansız bir irade vardı karşısında. Onun yerine bedeni düşündü. Onu bir dizinin üstüne çöktürdü ve başını eğdirdi. "Leydim."

"Kimsin?"

Biliyordu. Ama onun söylemesini istiyordu. "O benim kız kardeşimin oğluydu." Başını kaldırıp koyu gözlerin içine baktı. "Bunu kim yaptı?"

"Eğer sen onun söylediği kişiysen, sormana gerek yok" dedi.

Kadın ondan korkmuyordu. Gereint'in kadına bahsetmiş olduğu onca şöhreti ve bir batılı için bile oldukça uzun olan boyuyla orada dikilirken bile. Tabutun yattığı sedyeye gitti, üstüne eğildi, elini soğuk yanağın üstüne koydu. "Çocuğum"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dedi, *langus d'oeil* dilinin tıngırtısından daha zengin ve anlaşılması daha zor olan kendi halkının dilinde. Gümüşi saçları okşadı. "Gereint, çocuğum, beni bekleyemeyen neydi?"

Eli başından kaskatı kesilmiş omzuna ve susmuş kalbine kaydı. On yıl. Ne kadar az bir zaman. Oğlan gitmişti, çünkü öyle gerekiyordu. Ve Aidan oyalanmıştı, çünkü öyle gerekiyordu. Sorunlar; bir krallık; savaşlar ve elçilikler konusunda küçük bir mesele. Gereint zaferi ve Kudüs'ü istemişti.

Her ikisini de elde etti. Ve de denizin ötesindeki krallıktan bir leydiyi, Kutsal Şehir'den birkaç saat uzakta bir malikâneyi ve nihayet akrabasının gitmeden evvel vermiş olduğu sözü yerine getirmek için geri döndüğü sabah da ölümü.

Tabut örtüsünün altında onu doğu ipeğinden bir cübbe giydirmişlerdi. Fakat Aidan neyse oydu. Kalbi yarmış olan bıçağın açtığı dar yarayı, o kadar korkunç olmasına rağmen incecik olan yarayı gördü.

Gereint asla uyanıp bu yarayı hissetmemişti. Leydisinin yanında uyurken ölmüş, leydisi habersiz uyumaya devam etmiş ve uyanınca öldüğünü görmüştü. Aralanndaki yastığın üstünde bir çörek vardı. Yuvarlak, hoş kokulu, fırından yeni çıkmış gibi sıcak bir çörek. Bu evde böyle çörekler pişirilmezdi, başka evlerde de öyle, biri dışında.

Haşhaşiler. Aidan onları duymuştu, bir efsane olarak, çocuklan korkutmak için bir masal olarak anlatılıyorlardı. Pers Ülkesi'nin kara göbeğindeki Alamut'tan gelen kâfirler, deliler, fanatiklerdi bunlar. Geceleri ruh gibi geliyorlar, efendilerinin emrettiği gibi öldürüyor ve kayıplara karışıyorlardı. Eğer Tanrı'nın inayetiyle biri yakalanırsa, katil silahını kendisine çeviriyor ve melun tanrısına övgüler düzerek çılgın bir zevkle ölüyordu.

Aidan başını kaldırdı. Gülümsüyordu. Elleri titriyordu. Kadın istavroz çıkardı. Aidan'ın gülümsemesi yayıldı. Alamut çok güçlüydü, herkes öyle söylüyordu. Alamut yenilmezdi. Fakat bunun üstüne bahse girmek isterdi. Hiç Rhiyana'lı Prens Aidan gibi biriyle karşı karşıya kalmamıştı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Kadına döndü. Marg e ret de Hautecourt, diye zihninde ismini tekrarladı. Gereint'in leydisi, mektuplarındaki resmi ifadelere rağmen gülerek abayı yaktığını itiraf etmiş olduğu kadın. Pek matah bir güzelliği yok. Kısa boylu ve biraz tombul bir kadın, kocasından daha yaşlı ve bunu gösteriyor, Frenk babasına benzer hiçbir yanı yok. Akarsuyun kenarındaki kadınların öz kardeşi olabilirdi. Kâfir. Sarazen. Burada ona verecekleri isimle *pullana*, yarım kan, güçlü ve yine de hor görülen kişi.

Başı belli belirsiz sallandı. Hayır, bu kadın hor görülmüyordu. Kadın onun kim olduğunu biliyor, bunu ne anlama geldiğini anlıyor ve ondan hiç korkmuyordu.

Prens sözlerini tartarak kadına hitap etti. "Bu yaptıklarını ödeyecekler. Yemin ederim."

Adam irkildi. Kadın eline dokunmuştu; "Hayır" dedi kadın, "bu benim işim. Seni bu batağa sürüklemeyeceğim."

"O benim için akrabadan öteydi. Kız kardeşimin oğluydu. Doğduğu zaman onun yanındaydım."

Daha çok istavroz çıkarmalar. Maigaret döndü. Sesi hiç yükselmedi ama göz süzenler dağıldı. Kale uyandı, silkinerek girdiği şoktan çıktı, tekrar güçlü bir yerleşim haline geldi.

Ve bütün bunlar usulca söylenen birkaç sözle gerçekleşti. Aidan bu sözlerin onu idare etmesine izin verdi. Hizmetçileri, hizmetleri, doğunun uzun ve lüks banyosunu kabul etti. Onun için konulan giysiler sade, siyah beyaz ve desensizdi: Arap ipeği ile ketenden daha yumuşak, ince, mucizevî bir şekilde serin tutan bir dokumaydı. "Pamuk" dedi, ona hizmet eden sakallı, sarıklı ve son derece kibar bir Sarazen. Yiyecek ve şarap sundu. Aqua Bella'yı sıkı bir denetim altında tutan leydinin, görgü kurallarının hatırına uyuklayan bir hizmetliyi yanında tuttuğu çatıdaki odasına kadar ona eşlik etti.

Leydi kendisini de sıkı bir denetim altında tutuyordu. Bir saat boyunca ölüm dışında her şeyi unutmuştu. Şimdi kim olduğunu hatırlamıştı. Büyük bir leydinin yabancı bir diyardan

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

gelen bir prensi selamlayacağı gibi, kederini nezaketle maskeleyerek selamladı Aidan'ı. "Böyle kötü şartlarda tanıştığımıza üzüldüm" dedi, Aidan'ın aklına çeliğin üstüne yayılan ipekli bir kumaşı getiren yumuşak bir sesle. "Gereint senin gelmeni bekleyen bir çocuk gibiydi. Her sabah, 'Bugün, belki de bugün gelir' diyordu. Ve gülüyordu, çünkü yetişkin bir adam ve Kudüs Krallığı'nın Yüce Sarayı'nın bir baronu olmasına rağmen, bir çocuk gibi akrabasını tekrar görmek için hevesleniyordu."

"Ve ben daha kapıdan girmeden benden bıkmıştın bile."

Şaşırarak bir kahkaha attı. "Herhangi birinin böyle bir mükemmellik abidesi olabilmesine hayret ediyordum. Batının en büyük şövalyesi, en tatlı sesli şarkıcı, insanların en adili ve en kibarı ve..."

"Durun, leydim! Merhamet edin!" Kadın gibi o da gözlerinden yaşlar akarak gülüyordu. "Gereint sevdiği zaman ölçüsüz seviyordu. Biraz ünüm var, yeterince de varlıklıyım ama diğerleri gibi bir insanım."

"Pek sayılmaz" dedi Margeret, yine sakin ve yumuşak bir sesle.

Prens kendi ellerine baktı. Uzun eller, sahip oldukları güce rağmen fazla ince, fazla beyaz, fazla pürüzsüz ve fazla genç. Gözlerini kaldırdı. Margeret gerçeği anyordu. Ona gerçeği verdi. Kadın ondan kaçmadı. "Babam ölümlüydü" dedi adam.

"Annen değildi."

"Kızı öyleydi."

"Ve kızının oğlu da." Margeret'in sesinde hiç burukluk yoktu. "Gereint soyundan gurur duyuyordu, sihir yanından geçip gitmiş olsa bile. Beyaz büyücülerin akrabasıydı; kanında ihtişam taşıyordu. Ama yine de ölümlü olduğuna sevindiğini söylüyordu. Daha büyük bir yük taşımaya uygun değildi. Güzellik veya ölümsüzlük."

"Biz ölebiliriz" dedi Aidan. "Eğer kılıç yeterince keskinse.

Eğer kalp kesilir veya omurga kırılırsa. Bizler de öldürülebiliriz."

"Onun öldürüldüğü kadar kolay mı?"

Aidan başını kaldırdı. "Onu öldüren ölümlü bir adamdı." Boğazı düğümlendi. Birden üşüdü. "Bana nedenini söyle."

Kadının söylemeyeceğini düşündü. Yüzü sertleşmişti.

Maigeret yuvarlak, gösterişsiz yüzünde pek güzel duran gözlerini adama dikti. Gözlerinde yumuşaklık yoktu. Kınından çıkartılmış kılıçların arasından, konsey masalarında ve kralların meclislerinde de böyle gözler bakmıştı ona. En azından bunlar insan gözleriydi. Kendilerinkiler değildi.

"Söyle bana" dedi.

"Bu onun hatası değildi." Zayıf bir kadın gibi ellerini ovuşturmadı. Ellerini kucağında yumruk yapmıştı; sanki onu büyülüyorlarmış gibi gözlerini onlara dikmişti. "Sana benim kim olduğumu tam olarak söyledi mi? Aqua Bella'lı Hautecourt, evet. Outremer'de doğmuş bir barones. Fakat aynı zamanda duvarın öteki tarafında da doğdum. Annem İbrahim'in Evi'nden bir kızdı. Batıda bunun hiç anlamı yoktur: bir tüccarın evi, üstelik kâfir de. Fakat Halep'te bu aynı soylu olmaya benzer. Benim annem ticaret yapan krallıklar arasında bir prensesti, bir kraliçenin kızıydı. İbrahim'in Evi kervanların gittiği her yerde bilinir; onun Londra'dan Semerkant'a, Cenova'dan Bizans'a, Rusya'dan Nubia'ya kadar her yerde hısımları, müttefikleri ve hizmetkârları vardır. İpek yolları, baharat yolları, altın, tuz ve kürk yolları – o bu yolların hepsine hâkimdir.

"Ve bir kralın oğlu olarak senin de bildiğin gibi, güç kıskançlık doğurur. İbrahim'in Evi'nin çocukları ittifaklar yapmak için hep uzaklara seyahat ettiler ve bazen Ev'in hatırına Peygamber'in İnancını terk ettiler, tıpkı uzun zaman önce Musa'nın inancını terk ettikleri gibi. Annem de öyle yaptı.

Ben onun tek çocuğuydum. O beni iki dünyada da yetiştirdi ve babam buna izin verdi. Babam tuhaf bir adamdı. Ka-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

rısından daha yaşlıydı, görünüşte kaba saba bir asker, ünlü bir savaşçıydı ve bir keşiş oldu. Savaşçı bir keşiş bile değil; bir Benediktin Tarikatı'nın keşişlerinden bir Cluniac, manastıra çekilmiş bir çileci oldu. Gitti, hiçbirimiz nedenini bilmiyorduk; Haçlı seferlerinde savaştı; Kudüs Kralı'na hizmet etti, toprağını kazandı, İbrahim'in Evi'nden bir kadın aldı. İnsanlar kâfir olduğunu söylediler. Bence aslında sadece uygar bir adamdı o." En vahşi batıdan yeni gelmiş olan konuğuna baktı ve sanki temizlemek ister gibi başını sertçe salladı. Tekrar konuşmaya başladığında sanki bambaşka bir şeyden bahsediyor gibiydi. "*Haşhaşiler* hakkında ne biliyorsun?"

Kadın bu sözcüğü soğukkanlı bir şekilde, Aidan'ın her zaman duymuş olduğu gibi, içinde korku ve nefret tınısı olmadan söylemişti. Sanki sadece bir isimmiş gibi.

Bu horlamaktan daha etkileyiciydi. Aidan bunu takdir etti. "Onlar Suikastçılardır." Son derece sessiz ve son derece hızlı bir şekilde öldürmek üzere eğitilmiş, uyuşturucu kullanan veya kötü ruhlann eline geçmiş deliler. Cennete giden yolun cinayet işlemek olduğuna inanırlar. Deli bir krala veya krallara itaat ediyorlar. İnsan olduklarına dair bazı şüpheler var."

"Oldukça insanlar" dedi Maigeret, sesinde belli belirsiz bir ironiyle. "Bölücü onlar, Hristiyanların tabiriyle sapkınlar, Kayıp İmam diye adlandırdıkları birinin fanatik takipçileri. Merkezleri Pers Ülkesi'nin Kartal Yuvası Aluh Amut'ta, Alamut'tadır; ama tüm İslam memleketlerinde güçlüler. İbrahim'in Evi'nin bulunduğu Halep'te çok güçlüler. Özellikle Suriye'de Masyaf ta çok güçlüler, öyle ki bazıları Alamut Kalesi'nin ya da kısaca Alamut'un daha önemsiz olduğunu söylüyor.

Sadece inançlan yetiyor. Uzun süre önce kaybolan İmamlarının geri dönmesini bekliyorlar. Son derece katı kurallar içinde yaşıyorlar. Bütün diğer inançlar sahte ve sahte müminler de onların avı. Dehşet saçarak iradelerini dayatıyorlar; as-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

lında onlar için cinayet kurtuluşa giden yol. Halifeleri, sultanları, İslam ve Hristiyanlık âleminin hâkimlerini, rahipleri, mollaları ve çilecileri katlettiler: onların misyonuna veya efendilerine karşı gelen herkesi.

Suriye'deki en büyük liderleri Masyaf Efendi'sidir. İsmi Sinan. Muhammed oğlu Salman oğlu Sinan, kendisine Reşiddüddin diyor; başkaları ona Şeyh-ül Cebel, Dağların Şeyhi diyor. Alamut'taki Efendi'ye sadakatini açıkça belirtiyor ama en başta kendisine hizmet ettiği gizli bir sır değil. Suriye'deki Fedailer Alamut'a sözde bağlılık gösteriyor ve Masyaf'ın istediklerini yapıyorlar. Halep'te Alamut'a baş eğmeye bile zahmet etmiyorlar.

"Gücün nasıl bir şey olduğunu bilirsin" dedi Margeret. "Asla fazla ve asla yeterli olmaz. Sinan bütün mezhebine hükmedecek ve Suriye'nin ve Outremer'in büyük kısmına egemen olacak gibi görünüyor. Ama *büyük* kısmı *hepsi* demek değil. Daha çoğuna sahip olmak isteyecek. Bunu elde etmek için her şehirde gözleri ve kulakları olması gerekiyor; müttefiklere, hizmetkârlara, kölelere ihtiyacı var. O" dedi Margeret, "İbrahim'in Evi'ne ihtiyacı olduğunu düşünüyor."

Margeret konuşurken Aidan sandalyesinden kalkarak dolanmaya başladı. O böyleydi; eğer gerekiyorsa hareketsiz oturabilirdi ama hareketsizlik kafasını toparlamasına engel oluyordu. Çöken sessizlikte topuklarının üstünde döndü ve leydiye bakarak bekledi.

Kadın aklına gelen bir anıya belli belirsiz gülümsedi. Gereint onu uyarmıştı: "Eyer dışında hiçbir yerde uzun süre oturamaz. Elinde değil. Doğuştan yerinde duramıyor. Tann'nın hatası. Erkek kardeşi sessiz sakin, o ise cıva gibidir."

"Bu pek doğru değil" dedi Aidan. Birden gülümsedi. "Ama yeterince doğru." Başını bir yana eğdi. "Sinan kendisine sadık bir casus ağı olmasını istiyor. Bunu anlayabiliyorum. Neden özellikle annenin ailesi?"

"En büyük aile o" diye yanıtladı Margeret. "Ve onun iste-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

diği bir şey var onda." Aidan'ın gözlerine baktı. Gereint onların da kendisininkiler gibi deniz-grisi olduğunu söylemişti: kuzey denizi ve kuzey taşı. Bu gözler Margaret'e saf çeliği hatırlattı. Aidan hareket ettiği zaman tuhaflığı gördü: kediyeşili gözler. "Gereint buraya geldiği zaman ben duldum" dedi. "İki küçük çocuğu ve beni korumaya yetecek kadar erkek çalışanı olan, burayı idare eden bir kadındım. Hakkım olarak Aqua Bella'nın sahibiydim. Kocam Antakya Prensi'nin bir tebaasıydı Topraklarını Thibaut dışında diğer oğullarına miras bıraktı. Benim için önemli değildi. Aqua Bella benimdi. Ve İbrahim'in Evi'nde de payım vardı.

"Sinan beni istedi. Kuzenlerimden birini değil de beni, çünkü ben hem Frenk, hem de Sarazen'dim. Hristiyanlığım engel değildi. Ne de olsa bir kadınım ve bir kadın erkeğinin olmasını emrettiği şeydir. O benim Ev'imi ve Kudüs Krallığı'ndaki yerimi istiyordu. Belki biraz da beni istiyordu. Gençken bu kadar yüzüne bakılmaz biri değildim.

"Onu reddettim" dedi. "O diretti. Kendime ait bir kadın olduğumu anlayamıyordu. Görev icabı ve babamı hoşnut etmek için bir kocaya varmıştım. Kendimi hoşnut etmek için de bir başkasını seçtim. Sonra Sinan'ın beni rahat bırakacağını sandım. Ve kafasını ona takmasın diye, kızımı Acre'deki bir baronla evlendirdim.

Fakat Sinan Alamut halkındandır. Kendi efendisinin iradesi dışında hiçbir iradeyi kabul etmez ve kendisini efendi saydığı için de bu sadece kendisinin iradesiydi. Bana bir süre ilişmedi. Sonra bana emretti. Frenk oğlumu bir tarafa bırakıp evlenme teklifini kabul edecektim. Sözle yanıt vermedim. Sadece güldüm. Bundan gurur duydum. Tam bir budalaydım.

Zaman geçtikçe budalalığım iyice arttı. Emreden Sinan tehdit etmeye başladı. En iyi av köpeğimi katletti; bir tayken büyüttüğüm aygırımı katletti. Bense sadece ona meydan okudum. Sonra beni kendi halime bıraktı. Kazandığımı sandım. Gevşedim. Ve yeni bir mesaj geldiği zaman boyun eğ-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

medim. *Teslim ol*, diyordu, *yoksa gerçekten şiddete başvu - racağım.*

"Karşı koydum" dedi kadın, "ve yine uzun bir süre hiç darbe gelmedi. Akıllı olduğumu düşünüyordum. Kendimi korumaya çok dikkat ediyordum. Beni kaçıracağını düşünüyordum; bunun için her türlü önlemi aldım.

"Ama o bir Fedai. Onun gücü ölümcül. Beni almadı. Lordumu aldı."

Aidan hareketsizdi. Titreyen bir hareketsizlikti bu, rüzgâr esmeyen yerdeki bir alev gibi.

"Görüyorsun" dedi Maigeret, "hepsi benim yüzümden. İbrahim'in Evi'ni o adamın eline bırakmayacağım."

"Bırakmayacaksın."

Aidan'ın yüzü ve sesi Maigeret'i yerinden kaldırdı. "Senin bu işle bir ilgin yok."

"Düşmanın olduğunu kesinleştirdi."

"O zaman beni öldürsen daha iyi olur, çünkü akrabanın ölmesine ben neden oldum."

Aidan bu sözlerdeki mantığı düşündü. Öfkesi doruktayken bile bunu yapabiliyordu. Dişleri göründü. Bu bir gülümseme değildi. "Aptallığının sana ne kazandırdığını gördün. Bu yeterli bir intikam. Hayır, leydim; talibinin bana bir kan borcu var. Bunu şahsen ödeyecek, Alamut'u yerle bir etmem gerekse bile."

"Masyaf'ı" diye düzeltti kadın, sakin ve korkusuz bir sesle.

"Masyaf'ı, Alamut'u ve eğer gerekirse, Haşhaşilere sadık olan bütün kulübeleri ve barakaları."

"Sadece tek bir insan hayatı için mi?"

"O kız kardeşimin oğluydu."

Maigeret sanki Aidan alevlenecekmiş gibi ona dokundu. Eli soğuk ve hareketsizdi. Aidan bu eli yakaladı. Bu acı verse bile el kaçmaya çalışmadı. "Ne kadar güçlüsün" dedi kadın, sadece ilgiyle bakarak. "Gerçekten onun için yas mı tutuyor-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

sun? Yoksa karşına bu kadar çetin bir savaş çıktığı için memnun musun?"

Aidan onu öldürebilirdi. Kolayca. Hiç zahmetsiz bir yumrukla. Ya da kafasını kırabilirdi. O ölümlü bir kadındı. Onun gücü önünde bir hiçti.

Maigeret bunu biliyordu. Hiç umursamıyordu. Bundan başka hiçbir şey yapamazdı; hiçbir erkeğe teslim olmayacaktı, kederin aptallaştırdığı beyaz bir büyücüye bile.

Aidan onu bıraktı. "Ne yapacaksam yapacağım" dedi.

Maigeret başını eğdi. Bu bir boyun eğme değildi. "Lahitte yatan akrabanı görecek misin?"

"Zamanım var" diye yanıtladı adam.

"Doğru, var" dedi kadın. Tekrar yerine oturdu ve kadınları çağırdı.

Aidan kovulmuştu. Bu pek alışılmadıktı ve kendisinin de kafası o kadar karışmıştı ki kadının istediğini yapmasına izin verdi. Daha sonra bunun bedelini ödeyecekti. Eğer ondan bunu isterse.

II

Bebek diş çıkardığı için huysuzlanıyordu. Kim ne verse istemiyordu. Anneannesi onu salladığı zaman emzik için feryat ediyordu; teyzeleri emzikle gönlünü yapmaya çalışırken annesinin memesi için bağırıyordu; annesi ona meme verdiği zaman morartacak kadar sert emiyor ve avaz avaz bağırıyordu. Annesinin içinden de, sırf onun sesini bastırmak için bile olsa, avaz avaz bağırmak geliyordu.

"Küçük bir prens bu" dedi, çocuğa içerleyen Laila. O doğana kadar Laila en kıdemsiz eş olmuştu ama en azından Sayyida'dan üstündü: sadece evin bir kızıydı o, en küçük kızdı ve en son o evlenmişti, hem de babasız bir hiçle. Ama Say-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

yida, Laila'nın hiç yapamadığını yapmıştı. Kocasına bir oğul vermiş ve böylece kendi dünyasının sınırları içinde itibarlı bir kişi olmuştu.

"Bir prens" diye tekrarladı Laila, ellerini kulaklarına bastırarak. "Onun kaprisine göre yaşıyoruz. Ne zamandır hiç uyuyamadım..."

Sayyida pişman olacağı bir şey söylememek için dişlerini sıktı. Göğsü ağrıdı. Hasan'ı dizlerinin üstünde sallamaya başladı. Çocuğun çığlıkları hıçkırıklı bir haykırışa dönüştü.

"Hey" dedi yeni bir ses. "Neler oluyor?" Hasan'ı kollarına aldı.

Sessizlik o kadar aniydi ki Sayyida'nın başı döndü. Bir an öylece oturup bunun keyfini çıkarttı. Sonra gözlerini açtı.

Hasan adamını bulmuştu. Yumruklan dünyadaki en güzel saçların içine dolanmıştı. Beklenmedik bir şekilde gülmeye başladı.

Laila ufak bir çığlık attı. Rahatça yerinde oturan tombul Fahimah misafirperverliğin gereği yiyecek içecek getirmeye gitmeyi akıl etti, fakat misafire doğrudan bakmıyordu. Anne -Sayyida için o her zaman ve değiştirilemez şekilde hep buydu- çok dik ve hareketsiz oturuyordu. Rahatsızlığını ifade edecek kadar ileri gitmeyecekti fakat hoşnutsuzluğu buz gibiydi.

Sayyida bunların hiçbirine aldırmadı. "Morgiana!" Misafirinin üstüne atladı, tabii bebeğin de. Hasan kaşlarını bile çatmadı. Sessiz bir keyif içinde büyülenmiş gibi duruyordu. "Morgiana!" diye bağırdı annesi. "Bir bir mucize! Bir oğlan evlat edinmek ister misin?"

Morgiana gülümseyerek başını salladı. Sayyida'nın coşkusu kadar Hasan'ın saçlarını çekiştirmesini de göz yumuyordu. "Selamet olsun hepinize" dedi, "ve bütün bu eve."

Bu Sayyida'ya geleneklerini hatırlattı. Keyif içinde dans etmek isterken elinden geldiğince kibarca eğildi. "Allah'ın selameti üstünde olsun, gelişinde ve gidişinde olsun. Ve bu gi-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dişin geç ve kutlu olsun." Nefesini içine çekti. "*Morgiana*! Ne zaman geldin? Neredeydin? Ne kadar kalabileceksin? Hasan'dan haberin var mıydı? Sen..."

Morgiana güldü. "Sırayla, aceleci: Şimdi geldim, neredeysem oradaydım, akşam ibadetine kadar kalabilirim ve evet, hem Maimoun'dan, hem de onun bu yakışıklı oğlundan haberim vardı."

Laila nazardan korunmak için bir işaret yaptı. Bu işaret sadece Morgiana'nın Hasan'ın erdemlerini bütün şeytanlara bağıra çağıra ilan etme gözü pekliğine karşı yapılmamıştı. "Bu değersiz kız" dedi, "bizi çileden çıkartıyor."

Morgiana ona bakmadı bile. Sayyida yutkunarak gülümsemesini bastırdı. Laila sadece onun güzel olduğunu bilmekle kalmıyordu, başkalarının bunu fark etmemesini de sağlamaya çalışıyordu. Ama Morgiana'nın yanında bu önemsizleşiyordu.

Morgiana ölçüsüz derecede, muhteşem güzeldi. Teni fildişi rengiydi. Gözleri zümrüt yeşiliydi veya Laila'nın kinle birçok kez söylemiş olduğu gibi kedi gözüne benziyordu. Saçları uğruna cinayet işlenecek kadar gürdü: hiçbir iyi Müslüman'ın elini sürmeyeceği koyu tatlı şarap rengindeki güzel saçları dizlerine kadar iniyordu. O bildik köhne odada, dört kadın ve bir bebeğin arasında bir yastığın üstüne oturduğu zaman kor gibi parlıyordu; derli toplu sade giysiler içinde bile, altın ve ipek dünyasına aitmiş gibi görünüyordu.

Fahimah yanında bir hizmetkâr ve küçük bir ziyafetle geri geldi. Anne bundan hoşlanmadı ama sesini çıkarmadı. Laila havayı kokladı ve kaşlarını çattı. "*Zirbajah* mı? Fahimah, biz onu şey için saklıyorduk..."

Anne ona baktı. Bu yetti. Suratını astı ama sustu.

Morgiana biraz ekmek, tuz ve helva yedi; *zirbajah* kâsesinden bir parmak alarak, sarımsak ve baharatlarla keskinleşmiş pilavın tadına vardı. Hasan hevesle elini uzattı. Morgiana ona biraz helva vererek gönlünü yaptı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Bir mucize. Hayır, diye düşündü Sayyida. Morgiana. Diğerleri, Laila bile, ondan sakınıyor, adeta korkuyorlardı. O ailenin efsanesi ve sırrıydı. *Zirbajah*'ın tadına varan, sadece önemli bir konuk için ortaya çıkarılan gümüş fincandan tatlı kahve yudumlayan çok ağır bir sırdı o.

Her şeyi tadıp gerektiği gibi iltifat ettikten sonra –sultanın mutfağında çıraklık yapmış olan Fahimah'dan pazardaki yeni pastacının da ismini alarak- uzun ve tatsız bir sohbete koyuldu.

Sayyida kendine zorunluluğu anlamayı öğretmişti. Ama kendine sabırlı olmayı öğretememişti hiç. Morgiana en iyi hikâyelerini yaşça daha büyük kadınların önünde hiç anlatmazdı. Onlar için o, kocaları ve efendileri ona tahammül etmelerini emrettiği için tahammül ettikleri ve Peygamber öyle buyurduğu için misafirperverlik gösterdikleri, adı kötüye çıkmış, garip biriydi. Sayyida içinse o sadece ve son derece karmaşık biçimde Morgiana idi. Ve bu mucize, görkem ve gerçek oldukları için eşi benzeri olmayan hikâyeler demekti.

Fakat Morgiana bunları herkese anlatmazdı, nezaket kurallarını da ihmal etmezdi. Sayyida onun ayağının dibine otururak evli bir kadının haysiyetine uygun davranmaya ve durmadan kıpırdanmamaya çalıştı. Anne mutlaka anlıyordu. Mekke'ye hac yolculuğunun her adımında Morgiana'yı takip etti; yanındaki herkes hakkında titiz bir şekilde sorguladı; şehirlerin bu en kutsalındaki her kutsal yerin her bir taşını saydı.

Hepsinin içinde Sayyida'nın aklının selametinin imdadına koşan Laila oldu. Nazikçe esneyerek yuvarlak hatlarını ortaya çıkaracak şekilde gerindi. "Misafirimizin affını diliyorum" dedi, "ama efendi kocam bu gece bana geliyor, onun için dinlenmeliyim, yoksa onu memnun edemem."

Sayyida dudağını ısırdı. Anne kıskançlığı aşmıştı. Fahimah önemsemiyordu. Fakat bu onlara bekleyemeyecek olan işlerini hatırlattı. Morgiana onun yüzünden işlerini boşlamalarını istemedi; Sayyida'nın ismini ağzına alarak da bunu mahvet-

medi. "Ben bu küçük prensin başında beklemekten çok memnunum" dedi. "Eğer annesi bir saat soluklanmak isterse..."

"Tabii ki istemez" dedi anne, iğneleyici bir sesle. "Hadi, kızım. Leydiyi bahçeye götür. Ve çenene hâkim ol. Onun laflamak için içinden geçen saçmalıkları duymaya ihtiyacı yok."

Sayyida kollarını kendine sararak Fahimah'ın en büyük gururu olan gül çardağının etrafında dans etti. "Harika! Mükemmel!" Bir çiçek kopardı ve hapşırana kadar burnunu içine gömdü. Morgiana ışıldayan gözlerle onu izliyordu. Sayyida, Hasan'ı aldı ve çocuğu beslemek için çimlerin üstüne oturdu. Gülümsemesi ağırbaşlı olmaktan çok uzaktı. "Bütün bunları sen tasarladın, değil mi? Laila'yı bile."

"Laila'nın kendi entrikalarından başkasına ihtiyacı yok." Morgiana Sayyida'nın başının üstündeki gül yapraklarını silkeledi. Hasan memedeyken güldü. Morgiana elini çocuğun buklelerinin arasından geçirdi, usulca, hızla ve tuhaf bir müşfiklikle. Tuhaftı, çünkü Morgiana yumuşak huylu biri değildi. Peçesini ve çok bol kisvesini bir kenara attı ve Anne'nin hayret edeceği ve Laila'nın görmeyi çok isteyeceği bir şey ortaya çıktı: Şamlı genç bir erkek giysisi.

"Bu güvenli mi?" diye sordu Sayyida. Aptalcaydı ama elinde değildi.

Morgiana esnek narin bedeniyle çimlerin üstüne çöktü, havada uçuşan parmaklarıyla saçını ördü, bir parça yeşil ipekle bağladı ve omzundan arkaya attı. Yüzünde bembeyaz, ateşli bir gülümseme belirdi. Hiç kadınsı değildi ama son derece dişiydi. Geri kalan her şeyi gibi. "Çok güvenli" dedi. "Esasında ben güvenli miyim, onu sor."

Sayyida, Hasan en nazik yerini şiddetle çekiştirirken bunu dikkatle düşündü. Başını çocuğun üstüne eğdi. "Onun için ölürüm" dedi, kendi kendine konuşur gibi. Başını kaldırdı. "Sen de öyle" dedi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana'nın gülümsemesi kayboldu. Ayağa fırladı. Ürken Sayyida oğlunu korumak için bir kolunu kaldırdı. Sonra özür dilemeden indirdi. Morgiana da özür beklemiyordu. Aniden döne döne vahşi bir dansa başladı, sıçrayan bir panter kadar zarif ve o kadar tutkulu ve ölümcül.

Ama Hasan için değil. Morgiana ikisinin önünde yere çöktü. "Bana fazla güveniyorsun" dedi.

Sayyida başını iki yana salladı.

"İnatçı."

Sayyida gülümsedi.

Morgiana içini çekti. "Değiliz. Kocanın beni nasıl bildiğinden haberin var mı? Zengin bir adammışım; fazlasıyla fanatik bir dindar ve Şam kılıçlarına fazla hayranmışım, zira etten kılıç, heyhat, işte o bende yok. Eğer beni o kadar hor görmeseydi, bana acırdı."

"Ah" dedi Sayyida, hiç tınmadan. "O bir erkek ve bunun kanıtına yeni kavuştu. Çekilmez olması doğal."

"Seni mutlu ediyor mu?"

Öylesine bir soru değildi bu, öylesine sorulmuş olsa da. Sayyida belli belirsiz titredi. Hasan için hiç korkusu yoktu. Ama babasına gelince...

Morgiana'ya doğruyu söyledi. "Yirmi bir yaşındayım. Bütün kız kardeşlerim adet görmeye başlar başlamaz kocaya verildi. Ben en küçükleriydim, Allah ailemize acıyıp bir oğul bahşetmeden evvelki son acı hayal kırıklığıydım, töreye aykırı olsa da babamın sevmeye tenezzül ettiği kızdım. Beni nasıl yetiştirdiğini gördün, hak ettiğimden daha mutlu bir şekilde. Ama gerçek gerçektir. *Bir kadın için ya evlilik vardır ya da mezar.* Babam bana sordu. Asla emretmedi. Maimoun'u önerdi, ben de kabul ettim."

"Ama mutlu musun?"

"Maimoun'u gördün." Morgiana'nın gözleri kısılmaya başlamıştı ki bu tehlikeliydi. Sayyida kadının bakışlarına sakince yanıt verdi. "O beni mutlu etti."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana gözlerini kapattı. Bu gözlerin gücünden kurtulan Sayyida hafifçe iki yana sallandı. Hasan'ın yanağının altında küt küt çarpan yüreği bunun doğru olduğunu söylüyordu. Maimoun mükemmel biri değildi. Bilge olamayacak kadar gençti, zekiydi ve bunu biliyordu, erkekti. Ama o Maimoun'du. Düğün gecesi karısının önüne oturup ilk kez peçesiz yüzüne baktığında dehşete düşmemişti. Yüzü bile asılmamıştı. "Güzel değilsin" demişti daha sonra kendisine, biraz içkiliyken. "Çirkin de değilsin. Tam bana göresin."

"Söylesene" dedi Sayyida konuğuna, "seni son gördüğümden beri nerelerdeydin? Mekke'den başka" diye ekledi ilgisizce.

"Ne! Dine hiç saygın yok mu senin?"

Sayyida, Hasan'ı düşünerek olabildiğince eğildi. "Aslında, Ey Hacı, bu Sünni sapkın dinine bir parçacık bağlıymış havasında, ama Şam ile Kâbe arasındaki bütün taşların altına bakacak kadar değil."

Morgiana güldü; nadiren yaptığı bir şeydi bu, muhteşemdi. Hasan da memeyi bıraktı ve gözlerini kadına dikerek onunla birlikte güldü; kadının kucağına tekrar yerleşinceye kadar da sakinleşmedi. Sayyida sahte bir ağırbaşlılıkla göğsünü kapatarak öne eğildi. "Şimdi" diye emretti, "anlat bakalım."

"Başüstüne."

Morgiana her yere gitmişti. Her şeyi yapmıştı, Sayyida bundan emindi. Hiçbir kadının hayal bile edemeyeceği ve hatta bazılarını bir erkeğin bile başaramayacağı şeyler. Sayyida küçükken her masalın her sözcüğünü gerçek sanırdı. Büyüdüğü zaman bunların hepsini aptalca masallar diye bir yana itmişti. Şimdi yine inanıyordu. Morgiana Morgiana'ydı. Yalan söylemeye ihtiyacı yoktu.

Morgiana bir armağan getirmişti: son derece garip, dışı kahverengi tüylü, içi yeşil, parlak ve ekşi-tatlı bir meyve. Bu, Sayyida'nın aklının almayacağı kadar uzaktan, kendisinden

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

bile daha garip bir ülkeden gelmişti. "Yıldızlar kadar mı uzak?" diye sordu Sayyida.

"O kadar uzak değil" dedi Morgiana. "Denizin ötesinde dünya içinde dünyalar var. Ve insanlar..." Hasan'ı sallarken gözleri parladı. "Güneşe tapan toprak renginde insanlar. En amansız bedeviyi bile öldürecek çöllerde yaşayan siyah insanlar; sadece en gurur duydukları yerlerini örterek çıplak yaşıyorlar ve onlar için dünya yalnızca rüya zamanındaki bir gölge. Benden korkmadılar. Bir hava ruhu olarak beni nazik buldular."

Sayyida meyvenin son lokmasını da ağzına attı. Morgiana'nın bıçağıyla kesiyordu; çok güzel ve yeniydi. Bıçağı parmaklarının arasında çevirdi. "Bu da Baba'nın mı?"

"Maimoun'un."

Sayyida'nın kaşları kalktı. "Herhalde benim hatırıma değil."

"İyi iş yapıyor" dedi Morgiana, "Benim için ne düşünürse düşünsün."

"Gerçeği bilmiyor."

"Ona güvenmiyor musun?"

"Baba ona söylemeyi uygun bulmadı. Ben nasıl söyleyebilirim?"

"Baban sana söylemeyi de hiç uygun bulmadı."

"Söylemesi gerekmedi" dedi Sayyida. "Hâlâ bunu öğrenmemiş olmamı diliyor. Ama Maimoun'un huzurunu bozmayacak kadar akıllı. Maimoun beni dünyadaki bütün kötülüklerden korumak konusunda fazla ısrarcı."

"Çocuk doğurmaktan bile mi?"

Bakışları büyük bir anlayışla buluştu. Sayyida içini çekerek omuzlarını silkti. "Ama bu bana Hasan'ı verdi, öyle değil mi? O her şeye değer."

Morgiana kollarında uyuklayan çocuğa dikkatle baktı. "Bu sabah bir Hristiyan öldürdüm" dedi.

Sayyida hiç kımıldamadı. Ne Hasan'ı, ne de Maimoun'u düşünüyordu. Gözlerini Morgiana'ya dikmişti.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Çok kolaydı" dedi Morgiana. "Tek bir vuruş, tam en can alıcı noktaya. Karısı kımıldamadı bile. İyi demir dövüyor senin şu baban."

"Umarım bunu ona söylemişsindir."

Morgiana, Hasan'ı tekrar sallamaya başladı. Bir kadın gibi değil de, bir çocuk gibi, küçük bir kız gibi görünüyordu. Sonra başını çevirdi; yüzünde hiç insani bir ifade yoktu.

Sayyida titredi. Bazen Morgiana'nın ne olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu. Bir kadın değildi o. Hatta insan bile değildi. Öyle iyi insan numarası yapıyordu ki; ama sonra bir söz, bir hareket veya o büyük kedi gözlerinde parlayan bir ışık aniden gerçeği yüzünüze vuruyordu. "İfrit" dedi Sayyida, zar zor duyulur bir sesle. "Ateşin ruhu."

Morgiana, Hasan'ı usulca annesinin kollarına koyarken bir ölümlünün yapamayacağı kadar hızlı hareket etti. Ve yine hiçbir insanın yapamayacağı kadar hareketsiz durdu. Bir hizmetçi gibi topuklarının üstüne oturdu fakat bu itaatkârlığı hiçbir zaman oyundan öteye götürmemişti. Aynı kadınlığı gibi.

"Ben yalandan öldürmüyorum" dedi.

"Keşke bunu yapmasaydın!" diye söze başladı Sayyida. Sonra dilini ısırdı.

"Biliyor musun" dedi Morgiana, "sana söylediklerimi başka kimseye söyleyemem. Gerçekten kim olduğumu başka kimse bilmiyor. Ne dersin? Kocadıkça yumuşuyor muyum?"

"Sen yaşlı değilsin."

"Yüzüne bakılmayacak kadar değil." Morgiana, hiçbir zaman ona sıkıntı vermeyecek yaşlılık işaretlerini arıyormuş gibi ellerini yanaklarına götürdü. Sayyida onun kaç yaşında olduğunu bilmiyordu. Ama Sayyida'nın babası onu miras almıştı, tıpkı sahip olduğu bu eski ve onurlu isim gibi, bütün bunların sebebi olan bu meslek gibi, içinde doğmuş olduğu bu ev gibi. Morgiana'nın kılıçları her zaman bu demirciden gelmişti. Her kılık değiştirişinde ismi ve giysileri değişiyordu ama demirciler her zaman gerçeği biliyorlardı. Kimse onu bir

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

kadın olarak düşünmemişti, Sayyida bundan emindi. O kadın şeklinde bir şeytandı, Ölüm Meleği'nin bir hizmetkârı, Alamut'un kölesiydi.

"Artık Masyaf var" dedi Morgiana. "Alamut eskisi gibi değil." Güldü, usulca, acı acı. "Mefruz efendim Kayıp İmam'ın dirildiğini açıklayıp –bu onun değersiz ve dengesiz beniiğidir- Milenyum ilan edince onu terk ettim. Onun bu yeni dünyasında Alamut Kölesi'ne yer yoktu. Fakat kurnaz Sinan Suriye'de kendisine bir krallık kurmuştu. Görünmeyen, yakalanamayan, İnanç adına İblis'e gönderdiği sürülerce insanı sayamayan ölümsüz bir katil işine çok yarayabilirdi." Ellerini yüzünden indirip çevirerek incelemeye koyuldu. "Tuhaf. Kan hiç görünmüyor." Gözleri parladı. "Oğluna dokunmama izin vermenin nedeni bu mu?"

"Onu asla incitmezsin."

Morgiana, Hasan'ı annesinin kollarından kaptı. Sayyida o almadan çocuğu sıkıca tutamamıştı bile. Bu hareket Hasan'ı uyandırdı, çocuk yüzünü ekşitti, sonra Morgiana'yı gördü ve bir sevinç çığlığı attı. Kadın yüzünü çocuğun kundağına gömdü.

Başını kaldırdığı zaman yanakları belli belirsiz nemlenmişti. Kızgın görünüyordu. Hasan'ın kaşları çatıldı; dokunabileceği mesafede olan kadının çenesine vurdu. Morgiana sert bakışlarını ona dikti. Çocuk gülümsemeye başladı. Kadın kanayana kadar dudaklarını ısırdı. "Ben çocukları yerim" dedi ona. "Kemiklerinden kaleler yaparım. Efendim bana dünyadaki en ölümcül silah diyor. O benim adımla, Allah'ın adıyla, Süleyman'ın Mührü'yle ve genç ve çılgınken ettiğim bir yeminle bana emrediyor; ama eğer itaat etmezsem beni cezalandırmaya cesaret edemiyor. Beni arzuladığını sanıyor. Benden ne kadar korktuğunu bilmiyor. Bütün insanların korktuğu adam: Bilge Sinan, Şeyh-ül Cebel, Dağların Şeyhi."

"Ve sen" dedi, "sen masum çocuk, beni büyüleyici buluyorsun."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Öylesin" dedi Sayyida.

Morgiana homurdandı. Hasan eliyle yakalamaya çalışarak keyifle bir çığlık attı. Morgiana'nın saç örgüsünü tuttu; hemen ağzına götürdü. Kadın onu elinden almaya çalışmadı. "Ona zarar verebilirdim. Bundan şüphen olmasın. Ama yapıp yapmayacağıma gelince... Sinan'ın benim üstümdeki gücünün sınırı buraya kadar uzanıyor. O bunu öğrendi. Bana belki senin de tanıdığın bir adamı öldürmemi buyurdu. Adamın ismi Selahattin..."

"Saladin mi?" Sayyida bu adın Frenkçesini bildiği için kendiyle gurur duydu. "O şimdi bizim sultanımız. Babam o hâlâ Eyyüb'ün oğlu Kürt Yusuf iken bir defasında ona bir kılıç yapmıştı. Daha öldürmedin, değil mi? Buraya yakın bir yerde savaşıyor. Babam, Maimoun ve diğerlerinin emirlere silah yetiştirmek için canları çıkıyor."

"Aslında her yerde savaşıyor" dedi Morgiana. "Kendini Mısır'ın ve Suriye'nin sultanı yapıyor. Onu henüz öldürmedim. Öldürmeyeceğim. Cinayetle işim bitti."

"Yine de bir Hristiyan'ı öldürdün."

Morgiana'nın yüzü karardı. "Bir yemin ettim. Benim aptallığım, Sinan'ın gözü dönmüşlüğü yüzünden. Bu kadar, beni daha fazla bağlayamaz. En azından" dedi, "adam bir Müslüman değildi. Sünni bir sapkın bile değildi."

"Ben Sünni bir sapkınım" dedi Sayyida.

"Sen bir kadınsın ve bu yüzden ne inancın ne de aklın var." Morgiana savaştaki bir kılıç kadar hızlıydı. "Ve ben bir kadından da aşağıyım: Gerçek İnanç'ı kucaklayan İblis'in çocuklarından, bir ifritim. Benim üstümde üç sıra varlık var: erkekler, kadınlar ve benim türümün erkekleri. Allah'ın kölelerinin kölelerinin kölesiyim ben."

"Ya da söylenen bu" dedi Morgiana. "Bu dünyada benim gibi kimse olmadığını biliyorum. Eğer şeytanlar varsa benden uzak duruyorlar. Ben her erkekten daha güçlü ve daha hızlıyım; insan aklının alamayacağı büyülerim var. Kimsenin köle-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

si olmadığımdan şüphelenmeye başlıyorum. Elbette Allah dışında."

"Tann büyüktür" dedi Sayyida, Onun ismini söylerken başını eğerek. "Eğer öldürmekten bu kadar bezdiysen neden burada kalıyorsun? Masyaf'tan uzağa git. Haşhaşileri kendi bıçakları ve terörleriyle baş başa bırak. Yıllarca emirlerini yerine getirdin. Bu yetmez mi?"

"Belki" dedi Morgiana. "Belki de yetmez. Yeminimi bozduğumu farz edelim, ayrıldığımı farz edelim. Nereye gidebilirim ki?"

"Her yere. Önünde özgürce dolaşabileceğin koca bir dünya var. Ve o korkunç Haşhaşiler bile hepsinin içinde en korkuncu olan seni bulamazlar. Hem" dedi Sayyida, "burada bile kalabilirsin. Babam bir şey demez. Maimoun bir kuzenimizin bizi ziyaret ettiğini düşünebilir. Hasan buna bayılır. Ve ben" dedi, "o diş çıkartırken biraz huzur bulabilirim."

Morgiana gülümseyerek başını salladı. "Dişi kaplan ceylanların arasına saklanamaz, onları ne kadar sevse de. Sinan'ı terk etmeye gelince... uzun zaman oldu. Ya da yeterince uzun değil. Ben onun uysal hançeri değilim; başka Müslüman canı almayacağım. Ama dünyadan temizlenmesi gereken yeterince Frenk ve özellikle henüz el atmadığım bir yuvaları var. Din değiştiren dönmeler; İnanç'ı kabul etmeyenlerin çocukları. Onlar bizim Misyonumuzla alay ettiler. Bunun bedelini ödetmeliyim."

"Böyle konuştuğun zaman hiç hoşuma gitmiyor."

Morgiana, Sayyida'nın kollarına yeniden uykuya dalan Hasan'ı koyarak kadını alnından usulca öptüğü zaman Sayyida afallayarak irkildi. "Dürüstlük" dedi ifrit. "Bu dürüstlüktür. Kapını tekrar çalabilir miyim?"

"Gitmek zorunda mısın?"

Morgina başını salladı.

"Çabuk gel" dedi Sayyida. "Ve Hristiyan kanına doyduğun zaman, unutma. Gidecek bir yerin var. Eğer bir yere ihti-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

yacını olursa. Biz... ben her zaman bir kız kardeşi daha sömürebileceğimi düşünmüşümdür."

"Ne kız kardeş ama" dedi Morgiana alaycı bir sesle. "Geri geleceğim. Sana söz veriyorum."

"Tanrı'ya emanet ol" dedi Sayyida. Her zamanki gibi, Morgiana onu duymadan gitmişti. Bir mumun alevi gibi sönüvermişti. O denli hızlı, o denli sessiz ve o denli kesin.

IS

Aqua Bella'nın iki kulesi vardı. Daha yeni ve çok daha büyük olanı kare şeklinde, sağlam ama basit bir yapıydı; mazgallı siperlerinden ise Kudüs görünüyordu. Diğeri daha eski ve tıpkı minare gibi daha dardı; duvarın bir köşesini destekliyordu ve bundan başka hiç bir amaca hizmet etmiyordu. Alt katları ise zeytin cenderelerini çeviren öküzleri ve şimdi Gereint'i lahitine götürmek için toplanmış olan ağıt yakan kalabalığa ait bir iki atı barındırıyordu.

Yukarı kısımlarda örümceklerin dışında hiçbir şey yoktu ve merdiven tehlikeli olduğu için uzun zamandır çocuklara yasaklanmıştı. Tabii çocuklar kilidin ve demir sürgünün hakkından gelmenin yolunu çoktanbulmuşlardı ama oradaki toz ve örümcekler çok geçmeden gına getirmişti.

Merdivenler kolay parçalanan taşlardan yapılmıştı ve eğer dikkatli olunursa tırmanmak kolaydı. Kulede öten, birden dalış yapan ve ürküten baykuşlar vardı, fakat sonuncusu yıllar önce uçup gitmiş ve bir daha geri gelmemişti. Çocuklar oyalanacak başka şeyler bulmuşlar ve eski kuleyi rahat bırakmışlardı.

Thibaut yalnız kalmak istiyordu. Gereint'in anısını onurlandırmak, bir erkek olmak için elinden geleni yapıyordu, fakat bir gün ve bir gece boyunca bunun için çabalamak onu tü-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ketmişti. İç kale saygılarını sunmak ve hiç şüphesiz yeni ve zengin dulu görmek için gelen insanlarla doluydu. Sesleri Thibaut'un kulaklarını tırmalıyordu; acıma dolu bakışlan içinde onlara vurma arzusu uyandırıyordu. Onlar kederi ne bilirdi ki? Açgözlülükten, yalanlardan ve bayağı bir meraktan başka ne bilirdi ki onlar?

Onun duyamayacağını düşünerek aralarında yaptıkları bir konuşmayı işitmişti. "Delikanlı için pek elverişli bir durum. Mirasını üvey babasının dölüyle paylaşmak istemezdi, hepsi ne kadar sevgi dolu görünse de."

Thibaut bunu hatırlayınca, ufalanan loş merdivende bile durup yumruğunu duvara vurmak zorunda kaldı. Ama kendini daha iyi hissetmedi. Babası onu hatırlayamayacak kadar küçükken ölmüştü.

Gereint bir babadan çok bir ağabey olmuştu: önce batıdan gelen genç bir şövalyenin, bitmeyen sorularla dolu olan çok daha genç bir *pullanie* ayıracak zaman bulduğu Kudüs'te ve daha sonra bu şövalye leydinin kocası olduğu zaman Aqua Bella'da. İnsanlar her zaman sanki annesini mutlu görmek Thibaut için önemli olmalıymış gibi davranmıştı. Sanki, her zaman şarkı söyleyip gülen, leydinin çocuklarına kendi çocukları gibi davranan, öfkelendiği zaman bile her zaman adil olmaya dikkat eden Gereint'i sevmekten başka bir şey elinden gelebilirmiş gibi.

Thibaut'un boğazındaki ağrı bir türlü geçmiyordu. Son birkaç metreyi hiç düşünmemeye çalışarak yavaşça ve dikkatle çıktı.

Yukarıda biri vardı.

Bir an için Thibaut'un zihni gerçekten boştu. Sonra doldu, öfkeyle. Burası onun yeriydi. Dünyada hiç kimsenin orada olmaya hakkı yoktu, tek bir kadın dışında. O da bir barones olarak Acre'deydi ve belki Gereint'in öldüğünü bile bilmiyordu.

O sırada Thibaut onun kim olduğunu gördü ve öfkesi yatıştı. Adam ise Thibaut'un geldiğinden habersizdi. Uzun be-

deniyle siper duvarındaki oyuğun içine eğilmiş, yanağını duvara dayamış, gözlerini Thibaut'un beklediği gibi doğuya, Kudüs'e değil, kuzeye dikmişti. Her yanını güneş ışınları sarmıştı, yine de muhtemelen beyaz olan bu bedeni güneşten ısıtmamıştı bile. Mermer gibi hareketsiz ve etkilenmez görünüyordu.

Thibaut'un kalbi hızla çarpıyordu. Oraya, Thibaut'un sayısız kereler yapmış olduğu gibi onun yerine oturmuş olan o bir efsaneydi. Thibaut'tan olsa olsa birkaç yaş büyük görünüyordu. Ama çok daha uzundu. Thibaut, su katılmadık soydan gelen akranlarının ona seve seve katılmaktıkları gibi, ufak tefek bir Sarazen'di.

Gereint buna hiç aldırmamıştı. "Bir savaşı asla ağırlığınla veya kolunun uzunluğuyla kazanmayacaksın" demişti eğitim alanında. "Ama zarifsin, hızlısın ve ata da iyi biniyorsun. Yerini koruyacaksın."

Prens mermer bir heykelin bir insana benzediği kadar Gereint'e benziyordu. Aynı uzun kol ve bacaklar. Aynı vahşi bunun kemeri. Kalın telli ve pek düz olmayan aynı siyah saçlar. Hatta aynı uzun sivri çene. Ne var ki Gereint güzel olmamasına rağmen bu adam insanın yüreğini durduracak kadar güzeldi.

İnsanlarla birlikteyken hiç o kadar yabancı görünmüyordu. Onlar gibi bir hava takınıyordu. Belki sihir yapıyordu, katı bir insan görüntüsüne bürünüyordu. Yalnızken kendiydi ve bir insan değildi.

Sonra kımıldadı ve biraz bulanıklaştı. Keskin hatlar körelti. Güzellik etkileyiciliğe dönüştü. Üstüne düşen güneş ışığı solgun benzini renklendirmeye yetmiyordu.

Thibaut firlayıp gitme düşüncesiyle gerildi ama kendini o dar alanda yavaşça ve dikkatle ilerlerken buldu. Aidan Joanna'nın yerini ona bırakmıştı, doğudaki yolun dönemecine bakan mazgalı. Thibaut mazgalın içine oturdu. Atlılar geliyordu, ziyafete katılacak başka akbabalar.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Tapınak şövalyeleri" dedi Aidan, "ve yanlarında bir de Hastane Şövalyesi*. Bu bir mucize mi?"

Bu sakin, kayıtsız ses tonuna uyumlanmak zor değildi. "Sıra dışı. Askeri Örgütler** bu hafta birbirleriyle konuşuyor olmalılar."

"Akrabamızı onurlandırıyorlar."

Thibaut'un nutku tutuldu. *Akrabamız* demişti. Ama hayır, bu sadece bir konuşma tarzıydı. Ne de olsa kraliyet ailesine mensuptu o.

Aidan atlıları izliyordu. Thibaut onun hareket ettiğini görmemişti ama ona çok yaklaşmıştı. Ay beyazı teninin altında hafifçe parlayan mavi damarlarını görebileceği kadar, güneşin gözlerine ne yaptığını görebileceği kadar yakındı.

Thibaut korkamıyordu bile. Onlar bu masallarla büyümüşlerdi, o ve Joanna. Bu ise gerçekti, hepsi o.

Adam hafifçe geri çekildi. Bir elini Thibaut'un omzuna koydu, sıcak ve katıydı. "Evet" dedi Aidan. "Etten kemiktenim. Ateşten mi olmamı bekliyordun?"

Alay edilmek Thibaut'un hoşuna gitmemişti. "Biraz onur bekliyordum."

Aidan güldü. "Benden mi? Hadi ama! Onur, benim kral kardeşimdir. Onur, her biri sonuncusundan daha kalabalık olan piskoposlar meclisidir. Ben beşikten beri haylaz biriyimdir."

"Siz..." Thibaut sözleri ağzından çıkartmakta zorlanıyordu. "Siz... sıra dışı görünmek istiyorsunuz. Ama – o kadar sıra dışı değilsiniz. Her nasılsa."

Gri gözler sıradan bir insanınkiler gibi devrildi. Ama bu

---

* *Avrupalı haçlılar tarafından 12. Yüzyılda Kudüs'te hasta ve düşkün hacılara bakıp gözetmek için kurulmuş olan dini askeri bir topluluğa mensup kişi*

** *Kendi inançlarını Kutsal Topraklarda veya İslam'a ya da paganlara karşı savunmak/yaymak amacıyla, Haçlı seferleri için kurulmuş olan Hristiyan şövalyeler topluluğu*

gözlerin ardında bir sükûnet vardı. "Ah, bir efsane olmak! Ben de herhangi bir adam kadar somutum. Yarım insan olsam da."

Thibaut kafasını salladı. Ağzından dökülen sözlerin nereden geldiğini bilmiyordu ama bir türlü arkası kesilmiyordu. "Güvende olmak için geri çekilip gizlenmeniz gerekiyor. Ama bunu da gizliyorsunuz: altın ve kırmızı renklere bürüyor ve insafsız davranıyorsunuz. Herkes sizden korkuyor ama bu faydalı bir korku. Onları sizin... sizin gerçekte ne olduğunuzu düşünmekten alıkoyuyor."

"Peki, neymişim ben, bilge adam?"

Yine alay. Thibaut'un hatası, yaşına göre bu kadar ufak tefek olduğu ve konuşurken sesi çatladığı, yanakları hâlâ kızlarınınyanakları gibi pürüzsüz olduğu için. Ateş püsküren gözlerle prense baktı ama oldukça sakin cevap verdi. "Bence siz bir dahit olmalısınız. Cin değil, onlar topraktandır, siz hava ve ateşsiniz."

"Boş laf" dedi Aidan, sipere yaslanıp sırıtarak. Dişleri beyaz ve keskindi. "Sana ne olduğumu söyleyeyim. Ben dünyanın batısındaki bir krallığın kralının kardeşi ve oğluyum. Rahimden yarım saat önce çıksam kral olacaktım ki bu lütfu için her gün Tanrı'ya şükrediyorum. Babam ta Ambrosius'a kadar uzanan, ölümlü bir soydan geliyordu. Annemse... ne ise oydu. Kardeşimi kral olarak yetiştirdi. Beni ne olmak istersem olmam için yetiştirdi. Her ikimizin de babamın dünyasında yaşaması bekleniyordu. Bizim başka kimsemiz olmadığını söylüyordu annem. Gerçi o zaman bile bizim ona, kız kardeşimizin ise babamıza benzediğini biliyorduk."

Sesinde üzüntü, öfke veya korku yoktu. Bu eski bir hikâyeydi ve kederi silinip gitmişti.

"Hiç nedenini sormadınız mı?" diye sordu Thibaut.

"Annem asla bize söylemezdi. Genç bir kız gibi görünmesine rağmen çok yaşlıydı. Sayısız yıllar yalnız kalmıştı. Galiba biraz deliydi. Babamızı çılgın gibi seviyordu. Onun karısı ol-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

mayı reddedecek ve bizi ondan ve bizim türümüzden nefret eden Kilisesinden ve halkından uzakta büyütecek kadar. Fakat babam taç giyip kral olduğu ve ne karısı, ne cariyesi, ne de erkekliğini ispatlayacak bir piçi olmadığı anlaşıldığı zaman annemin özverisi sınıra dayandı. Onu herhangi bir ölümlü kadın için kaybetmeye dayanamazdı. Sarayına gitti ve yanında bir yaşında iki yavruyla huzuruna çıktı. "Bunlar senin" dedi, "benim gibi. Eğer bizi kabul edersen."

"Ve o da edeceğini söyledi" dedi Thibaut, kendini iyice kaptırmış bir halde.

"Büyük bir skandaldı bu" dedi Aidan. "Fakat aynı zamanda muhteşem bir hikâyeydi de. Ve annem müthiş güzeldi. Hemen ona insan gözleri olan bir kız evlat verdi. Ne kutsal şeylerin, ne de soğuk demirin onu etkilememesi rahipleri dehşete düşürüyordu. Kendisini vaftiz etmelerine asla izin vermedi fakat bizi soğuk bir şekilde vaftiz kurnasına gönderdi ve bunun uzun bir kıştan sonra Mart ayında buz gibi suyla ıslanmak dışında bir zararı olmadı. Eğitilmemiz için bizi bir manastıra gönderdikleri zaman da hiç sesini çıkartmadı. 'Bir kralın oğulları öğrenebildikleri her şeyi öğrenmelidir' dedi. Ağabeyim ısınmaya başlamıştı ama ben o kadar yumuşak başlı değildim."

"Ne konuda? Manastır konusunda mı, yoksa öğrenme konusunda mı?"

"Manastır konusunda" dedi Aidan, bir süre sustuktan sonra. "Öğrenmek ilginçti, bazen hoşuma gittiğinden daha eğitici olsa da. Ama içine hapsolduğum duvarlar... Delireceğimi sandım."

Şimdi bile bu anı alnını terletmişti. Gülerek geçiştirmeye çalıştı. "Görüyorsun. Bir efsane değilim ben. Sadece çok tuhafım."

"Harika" dedi Thibaut. Asla dokunmaya cesaret edemeyecekti ama kollarını dizlerine sarabilir ve onu gönlünce seyredebilirdi. "Buraya yalnız geldiniz" dedi Aidan. "Uşağınızı mı kaybettiniz?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Uşağım yok."

Thibaut inanmadı.

Aidan omuzlarını silkerek aşağı baktı. "Başta birkaç uşağım vardı. Bazılarını geri gönderdim. Bazılarını salıverdim. Bu ülkeyi, beni çekiştiren bir yığın insan olmadan, çıplak görmek istedim."

"Ama şimdi buradasınız" dedi Thibaut, "ve bu hiç de uygun değil. Siz bir prenssiniz. Bir maiyetiniz olmalı."

Prensin gözleri parladı. "Öyle mi? Peki, sen bunu nereden biliyorsun?"

"Durumunuz öyle gerektiriyor," dedi Thibaut, bariz bir şekilde titreyerek "ve kabul etmediğiniz onurunuz. Kendinizi bir Frenk ahırından gelen başıboş bir şövalye gibi küçük düşüremezsiniz. Korumanız gereken bir isminiz var."

Thibaut bir an oturduğu yerde bir yumruk yiyeceğini düşündü. Ama Aidan'ın ateş püsküren bakışları bir kahkahaya dönüştü. "Tanrı'nın kemikleri! Ne rahip olursun ama."

"Olamam" dedi Thibaut. "Ben Aqua Bella'nın varisiyim."

Bunda pişmanlık yoktu ama rahiplik ihtimali de korkutmamıştı. Thibaut bir defasında bir Tapınak Rahibi olmanın, atının üstünde göğsünde kırmızı bir haçla dolaşmanın ve kutsal bir buşuyla seyredilmenin hoşuna gidebileceğini düşünmüştü. Fakat dörtte üçü Frenk, dörtte biri Sarazen'di ve bu dörtte bir yeterliydi. Artık bu konuda burukluk hissetmiyordu. Yüz adamla birlikte taş bir ağılda uyumayı, asla banyo yapmamayı ve sakalını dizine kadar uzatmayı arzulamıyordu. Uzayacak sakalı çıktığı zaman ki bu da pek yakın görünmüyordu.

Aidan da Gereint gibi banyonun ne olduğunu doğuştan biliyor gibiydi. Ve Thibaut'un annesinin yarı Sarazen olmasına aldırmıyor görünüyordu. Kendi annesi tamamen ifrit idi veya kendi ülkesinde ona ne isim veriyorlarsa oydu.

"Ben sizin yardımcınız olmak istiyorum" dedi Thibaut.

Aidan'ın kaşları havaya kalktı.

"Yeterince büyüğüm" dedi Thibaut. "Eğitimliyim. Daha

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

önce Gereint'in yardımcısıydım..." Yutkundu, sırtını dikleştirdi. "Birinin yardımcısı olmalıyım. Böyle olması gerekiyor. Buna ihtiyacım var. Ve siz bir prens olduğunuza göre, hem de yalnız ve dünyanın en iyi şövalyesi olduğunuz..."

"Hayır" dedi Aidan.

Thibaut bunu duymamıştı. Duymayacaktı. "Bana ihtiyacınız var. Mevkiiniz bunu gerektiriyor. *Size* ihtiyacım var. Eğer siz bana öğretmezseniz, bu yüzüm ve bu çelimsiz bedenimle nasıl şövalye olurum?"

"Ben gelmeden önce gayet iyi idare ediyordun."

"O önceydi" dedi Thibaut. "Artık daha azıyla yetinemem."

"Bunun arsızlık olduğu hiç aklına geldi mi?"

Thibaut hafifçe kızardı. "Doğru." Hemen sonra ekledi, "Lordum."

Aidan gülümsedi. Onun için bu kısıtlanmak demekti. Ellerini Thibaut'un omuzlarına koyarak gözlerinin içine baktı. Thibaut büyülenmiş halde ona bakakaldı. Aidan gerçek gücüyle onu şöyle bir sarstı; bu bile Thibaut'un kemiklerini çatırdatmaya yetti. "Dinle beni, Thibaut. İyi dinle. Beni hizmet etmeye değer bulduğun için onur duydum. Bunu kabul etmekten de onur duyardım. Ama edemem."

"Neden?"

Aidan tıslayarak nefesini dışarı verdi. Hem kızmış, hem eğleniyor gibiydi. Ama buna rağmen karamsardı ve bu karamsarlık Thibaut'u susturdu. "Çünkü Thibaut, dün bir yemin ettim ve bu yemin beni bağlıyor. Bir başkasının bu yemine iştirak etmesine izin veremem – buna cüret edemem." Sanki Thibaut'un bir soru sormasını beklermiş gibi sustu ama Thibaut soramadı. "Gereint'in ölümünün bedelini ödetmeye yemin ettim. Bunun bedelini Haşhaşilerin Efendisi'ne şahsen ödetmeye ve bunu yapana kadar durmamaya yemin ettim."

Thibaut'un omuzlarındaki ellerini sıktı. Thibaut hızla nefesini içine çekti ama güçlüydü. Bağırmadı. "Şimdi anlıyor mu-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

sun?" diye sordu Aidan. "Şimdi neden yalnız olmam gerektiğini kavradın mı?"

"Hayır" dedi Thibaut.

Aidan onu öyle aniden bıraktı ki çocuk siperin üstüne düştü. Titreyerek fakat bunu saklamaya çalışarak doğruldu. Sesi çok tiz çıktı, sonra alto ile tenor arasında sabitlendi. "O benim kanımdan değildi ama benim akrabamdı. Bildiğim tek babaydı. Kanının öcünü almaya benim de katılmaya hakkım var."

Aidan ona baktı. Thibaut onun ne gördüğünü biliyordu.

Prensin yüzü çarpıldı. "Bir erkek olacaksın" dedi, sanki kendi kendine konuşur gibi. Ama sonra: "Hayır, Thibaut. Benim Haşhaşilere karşı savunmalarım var. Senin yok. Canına okurlar. İnan bana. Bunu yaparlar."

"Sizinle kalsam da kalmasam da öyle olacak zaten. Annem bana söylemiyor ama ben biliyorum. Ben mimlendim. Bir dahaki sefere benim için gelecekler. En azından sizinle gelirsem biraz umudum olur. Kendimi savunma umudum, Gereint'in öcünü alma umudum olur."

"Bir âlim olmalıydın" dedi Aidan. "Onlar gibi tartışıyorsun." Birden yerinden kalktı. "Annen derimi yüzecek."

Thibaut'unkini de. Fakat Thibaut buna aldırmayacak kadar mutluluktan kendinden geçmişti. Gereint'in hikâyelerini anlayacak kadar büyüdüğünden beri istemiş olduğunu elde etmişti.

Artık yalnız olmak istemiyordu. Prensin çatılmış siyah kaşlarına baktı ve yıkık kulede güneşin altında diz çöktü. Ellerini Aidan'ın dizlerinin üstüne koydu; kendisini Caer Gwent* Prensi'nin uyruğu** yapan sözleri söyledi. Caer Gwent Prensi

---

** Gwent Kalesi*

*** Feodal sistemdeki bir sosyal statüdür. Derebeylerinin uyrukları lordlara bağlılık ve sadakat yemini etmiş insanlardı. Genellikle soylu kişilerin çocukları olan derebeyi uyrukları, kendileri bir ordu toplayacak kadar zengin olmadıklarından derebeylerin himayesi altına girmeyi kabul ederlerdi. Onların şatolarında yaşar, yine onların ordularının başında savaşırlardı*

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

bunları kabul etti. Bunu keyifsizce, üstünkörü yaptı ama yaptı. "Günahı boynuna" dedi.

Thibaut sevinerek bunun gerçek olduğunu gördü. Aidan kendi başınayken veya onun ne olduğunu bilen insanlarla birlikteyken farklı görünüyordu. Salonda yabancıların arasında da yine çarpıcı görünüyordu ama insani anlamda çarpıcı: şaşırtıcı derecede yakışıklı bir yüzü olan uzun boylu genç bir adam. Solgun benzi bile donuktu ki bütün erkeklerin güneşten karardığı bir ülkede bu dikkütücüydü.

"Kız gibi beyaz" dedi biri, Thibaut'un duyacağı mesafede.

"Tanrı biliyor ya onlar gibi savaşmıyor" dedi bir başkası.

"Sen gördün mü?"

"Görmek mi? Beni atın sağrısının üstüne devirmişti." Adam bunu itiraf etmekten utanmış görünmüyordu hiç. "Bir hafta önce Acre'de bir turnuva yaptık. Önemsiz bir şeydi, bir avuç rakip ve birkaç bahis, o kadar. Saint Mark'tan gelen teknede, her zamanki gibi burnu havada ve leş gibi kokan acemi tayfası vardı.

Fakat bu adam kız gibi tazeydi ve biri senin yaptığın gibi bunun hakkında bir şey söyledi, bir başkası başka bir şey söyledi ve şu ya da bu şekilde onun o güzel buklelerini darmadağın etmeye heveslendik.

Masumiyetine acıdık. İçimizde en güçsüz olanımızı çıkardık karşısına. Neler olduğunu tahmin edebilirsin."

Diğeri besbelli tahmin edemiyordu. Gözleri, sarı sakallı iri yarı kocasının yanında cüce gibi kalan bir leydinin elinin üstüne eğilerek, siyahlar içindeki bu narin figüre odaklandı.

"Bu şaşırtıcıydı ama inkâr edilemezdi" dedi Acre'li şövalye. "Ama şans da olabilirdi. Çok geçmeden kendini tuttuğunu fark ettik. Ve bunu yapmaya devam etti. Tam nihayet hakkından geldiğimi düşünmeye başlamıştım ki kendimi yere bir seksen uzanmış, gökyüzüne bakarken buldum.

Sonra zıvanadan çıktı. Onu neyin tetiklediğini bilmiyorum: ben hâlâ kemiklerimi saymakla meşguldüm. Sanırım bir onu bizimle dalga geçmekle suçladı ve bize ne yapabileceğini göstermesi için meydan okudu.

Hepimiz topallıyorduk, inliyorduk ve sıcaktan kan ter içindeydik fakat o bahçedeki bir çiçek kadar taze ve canlıydı. Kendisine bu iklime batıdan getirmiş olduğundan daha alışık olan atlar teklif edilince iki kez at değiştirdi. İyi atlardı, ufak veya huysuz atlar değildi: ap[illegible]ldık ama dürüst aptallardık. Hatırlıyorum, Riquier'in büyük gri atını almıştı ve Riquier hayvanı bir karış uzunluğundaki bir gemle sürüyordu, fakat bizimki hayvanın boynundaki dizginleri aldı ve onu baldırlarıyla idare etmeye başladı.

Mızrağını serbestçe tutarak alanda atıyla dolandı ve başında miğfer olsa da gözlerini bize diktiğini biliyorduk. Sonra mızrağını bize eşlik etmek için silahlanmış ama hiç savaşmayı düşünmemiş olan ve kimsenin de ona meydan okumaya istekli olmadığı birine çevirdi.

"Balian, tabii" dedi diğeri.

"Balian" diye onayladı şövalye. "Tabii. Hepimiz halk ozanlarını dinledik. Besbelli batıdan gelen delikanlı da dinlemişti. Hepimiz konuşarak onu bundan vazgeçirmeye çalıştık. Balian çok güçlüdür, Balian eski kurttur, Balian Outremer'in yenilmez şampiyonudur."

'İşte bu yüzden onunla dövüşeceğim' dedi batılı.

Ciddiydi. Önce mızraklar, sonra kimse çekilmezse kılıçlarla, ta ki ikisinden biri çekilene veya devam edemeyecek kadar kötü yaralanıncaya kadar. Balian'ın hiç gönlü yoktu. Mızrakları kırmadığı zamanlarda müşfik biridir o. Ama meydan okuma meydan okumadır ve Balian gençlerin itibar kazanma konusundaki açlıklarını anlıyordu. Bunun için yenilebilirdi bile.

Turnuvalarda işler nasıl olur bilirsin. Şövalyeler alanın sonunda karşılıklı yerlerini alırlar. Atlar sabırsızlanır, burunların-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dan solur, toynaklarıyla vurarak yeri titretirler. Dünya nefesini tutar. Sonra lord elini kaldırır. Mızraklar aşağı iner. Kalkanlar kalkar. Atlar hantal hantal harekete geçmeye başlar. Önce rüya gibi yavaş, sonra hayal meyal görünecek kadar hızlı.

Tanrı biliyor ya, dünyada Outremer'deki şövalyelerimizle karşılaştırılacak şövalye yoktur. Ve batıdan gelen her gemi ve kendini bir şampiyon zanneden güneş çarpmış her yavru horoz da sık sık bunu ispatladı.

Bu adam da yavru horozdu ama at üstünde mızrakla dövüşebiliyordu. Mızrağını Balian'ın kalkanında kırdı, Balian da kendininkini batılının kalkanında kırdı ve ikisi de eyerinde sallanmadı bile. Birbirlerini süzüyorlardı, bunu görebiliyorduk. Ne o ne de öbürü bizim duyabileceğimiz tek söz etmedi, fakat aynı mesafede durdular, attan indiler ve kılıçlarını çekip mücadeleye başladılar.

Balian ata iyi binebilir fakat kılıç kullanma konusunda da mükemmeldir ve şanını bu kadar uzun süre kılıçla korumuştur. Kolu demirdendir, kırılmaz bir dirseği ve bir yankesici gibi keskin gözleri vardır. Daha rakibi hamlesini aklından bile geçirmeden gelen darbeyi gördüğüne yemin edecek insanlar var.

İşte kendine uygun rakibi artık bulmuştu. Çok geçmeden miğferlerini çıkarttılar. Oyun oynayan çocuklar gibi sırıtıyorlar, fakat bütün güçleriyle de mücadele ediyorlardı. Ya da mücadele eden Balian'dı. Öteki neredeyse hiç hareket etmeden kendini geride tutuyordu! Balian bunu gördü, gülümsemesi iyice yayıldı ve kararlı bir şekilde sert bir şekilde saldırdı. Öldürmek için saldırdı, eğer ki öteki kıl payı kaçmamış olsaydı...

Bailan gördü, adamın gülümsemesi hiç değişmedi ama ben gözlerindeki parıltıyı gördüm. O darbeyi savuşturdu, Bailan'ın elindeki kılıcı fırlatıp attı ve kılıcının ucunu bir annenin öpücüğü gibi nazikçe Bailan'ın boğazına dayadı. 'İyi bir kılıç ustası olacaksın' dedi."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Uzun bir suskunluk oldu, yüksek sesli iç çekişler duyuldu. Sonra: "İsa adına! Balian bunun için onu öldürdü mü?"

"Balian mı? Balian üç dilde ona lanet okudu ve sonra ona kendisini öğrencisi olarak kabul edip etmeyeceğini sordu."

Thibaut kendi kendine gülümsedi. Hikâyenin epey bir dinleyeni vardı ve hepsinin de gözleri yuvalarından fırlamıştı. Thibaut hiçbirinin o genç horoz yavrusunun göründüğü kadar genç olmadığını öne sürmediğini fark etti. Rhiyana küçük bir ülkeydi ve çok uzaktaydı. Batıdaki savaşlarda çok küçük bir rolü, doğudakilerde ise hiç rolü olmuyordu. Burada hiç kimse onun kralının ne olduğunu bilmiyordu. Erkek kardeşine gelince...

İnsanlar inanmak istediklerine inanacaktı. Gereint'in bilgeliği ve güvenliği hep buna dayanmıştı. Onun soyu bir yabancının duyabileceği bir yerde konuşulacak bir şey değildi. Bazen dayısının gelişi onu biraz korkutsa da gülerek dalga geçiyordu. "Benden daha büyük, daha bilge ve uzun zaman önce sıradan olmasa da en azından insani görünmeyi öğrendi. Yine de neyse o. Bu konuda asla yalan söylemez. Eğer biri ona doğrudan bir soru..."

Şimdiye kadar kimse sormamıştı. Thibaut da bunu böylece sürdürmeye niyetliydi. Annesinin görüş menzilinin içine girecek olsa da Aidan'ın hemen yanında durdu, gözlerine nazik bir bakış yerleştirerek şövalye yardımcılarına özgü dikkatli bir havaya büründü.

Gereint'i Aqua Bella'da şapelin altındaki lahitine koydular. Başında bir piskopos ilahi söyleyebilirdi ama leydisi kendi mütevazı papazından başkasını kabul etmedi. Papaz çok yaşlı ve neredeyse kör olmasına rağmen hâlâ tatlı bir sesi vardı ve aklı çok fazla gidip gelmiyordu. Gerçi bir defa unutup Gereint'i Margaret'in babasının ismiyle çağırdı.

Her şey Gereint'in isteyeceği gibi oldu.

"Sonunda kutsandı" dedi Margaret, ayin bittiği zaman.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Hayatının en iyi döneminde, acı çekmeden öldü. Pişman olacak hiçbir şey yapmadı."

Salon ve çatıdaki oda biraz sonra, kendi varlıklarının Margaret'i rahatlatacağını düşünen insanlarla dolacaktı. Fakat şu kısacık an için, kilisenin mahzenindeki mezarda onu kendi haline bıraktılar. Thibaut orada olmak istemiyordu ama başka bir yere de gidemiyordu. Tozun toprağın, tütsülerin ve yaşlı taşların altında ölümün kokusunu aldığını düşünüyordu.

Aptallık. Büyükbabasının lahitinde şimdi temsili tasvirinin altında yatan kuru ve temiz yaşlı kemiklerden başka bir şey yoktu. Gereint baharatlarla mumyalanıp kurşuna sarılarak ve kaldırmak için güçlü kuvvetli dört erkeğin gerektiği taş bir kapağın altında yatırılarak, duvardaki bir nişin içine sıkıca kapatıldı. Daha sonra göğsünün üstünde Haçlı Seferleri'nin haçının bulunduğu, baştanbaşa zırhlı bir tasviri uzanacaktı orada.

Aidan nişin yanına diz çöktü. Dua ediyorsa da bu ateşli bir savaşçı duasıydı. Ölüyü diriltmeye çalışan bir aziz de böyle görünebilirdi.

Thibaut titredi. Bunun Aidan'ın gücünün dışında olduğunu biliyordu. Margaret kilisenin mahzeninde usulca ilerledi. Babasının lahitinin üstünde duran lambanın ışığında uzayan gölgesi devasaydı. Gereint'in yanında durdu ve elini dudaklarının üstüne koydu. Bir titremeyle sallandı. Thiabut ona dehşete benzer bir duygu içinde baktı. Margaret dünyadaki en güçlü insandı. Margaret sabrını, sükûnetini veya aklını hiç kaybetmezdi. Asla ağlamazdı.

Sanki kalenin kendisi yıkılıp çökmeye başlamıştı. Thibaut çaresizlik ve dehşet içinde donup kaldı. Aidan sanki vecit içinde kendini duaya vermemiş gibi ayağa kalkarak ona dokundu. Kadın buna izin verdi. Sanki bir sığınakmış gibi adama sokuldu. Aidan hiçbir şey söylemeden, kadını kollarının arasında sallayarak yere çöktü. Yüzü ölü gibi hareketsizdi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Yanakları ıslanmıştı. Thiabut ne yaptığının farkında olmadan yanlarına sokuldu ve hep birlikte dertop oldular. Ona da yetecek kadar yer, sıcaklık ve güç vardı. Ölümün soğukluğunu uzak tuttular. Yavaş yavaş onu iyileştirmeye başladılar.

IV

Gereint'in katili cezalandırılmadan, Aidan için yaşadığı sürece iyileşme söz konusu olmayacaktı. Çalışıyor, yemek yiyor, konuşuyor ve hatta gülüyordu fakat Gereint'in ne anısı ne de acısı asla terk etmiyordu onu. *Bir saat bile,* diye yas tutuyordu yüreği. *Bir saat önce olsaydı...*

Ama bunun altı çok daha karanlık, çok daha korkunçtu: *Hiç bilemedim. Bütün gücüm, bütün kibrim, dünyada istediğim her şeyi yapabileceğime dair bütün inancım içinde, herhangi bir ölümlü solucan kadar kördüm.*

Gereint ölmüştü ve Aidan hiç şüphelenmemişti. Neşe içindeydi, yolun sonuna bakıyor, oraya gittiği zaman Gereint'in ne yapacağını düşünüyordu: bir erkek olmaya, onurunu hatırlamaya çalışacak ama hepsini bir kenara atıp çocuklar gibi bağıracaktı. Kendisi bilmeden ölmüştü o, gitmişti, ölümlülerin gittiği yere götürülmüştü; Aidan'ın asla gidemeyeceği yere.

Aqua Bella'nın salonu leydinin masasında, çok az yiyen ama sakin ve kendine hâkim bir prens gördü. Adam bu maskenin ardında öfke içinde ağlıyordu.

Fedai varlığına dair hiçbir iz bırakmamıştı. Çörek gitmişti, korku içinde atılmıştı. Gereint lahitindeydi.

Fakat Aidan nerede avlanacağını çok iyi biliyordu. Fedaiyi Masyaf göndermişti; onun için fedai kaçınılmaz olarak Masyaf'a geri dönmeliydi. Ve Aidan onu orada bekliyor olacaktı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan yemek yiyormuş gibi yapmayı bıraktı. Onun türü için biraz beslenmek yeterliydi; şimdi midesi o kadarını bile alamıyordu. Konuklar bir cenaze törenine yakıştığı gibi sessizdiler, fakat yeterince aç ve Bethlehem'den gelen şarap için yeterince iştahlıydılar. Margaret yüksek masada kararınca ve sakince yiyip içiyordu.

Hâlâ güçlü bir kucaklamada ve gözyaşlarında şifa bulacak kadar genç olan Thibaut günlerdir ağzına hiçbir şey koymamış gibi yiyordu. Belki de koymamıştı. Aidan'a sık sık göz atmıyordu ama dikkatinin onda olduğu, Aidan'ın omzundaki bir el gibi, aşikârdı.

Gereint de böyle biriydi. Bu tapma değildi; o kadar aptalca bir şey değildi. Bu kandan da daha derin olan akrabalıktı. Bir armağandı bu. Aidan bunu istemiyordu; bu boşalan yeri doldurmuyordu. Ama Gereint'i reddetmiş olduğundan daha fazla da reddedemiyordu bunu.

Hava boğucuydu. O kadar çok *insan* bedeni, o kadar çok insan zihni baskı yapıyordu ki. Çok kaba olmamaya çalışarak, bir şeyler mırıldanarak kalktı. Leydi Margaret başını eğdi. Buna dayanmak zorunda olduğu için dayanıyordu. Aidan da dayanmalıydı, eğer nazik olsaydı, ama nezaket onu aşan bir şeydi. Kadının önünde eğildi ve uzaklaştı.

Tuvalet kısa süreli bir sığınaktı ama havası duyuları için fazla ağırdı. Nerede olduğuna veya kimin gördüğüne aldırmadan, içinde volta atacak bir avlu buldu. Sadece bir nebze sağduyu onu gökyüzüne fırlamaktan alıkoyuyordu.

Etraftakiler daha fazla seyretmediler. Belki de onları korkutuyordu. Ama gölgede biri duruyordu, huzursuz olduğu kadar hareketsizdi de ve bu hareketsizlik yavaş yavaş ona etki etmeye başladı. Bir rahip, diye düşündü: siyahlara bürünmüş bir Benediktin rahibi. Fakat rahip cübbesinin altında zırh vardı; göğsünde basit bir şekli olan, bembeyaz, pek büyük olmayan bir haç duruyordu.

Hastane Şövalyesi. İsmi Gilles idi. Aidan'ın beklediği gi-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

bu biri değildi. Temizdi, başının tepesinde tıraş edilmiş bölgenin etrafındaki saçlar kısa kesilmişti, uzun ama bakımlı bir sakalı vardı. Bu, belki de niyetlendiği gibi, onu yaşlı gösteriyordu: aslında otuzundan fazla olamazdı.

Aidan onun önünde durunca gözleri biraz büyüdü. Büyü kaybolmuş ve Aidan'ın gerçek hali ortaya çıkmıştı; ne bu büyüyü yeniden yapmak, ne de kilise mensubu olsun veya olmasın adamın kafasını karıştırmak Aidan'ın umurunda değildi. Gilles'ın avlamasına yetecek kadar Sarazen vardı. Bu yalnız büyücü onun avı değildi.

"Yani" dedi Hastane Şövalyesi, selamlamadan veya yapmacık bir tavır takınmadan "duyduğum hikâye doğru."

Aidan bir insanınkinden daha uzun ve keskin olan dişlerini göstererek sırıttı. "Hangi hikâye acaba, kardeşim?"

"Sormanıza gerek yok bence prensim" dedi Hastane Şövalyesi. Duvara yaslandı ve yarı gülümseyerek kollarını rahatça kavuşturdu. "Kardeşiniz kralın sizin tıpkınız olduğunu, ayna gibi birbirinize benzediğinizi söylüyorlar."

"Nasıl benzemeyelim? Biz ikiziz. Bunun kendi başına bir güç olduğunu söyler kocakarılar."

"İkiniz de solak mısınız?"

Aidan şaşırarak güldü, bu asker-rahipten hoşlanmaya başlıyordu. "İkimiz de. Nasıl bildin?"

Mavi gözler parladı. "Sihir yok, lordum. Sizi salonda izledim. Eğer kâfirlerin arasına girme niyetindeyseniz sağ elinizle yemek yemeyi öğrenmelisiniz. Öyle yapmayan bir erkeğe pek dostça davranmazlar."

"Nedenmiş o?"

"Peygamberlerinin bir öğretisi bu. En küçük hareketleri bile buyurmuş. Sağ elin yemek ve temiz işler yapmak için kullanılmasını emretmiş. Sol el ise insanın kendini temizlemesi ve şeytana layık olduğunu vermesi içindir."

"Öyleyse hepsi sol elle mi savaşıyorlar?"

"Ah, hayır" dedi Hastane Şövalyesi. "Savaş kutsaldır, du-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

a kadar kutsaldır. Kâfirlerin kanı onların Aşai Rabbani ayinidir."

"Neden kâfirlerin anlamsız törenini umursamam gerektiğini düşünüyorsun ki? Ben onları öldürmeye geldim, onlarla yemek yemeye değil."

Hastane Şövalyesinin bakışları Aidan'ın üstündeki haça odaklandı, siyah üstüne kan kırmızısı: Haçlı askerlerinin işareti ve mührü. "Çok samimi bir ifade. İyi bir Tapınak Şövalyesi olurdunuz."

"Beni kabul ederler miydi?"

"Süleyman Tapınağı'nın Fakir Şövalyeleri Sarazen kanına aç olan herkesi kabul eder."

Aidan hiç kimsenin adını vermediğine dikkat etti. "Şüphesiz Hastane Şövalyesi olan sizler daha seçicisinizdir."

"Daha az hevesliyiz diyelim. Biz sadece savaşla değil, ondan sonrasıyla da ilgiliyiz. Yaralılara ve hastalara bakıyoruz; kâfirleri gerçek inancın ışığına yöneltmek için elimizden geleni yapıyoruz."

Aidan tekrar yürümeye başladı. Ondan biraz daha kısa olmakla beraber bacakları uzun olan Hastane Şövalyesi de topallayarak onu izledi.

"Yaralandın mı?" diye sordu Aidan.

Adam hoşnutsuz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Küçük bir yara, rahatsız edici bir yerde. İyileşiyorum."

"Savaş vardı öyleyse?"

"Savaş hep vardır. Suriye'nin yeni bir sultanı var. Onunla bir ateşkes anlaşması yaptık ama..."

"Sarazen bir sultanla anlaşma mı yaptınız?"

Gilles güldü. "Ne kadar şaşırdınız, prens. Durup dinlenmeden kutsal savaşlar mı yapıyoruz sanıyordunuz? Kudüs kralları düşmanlarıyla ateşkes yemini etmekten fazlasını yaptılar; onların aktif ittifaklar kurdukları, Sarazen'i Sarazen'e karşı kışkırtıp, güçlü olanın yanında yer aldıkları biliniyor."

Batıdan, çok uzaktan gelen masum birine bu alçakça gö-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

mise de Aidan buna takılmadı. "Krallar, evet. Krallar yapmaları gerekeni yaparlar. Ama Kilise Kilisedir ve Sarazen'ler de inançsızlar."

"Aynı zamanda erkekler de ve bizi kuşatıyorlar. Yapmamız gerekeni yapıyoruz. Kutsal Mezarı koruyoruz. Onu korumak için –ölümcül günahtan başka- her şeyi yapıyoruz."

Aidan yavaşça başını salladı. Bunu anlayabiliyordu.

"Ya siz" dedi Hastane Şövalyesi, "buraya kutsallığı için mi, yoksa savaşmak için mi geldiniz?"

"İkisi için de" dedi Aidan. "Ve benden önce göçen akrabam için."

"Onu seviyordunuz."

Bunu bir yabancının söylemesi haddini aşmaktı. "O benim akrabamdı."

Bir sessizlik oldu. Aidan yürümeye devam etti ama şimdi daha yavaş, daha sakin yürüyordu.

"Masyaf" dedi Gilles, "Hastane Şövalyelerinin bir yurtluğuna bitişiktir, bazıları da onun bir parçası olduğunu söylüyor."

Aidan aniden geriye döndü. Gilles bir adım geri çekildi, fakat yürümeye devam etti. "Orası Krak kalesinin bulunduğu arazimize epey yakındır. Efendisi ara sıra bizim hâkimiyetimizi kabul etmeye ikna olmuştur."

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

Hastane Şövalyesi sarardı. "Şeyh-ül Cebel bizim tarikatımıza bağlı değil. Tapınak Şövalyelerinin onu zorlamalarına ve bu yüzden onun düşmanlığını kazanmasına rağmen o bize haraç ödemez. Ama bu cinayeti telafi etmek için yapabileceğimiz bir şey olabilir."

"Neden? Bunun sorumlusu siz misiniz?"

"Tanrı biliyor ya, biz değiliz" dedi Gilles. "Bizim yolumuz temizdir, gerçek düşmanlara karşı savaşırız. Ve Lord Gereint her anlamda Kudüs Aziz John Hastanesi Şövalyeleri'nin dostuydu."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan kendini zorlayarak sakinleşti. Çoğunlukla menfaate dayansa da iyi niyeti anlayabiliyordu. Gülümsemek gelmedi elinden ama başını nezaketen eğebildi. "Bunu hatırlayacağım" dedi.

Gilles darağacına asılmaktan kurtulmuş biri gibi görünüyordu. Bunun farkındaydı; kendi kendine güldü ama sesi endişeliydi. "Evet, hatırlayın bizi." Durdu. Ses tonu değişmişti. "Ya siz, efendim? Denizin ötesindeki ülkemizde ne yapacaksınız?"

Gereint'in öcünü alacağım. Aidan bunu söylemedi. Bunu soranlara verdiği aynı yanıtı verdi ama bu defa sesi daha sıcaktı. "Kâfirlerle savaşmaya geldim. Kudüs'e gelmek, kralını izlemek ve eğer beni kabul ederse –*ve ben de onu kabul edersem*- onun uyluğu olmak vardı kafamda. Davud'un tahtında oturan birinden daha yüce bir lord olabilir mi?"

"Değerli bir amaç" dedi Hastane Şövalyesi. "Başka bir prensimizi hiç düşünmediniz mi?"

Aidan sınandığının kokusunu alırdı. Omuzlarını silkti. "Trabluslu Raymond, belki: büyük bir lord ve beyefendi. Ama o bir kont ve ben doğuştan kraliyet ailesine mensubum. Önceliği bir krala vermem doğru olur."

"Ne kral ama" dedi Gilles içini çekerek. Sesinde alay yoktu. "Genç, çocukluktan yeni çıkmış, yine de büyük bir savaşçı, yetenekli bir general, başarıları hiç de azımsanmayacak bir âlim, bir zarafet ve kibarlık örneği. Ve bütün bunlara karşın..." Durakladı. "Bütün bunlara karşın, Tanrı bunun bedeli olarak eşsiz bir zalimlik bahşetti. Lordumuzu bir cüzamlı yapmayı uygun buldu."

"Yine de bir kral o" dedi Aidan. "Kimse tahttaki hakkına karşı gelmedi."

"Kimse o kadar aptal değil. O kral. Doğduğundan beri öyle olması bekleniyordu. Büyüyüp bir genç olduğu ve hastalığı ortaya çıktığı zaman bile o bizim müstakbel kralımızdı."

"İnsanlarda derin bir bağlılık duygusu uyandırıyor."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Gilles başının iki yana salladı ve yüzünü ekşiterek gülümsedi. "İçimden geçenleri o kadar belli mi ediyorum? Bu durumda: Kudüs'e gideceksiniz. Lordumuzu hizmetinize değer bulacağınızı sanıyorum. Sizden çok memnun olacaktır. Hristiyanlık ile İslam'ın Evi arasındaki bu bıçak sırtında her şövalye değerlidir. Sizinki gibi yetenekleri kanıtlanmış bir şövalyeye üç kat, dört kat daha fazla kucak açılır."

Aidan omuzlarını silkti. Alçakgönüllü değildi; hiçbir zaman bunda bir fayda görmemişti. Fakat bu adamın göremediği başka amaçları vardı. Onda dururken bunlar iyice netleşti: acı bir netlikti bu.

Bunun somutlaşmış hali ince resmer ve mum alevinin etrafındaki bir pervane misali ona odaklanmış halde, güneş ışığı içindeki avluyu geçerek yaklaştı. Thibaut Tanrı'nın askerine gereğince saygı gösterdi, fakat tüm yüreği ve ruhu Caer Gwent Prensine aitti.

Böyle bir armağanı reddetmek Aidan'ın elinde değildi. Bunun bedeli acıydı. Elini gence uzattı ve gülümsedi; bu gülümseme kabullenmenin başlangıcıydı.

V

Hiçbir şehir bu kadar kutsal olmamıştı. Kutsallık taşların içinden soluyordu; havada titreşiyordu; Aidan'ın bir insanınkinden daha keskin olan duyularını sersemletiyordu. Tann'nın eli bu yerin, karartı gibi yükselen bu duvarların ve Siyon Dağı'nın eteğindeki kulelerin, bu Barış Şehri'nin üstündeydi.

Gözün ne gördüğü önemli değildi. Yahuda dağlarına doğru uzanan çıplak taşlık ova; rüzgâra açık boz kaya, gri bir duvar, onun içinde kuleler ve hepsinin üstünde kralları, batıya doğru somurtan Davud'un büyük kare Kulesi. Kuzeye

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

doğru gri-yeşil bir renk: Zeytin Dağı'nın atlı muhafızları. Güneye doğru daha koyu yeşil: incir ekili taraçalar. Hiçbir yerde ne su ışıltısı, ne de şehri koruyacak içi su dolu bir kale hendeği görünüyordu, sadece büyük boş bir hendek ve dik duvarlar vardı. Su burada değerli bir şeydi, pahalı ve gizliydi, sarnıçlarda ve mağaralarda birikiyor veya muhafızların koruduğu kuyularda saklanıyordu. Taş efendiydi, güneş ve de kutsallık da öyle.

Kasvetli bir ihtişam içinde Davud'un Kapısı'na doğru sürdüler atlarını: gümüş zemin üstünde siyah koçun resmedildiği sancağı altında leydi, siyahlara bürünmüş kadın hizmetkârları, uşakları, silahlı askerleri, baştan aşağı siyahlar içindeki şövalyenin yanında gümüşi ve siyah renklere bürünmüş oğlu. Prensin yeminini yerinde getirene kadar giymeyeceği altın ve parlak kırmızı giysisi Aqua Bella'nın cephaneliğinde duruyordu. Zırhı siyahtı, aygırının koşum takımlannda, gümüş gem ve kayış dışında hiç süs yoktu, eyerin topuzunda duran miğferi siyahtı, mızrakları yük katırının üstündeydi, Haçlı Seferi'nin bir el büyüklüğünde, kan kırmızısı haçı dışında kalkanında hiç arma yoktu. Sadece tek bir yönden doğunun etkisine teslim olmuştu ve o da zırhının üstüne giydiği, uzun, siyah kuşaklı, omzunda bir haç olan, ağır ve beyaz ipekten cübbeydi.

Parlak kırmızı, mavi ve altın rengini özlememeye çalışarak buna alışmaya başlıyordu. Gereint'in hayatı bu kadar fedakârlığı hak ediyordu. Beklediğinden daha sert ve daha hızlı çıkan ve müthiş kaşınan yeni sakalını ovuşturmamak için kendini tuttu. Eğer Sarazen topraklarına gidecekse bir Sarazen gibi görünmesi akıllıca olacaktı.

Bunu neden yaptığını kimseye söylememişti. Bunun nedeninin keder olduğunu düşünmüşlerdi ve bu doğruydu da. Silahlı askerler onun ne kadar sürede kırmızı haçını beyaz haçla değiştirerek bir Hastane Şövalyesine dönüşeceği ya da Tapınak Şövalyelerininki gibi kırmızı haçı göğsünün üstünde sergileyeceği üstüne bahse girmişlerdi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Maigaret onu izliyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Onun yaptığı herhangi bir şeye karşı çıkmayacak kadar akıllıydı. Thibaut hâlâ usulca onun tarafında yürüyordu, ama Maigaret yenici Aidan'ın dizinin dibinden ayrılmadığı için azarlamamıştı. Prens onun yakınında olmaktan hoşnut olduğu sürece oğlunun zarar görmeyeceğini anlıyor ve biliyordu.

Kendini oğluna dört elle sarılmaktan alıkoymanın kadına neye mal olduğunu iyi biliyordu Aidan. Birbirlerinden hiç hoşlanmamışlardı ama aralarında büyük saygı ve ihtiyatlı bir kabullenme vardı. Gereint ve şimdi de Thibaut onları birbirine bağlıyordu; onları akraba yapıyordu.

Aygırı Maigaret'in iğdiş edilmiş gri atının yanına geldi. Kadın gülümsemeden ona bir göz attı ama adeta neşeli bir havası vardı. "Seni hayal kırıklığına mı uğrattı?" diye sordu, başını Kudüs'e doğru eğerek.

Burada, kapıların bu kadar yakınında yol tıklım tıkış insanlarla doluydu ve adeta emekler gibi ilerlemeye başlamışlardı. Lordlara refakat eden silahlı ve atlı gruplar, tahtırevanlar içindeki leydiler, yüzü peçeli ve mücevherler içindeki karısıyla birlikte bir tüccar ortaya çıkmıştı. Daha az saygın olanlar daha küçük topluluklar halindeydiler: acemi görüntülerinden anlaşıldığı üzere Francia'dan yeni gelmiş, yıpranmış zırhlarının üstünde güneşten koruyacak cübbesi olmayan fakir şövalyeler; onların yeterliliğini ispat etme isteği veya imkânı olmayan rehberleri; adamları artlan sıra gelen atlı göevliler. Atların boynakları arasında itişip kakışan ve gevezelik eden bir yığın insan. Harmanileri, ince uzun değnekleri, dilenci torbaları ve Hristiyan dünyasındaki bütün kutsal yerlerden aldıkları yadigarların şıngırdadığı şapkalarıyla, şimdi hepsinin içinde en kutsalı olan Eriha palmiyesini arayan hacılar; yükleri altında iki büklüm olan işçiler; nezaretçilerin kırbaçlarını üstünde patlattıkları zincirlenmiş köleler ve esirler. Sürüklenerek Kutsal Şehre doğru ilerleyen topallar, sakatlar, hastalar. Sadaka için ağlayan dilenciler, havlayan başıboş köpekler, paçavralar içinde-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ki korkunç görüntüleriyle çöp yığınlarının üstüne çömelmiş veya çan ya da çıngırak çalarak kalabalığı yaran cüzamlılar. Deve sesleri, deve sürücülerinin çığlıkları ve muhafızların birbirine çarpan silahlarının gürültüsü içinde Kudüs'e gelen kervanlar, Kudüs'ten ayrılan kervanlar.

Kapıda, üstünde Kudüs Krallığı'nın mührü olan altın haçların parıldadığı bir sancak dalgalanıyordu. Aidan güneşi, tozu, insanlığı, çöpleri, otları, atları, ısınmış çeliği derin derin içine çekerek başını salladı. "Hayal kırıklığı mı, leydim? Bu Kudüs."

Kadının yüzünde onu tekrar gençleştiren, şaşkın bir gülümseme dolaştı. Sonra kayboldu. Ovanın aydınlığından sonra gözlerine karanlık görünen kapı önlerindeydi. Muhafızlar gelip geçenlere pek dikkat etmeden kapının gölgesinde aylak aylak dolanıyorlardı. Şehrin de pek aldırdığı yoktu. Kutsal, yüce Kudüs: kendisine gelen herkese kucak açıyordu. Aidan'ın türüne bile; onun, kendi devasa kutsallık ateşi önünde sadece küçücük titrek bir parıltı olan gücüne bile. Yine de onu küçültmüyordu. O kadar küçük bir şey olmasına rağmen burada daha parlak yanıyordu. Aidan yarı memnun, yarı korku içinde derin bir nefes aldı ve şehrin içine daldı.

Taş ikna edilemezdi. Joanna ağlayabilir, öfkelenebilir, saldırabilirdi; Ranulf onu görmezden gelerek, kafasında düşündüğü şey dışında hiçbir şeye aldırmadan hareketsiz oturuyordu. Nadiren konuşmaya yeltendiği zaman da onu bir sözcükle susturmak için konuşuyordu. "Kadınlar" diyordu, ayağa kalkıp onu öfkesiyle baş başa bırakarak.

Oğlunu Joanna'dan uzaklaştırmıştı. Aimery babasına en faydalı olabileceği yerde büyüyecekti ve orası da annesinin bağrı değildi. Ranulf kadının neden itiraz ettiğini anlamıyordu. Eğiteceği hizmetkârları ile uşakları vardı ve onun Tanrı'nın izin verdiği kadar çabuk bir başka varis doğurmasını bekliyordu. O bunun için doğmamış mıydı zaten? Bunun için kendisine bir eş almamış mıydı?

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Bu görevi yapmaya gelmişti. Kadın zor, eve mahkûm bir hamilelikten ve güç bir doğumdan sonra Acre'den Kudüs'e at sırtında o kadar uzun zaman yolculuk yaptığı için bedenen ve Aimery ile şehre geldiği zaman kendisini karşılayan haber yüzünden de ruhen acı içindeydi. Gereint bir Alamut fedaisinin ellerinde ölmüştü, ölmüş ve gömülmüştü: duyduğu zaman onu yere düşürecek kadar büyük bir şoktu bu. Taş kesilmişti; ağlayamamıştı bile.

Ve Ranulf gömleğini bile çıkartmaya zahmet etmeden hizmetkârını ve uşağını dışarı koyuyordu. Bir aydır yıkanmamıştı; odanın ta karşı köşesinden bile adamın kokusunu alabiliyordu. Kadına bir göz bile atmadan kısa pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Joanna yatak örtüsünü sıkıca tutup karşı koymanın pek faydası olmadığını öğrenmişti. Evlendikleri zaman, onun yakışıklı bir adam olduğunu düşünüyordu. Yüz hatları sert ama biçimliydi; saçları biraz incelmişti ama yine de kıvırcıktı ve nadiren görülen Frenklere özgü gerçek altın sarısıydı. Avda ve açık arazide güçlenmiş bedeni kaslıydı. Onurlu bir ismi ve savaşlarda gösterdiği yiğitlikle kazandığı esaslı bir mülkü vardı ve Joanna'nın ona vereceklerinden başka varisi yoktu. Mükemmel bir çift oldukları düşünülmüştü.

Adamın ağırlığı yatağı salladı. Hâlâ kadına bakmamıştı. Kadını güzel bulmadığı andan itibaren bunu ona açıkça belirtmişti. Karısı doğumdan sonra hâlâ sarkık karnı ve hâlâ sütle şişmiş göğüsleriyle, onun zevkine daha da az hitap edecekti.

Zalim değildi. Joanna bu kadarını söyleyebilirdi. "Eğer bu bir kız olursa" dedi kadının bacaklarını ayırırken. "sana bırakacağım."

Kadın elinin tersiyle bütün gücüyle ona vurdu. "Defol yatağımdan!" diye bağırdı. "Defol!

Adam ona tecavüz etme zevkini bile vermedi. Kayıtsızca omuzlarını silkti. "Yarın, öyleyse" dedi.

Adam üstünden kalktığı zaman Joanna biraz ağladı, yastığını yumrukladı ama kendisi daha iyi hissetmeye başladı. Hizmetkâr-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ları geri gelmemişti. Uzandığı yerden badanalanmış tavanı seyretti. Adamın kokusu hâlâ geçmemişti. Kusacak gibi oldu.

Onunla tartışsaydı, onu kınasaydı, hatta ona vursaydı – ama hayır. Onu kendi haline bırakıyordu, sonra sakinleştiği zaman geri geliyor ve kayıtsızlığın gücüyle yavaş yavaş direncini kırıyordu. Joanna gözden uzak olduğu ve ona istediği çocuğu verdiği sürece onun ne yaptığına aldırmıyordu.

Ve daha sonra bu çocuğu alıp bir yabancıya vererek onu bomboş bırakmıştı, hem yüreğini hem de rahmini.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Titreyen ellerle bulduğu ilk giysiyi üstüne geçirdi. İç [illegible]mleğiyle elbisesi arasında dinlenmek zorunda kaldı. Saçları o[illegible]a çok fazla geldi. Saçlarını açık bıraktı. Yüksek olmasa da [illegible]azından sakin bir sesle hizmetkârını çağırdı.

Kimse onu durdurmaya kalkışmadı. Çok az şey aidi: tek bir bohça ve kestane rengi kısrağı ile hanımının isteğini asla sorgulamayan dilsiz Dura'yı. Ranulf gitmişti. Şehirde kadınları vardı, Joanna bunu biliyordu. Şüphesiz içlerinden biri Joanna'nın tepmiş olduğunu zevkle kabul ediyordu.

Joanna bol zevk almasını diledi.

Joanna için bu mesele kapanmıştı. Sığınağı onu bekliyordu ve onu samimi bir memnuniyetle ve hatta yas içinde karşıladı. Odası bıraktığı gibiydi. Cook onun için küçük lezzetli çörekler yapmıştı ve kâhya Godefroi de beklediği haberi vermişti. "Yarın geliyorlar."

Joanna o andan ötesini düşünmeye çalışmadı. Gereint'in ruhuna dua etti ve dar yatağında onun için ağladı. Sonra anmış olarak uykuya daldı.

Geldikleri zaman hazırdı. Dümdüz, cansız saçları ve şiş gözleri için bir çare bulamadı ama elinden geleni yaptı. Elbisesi temizdi; koyu mavi ona bayağı yakışıyordu. Yiyebildiğini ve biraz şarap içebildiğini gördü. Hâlâ çatıda, duvarın köşesinde büyüyen limon ağacının gölgesi altında çatının çıkıntısına

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

yaslanarak yudumluyordu şarabı. Aşağıdaki sokak her zamanki dar, sessiz sokaktı. Başını kaldırdığı zaman Kutsal Kabir Kilisesi'nin büyük gri kubbesini görebiliyordu.

Öteki yoldan, Davud Kulesi istikametinden geliyorlardı. Joanna'nın gözleri hemen reislerini buldu: gri atın üstündeki küçük, toparlak figürü. Kadının hemen arkasında genç bir adam vardı: bu Thibaut olmalıydı. Büyümüştü. Zarif olduğunu düşündüğü, elini kalçasına koyarak ata binme huyundan vazgeçmemişti. Şimdi bunu becerecek kadar büyümüş olduğu için bu duruş ona daha çok yakışıyordu.

Hepsi bir aradaydı, hizmetkârlar, askerler, bir Sarazen'den alınış olduğu eski pullu zırhının içindeki asık suratlı Brychant. Ve...

Siyah-doru bir atın üstünde, siyahlara bürünmüş bir şövalye vardı ve o Gereint değildi. Olamazdı. Eyerin üstünde o kadar hafif duran bu uzun zayıf beden; şahine benzeyen bu keskin surat; Gereint'in bir şey söylerken yaptığı gibi başının dönüşü – bu ölü bir adam değildi.

Ve eğer ölü değilse, tek bir şey olabilirdi.

Parmakları korkulukları sıktı. Parmaklıkları sertçe yerlerinden çıkarttı. Kalbi hızla çarpıyordu.

Yaklaşınca akrabasına o kadar benzemediğini gördü. Sadece biraz anımsatıyordu, hepsi o. Kesinlikle daha çekiciydi, yine de Joanna düş kırıklığına uğradı. Yakışıklıydı, evet. Ama bir kılıç gibi kesen güzellik neredeydi?

Adam başını kaldırdı ve Joanna nefesini tuttu. Ah, gerçekten, bir kılıç gibiydi: tam kalbe saplanan bir kılıç.

Annesi hiç soru sormadı. Thibaut sordu ama sadece gözleriyle. Sorulacak bir şey olduğunu bilmesi mümkün olmayan Prens Aidan son derece nazikti. Sıcak parmakları Joanna'nın soğuk parmaklarını kaldırdı; belli belirsiz zarif bir öpücük kondurdu. Joanna titrediğini kimsenin gördüğünü sanmıyordu.

Sesi beklediğinden daha boğuktu ama netti. Konuşmasın-

da Gereint'inken daha güçlü bir batıya özgü kıvraklık vardı. Bu Joanna'nın aklına uzak çayırları ve akarsuları getirdi.

Büyüydü bu. Joanna bunu biliyor ve aldırmıyordu. Thibaut buna fazla kapılmıştı, bunu görebiliyordu. Margaret etkilenmemiş görünüyordu. Maigaret Maigaret'ti. Yaptığı başka her şey gibi, dulluğu da sessiz bir kifayetle benimsemişti.

Selamlaşma işi bittikten sonra, Thibaut konuğu elinden tuttu. Joanna Maigeret'le kaldı, ki bu evin ve hizmetkârların ayrıntılı bir incelenmesi, yüklerin denetlenmesi ve bir iki ziyaretçiden kurtulmak demekti. Joanna annesinin bir- iki adım arkasındaki eski yerini aldı, tıpkı tombul, küçük ve çok meşgul bir köpeğin ardından giden genç bir kurt köpeği gibi.

Ama o eski çocuk değildi. Aniden annesinin kilerinin ortasına oturmak zorunda kaldı.

Maigaret telaşlanmış görünmedi ama hemen oraya koşup Joanna'nın yanına diz çöktü. Joanna'nın alnındaki eli soğuktu; kolu sertti. Hizmetçilerin heyecanını fark etmedi bile, sadece onları uzaklaştırdı. "Anlat bana" dedi.

Joanna başını iki yana salladı. "Senin yeterince acın var."

"Bırak buna ben karar vereyim" dedi Maigaret.

Joanna dişlerini sıktı. Başının dönmesi geçiyordu. Neredeyse geçmemesini dileyecekti. Kaçmak – bu atını alıp annesinin evine sürmek kadar kolaydı. Ama annesine nedenini söylemek... Bu daha zordu. Margaret böyle bir şey yapmazdı. Bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulurdu.

Sondan başladı. "Aimery'yi aldı" dedi Joanna. Bunu bu kadar sakin söylemesine kendi de şaştı. "Benden izin almadı. Geceleyin ben uyurken götürmüşler. Uyandığımda gitmişti." Yumruklarını sıkmıştı. Ellerini açamıyordu. O kasvetli sabahtan beri sanki bir el yüreğini sımsıkı sıkıyordu. "Nedenini sorduğum zaman –sakin olmaya çalıştım; ah, Tanrım, gerçekten çalıştım- Ranulf, 'Bu önemli mi?' dedi. Ve ona neden bana hiç danışmadığını sorduğum zaman, 'Neden sana danışayım ki? O benim oğlum' dedi. Sanki hiç onu bedenimde taşımamı-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

sını gibi; sanki onu hiç mememle beslememişim gibi. Sanki bir hiçmişim gibi."

"Onu kendin beslemekte ısrar etmeseydin durum daha iyi olabilirdi" dedi Margaret sakince.

Joanna sanki bir yumruk yemiş gibi nefesini tuttu.

"Ama" diye devam etti annesi, "senin haberin olmadan onu almak – bu kötü bir hareket."

"Tarif edilemeyecek kadar korkunçtu."

Margaret hafifçe kaşlarını çattı. "Belki seni acı çekmekten korumak istedi. Bir anda, kesin bir şekilde – genç, kaba tavırlı ve kadınlara alışık olmayan bir erkek böyle düşünürdü."

"O beni herhangi bir şeyden korumayı düşünmez bile. Onun için ahırındaki bir kısraktan fazla bir şey değilim ben. Tayını kısraktan aldığı zaman da ona sormaz."

"O Francia'lı" dedi Margaret, "ve zengin bir evden de gelmiyor. Bu kadar biliyor."

"Ondan nefret ediyorum" dedi Joanna dişlerini sıkarak.

Annesinin kaşları daha da çatıldı. "Bu yanlış karardan başka sana ne yaptı? Onurunu mu kırdı?"

"Kadınları var."

"Erkeklerin olur" dedi Margaret. "İslam en azından bu gerçeği kabul ediyor ve cariyeye izin veriyor: büyük bir bilgelik. Bundan başka? Sana kötü mü davrandı? Seni sarayın veya halkın önünde utandırdı mı?"

"Benim varlığımdan bile haberi yok."

"Bundan şüpheliyim" dedi Margaret. Koyu gözlerini Joanna'nın gözlerine dikti. "Benden ne istiyorsun? Seni tekrar çocuk yapma gücüm yok."

Joanna kıpkırmızı oldu. İstediği tam olarak buydu. Her şeyi tersine çevirmek. Annesinin eteğinin arkasına sığınmak ve bir kadın olduğunu unutmak.

"Geri dönmeyeceğim" dedi. "Ona istediğini verdim. Hiçbir borcum yok."

"Onur dışında."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"O bana ne verdi? Benim bebeğimi aldı."

Margaret içini çekti. "Bak Tanrı beni nasıl sınadı. İslam'ın oğlu gibi görünen çocuğum bağışlayıcılık konusunda her Hristiyan'ın olmayı isteyeceği kadar mükemmel ama tamamen Frenk görünen çocuğum, ne unutuyor, ne de bağışlıyor."

Joanna çenesini kaldırdı; sırtı gerildi. "Bana gitmemi mi söylüyorsun?"

"Hayır" dedi Margaret. Ayağa kalkarak eteğini düzeltti. "Sana yatağına gitmeni söylüyorum. Herhalde, Acre'den buraya at sırtında gelmekte ısrar ettin, değil mi?"

"Tahtırevanın bana ne yaptığını biliyorsun."

"Eyerin loğusa yatağından yeni kalkmış bir kadına neler yapacağını biliyorum. Git şimdi."

Joanna yeniden bir çocuk olmak, bir anne olduğunu unutmak istemişti. İstediğini elde etmek düşündüğü kadar mutluluk vermemişti. Margaret'e karşı çıkmamak gerekiyordu.

Joanna gitmesi söylenen yere gitti ve yapması söylenen şeyi yaptı. Bundan tuhaf, isyankâr bir zevk aldı. Burada güvendeydi. Kimse ona yalan söylemeyecek veya ona ihanet etmeyecek ya da ona karşı kayıtsız olmayacaktı. Eve gelmişti.

"Joanna hep bir şeylere kızgındır" dedi Thibaut.

Aidan bir gözünü açtı. Doğululların öğle sıcağında uyuklama alışkanlığı başta ona düpedüz tembellik gibi gelmişti fakat bunun yararını anlamaya başlamıştı. Bir hizmetkârın suyla ıslatılmış büyük bir yelpaze sallarken usulca horladığı ve avludaki bir pencereden gül kokularının süzüldüğü bu serin, kiremit kaplı oda son derece keyifliydi. Nadiren uyuyan Aidan kestirmeye başlamıştı ki Thibaut'un sesinden irkilerek uyandı.

Oğlan elleriyle dizlerini tutarak kanepenin ucuna tünedi. Kaşları çatıktı. "Ranulf'dan kaçmış. Bunu daha evvel yapmadığına şaşırdım."

"Kız kardeşin bana korkak gibi görünmedi" dedi Aidan.

"Öyle olduğunu söyledim mi? Korktuğu için kaçmıyor. Kızdığı için kaçıyor. Yoksa öldürür."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan bir kaşını kaldırdı.

"Öldürür" dedi Thibaut. "Erkek olmalıymış. Bir kadına göre fazla huysuz."

"Yoksa fazla cesur mu?"

Thibaut başını salladı. "Annem onun Outremer'deki en saf Normandiyalı olduğunu söylüyor. Yüz yıl önce doğmalıymış; Haçlı Seferiyle gelir, kendine bir krallık kurardı."

Aidan bunu gözünde canlandırabiliyordu. Kız annesine veya kardeşine hiç benzemiyordu: başı ve omuzları Thibaut'dan daha uzundu, saçları kurulanarak örgülerinin arasından çıkmak için elinden geleni yapıyordu, gözleri maviden ziyade griydi, Aidan'ın aklına gök gürültüsünü getiren bir renkti bu. Veya belki de sadece gözlerinin ifadesi öyleydi. Kızgın, evet ve de incinmiş. Dünya istediği gibi dönmüyordu ve bağışlayacak olan o değildi.

"Kocası nasıl biri?" diye sordu Aidan, uyumaktan vazgeçip doğrularak. Thibaut'un eğlendiğinin farkındaydı; dişlerini gösterdi, oğlan buna güldü.

Thibaut'un yanıtı oldukça ciddiydi. "İsmi Ranulf; Normandiyalı. Ailenin küçük oğlu, burada durumu iyi. Acre'nin yakınında bir yurtluğu var; savaş ganimetleriyle zengin oldu. Yüzüne bakılmayacak gibi de değil. Kadınlar ondan hoşlanıyor."

"Kız kardeşin hoşlanmıyor."

"Onunla evlendiğinde mutluydu. Adam öyle hava atma meraklısı değildir ama Joanna'nın kanının saf olmamasına hiç aldırmadı. Onun güçlü olduğunu ve ona güçlü oğullar vereceğini söylüyor. Hem Joanna'nın malı mülkü de onu tatmin etmeye yetiyor."

"Anlıyorum" dedi Aidan. Bütün bunlar çok makuldü. Bunun kendilerini sevinç ve meydan okuma karışımı bir duyguyla selamlamış olan asık yüzlü çocuk için önemli olduğundan kuşkuluydu. Onun zihni kadar bedeninin de hasta olduğunu anlamıştı. Kendisi şifacı değildi; bu kardeşinin yeteneğiydi. Fakat bir bedenin bozulduğunu görebilirdi. Görünüşe

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

göre lorduna bir oğul vermişti ama adamın umduğu kadar güçlü değildi. Veya kendisinin umduğu kadar. Bunun için de kendini affetmeyecekti.

"Galiba" dedi Thibaut, biraz zorlanarak ama sanki söylemeden duramayacakmış gibi, "galiba bu onun için iyi olmadı – Annem ile Gereint'in durumu. Bir de aşk hakkında hayaller kurup şarkılar dinlemek. Aşk bir kadının evlendiği zaman düşünmesi gereken bir şey değil."

"Belki ilk seferinde değildir" dedi Aidan.

"Annem de ona hep bunu söyledi. Buna inandığını söyledi. Fakat Joanna her zaman her şeyi hemen ister."

Aidan *pencerenin* yanında durdu. Aşağıda avluda havayı serinleten bir fıskiye vardı. Aidan gülleri, suyu, güneş ışığını içine çekti. İsteseydi, ellerinden fazlasını açabilir, gözlerinden fazlasıyla görebilir ve kulaklarından fazlasıyla duyabilirdi.

Hepsi buradaydı, Gereint'in karısı ve çocukları. Alamut'un Efendisi'nin mimlemiş olduğu ve onun yaşamda olsun, ölümde olsun sahip çıkacağı üç kişi.

Bu nedenle Aidan Masyaf yolunda değil, buradaydı. Sinan mutlaka tekrar saldıracaktı ve bunu mutlaka yapacaktı: Aidan'ın evi korumasız bırakmaya cesaret edemeyeceği kadar yakında. Yüce Saray Kudüs'ün Haçlı ordularının eline geçtiği kutsal gün yapılan Fetih Şöleni için toplanıyordu. Maigaret'in kralın önünde Aqua Bella lordunun öldüğünü resmen bildirmesi ve yeni bir lord belirlemesini istemesi gerekiyordu. O kişi kaçınılmaz olarak Thibaut olacaktı ama reşit olmasına daha bir-iki yıl vardı. Maigaret çocukluğunda olduğu gibi, yine lord vekili olacaktı. "Hem" demişti, "ona lord unvanı vermezsem daha güvende olur, yoksa Sinan muhakkak onu öldürür."

Aidan duyudan-fazla-olan-duyularını yaydı. Şehir kaynıyordu. Aidan duyularını bir kalkan haline getirdi ve onları kaldırarak kendini korumaya aldı. Duyuları ona evde kimin olması gerektiğini, kimin iyi niyetli, kimin kötü niyetli olduğunu, kimin geçip gittiğini, kimin oyalandığını söylüyorlardı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Başlangıçta bu korunma biraz garipti: sert, hantal, derisinin üstünde tuhaf bir şekilde esneyen yeni bir zırh gibiydi. Fakat kullandıkça, yavaş yavaş üstüne uymaya başladı. Artık bir zırh bile değildi, ikinci bir deriydi, o evin içindeki her şeyi kapsayan bir bedendi.

Her zaman gücün ardından gelen zayıflıkla savaşarak pencere pervazına yaslandı. Bu zayıflık duygusu yavaş yavaş geçti. Tekrar doğruldu.

Thibaut ne dikkat etmiş, ne de anlamıştı. Kendi sorunlarına dalıp gitmişti. Fakat bu şaşırtıcı bir biçimde Aidan'ın düşüncesine yakındı. "Joanna'nın gelmesi iyi oldu, değil mi? Eğer saldırıya uğrarsa, biz buradaysak onu koruruz."

Bu *biz* lafı Aidan'ın hoşuna gitmişti. Oğlana gülümsedi ve kısa ceketini aramaya başladı. "Pekâlâ, sör. Uyanan başkası olup olmadığına bakalım mı?"

VI

Ranulf kendi bildiğini okuyan karısını bulup getirmesi için bir adam yollayacak kadar bile umursamadı olayı. Başta karısı da bunu yapmamasına aldırmadı. Annesinin yanında içindeki bir şey kopmuştu. Bu kadar uzun direnmenin sonunda gerilen bedeni kendi iradesini dile getiriyordu: *Yeter.*

Çocukken bile uyumadığı gibi uyuyor ve Aimery'ye gebe kaldığından beri yemediği gibi yiyordu. O evdeki acı içinde elinden geldiğince kendi haline, iyileşmeye bırakıldı. Acı bile iyileşmesinin bir parçasıydı. Kaçamadığı gerçeği unutmasına izin veriyordu: kocasından tek bir ses çıkmadığı gerçeğini. Aramamıştı. Kızdığına dair bir haber bile yoktu.

Ona istediğini vermişti. Görünüşe göre kocası başka bir şey istemiyordu kendisinden.

Bir kez olsun, bir şey konusunda hemfikir olmuşlardı. Jo-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

anna kendine sevindiğini söylüyordu. Aklını ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kocası onun kendi çocuğu üstündeki hakkını reddetmişti. O da annelik gibi eş olmayı da reddedecekti. Yine Hautecourt'du ve sadece Hautecourt'du. Kocasının ismini unutmuştu.

İç avluda fıskiyenin kenarında tek başına otururken kendi kendine yemin etti. Erkendi, şafak yeni sökmüştü; hava serindi, yanağına gelen küçük su damlaları soğuktu. Parlak balıklar attığı kırıntıların peşinde elinin altında dönüp duruyorlardı.

Taşın üstündeki ayak sesini duymadan, gölgesini yere vuracak güneş olmadan birinin varlığını hissedilebilmesi ne kadar tuhaftı. Joanna gerildi ama dönüp bakmadı. Geldiğinden beri üç gündür onu görmemişti. Başka bir yerdeydi, atla şehirde bir yerlere gitmişti; Joanna ise ya yatağındaydı, ya evde usulca dolaşıyor ya da tek başına veya erkek kardeşiyle birlikte yemek yiyordu. Kardeşi içinse varsa yoksa oydu ve ondan başka bir konuyu konuşmaya değer bulmuyordu.

Joanna onun gitmesini istiyordu. Kendisini bu haliyle görmesini istemiyordu: yüzü solgun, saçları cansız, doğumdan sonra vücudu bozulmuş, kullanılmış, bir kenara atılmış ve umursamamaya ant içmiş. Gençken ve Gereint'in hikâyeleriyle doluyken her şeyi başka türlü hayal etmişti: kendisi asil ve gururlu, annesi gibi büyük bir leydi, o ise, elinin üstüne eğilen ve batılıların neredeyse hiç olmadığı kadar soylu bir erkekti. Kendisiyle karşılaştığı zaman eğilerek selam vermişti, fakat o kıpkırmızı kesilmiş, kekelemiş ve tam bir budala gibi davranmıştı.

Gerçekten de büyük bir leydiydi. Güzel olmadığını kabul edeli çok olmuştu. Matah biri de değildi. Sadece dik kafalıydı. Bu hususta çok yetenekliydi.

Gözleri balıklara dikilmişti. Hatta bir el onun tasına dalıp kırıntıları avuçlayarak, onun yaptığı gibi suya serpince balıklar yeniden dans etmeye başladığı zaman bile gözlerini ayırmadı. Balıklar onun için yükseğe, hatta havaya sıçradılar, sanki

adamın ellerini kendi canlı altın renkleriyle dolduracaklarmış gibi. Onlar bile onun ne olduğunu biliyorlardı.

Kadın kısa göz atmalar dışında hâlâ ona bakmıyordu. Adam şimdi baştan aşağıya siyahlar içindeydi, Gereint için. Ama akıllıydı: kısa ceketinin omzuna işlenmiş olan haçtaki küçük parlak kırmızı nakış hâlâ duruyordu. Kuşkusuz bu yalınlığın yüzünün solgunluğuna nasıl bir etki yaptığını biliyordu. Mırlayarak ayaklarının etrafında dolanan kediden daha kurnaz görünmüyordu. Kediyi yerden alarak gözlerini sabit, yırtıcı bakışlarına dikti. İkisi de aynı gözlere sahipti.

"Yakının mı?" diye sordu kadın. Eğer ona bakmazsa konuşmak kolaydı.

"Uzaktan akrabam" diye yanıtladı adam neşeyle, hiç alınmış görünmeyerek.

"Senden büyüyle pençesine bir balık vermeni istiyor."

"Doğrudur" dedi. "Ama bunlar olmaz. Güvene ihanet edecek biri değilim ben."

Kedi esneyerek iki bacaklılar arasındaki onur konusundaki fikrini belirtti fakat tutulmaktan, okşanmaktan ve daha mubah bir av vaat edilmesinden pek memnun halde mırıldamaya devam etti. Joanna bu çizgili parlak tüyleri okşayan uzun beyaz parmakları izledi. Hiç bu kadar uzun, bu kadar narin ve aynı zamanda bu kadar güçlü parmaklar görmemişti. Soğuk görünüyorlardı. Ama ne kadar sıcak olduklarını iyi hatırlıyordu.

"Joanna!"

Ürkerek başını kaldırdı. Ve kızdı. Eski bir hileydi bu. Ve yine bunu yuttuğu için aptalın tekiydi.

Neler olacağını anlamıştı. Bir kez baktıktan sonra, başını çevirecek gücü hepten kaybetti.

Bazen bir erkek fazla güzel olurdu. Bu saçmaydı; biraz itiydi. Göz hemen kusur aramaya başlıyordu.

Bu ondan da öteydi. Bunun içinde çekici bir şey yoktu. Rahatlatıcı hiçbir şey yoktu. İnsani hiçbir şey yoktu.

Adam gülümsemişti. Artık gülümsemiyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Bunu yapmamalıydın" dedi Joanna, savaşı kaybettiği için rahat ve umursamaz bir tavırla.

Adamın dudakları inceldi. Joanna'nın onun ne düşündüğünü bilmek için büyüye ihtiyacı yoktu. Ölümlüler onun türü için her zaman kolay av olmuşlardı. Fazla kolay. O güzellik, o tuhaflık ve o korku kıvılcımı yüzünden.

Adamın gözlerinin içine baktı, orada boğulup boğulmayacağına aldırmadan. Gözleri griydi, içinde hiç mavi ton yoktu; bir kedinin gözleri gibi biraz boştu ve gerisinde yeşil bir parıltı vardı. Onun türü ay'sız geceleri avlanırdı. Fedailer gibi.

"Güneş sana dost değil" dedi Joanna.

Aidan başını salladı, beyi belirsiz, hafif bir titreme gibi. "Biz uzlaştık. O beni kendi halime bırakıyor. Ben de ona gereğince saygı gösteriyorum."

"Bu senin çöküşün olabilir, daha derin bir büyü yaymalısın."

Adam onun bildiğine şaşırmadı. Joanna adamın herhangi bir şeye gerçekten şaşırıp şaşırmadığını merak etti. "Yapmamayı tercih ediyorum" diye yanıtladı adam.

"Neden?"

"Çünkü bunu tercih ediyorum."

İnatçılık. İşte bunu anlayabilirdi. Ve kibir. Adamın yayabileceği bir başka büyü daha vardı; onu aşağılanmadan, şüpheden, ölümcül kesinlikten kurtaracak ama güzelliğini bozup saçlarını kırlaştırıp ona gerçek yaşını hatırlatacak bir büyü.

"Bu hoşuna gider mi?" diye sordu, utanmadan kadının aklından geçenleri okuyarak.

"Evet dersem ne yaparsın?"

Joanna nefesini tuttu. Adam takındığı yeni yüzüyle bir kahkaha attı. Yüzü kırışmış, saçları kırlaşmış bir ölümlü de olsa muzırlığını hiç kaybetmeyecekti.

Ya da güzelliğini.

"Ee?" Sesini bile değiştirmişti. Daha pesti; berraklığı kaybolmuştu. "Böyle mi kalayım?"

"Kalacak mısın?"

Yara izleriyle kaplı, boğumlu ellerini çevirdi. Yanağında, demir grisi sakalının altında başka bir yara daha vardı. "Tanrıça. Bunları unutmuştum." Omzundaki haçla, ne söylediğini fark etmemiş görünüyordu.

"Bu kadar mı eksiksiz?"

"İkna etmek için önce kendimi ikna etmeliyim."

"Yani eğer çok uzasaydı... ölecek miydin?"

Bu sözcüğü duymak da söylemek kadar zordu ama Aidan etkilenmemiş ve kafası meşgul görünüyordu. "Bilmiyorum. Belki. Yani eğer insana özgü zamanı aşarsam..." Titredi. "Tithonus'u hatırlıyor musun?"

Joanna da titreyerek başını salladı. "Şu pagan. Ölümsüzdü, fakat bunun ölümsüz gençlik olmasını istemeyi unuttu. Kuruyup gitti. Hep kurudu. Ve hiç ölmeyecekti."

Aidan ayağa kalktı. Sihir toz ve karanlık gibi üstünden aktı. Güçlü, pürüzsüz ve genç eli kadını ayağa kaldırdı. Joanna onun gözlerinin içine bakacak kadar uzundu. Bu adamı biraz ürküttü; sonra bir kahkaha attı. "Amma abuk subuk konuşuyoruz! Hadi gel, bana şehrini göster."

Sanki Thibaut zaten ona şehrin her köşesini göstermemiş gibi. Ama karşı konulmaz bir hevesi vardı; Joanna onun neden kaçtığını, ölümden değil, ölümsüzlükten kaçtığını bildiği zaman bile.

Joanna üstündeki eski püskü giysiye baktı; saçlarına dokundu. "Bu halde mi?" diye sordu, daha bu düşünce aklında şekillenmeden.

Sadece erkek değildi o. Anlıyordu. "Hadi git, o zaman. Ama çabuk ol."

O ve Dura ellerinden geldiğince çabuk hazırlandılar. Joanna tekrar mavi elbisesini giydi; üstüne ince bir harmani geçirdi ve saçına bir örtü örttü. Yas tuttuğu için gümüş haçı dışında hiç mücevher takmadı. Ciddiyet ona uymuyordu ama görgü kurallarına uyuyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

O kadar zamandır hasta olan Joanna ne kadar yürüyebileceğini sormaya tenezzül etmedi. Aidan da sormaya zahmet etmemişti. Joanna için kısrağı ve Gereint'in iğdiş edilmiş uzun atı ile Dura için bir katır eyerlenmişti. Tavırlan, bir şövalye ve bir prens olan kendisinin atla gidilebilecek yere yürümek niyetinde olmadığını gösteriyordu. Joanna'yı usulca eyerinin üstüne koydu; dokunuşu Gereint'inki kadar soğuktu, bir ağabeyin veya babanın dokunuşu gibiydi. Elbette öyle olacaktı. Akrabaydılar. Ve o evli bir kadındı.

Joanna dizginleri eline aldı. Kısrağı yerinde duramıyordu, kızgınlık dönemindeydi. Aidan'ın kendi aygırı yerine bu iğdiş edilmiş atı seçmesi akıllıcaydı. Dura Aidan'dan kaçınarak kendi başına güç bela katırın üstüne çıktı ve kocaman ihtiyatlı gözlerini adama dikti. Korkuydu bu ama çöldeki fırtına korkusu kadar saftı: korkulacak ve kaçınılacak ama asla nefret edilmeyecek bir şeydi o.

Şüphesiz Aidan buna aptal bir kızın boş lafları kadar alışıktı. Kendine özgü, insani olmaktan ziyade hayvani bir zarafetle atına çıktı ve sokakta onların önünden ilerlemeye başladı.

Aidan, Joanna'yı kendisiyle birlikte dışarı sürüklerken bir şey düşünmemişti. İçinden gelen, pek de akıllıca olmayan bir dürtüydü bu. Joanna hastaydı ve hâlâ olması gerektiği kadar güçlü değildi. Fakat keyifliydi, öfkesi derinlere gömülmüştü. Yanaklarına renk gelmişti. Çekici değildi, hayır. Tann'nın kaprisi bunu erkek kardeşine saklamıştı. Ama kesinlikle boylu poslu hoş bir kadındı ve gülümsediği zaman, ki neredeyse hiç gülümsemezdi, ışıl ışıl bir güzellik saçıyordu.

Nerede olduklarına hiç dikkat etmeden, bu ışığın içinde gözlerini kırpıştırıyordu ki birden burnu onu kendine getirdi. Bu sokağın ismi, nükteli bir şekilde, Kötü Aşçılar Sokağı idi. Hacılar yiyeceklerini fahiş fiyatlara burada tedarik ediyorlardı ve sadece azizler bunun midelerine neye mal olduğunu biliyorlardı. Aidan'ın midesi ayağa kalkar gibi oldu, sonra yatıştı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Kavşakta atlarını bıraktılar ve onlara bakması için bir genç para verdiler. Joanna'nın seçtiği bir gence. Genç mallarla sıvışmayacaktı: bu da Aidan'ın marifetiydi. Ona burada işlerin nasıl yürüdüğünün anlatılmasına gerek yoktu. Tapınak bin yıl sonra bile hâlâ bir hırsızlar yuvasıydı.

Onun kendi deniz kokulu Caer Gwent'ini tanıdığı gibi, bu şehri tanıyan Joanna sessiz hizmetkârıyla birlikte onu, içindeki onca ışığa rağmen bir mağara olabilecek bir geçitten geçirdi. Doğuda şehirler böyleydi: güneşten korunmak için kapatılmışlardı, çoğunlukla kubbeliydiler, yukarıdaki panjurların arasından ve aşağıdaki lambalarla kilise gibi aydınlatılmış, havadar ve şaşırtıcı ölçüde serindiler. Burada insanların meskenlerinin pis kokusu baharatların, çiçeklerin ve meyvelerin tatlı kokusu ile bastırılmıştı. Ve Aidan'ın başını döndürüp sendeletecek kadar uğultu vardı. Aidan öfkeyle duyularını yatıştırdı. Çöplükteki kediler buna nasıl dayanıyorlardı, asla bilemeyecekti.

"Öyle yaratılmışlar" dedi Joanna. Aidan istemeden yüksek sesle konuşmuştu: kafasının karıştığının kesin göstergesiydi bu. "Daha önce hiç dışarı çıkmamışsın."

Aidan ters ters baktı. Joanna mahcup olma nezaketini göstermedi. "Sadece kapıya ve ovaya kadar gittim" dedi Aidan çabucak, canı sıkılmış bir şekilde, çünkü bunu itiraf edene kadar Joanna gözlerini ona dikip bakmaya devam edecekti. "Dışarı çıkmak için. Rüzgârın özgür olduğu yerde at binmek için. Ben... şehirlerde pek iyi değilim. Bu..." Alnı terlemişti. Lanet olsun.

"Eve gitmek ister misin?"

"Hayır!"

Joanna hiç ürkmedi. Aidan'ın zayıflığı onu güçlendirmiş gibiydi. Elini tutmaya kalkışmadı ama, "Acre'yi korkunç bulmuş olmalısın" dedi.

"Saint Mark'ı da. Roma'yı da. Marsilya'yı da. Paris'i de." Bu isimleri sıralamak içinde bulundukları sıkıntılı durumdan

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

biraz uzaklaştırdı onları. "Acre daha kötüydü. Denizden sonra. Ve o kadar büyüktü ki. Yafa'ya az çok dayanabildim. Bu ise sadece rahatsız edici." Joanna bunun yalan olduğunu düşünse bile bunu dile getirmedi. "Aç mısın?"

Onu gafil avlamıştı. Joanna hemen kendini topladı. Aidan doğunun meyvelerine bayılıyordu: portakal, limon, sarı cennet elmaları. Bunların yanı sıra, ilerdeki pazardan aldıkları peynir ve Kutsal Kabir'in gölgesindeki bir tavernadan aldıkları şarap ile kendilerine bir ziyafet çektiler. Joanna, efsanesinin bir şehrin duvarları içinde bir kerkak olduğunu unutmuştu veya en azından hatırlamamayı tercih ediyordu.

Aidan'ın tanıdıklarından bazıları bunu bu şehre bağlayabilirdi: üstündeki tozdan pelerin gibi bu şehri örten kutsallığa. Onun gibi yerinde duramayan biri buna güvenecek kadar aptallaşmıştı, bu kadar kalabalık bir insanlığın arasında tuzağa düşmüştü. Kubbeye yaklaşırlarken başını kaldırıp baktı. Kudüs'ün doğusunda Tapınak'ın ortasında bir güneş gibi yükselen Kubbetüs Sahra'nın o ışıltılı güzelliği yoktu bunda. Bu daha donuk bir ihtişamdı; Haçlı Seferlerine katılmış her erkeğin ettiği her yeminin merkeziydi bu. Kudüs kralı unvanını ondan alıyordu, sancağı altındaki her bir şövalye de öyle: Kutsal Kabir'ın Koruyucusu.

Burası... Önce, ölüm kayası. Basit bir gömüt, çıplak ve süssüz, boş. Bir bedeni üç gün içinde tutmuştu ve sonra bu beden gitmişti.

Dindarlar onun üstüne bu türbeyi yapmışlardı. İnsanlann şevkiyle bütün ihtişamı içinde bu bazilika yükselmişti, etrafındaki bütün uydularıyla birlikte: daha küçük kiliseler, Piskopos evi, kemerli yol, manastır, keşişlerin, hacıların ve muhafızların evi. Dini şarkılar, dualar ve bu mekânın kutsallığına aldırmadan burada bile sanatlarını icra eden satıcıların bağırışları yankılanıyordu etrafta.

Üçü bu hacılar selinin ortasında birbirine sokularak dik tepeye tırmandılar ve sütunları Bizans'tan gelen kapıdan geçti-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ler Joanna'nın kendininkinden bir el kısa olan boyu yeniden dikkatini çekti Aidan'ın ve kadının sağlamlığı onu şaşırttı. Kolları ve bacakları uzundu ama omuzları genişti, kalçaları da öyle, göğsü güçlü ve dolgundu.

Joanna, yanındaki bir varlık olması dışında farkında değildi onun. Sabırsızca bir şeyler mırıldanıp kalabalığın baskısından kurtularak avluda durdu. Başörtüsü kaymıştı. Sıkıca bağlanmış olsa da saçları kıvrılmak, altınsı, kızıl ve kahverengi ışıklarıyla güneşle buluşmak istiyordu.

Hizmetkâr övgüye değer ve rahatsız edici bir çeviklikle hanımının saçlarını örttü. Joanna dikkat bile etmedi. "Bak" dedi. "İşte, orası."

İki büyük giriş kapısı. İsa'nın çarmıha gerildiği Sağda Calvary şapeline götüren üçüncü bir giriş kapısı daha vardı. Solda yüksek ve kare şeklinde, şimdi sessiz olan, İslam'ın ve Bizans'ın bulunduğu her yerdeki her şey gibi kubbeli çan kulesi duruyordu. Onun arkasında Kutsal Kabir'in yüksek, tuhaf çatısı ile yeni ve kutsal kubbe ve hepsinden biraz ilerde, Aziz Helena kilisesinin küçük kubbesi ve feneri yükseliyordu. Hepsinin üstünde bir parıltı vardı ve bu sadece kutsallık değildi. Burada, Dünya'nın Merkezi'nde ibadet eden herkes onları zenginleştirmişti.

Bütün bu itiş kakışa, güneşin ve kutsallığın ağırlığına, Davud Kapısı'ndan girdiğinden beri onu saran bu şehir-bulantısına rağmen, burada açık gökyüzünün altından başka her yerde olduğundan daha sağlam duruyordu Aidan. Bunu bağıracak dile getirmek isterdi. *Bakın! Bundan daha kutsal bir yer var mı? Bakın nasıl kucak açıyor bana!*

Joanna ona ne istediğini sormadı. Hacıların oluşturduğu kuyruğa girdi ve onu da arkasına çekti. Hiç yorulmuyordu, bütün bunlar Aidan için yeni olduğundan, bildiği bu mekânı yeni bir gözle görüyordu. Ayaklarının altındaki kaldırım. Çatıyı tutan kolonlar. Kutsal Kabir'i çevreleyen sütunlar ve üstlerindeki gökyüzüne açılan kubbeli değirmi yapı. Ve her yanda-

ki Tanrı'nın görkemi, mozaik işçiliğinde insanın görkemi: Bakire Meryem; Haberci Melek; Havariler; bütün ihtişamı içinde Romalılann İmparatoru Konstantin; Aziz Michael; peygamberler; Gerçek Haç'ı taşıyan Azize Helena ve hepsinin merkezinde, bütün bunların kendisi için yapılmış olduğu çocuk İsa.

Ama gömüt gizliydi. Bütün bu azamet içinde, o bir taşın altında yatıyordu, üstünde alçak bir eşik vardı ve bir rahip nöbet tutuyor, her hacıyı gönlüne göre aşağıya yöneltiyordu. Kral veya soylu, şövalye veya keşiş, köle ya da özgür olsun, burada herkes birdi. Hatta insan olan ve olmayan bile.

Adam kaçıp gidebilirdi. Eğer rahip sert ve yorulmak bilmeyen elinin altına neyin çöktüğünü bir bilseydi... el dokunurken bir düşünce titreşti: *Yalnız saat daha, sonra Marbod nöbeti devralacak ve Tanrı'nın kemikleri, eğer o benimle he - la arasında biraz daha durursa* – maskesi inen yüzü görmedi bile, loşlukta kocaman açılan gözleri, lambanın ışığının bu yeşil kedi gözlerin içindeki parıltısını. Aidan gözlerini yere indirip istavroz çıkararak taş gibi soğuk karanlığa indi. Boştu; bunun için ona tapıyorlardı. Alnını taşa dayadı. Boştu. İbadet bile sessizdi burada.

Yapması gerektiği gibi, yeminini sessizce etti. Bu mekânı kılıçla, dille, canla savunmak için. Ama önce öteki yemini vardı. Ağzından bir sözcük kaçtı, karanlıkta bir fısıltı: *"Alamut"*

"Hadi" dedi rahip, yemini ve kutsallığı paramparça ederek. "Zaman doldu. Dışarı."

Eğer Aidan alevden bir kule gibi ayağa kalksaydı, toprağa bağlı bu budala ne yapardı?

Her hacı gibi uysalca, başını eğerek, sessizce çıktı. Joanna bekliyordu. Yüzünde bir gülümseme dolaştı. Eli, bir çocuğun eli gibi elinin içine kaydı. İçtikleri şarabı ve bir helâ bulmayı düşünüyordu.

Aidan'ın neden güldüğünü hiç anlamadı. Usul bir gülüştü; ama başlar çevrildi. Ateş saçan bakışlara iç bayıltan bir tevazu ve samimi bir istavroz işaretiyle karşılık verdi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Thibaut öfke içindeydi. "Bensiz gittiniz. Şehre gittiniz ve bana söylemediniz. Deli gibi aradım sizi."

Aidan suçluluk duymayı reddediyordu. Joanna iğrenç bir şekilde kendinden memnundu. "Öyleyse" dedi, "gelecek sefere, yatakta o kadar kalma. Bu kadar tembel olman senin hatan."

Eğer Aidan orada olmasaydı, Thibaut onun üstüne atlardı. Yumruk kavgasını kazanacağından değil –lanet olsun ona, hâlâ kendisinden daha güçlüydü- ama gözü dönmüştü ve o da gülümsüyordu. Yapmacık bir gülümseme. Hadi yap da görelim dercesine.

Onun için, Tann'nın kemikleri adına, bunu yapmayacaktı. Kollan ağrıyana kadar sıkıca kavuşturarak çenesini kaldırdı. "Tembel olabilirim ama *ben* saraya gitmeye hazırım. Senin yıkanacak zamanın bile olmayacak. Bir at gibi kokuyorsun" dedi. "Mezbeledeki, sanmsak tarlasındaki bir at gibi."

Joana'nın dinleyicilerden çekindiği yoktu. Tiz bir çığlık koparak ileri atıldı.

Aidan büyük bir rahatlıkla onları birbirinden ayırdı. Kahkahasını bastırmaya çalışmadı bile. Thibaut utanmıştı. Aidan keyifle Joanna'nın mahcup olduğunu gördü. Kız hızla ve hiddetle geri çekildi.

Aslında yıkanacak zaman vardı ve Aidan yıkandı. İyi batılılar, her hafta sıcak suyla baştan aşağıya yıkanmanın şaşırtıcı bir gerilik olduğunu söylüyorlardı. O bunu her gün zevkle yapabilirdi ve bu çılgınlığına göz yumulan burada yapıyordu da. Kuzeni kediler gibi, o da müşkülpesentti.

Saray kıyafeti burada da Francia'da olduğu kadar karmaşık ve son modaydı. Fakat orada bir prens bile bunlar kadar pahalı ipek giysilere sahip olamazdı. Margaret'in hediyesiydi bu ve ona karşı çıkılmazdı. Siyah olacağına söz verilmişti ve siyahtı ama bir imparatoru utandırmayacak şekilde, siyah üstüne siyah sırma kabartmalı işlemeliydi. Ve Paris'te bütün

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

züppelerin giydiği gibi kısa kesilmiş bir ceketin altında örümcek ağı kadar ince ve teni kadar beyaz bir gömlek ve tam onun ölçüsüne göre çoraplar ve ayakkabılar – geyik derisi miydi acaba?

"Ceylan" dedi Thibaut.

En güzeli pelerindi: hareli ipektendi, saçları gibi parlak ve siyahtı ama astarı sevdiği gibi parlak kırmızıydı ve broşu yakut ile altındandı. "Ben yapamam..." diye konuşmaya başladı gönülsüzce.

"Yapacaksın" dedi Margaret.

Dönüp kadına baktı. Baştan aşağıya sertti, bir rahibe gibi sarıp sarmalanmış ve başlık takmıştı. Güzelliğinden geri kalan her şeyin üstünü örtmüştü. Ama bir an için, adama bakarken, güzelliği gözlerinde parıldadı.

Aidan buna teslim oldu, yoksa kadının yumuşak buyruğuna değil. Onu görmek Margaret'i sevindirmişti: iyi bir atın veya nadir bulunan bir mücevherin vereceği saf bir sevinçti bu. Onun için Aidan ne canavardı, ne de acayip biriydi, sadece kendiydi.

Aidan eğilerek Margaret'in elini öptü. "Leydim nasıl isterse."

Joanna onlarla gitmedi. Şehirde yaptıkları sabah gezintisinin kendisini yorduğunu öne sürdü. Bu doğruydu ama Aidan bundan fazlası olduğunu biliyordu. Onun yaralan da Aidan'ınkinden fazla iyileşmemişti ve onları görmezden gelmekte onun kadar deneyimli değildi. Ne vaat ettiğini bilmeyerek, *daha sonra*, dedi kafasındaki Joanna'ya.

Saray çok uzakta değildi ama yine de atla gittiler, çünkü onlar öyle insanlardı. Yüce Saray'dan bir leydi yas tutarken bile gururunu göstermeliydi. Aynı onları Aqua Bella'dan getirmiş olduğu gibi, silahlı askerler hanımlarının, oğlunun ve konuğunun önünde gidiyordu. Aidan oymalı kapının gölgesinde, çıplak gri duvarın altında Margaret'i atından aşağı indirdi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Maigaret sakindi, Outremer'deki her lordun uşağının öne geçmek için itişip kakıştığı avludaki hengâmede kılı bile kıpırdamadı. Saygıyla bir adım geriden gelen Thibaut'la birlikte, Aidan'ın kolunda ilerlerken gürültü kesildi ve kendilerine yol açıldı. İnsanlar yapmaları gerektiği gibi fısıldıyorlardı. Bu krallıkta kendi mülkünü yönetme hakkı olan bir dul değerli bir maldı. Genç yakışıklı bir yabancının kolundaki bir dul ise büyüleyiciydi ve adeta bir skandaldı.

Aidan bir saray adamı değildi: şövalye adayı olacak yaşa gelene dek şehrin ne olduğunu bile bilmiyordu. Yine de bu, krallann kardeşi ve oğlu olan onun soyunda vardı. Doğu halıları ve sandal ağacı ile misk kokularının yayıldığı ona pek yabancı gelen geniş aydınlık salonlara girdiği zaman, kendisini eve gelmiş gibi değil de, kendisinin olan bir dünyaya gelmiş gibi hissetti. İpekler içinde ışıldayan, güneşten yanmış bu insanlar, koyu gözlü bu kadınlar, mahmurluk ve vahşet karışımı bir havaları olan bu erkekler saray halkıydı ve o saray halkını tanıyordu. Ok gibi atılan bakışlar, fısıltılar, gücün veya güç olması istenen gücün etrafında dönüp durmalar, aylar süren hac yolculuğunun uyuşturduğu duyuları uyandırıyordu. Savaşa benziyordu ama daha incelikliydi. Ve eğer itiraf etseydi bütün şöhreti silinip gidecek olsa da, bu onu heyecanlandırıyordu.

Leydi Maigaret etrafında, Aidan'ın kaşlarını kaldıracak derecede, bir girdap yaratmıştı. Silahlarının gücü veya arazisinin büyüklüğü açısından krallığın önde gelenlerinden biri değildi. Ama gücü vardı: kendi mevcudiyetinin gücü ile ticaret imparatorluğunun gücüne sahipti. Saray Nazırı bizzat Maigaret'in elini tutarak eğildi ve Teşrifatçı samimi görünen bir tavırla taziyelerini sundu.

Daha önemlisi, leydiler soyunu açıkça küçümsemeden ona saygı gösterdiler. Diğerleri o kadar şanslı değildi. Onlar pek sokulmadılar; bazıları Sarazen tarzında peçeliydi, koyu gözleri ve oradakiler kadar pahalı mücevherlerle süslü tombul fildişi renginde parmakları vardı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Thibaut yeni bir köpek kulübesindeki bir av köpeği kadar gergindi ve bu yüzden daha mağrur bir tavır takınmıştı. Aidan yetişkinler kadar gençler arasında da belli bir ayrım olduğunu fark etti: uzun boylu ve açık tenliler, uzun boylu ve açık tenlilerin yanındaydı; esmer ve ufak tefekler de mahmur ipeklilerin yanında takılıyordu.

Pullanı'ler kâfir değildi. Çoğu Suriye kökenli veya Ermeniydi: her iki taraftan da Hristiyan'dı. Tuhaf olan Thibaut'tu. *Onunkisi* halis Sarazen kanıydı ve hepsi bunu biliyordu. Annesine dokunmuyorlardı. Ama büyüklerin uzağındaki sessiz yerlerde, portakalların ve narların arasındaki avlularda kolay av oluyordu o.

Aidan, Thibaut'un omzuna elini koyarak bir şey söyledi, ne söylediği önemli değildi ve ışıl ışıl dişlerini göstererek gülümsedi. Hele şimdi dokunsunlardı ona. Onlara hoşgörülü olmayı öğretmek bir zevk olacaktı.

Thibaut olan biteni kavradı: Aidan'ın niyetinin ne olduğunu biliyordu. Suratını astı. "Lordum, yapmayın. Bu adil değil."

"Onlar adil mi?"

"Onlar sizden aşağı. Sizi bekleyen daha iyi avlar var, Acre'deki şu şövalyeler gibi."

Bu doğruydu ve oğlan kendi kanatlarıyla uçmak istiyordu. Aidan bir şahin yetiştiricisiydi: onu kısa bir süre yanına çekti, sonra bıraktı, gitsin.

İsimler ve yüzler bulanık bir şekilde yanından geçip gidiyordu. Daha sonra, Aidan onlara ihtiyaç duyduğu zaman netleşeceklerdi. Bugün o leydinin gölgesiydi. Bunu kabul ettiler. Girişte habercinin güçlü sesi insanlara ismini ve unvanını bildirmişti; yüzünden ölen lordun akrabası olduğunu anlayabiliyorlardı. Onun skandal yaratacak biri olmaması hayal kırıklığına uğratmıştı; ama kraliyet ailesinden bir prens ve bu nedenle de nadir görülen biri olmasına rağmen, ordusu olmayan bir prens olması daha kötüydü. Birinin, yanında en azından bir-iki silahlı asker getirebileceğini mırıldandığını duydu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aynen Thibaut'un düşündüğü gibi. Aidan gülümseyerek etrafına göz attı. Serbest kalan oğlan ortalıkta dolanmış ve onun kâfir kemiklerini kırmaya isteksiz olan birkaç arkadaş bulmuştu. Girdaplar yine değişmişti. Margaret hepsi de evli olan ve onun yakışıklı gölgesiyle pek ilgilenmeyen bir grup kadınla nakış üstüne konuşmaktan memnun görünüyordu.

Aidan gereksiz yere korkuya kapılmıyordu. Büyü onun kendi korumasıydı. Bir mücevher tarlasına benzeyen bir halının asıldığı duvara yaslandı ve saraydaki akışı izledi.

Hem alımlı, hem de alımlıdan öte epeyce kadın olduğuna dikkat etti. Yanlarında refakatçiler vardı: çoğu gençti ve ipekli mahmurluk modasına eğilimliydi. Ve burnu parfümlü buklelerin kokusunu alıyordu. Kınalılar daha çok esmer beylere hevesli görünüyordu; daha açık renkliler belki de mükemmel altın sarısını arama çabalarıyla doğaya yardım ediyorlardı. Aidan Rhiyana'ya göre gösteriş düşkünüydü ama koku onun sınırını aşmıştı. Bukleler... Siyah bir lüleyi gözlerinin önünden çekerek yeni sakalını okşadı. Çok yeni ve maalesef son derece modası geçmiş sakalını.

Gözleri başka gözlerle karşılaştı. Bunlar koyu renkli gözlerdi ve hayranlanna dalmıştı. Leydi onları hak ediyordu: gençti, uzun boylu, ince ve çok güzeldi. Ve dolgun ve pek hoş ağzının duruşundan anlaşıldığı üzere halinden hiç memnun değildi. Ondaki bir şey Aidan'a Joanna'yı hatırlattı.

Bu leydiyi bu kadar ihtişamla süsleyen bu altın rengi giysi Joanna'ya pek yakışmazdı ama tuvaletinin kesimi ona uyardı. Aidan bunu düşünerek gülümsedi. Leydi gülümsemesine karşılık verdi. Bu akıllıca olmamıştı. Aidan pelerininin altında omuzlarını silkti. Bir sarayda akıl neydi ki? Eğilerek selam verdi. Leydinin gözleri dans etmeye başladı. Yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesi dışında nefes kesiciydi.

Gözü de karaydı. Dudakları bir öpücük veriyormuş gibi büzüştü. Parmağını utanmaz bir hareketle kıvırdı. Neler olduğunu henüz kimse görmemişse de yakında görecekti.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan duvardan ayrıldı ve gözünün kenarıyla avını göz hapsinde tutarak amaçsız bir şekilde dolanmaya başladı. Kadın onun ne yaptığını anladı ve keyiflendi. Bu ona Aidan'ı seyretmek için zaman verdi.

Baş diyakoz cübbesi giymiş zarif biri ona kadının adını söyledi. "Sybilla" dedi adam. "Prenses Sybilla. Kralın kız kardeşi." Bu zarif şahsiyetin keskin bir gözü ve gevşek bir ağzı vardı. "Zavallı çocuk, kolay bir hayatı yok; erkek kardeşi feci hasta ve onun vereceği çocuktan başka varisi olması şansı yok. Prenses evlenmeli, krallığın hatırına iyi bir evlilik yapmalı. Fakat onun için seçilen ilk erkeğin bir budala ve çapkın olduğu ortaya çıktı; bu onu öyle utandırdı ki uzun süre kendine gelemedi. Şimdi elçiler, Tanrı izin verirse, kralımız olmaya uygun bir başkasını bulmak için Francia'ya bakıyorlar."

"Ama kralınız yaşıyor" dedi Aidan.

"Ne kadar daha yaşayacak?" Baş diyakozun gözleri derin bir kederle gölgelendi. "Dokuz yaşından beri cüzamlıydı. Ergenlikten çıktıkça daha da kötüleşiyor. Bir erkek olacak kadar büyüse bile fazla yaşayamayacak. Krallığımızın hiç gecikmeden onun yerini alacak birine ihtiyacı var, yoksa çöker."

"Dünyanız çok kırılgan."

Baş diyakoz başını salladı. "Bıçak ağzındayız. Bütün İslam, ileri atılmak için çömelmiş bekliyor. Selahattin bizi denize süreceğine yemin etti; bizi batıdaki inimize kovalayacağına ve bizi yeryüzünden sileceğine yemin etti. O halkıyla anlaşmazlıkları çözer ve biz de tahtımızın gücünü kaybedersek, kesinlikle yeminini yerine getirecektir."

Aidan derin bir nefes aldı. Bu tehlike kokusu, korkunun bu parlak keskin kenarı pek hoştu. Gülümsedi. "Bence biraz beklemek zorunda kalabilir. Sizin dövdüğünüz şu bıçak o kadar da zayıf değil."

"Umarım" dedi baş diyakoz. "Ben İskender'e karşı bile duran Sur şehrindenim. Kralımızın pek ondan aşağı kalır yanı yok. Belki o kadar da uzun yaşar."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Onu iyi tanıyorsunuz" dedi Aidan.

Baş diyakoz omuzlarını silkti. "Ben onun öğretmeniydim. Onun hasta olduğunu ve bunun nedenini anlayan ilk kişiyim. Yaşıtı oğlanlarla oynuyordu ve onların nasıl olduğunu bilirsiniz. Birbirlerini sınarlar. Bir gün, ilk önce kimin canının yanıp bağıracağını görmek için birbirlerini çimdikleyerek cesaret sınaması yaptılar. Bizim Baldwin'imiz kolunu kan fışkırana kadar çimdiklemelerine izin verdi ve gıkını çıkarmadı, gözünü bile kırpmadı. Bunun nadir görülen bir dayanıklılık olduğunu düşündüm.

"Fakat" dedi baş diyakoz, bu hikayeyi yıllardır bin kez anlatmış olması gerekse de gözleri dolarak, "o bunun cesaret olduğunu reddetti. 'Ben hiçbir şey hissetmiyorum' dedi son derece masum bir şekilde. 'Gerçekten, hissetmiyorum.' Ve gerçekten de hissetmiyordu. Elleri ve kolları yapmaya cesaret ettiğim bütün işkenceye karşı ölü gibiydi.

Tabii ben biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Yanıldığımızı ispatlamaya çalışıyorduk. Denizin doğusundaki bütün doktorları çağırdık. Onu işkenceye maruz bıraktık. Hiçbirinin yararı olmadı. Tanrı onu böyle yaratmıştı; Tanrı'nın onu bırakmaya niyeti yoktu."

Ve yeni hayranı erkek kardeşinin öğretmenine takılıp kaldığı için dalkavuklarının arasında surat asan Sybilla bu hanedanlığın devamı için Tanrı'nın vasıtasıydı. "Tanrı'nın yolları gizemli" dedi Aidan. "Anladığıma göre leydi için bir namzet buldunuz."

Baş diyakoz şaşırdı; sonra gevşedi. "Ah. Tabii. Batıdan yeni geldiniz. Habercimiz sizin geminizde miydi?"

"Hemen ondan sonra gelendeydi. Çok da neşeliydi. Ağzından tek bir söz çıkmış değil" dedi Aidan, "ama söylentiler yayıldı. O da reddetmedi."

Baş diyakoz hafifçe omuzlarını silkti. "Bir haberci ne yapabilir ki?"

"Yalan söyleyebilir" dedi Aidan.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Diğeri güldü. Birden çok daha genç göründü. "Hayır, buna hiç şüphe yok: siz bir prenssiniz."

"İnanmamış mıydınız?"

"Prens var" dedi, son derece dünyevi olan kilise adamı, "prens var. Burada başanlı olacaksınız."

Aidan komik bir şekilde eğildi. "Beni pohpohluyorsunuz."

"Size hakkınız olanı söylüyorum." Baş diyakoz durakladı. "Bilginiz bu kadar tam ve bilgeliğiniz de bu kadar aşikâr olduğu için, bu leydi meselesinde bir ayrıcalık göstermenizi istemekten kaçınıyorum. O genç ve eğer cüretimi bağışlarsanız, pek de akıllıca yetiştirilmedi. O..."

"Dik kafalı, söz dinlemez ve pek düşünme âdeti olmayan biri." Aidan, toplumsal adap gereği, hakarete uğramış gibi bir ifade takınmak dışında bir şey yapamayan baş diyakoza gülümsedi. "Böyle bir kısrağım vardı. Doğurmadığı zamanlar dışında kırlarda başıboş koşmasına izin veriyorduk. Yavruları muhteşemdi ama güçlü bir ata ihtiyaçları vardı. Bu kısrak için seçtiğimiz aygır konusunda hep çok dikkatli olduk."

Gerçeği bu şekilde duymak ve bunu söyleyen kişiyi azarlayamamak zavallı adam için pek zordu. Aidan adeta yerin dibine girdi. Biraz daha yumuşak ve daha ihtiyatlı bir şekilde konuştu. "Sanırım sınırımı aştım. O hoş bir leydi; yeni lordunun onun için hayırlı olmasını dilerim. Akıllı birinin elinde bilge bir kadın olacaktır."

Baş diyakoz bu özrü kabul etti. Aidan bunun için adamdan sadece hoşlanmakla kalmadı, ona hayranlık da duydu.

Birbirlerini anlıyorlardı. Aidan leydiden biraz uzaklaştı. Baş diyakoz konuşması gereken bir adama şöyle bir göz attı. Ama önce sanki nihayet kararını vermiş gibi durup şöyle dedi: "Yirmi yıl önce, Carcassonne'de şarkı söylerken duymuştum sizi. O zamanki mizacınızı gördüm. Şimdi de görüyorum."

"Dik kafalı, söz dinlemez ve pek düşünme âdeti olmayan biri."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Bizim öyle düşünmemizi istiyorsunuz. O çocuğa karşı nazik olun, prensim. O sizin denginiz değil."

"Onun için şarkı söyleyebilir miyim?"

"Düğününde" dedi baş diyakoz, "benim hayırduamla birlikte."

"O halde, eğer söyleyebilirsem söylerim."

Baş diyakoz eğilerek bir haç işareti yaptı. Aidan başını eğdi. Baş diyakoz dönüp gitmeden önce bakışları kısaca karşılaştı.

Aidan biraz titredi. Burada tanınmak o kadar korkunç değildi. Bu adam ne nefret etmiş ne de gereğinden fazla korkmuştu ondan. Ve bu son bakışma bir anlaşmaydı. Prensesin güvenliğine karşılık, baş diyakozun sessizliği. Outremer prensin, yüzünden anlaşılacağı üzere, daha şarkı söyleyecek yaşa gelmeden Carcassonne'de bir saz şairi olduğunu Surlu Baş Diyakoz William'dan öğrenmeyecekti.

Kafasının içinde incecik bir melodi dolaştı. *Donma, pouo - is ne me no.us chal...* "Leydi, bana aldırmadığınız ve beni fırlatıp attığınız için..." Bunu o yazmıştı. Son zamanlarda buna başka birisi sahip çıkıyordu; ona izin vermişti. Aidan zihnindeki çocuklar bir kez büyüyüp gittikten sonra onlara yapışıp kalmıyordu.

Leydi mutsuzdu, adam artık onu unutmuş görünüyordu. Gururunun kırılmasının acısını ona sadık olanlar çekecekti. Ama Aidan bir anlaşma yapmıştı. Bir grup genç şövalyeden oluşan daha güvenli limana doğru yöneldi. İçlerinden biri Acre'ye gitmişti, birkaçı da Outremer'de yeniydi. Kaba saba, acemi bir görüntüleri vardı, güneşten kavrulmuşlardı ve etraflarında gördükleri bütün bu harikuladelik onları biraz sersemletmiş gibiydi. "Hey" diye selamladılar onu, gözleriyle zarafetini süzerek. "Bunu nasıl yapıyorsun? Doğuştan bir *pullanie* benziyorsun."

Eğer bu bir hakaretse Aidan'ın üstünde durmaya niyeti yoktu. "Öncelikle" dedi, "banyo." Dehşete düşmüş gibiydiler.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Burada ne var, biliyor musun? Sabun! Leydimizin tatlı beyaz göğsünden anlaşıldığı üzere kokulu ve öpücüğü gibi de yumuşacık. Zenci bir hizmetçi sabunu sürüyor ve bir diğeri de elinde bir sünger tutarak..."

"Majesteleri Baldwin, bu soylu namın dördüncüsü, Kudüs Kralı, Davud'un Tahtı'nın Varisi, Kutsal Kabir'in Savunucusu!"

Habercinin sesi Yüce Saray'a mensup her lordun, her leydinin, her asil evladın ismini bağırdıkça çatallanmıştı. Ama şimdi çöken sessizlik içinde bütün enerjisiyle çınlıyordu.

Çoğundan daha uzun boylu ve kapıya daha yakın olan Aidan kralı açıkça gördü. Böyle tek başına, diğerlerinden ayrı durmak hoşuna gitmiyordu: Aidan'ın duyulan sanki kral yüksek sesle söylemiş gibi algılamıştı bunu. İnsan duyuları...

Kral Thibaut'tan biraz daha büyüktü, tam erginlik yaşındaydı. Şimdiden uzun boyluydu ama inceydi, Frenk'ten ziyade Sarazen işi gibi görünen kaftanların, ipeklerin zenginliği içinde bir kamış gibi kırılgandı. Eski moda uzun bir ceket ve bir kralın tercih edeceği mücevherli eldivenler giymişti; fakat ona bir yabancı havası veren başlığıydı. Aidan bunu Yafa'nın doğusunda çöldeki kabile erkeklerinde görmüştü: *kaffiyah*, etrafını kaşların hizasında bant şeklinde küçük bir tacın çevirdiği, sadece gözlerin ışıltısını açıkta bırakarak yüzün üstüne bir peçe gibi inen bir örtü. İpek ve kraliyet moru rengindeydi; etrafını saran küçük taç altındı. İçerdeki gözler koyu renk ama berraktı, üstlerine uzun bir ıstırabın, bitkinliğin gölgesi vurmuştu.

Sadece en toylar gözlerini dikip baktı. Diğerleri saygıyla eğildiler. Kral konuşmadan eliyle bir hareket yaptı. Doğruldular; tekrar dans etmeye başladılar. Kral durdu ve gözleriyle yüzleri taramaya başladı. Aidan bu gözlerin temasını hissetti, sanki yakmayacak kadar hızla bir alev geçmiş gibiydi.

Kral merdivenden inmeye başladı. Yürüyüşü yavaştı, topallamıyordu ama sanki ayaklarına güvenmiyormuş gibi dikkatliydi. Hastalık ayaklarında olduğu gibi ellerindeydi de: sol

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

eli eldiveni içinde güçlü görünüyordu, sağ eli ise kurumuştu, yanında tutuyordu ya da oraya bağlanmıştı. Ve peçeli olan yüzünü bir yıldır veya daha uzun süredir kimse görmemişti. Fısıltıların dediğine göre, babası gibi onun da yakışıklı bir yüzü vardı: hoş bir burun kemeri, güçlü, biçimli bir alın ve çene. Şimdi ne halde olduğunu sadece rivayetler biliyordu.

Ama yine de acıma hissi uyandırmıyordu. Dik duruyordu, başını krallara yaraşır şekilde tutuyordu. Sesi yumuşak ve alçaktı, biraz kekeliyordu. Salonda dolaşırken sesini fazla kullanmadı, berrak gözlerini yüzlere odaklayarak, yanına yaklaşanları dinledi. Aidan çoğunun kralın elini öpmekten kaçınmanın bir yolunu bulduğuna dikkat etti. Bazıları oldukça hünerliydi. Kral bunun farkındaydı: Aidan bunu gözlerindeki titreşimde gördü. Bu eski bir yaraydı. Kendine bununla eğlenmeyi ve onlara bir atlı mızrak dövüşündeki şövalyeler gibi puanlar vererek daha akıllıca çarelere baş vurmayı öğretmişti.

Maigaret ne geri çekildi, ne de sakındı. Kralın gözleri ona gülümsedi ama hemen hüzünlenerek gözyaşlarıyla doldu. Ben... çok..." dedi, kekelemesi biraz daha belirginleşerek, sonra hakim oldu. "Çok üzüldüm. İyi bir adamdı."

"Evet, ekselansları" dedi Maigaret metanetle. "Teşekkür ederim."

Kral başını hızla, adeta sert bir şekilde iki yana salladı. "Eğer bir şey varsa... eğer yardıma ihtiyacınız olursa..."

"Bunu hatırlayacağım, majesteleri" dedi Marg a ret.

"Hatırlayın" dedi kral. "Bunu emrediyorum. Şimdi ya da saray meclisi bu konu hakkında toplandıktan sonra, istekleriniz karşılanacaktır."

Maigeret eğildi. Bir sessizlik oldu. Kadın bu sessizliği bozmaya yeltenmedi. Diğerleri üstü örtülü bir sabırsızlıkla bekleseler de kral gitmeye isteksizdi. Gözleri, onlar konuşurken yanlarına gelmiş olan, istediği zaman kedi gibi sessiz olabilen Aidan'ı buldu. *Kaffiyah*'ın altındaki açık renk kaşlar yukarı kalktı. "Ama... ama sör! Siz tıpkı ona benziyorsunuz."

Aidan eldivenli elin üstüne eğildi: eldivenin derisi koyu vişne rengindeydi, mücevherler altın sırmayla dikilmişti, altından hastalığın ağır kokusu geliyordu. Aidan titremeden veya bir kutsallık havasına bürünmeden dudaklarını bu ele değdirdiği için insanların gözünde önem kazandı. Ama bu övünülecek bir şey değildi. Ölümlü bir adam değildi o. Ölümcül bir hastalığa yem olamazdı.

"Lordumun akrabası" diyordu Margaret. "Rhiyana Prensi Aidan, kendisi batıdan yeni geldi."

Baldwin onu tanıdı, Thibaut'un tanıdığı gibi, Gereint'in tanımış olduğu gibi: hayranlık içinde ve büyük bir keyifle. Gözleri parladı. "Lordum! Memnun oldum, çok memnun oldum!"

"Bir ordum olmasa da mı?" diye sordu Aidan suratını ekşiterek.

"Oh" dedi Baldwin, üstünde durmayarak. "Yalnız geldiğiniz için başınızın etini mi yediler? Aptallar. Siz kendi başınıza oldukça yeterlisiniz." Elini kaldırdı. İçine büyük bir zümrüt oturtulmuş altın bir yüzük parladı. "Ben taç giydiğim zaman kralınızdan hediyeler aldım – ta Francia'nın batısında bunu haber alması bir mucize değil mi? Bakın, o yüzüğü takıyorum ve fırsat buldukça da o kitabı okuyorum, beni rahatlatıyor. O kitabı yazan ve ona *Gloria Dei* ismini veren o büyük âlim sizin bir akrabanız mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, efendim" dedi Aidan, oğlanın bir kere başladı mı konuşmaya pek istekli olduğuna dikkat ederek. "Büyük ihtimalle değildir. Anglia'da bir keşiş o, çok kutsal olduğunu ve kendini dünyaya kapattığını söylüyorlar. Ama dikkate değer bir kitap, değil mi?"

"Harika" dedi Baldwin. "Yakında onu beraber okuruz, siz ve ben." Durdu. "Bunun için buradasınız, değil mi? Benim şövalyem olmak için?"

Ne güven ama: sadece bir kral bunu bilebilir ve sadece genç bir kral bunu başarabilirdi. Aidan o büyük kahverengi

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

gözlere gülümsedi. "Size elimden geldiğince hizmet etmek için, lordum. Yalnız..."

"Yalnız?" diye sordu Baldwin, Aidan devam etmeyince.

Aidan kralın elini eline alarak bir dizinin üstüne çöktü. Derinin altındaki el incecik bir kemikti. "Lordum, kendimi size adayacağım ama önce yapmam gereken bir şey var. O yapıldığı zaman geleceğim ve eğer kabul ederseniz ölüm bizi ayırana kadar sizin uyruğunuz olacağım."

Onun bu cesareti karşısında dinleyenlerin kimi huşu duydu, kimi büyülendi, kimi de şok oldu. Kral Aidan'ın gözlerine baktı ve usulca başını salladı. Çocuk değildi o, ömrü ne kadar kısa olursa olsun. "Ne yapacaksınız, prens?"

"Kız kardeşimin oğlu öldü," dedi Aidan. "Bu ölüm emrini verenden intikam almaya yemin ettim."

Baldwin tekrar başını salladı: başını eğip kaldırdı. "Anlıyorum."

Anlıyordu. Onun için Aidan söylediklerinden veya ona bunu söyleten içinden gelen dürtüden asla pişman olmayacaktı. "Geri geleceğim, lordum. Bedenim başaramasa bile. Bütün gücümle size hizmet edeceğim."

Baldwin'in eli titredi. Bu ne küçük bir söz, ne de küçük bir armağandı. Ama Aidan kralda ona hizmet etmeye gelen kendisine yönelik en ufak bir korku veya dehşet duygusu sezmedi. "Tek parça halinde ve güçlü bir şekilde geri gelin" dedi kral. "Biz Kudüs'lülerin size ihtiyacı var."

VII

Joanna inatla sormuyordu. Ve kimse de ona anlatmıyordu. Hepsi prensin krala söylediklerini ve kralın prense söylediklerini tekrarlayıp duruyordu. Aidan çoktan bir efsane haline gelmeye başlamıştı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Bütün *yaptıkları* sadakat yeminini ertelemek olmuş!"

Thibaut onun bu sertliğine şaştı. "Ama önemli olan bu değil. Önemli olan bunu nasıl yaptıkları. Sanki bir şarkı gibi. Birbirlerine baktılar ve hepimiz birbirlerine ait olduklarını görebildik."

"Sanki birbirine âşık bir çiftmiş gibi konuşuyorsun."

Sesi bunu söylerken değişmişti. Thibaut fark etmedi. "Elbette değiller. Biri kral, diğeri de Tann'nın kralın yanında olmasını istediği bir adam."

"Neden olmasın? Büyücüler hastalanmazlar."

Thibaut tiksintiyle uzaklaştı; etrafta Joanna'nın sorabileceği başka kimse yoktu. Zaten sormayacaktı da. Ranulf'un Yüce Saray'da olup olmadığına veya kimseyle karısından bahsedip etmediğine aldırmıyordu.

"Bahsetmedi."

Joanna sıçradı. Aidan çatıda onun yanında oturuyordu. Elinde tuttuğu buzlu bir kupayı kadına verdi. Joanna kupayı dalgın bir şekilde alarak yudumladı. Şerbet.

Aidan uzun bacaklarını uzatarak rahatça arkasına yaslandı. "Orada değildi" dedi. "Kimse de merak etmiş görünmüyordu. Ne de olsa resmi bir toplantı değildi bu."

Joanna'nın yanaklan kızardı. Hermon Dağı'nın kanyla soğutulmuş limon ve şeker karışımı ekşi-tatlı içeceği zorla yuttu.

Öksürmeye başladığı zaman, Aidan gülmesini zorla bastırarak sırtına vurdu. Joanna ona lanet okudu içinden, kaşlarının altından ateş saçan gözlerle bakarak. Aidan yeniden bir panter gibi yayıldı. Süslü giysilerini çıkarmıştı; halk tabakasından biri gibi sade bir gömlek ve sade, tırtıklı bir çorap giymişti. Gömleğinin bağcıkları açıktı. Joanna bakmayı reddetti.

"Seni açıkça suçlayacağını ya da toplum içinde seni reddedeceğini sanmıyorum" dedi o lanet olası, şen şakrak ses. "Herkes annen acı içindeyken onun yanına geldiğini ve onun da buna izin verdiğini biliyor sadece."

"Ne kadar asil ruhlu biri."

"Öyle değil mi?"

Joanna alev alev yanan gözlerini ona çevirdi. Aidan, güneşte esneyen bir kedi gibi tembelce gülümsedi. "Yüzün" dedi, "tuhaf bir koyu kırmızı renk aldı."

Kadın ona vurdu.

Aidan orada değildi; sonra, hiç darbe almadan, oradaydı. Eli Joanna'nın bileğini yakaladı. Kadın bunu açıkça hissetti, fakat elinden kurtulmaya gücü yetmedi.

Sol elini savurdu. Yine boşluğa vurdu. Aidan yine onu yakaladı ve hiç zorlanmadan tuttu. Joanna ona sertçe bir tekme attı. Aidan'ın gözleri büyüdü. Hâlâ gülüyordu ama Joanna kendini göstermişti. Tehditkâr bir şekilde dizini kaldırdı. "Bırak gideyim" dedi.

Aidan boyun eğdi. Hayalarını korumaya çalışmadı ya da güvenli bir mesafeye geri çekilmedi.

Joanna'nın öfkesi yatışmıştı. Kabarık eteklerinin içine çöktü. Bir anda ağlamaya başladı.

Aidan ona sarıldı. Joanna önce kendi içine çekildi. Aidan ne konuştu ne de kımıldadı. Joanna yavaş yavaş açıldı. Kolları usulca yukarı uzanarak Aidan'ın boynuna dolandı. Yüzünü omzuna gömdü ve gözlerinde yaş kalmayana kadar ağladı.

Nihayet bitap düşerek, ona yaslandı. Aidan bu uzun kuşatma esnasında bir yerde yavaşça kadının saçlarını okşamaya başlamıştı. Şimdi eli sırtından aşağıya kayıyor, sert düğümleri arayarak onları teker teker gevşetiyordu. Kalbi güçlü ve yavaş atıyordu, bir insanınkinden daha yavaş. Kalbi... Joanna gerildi. Kalbi yanlış taraftaydı. Aidan'ın parmakları masaj yaparak kadının gerginliğini aldı, onu yumuşattı.

Adamın diğer özelliklerinden daha kötü değildi bu. Mesela kokusu ya da kokusunun olmaması. En temiz erkek bile yine de kokardı. Aidan onun tuzlu gözyaşları, gömleğinin astarı ve banyonun belli belirsiz tatlı gül kokusu dışında hiçbir şey kokmuyordu. Fakat kadına yaslanmış olan adam sağlamdı, hayvani bir sıcaklığı, ellerinin altında uzanan kasları, şaşır-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

tıcı derecede yumuşak saçları vardı. Sakalı bile neredeyse hiç batmıyordu, avucunun içinde yumuşak, ince tüylü ve gürdü.

Joanna aniden şiddetle kendini çekti. Aidan onu tutmaya çalışmadı. Kadının gözleri koyulaşmış, yağmur rengini almıştı. Aidan onun büyükbabası olacak yaştaydı. Evlenmelerini imkânsız kılan bir akrabalık vardı aralarında. O insan bile değildi.

Eğer kendisiyle alay ederse, öleceğini biliyordu Joanna.

Aidan elini Joanna'nın yanağının üstünden geçirerek fısıltı gibi hafifçe dokundu.

Kadın geri çekildi. Aidan'ın eli aşağı düştü. Yarı omuz silkerek döndü. Joanna'nın kurtuluşuydu, bu omuz silkme. Bunu yaptığı için ondan nefret etti.

Ellerine dayanarak ayağa kalktı. "Gitmeliyim" dedi.

Aidan onu duymuş olsa da bunu belli edecek bir şey yapmadı.

Evet, dedi Joanna içinden. *Böyle ol. Bak bakalım, umursuyor muyum.*

Aidan bunu da duymadı. Joanna topuklarının üstünde döndü ve azametle yürüyerek uzaklaştı.

Aidan dizlerini yukarı çekti, başını onların üstüne koydu ve ciğerlerini iyice doldurarak derin bir iç çekti. *Sevgili Tanrı,* diye düşündü. *Sevgili merhametsiz Tanrı.*

Yirmi yıldır bakmak istediği ilk kadındı ve tabii bu kadının da o olması gerekiyordu. Bir çocuk. Huysuz bir çocuk. Hem de evli. Üstelik peşinde de bir Alamut Fedaisi vardı.

Joanna onu istiyordu. Genellikle isterlerdi. Bazen bunu bilmezlerdi bile. O biliyordu; ama henüz buna bir isim koymamıştı. Bunun yansımasını Aidan'ın gözlerinde görmemişti.

Tanrı isterse, görmeyecekti de. Yeterince acısı vardı. Kocası olacak o budala, oğlu, ölümün bu evin üstündeki gölgesi. Gençliği ve ruhu izin verdiği zamanlarda akıllıydı. Sadece

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

onun o lanetli, yabancı baştan çıkarıcılığına kapıldığını görecek ve buna direnecekti. O da ölümlü bir kadının kendisini arzuladığına aldırmadan olabildiğince soğuk olacaktı.

Güldü, acı bir gülüştü bu. Ona sanki Prenses Sybilla'ymış gibi davranacaktı. Eğer erkek kardeşinin öğretmeniyle –aslında adamın sarayda yüksek bir mevkisi ve krallıkta güçlü bir konumu vardı- anlaşma yapmamış olsaydı, sırf kedi zevki için peşine düşebileceği şu kadın gibi. Prenses onun için hiçbir şeydi. Sadece bir avdı.

Annesi uzun süre önce onu uyarmıştı. "Asla bir insanın kalbine dokunmasına izin verme. Bu sadece keder verir."

Doğru. Kandaşı olan Gereint bile ölmüş ve iyileşmeyecek bir yara açmıştı. Hepsi öyleydi. Bu onların doğasıydı.

Peki, onun doğası neydi? O soğuk olmalıydı; ruhsuz olmalıydı. O bir kedi olmalıydı, tek başına yürüyen, gece avcısı o hayvan olmalıydı. Ama yarı insandı ve belki ruhu olmasa da bir kalbi vardı. Ve kalbini sertleştirmeyi hiç öğrenmemişti.

Başını kaldırdı. Güneş alçalmıştı. Kudüs baştan aşağıya altın rengindeydi, ışıkla yıkanmış bir şehirdi.

Işığın yayılmasını ve kaybolmasını, sonra da yıldızların teker teker açmasını izledi. Diğerleri de alacakaranlığın serinliğinde yukarı geldiler, yanlarında günün yemeğini taşıyan hizmetkârlar vardı. Aidan onların etraflarına koruyucu duvarlar çektiklerini hissetti. Joanna ondan olabildiğince uzağa oturdu. Görünüşe göre, o yokmuş gibi davranmak en iyi savunmasıydı. Aidan'ın irade gücü çok daha azdı; fakat zihnin gözleri bedenin gözleri kadar kolayca başka tarafa çevrilmiyordu.

Joanna hızla yemeğini yedi; kalkıp gitti. Aidan da çok oyalanmadı. Thibaut odasına kadar onu izledi. Elbette o odasına çekilirken ona eşlik etmek, giysilerini çıkartmak, onu yatmaya hazırlamak onun göreviydi. Aidan peşinden gelinmesini veya beklenilmeyi ya da, Tanrı adına, dokunulmayı istemiyordu. Dokunma her kalkanı parçalıyor, zihni bütün o amaçsız, şekilsiz, çıldırtıcı insanlığı içinde açığa vuruyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Thibaut'u başından savmanın faydası olmadı. Masumane bir ısrarla onu izledi. Thibaut için huysuzluk bile takdire değerdi: o ünlü ateşti, batıdan gelen alevdi. Aidan onu terslediği zaman hiç alınmadı. Yüce Erkan'daki şövalye yardımcılarına lordunun öfkesi burnunda bir adam olduğunu söyleyecekti. Ama gözü pek, yüce gönüllü ve iyilikseverdi de. Baştan aşağıya mükemmel bir prens.

Aidan onu iterek arkaya doğru sendelemesine neden oldu. "Keser misin şunu? Keser misin?"

Thibaut şaşkın bir halde bakakaldı. Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişti.

"Beni düşünmeyi kes."

Oğlan Aidan'ın kolunun onu savurduğu duvarda, gözleri kocaman açılmış, afallamış halde hareketsiz duruyordu. Aidan yarı hırıltı, yarı iniltiye benzer bir ses çıkardı. Kendini yatağın üstüne attı. Bütün kalkanları yukarı kalkmış ve kilitlenmişti.

Sessizlik. Kutsal sessizlik. Sadece kendisi, tek başına.

Thibaut'un nasıl yavaşça ve sessizce, hiçbirini atlamadan bütün görevlerini yaptığını hissediyordu. Son işi biri dışında lambaları söndürmekti. Kapının karşısındaki ot yatağın üstüne uzandı. Görünüşe göre hemen uykuya daldı.

Aidan'ın kasları yavaş yavaş gevşedi. İçine bir utanç duygusu çöktü. Bu çocuğun kendisine verdiği tek şey bağlılıktı ve bunun karşılığını ağır sözlerle ve elinin tersiyle almıştı.

Thibaut çarşafların arasında, karman çorman siyah lülelerden ve hafif iç çekişlerinden ibaretti. Ağlama yoktu; bütün gece sürecek incinmişlik yoktu.

Bunların hiçbiri duvarları aşmadı. Aidan onları öylece, zapt edilmez halde bıraktı. Tek bu gece, Tann'nın parlak kanı aşkına, tek bu gece huzur bulacaktı.

Sessizlik, sakinlik. Hepsi uyuyordu, kulübesindeki köpek bile. Leydi büyük perdeli yatağın bir yarısına bir kedi gibi kıvrılmıştı ve hizmetçisi yanında, bir zamanlar kocasının olduğu

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

yerde horluyordu. Kızı tek başına uyuyordu, dönüp durmaları kesilmiş, yanağı gözyaşlanyla yol yol olmuştu. Oğlu...

Koyu kırmızı çinili odada, kendini çırılçıplak yatak örtüsünün üstüne atan o değildi. Esmer bir çocuktu o, narin ve ufak tefekti. Bu ise uzun ve soluk benizli, yetişkin bir adamdı – orası kesin. Hiç kusuru yoktu, Müslümanların gözlerindeki bir kusur hariç: sünnet olmamıştı.

Havanın içinden şekillenmiş olan Morgiana büyülenmiş bir şekilde adamın başında durdu. Bu gece ay yoktu, yine de adam kendi soluk ışığıyla parlıyordu. Bundan beyaz bir ten olamazdı. Kendisininki dışında. Gölgeler adamın yüzünü gizlemişti. Saçları gece gibi simsiyah, gür ve uzundu.

Kımıldayarak biraz döndü. Kadın gizlenmek için karanlığa sığınmaya çalıştı ama durdu. Adamın saçları geriye kaymıştı.

Oh, Frenk'ti bu. Sert, kusursuz, hançer ağzı kadar keskin bir kartal yüzü. Şu korkunç Frenk âdeti, bir erkeğin güzelliği ve onuru olan sakalını kesmek bile bu yüzü bozmamıştı.

Eli kendiliğinden uzandı ama dokunmadı, buna cüret edemedi. İçinde bir sevinç kabardı ve ani, acı bir dehşet. Adam onun gibiydi. Kadın şimdi ne göreceğini bildiği için ışığı gördü, adamın sihrinin parıltısını, hava ve ateş olan gücü gördü. Ama sevinçten sonra, dehşetten sonra, yüzüne kesin gerçek çarptı. Bu ev ona yasaklanmıştı, dünyanın içinde olduğu kadar ötesinde de korunmuş ve duvarlarla çevrilmişti. Bu gece duvarlar çökmüştü. Onları o kaldırmıştı. Anlamadığı bir nedenle, onları yıkmıştı. Düşmandı o. Leydinin şeytanıydı, kendisinin de efendisinin şeytanı olduğu gibi.

"Hayır" dedi, sıktığı dişlerinin arasından. O ifrittı, hava ruhuydu. Kendi türündendi.

Eğer biri İslam'ı kabul ediyorsa, neden başka bir inanç da kabul edilmesindi ki?

Adeta acıyla güldü. Öldürmeye gelmişti. Bulduğu ise – kardeş değildi. Hayır. Kesinlikle kardeş değildi, eğer Allah gerçekten merhametliyse.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Gözleri karşılaştı. Onunkiler bulanıktı, uykuyla doluydu. Yağmur gibi, gri gözler. Işığın vurduğu yerde yeşil bir parıltı. Hafifçe kaşlarını çattı; fakat aynı zamanda, hayretle gülümsedi. Söylediği söz kadının bildiği bir söz değildi ama yine de anladı. "Güzel" dedi adam. "Çok güzel."

Dehşet kadının içinde yükseldi ve onu boğdu. Bu gücü artırdı; adamı farkında olmadan derin uykuya soktu.

Kadın öldürmeye gelmişti. Öldürmek için gönderilmiş olduğu kişi, sanki herhangi bir ölümlü çocuk kendisi gibi bir felakete karşı korunabilirmiş gibi, kapının önüne uzanmış uyuyordu. Ufak tefek, ince, esmer. Neredeyse bir erkek olmak üzere olan bir çocuk.

Eli kendi iradesiyle vurdu, hızlı ve temiz. Kalp bıçağın karşısında hızlı hızlı attı: savaşarak, direnerek. Kadın hançeri tam yerine sapladı. Daha öldüğünü anlamadan ölmüştü çocuk. Rüyasının sonu kadının yanından uçup gitti. Işık, küçük bir şarkı parçası, keskin bir kartal suratı. Neredeyse tapınmaya varan sevgi; sevinç, gurur. *Ben onunum. O benim lordum.* Titrek bir gölge. *Beni istemediğini düşündüğü zaman bile.*

Bu kadını dizlerinin üstüne çöktürdü. *Dışarı,* diye bağırdı zihni ona. *Dışarı çık!*

Daha önce her seferinde, Ölüm Meleği kadar amansız gelmiş, öldürmüş ve ortadan kaybolmuştu. Pişmanlık arkadan geliyordu ve karanlık düşünceler ve kanlı ellerinin dehşeti. Şimdi değil. Düşmanın evinde değil. Arkasında bağlanndan kurtulmaya çalışan güç varken değil. Önünde sanki uyuyormuş gibi yatan ölü yavaş yavaş soğurken değil. Bir oğlan. Bir çocuk. Bir masum. Ve onu öldürmüştü.

İçinde büyük bir feryat yükseldi, her yanını doldurdu, neredeyse patlayıp paramparça olacak kadar. Onu çekip ayağa kaldırdı ve gecenin içine fırlattı.

Aidan irkilerek uyandı. Rüya görüyordu. Boş mekânlarda esen rüzgâr gibi bir inilti; korkunç, yürek dağlayan bir keder, onu karanlığa sürükleyen delice bir keder.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Ortalık sessizdi. Belleği karanlığın içinden sıynldı. Rüyanın arkasında bir başkası vardı. Hayal meyal, tarifsiz bir tatlılık. Bir ışık titreşimi. Bir yüz. Beyaz, vahşi bir güzellik; ancak bir rüya olabilecek saçlar, şarap kızılı nehirler gibi. Gözler...

Gözler onunkilere benziyordu, sanki yiyecekmiş gibi ona odaklanmışlardı.

Sertleşen ve ağrıyan erkekliği göbeğinin üstünde ağırlaşmıştı. Seni budala, diye dalga geçti kendiyle. Bir insan kadından korkarak kaç, sonra da kendi türünden bir kadını düşle. Tanıdığı birini, erkek kardeşinin nişanlısını fildişi kraliçesini bile değil. Ah, hayır. Var bile olmayan birinin düşünü görmüş olmalıydı, acı verecek kadar güzel, beyazlar içinde, vahşi bir kedikadının.

Dinmeyen acısı azalmaya başlamıştı. Doğruldu, ellerini saçlarının arasından geçirerek düğümlenmiş saç topaklarını düzeltti. Zihni hemen atıldı, duvarlara çarptı. Uykudan, rüyadan ve karanlığın son kırıntılarından huzursuz bir halde duvarları indirdi.

Sessizlik. Kıpırtısız sessizlik. Ses yok, nefes yok, yabancı bir varlığın kokusu yok. Thibaut battaniyesinin içinde hareketsiz yatıyor. Zihni...

Sessizlik.

"Thibaut" dedi Aidan. Sonra daha yüksek sesle: "Thibaut!"

Hiçbir şey.

Aidan anladı. Reddetti. Olamazdı.

Aidan oğlanın omzunu sarsınca esmer kafa yana yuvarlandı. Gözler açıktı, kocaman, kapkara ve bir şaşkınlık parıltısı bile olmaksızın, bomboş. Thibaut gitmişti. Boşalmıştı.

Ölmüştü.

Kalbinin üstünde, pürüzsüz kahverengi etin içinde gümüş ışıldıyordu: bir Sarazen hançerinin kabzası. Ve bedeninin yanında, tek bir ocak dışında hiçbir ocakta pişirilmeyen, hâlâ sıcak olan çörek vardı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan başını arkaya atarak ulur gibi inledi.

Bütün bunlara rağmen, delirmemişti. Tanrı öyle bir merhamet göstermemişti. Bir kadını kendine dert etmişti. Dert etmiş ve koruyucu kalkanları indirmişti. Alamut Fedaisi de gelmiş ve kendisi sağa sola dönerek düş görüp şehvetle gölgeleri arzularken Thibaut'un canını alıp kayıplara karışmıştı.

Düpedüz. Hiç iz bırakmadan. Hançer cansız bir şeydi, kendisini saplayanın kokusunu tutmayan soğuk bir çelikti. Çörek un, su ve şekerdi; kendi kendini yapsaydı olacağından daha fazla bir şey yoktu içinde onu yapana dair.

Çörek Thibaut'un kanıyla lekelenmişti. Bu kadar az kanın ne büyük bir anlamı vardı. Aidan ağzına bir parça götürdü. Nedenini düşünmedi, sadece yapması gerektiğini düşündü. Tatlıydı. Gözlerini hayal meyal yüzlere doğru kaldırdı. Hepsi sessizdi; sersemlemiş, dehşet içindeydiler. Aidan'ın başı, belleğinin her koridorunda yankılanan kederle dönmeye başladı. Ve korkuyla. Gece avcısından korkmuşlardı. Ağzı kan ve balla dolu, çılgın kedi gözleriyle Thibaut'un cesedinin üstüne eğilmiş olan bu beyaz hayvandan.

Bazıları o zaman anladı ve evlerindeki bu yabancıdan, yarı güneşe açık, yarı karanlıkta fısıldanan bu öyküden ürküp sindiler. Ölümün kanatlarında şarkı söyleyerek gelmişti o. Şimdi ölümü ellerinde tutuyordu.

"Hayır" dedi Margaret. Elini uzattı. Eli hiç titremiyordu.

Aidan sesini çıkarmadan hançeri eline koydu. Margaret kandan neredeyse hiç ürkmedi. "Şam işi" dedi yumuşak ve sakin bir sesle. "Bak, kabzası nasıl süslenmiş, bıçağın ağzı da. Fakat bu çelik batı dövmesi olmayacak kadar iyi – kesinlikle, Hindistan dövmesi ve en iyisinden. Yeni görünüyor."

"Her cinayet için yeni bir bıçak" dedi Aidan. Thibaut'u kollarına alarak ayağa kalktı. Oğlanın başı omzundan aşağı sarktı. Yaprak kadar hafifti ve bir dünya kadar ağırdı.

Hepsi bakakaldı. Joanna hepsinden daha çok dehşet içindeydi; bakışlarını kardeşinin yüzünden alamıyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Belki ölmemiştir" dedi. "Belki sadece bayılmıştır. Belki uyanır. Belki..."

"O öldü." Aidan'ın sesi ifadesizdi.

Joanna'nın eli sözcüklerin akmasını önlemek istercesine ağzına gitti. Hizmetçi kadınlardan biri yüksek sesle ağlamaya başladı. Joanna birden döndü. "Hepiniz dışarı. *Dışarı!*"

Bocaladılar. Margaret ilgisiz görünüyordu. Büyülenmiş bir şekilde gözünü hançere dikmiş, parmaklarının arasında çeviriyordu. Joanna sendeleyerek öne doğru bir adım attı. Hizmetkârlar aceleyle uzaklaştılar.

Joanna hantal bir tavırla geri döndü. Margaret yerinden kımıldamamıştı. Aidan iradesini toplayamıyordu. Hizmetkârlar ağıt yakıp şehrin bütün o yakasını ayağa kaldırıyordu. Ilçü sessizlik içindeydi. Gereint acıydı. Bu ise acının üstüne acıydı. Sözcüklerin ve adeta kederin ötesindeydi. İnsanı uyuşturuyordu.

"Tanrı büyüktür" dedi Margaret Arapça, alçak ve dalgın bir sesle.

Ötekiler hiçbir şey diyemeden bakakaldılar.

Kendini koyuvermemişti. Henüz değil. "Öyle yazıyor" dedi, "burada, bıçağın ağzında. Fedaimiz pek dindar ve Tanrı'sına da pek benziyor. Masumların kanıyla semizleniyor."

Nefreti elmas gibi saf, elmas gibi sertti. "Joanna" dedi. "Eğer ağlayıp sızlanmayı ve dişlerini gıcırdatmayı bitirdiyse gidip Godefroi'yi getir. Ona yazı çantamı getirmesini söyle."

Joanna tartışmaya bile kalkışmadan gitti.

Aidan ile Margaret yalnız kaldı. Aidan olabilecek en nazik şekilde Thibaut'u yüksek perdeli yatağa yatırdı, sabit bakan gözlerini kapattı ve cansız bedenin üstünü örttü. Yavaşça doğrularak döndü. Margaret ona ilgiyle ve bir parça hoşnutlukla baktı.

Bu onun savunmasıydı, bu acı soğukkanlılık. Aidan konuşmaya başladı. "Suç benim. Dikkatli olmayı beceremedim. Günahı benim boynuma."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Kadın belli belirsiz başını iki yana salladı. "Bir sonrakinin o olacağını biliyordum ve inatla bunu reddettim. Bunu paylaşıyoruz, sen ve ben. Ama benim payım daha çok. O benim kanımın kanıydı."

Aidan'ın yüreği sıkıştı. Thibaut, kimse hakkında kötü konuşmamış olan nazik Thibaut. "Suçumu bana bırak" dedi, alçak ve yaralı bir sesle.

"Hepimize yetecek kadar var."

Aidan bir çığlık atmak, onu yakalamak, sarsmak, tek oğlunu kaybetmiş bir anne gibi davranması için onu dövmek istedi. Maigaret geldiğinden beri durduğu yerde duruyordu, koyu renk, bol bir sabahlığın içinde küçük, toparlak bir kadın. Yüzü gri ve yaşlıydı. Hançeri yere düşürdü. Bıçak Fedainin çöreğine saplanarak onu böldü. "Beş oğul doğurdum" dedi. "Sadece biri doğduktan sonra yaşadı. Joanna dışında kızım olmadı. Eğer o da ölürse" dedi Maigaret, "yaşamak istemem."

"Öyleyse teslim mi olacaksın?"

Kocaman, siyah gözlerini kaldırdı. Gülümsedi. Aidan hiç bu kadar korkunç bir surat görmemişti. "Teslim olmak mı?" dedi, "yalnızca onun benimle yatağa girdiği gece sırtında şuradaki hançerle öleceğinden emin olursam."

Godefroi geldiği zaman, bunları Arapça fakat Frenklere özgü süssüz, yalın ifadelerle yazıya döktü. "Benden kocamı ve oğlumu alarak, beni boyun eğmeye ikna edebilecek her şeyi aldığını anlasın." Mektubu katlayıp mühürleyerek kâhyaya verdi. "Çatıda bacağında Masyaf'ın işareti olan bir kuş olacak. Ona beklediğini ver."

Godefroi'nin gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı ama dimdik duruyordu. Başını eğdi ve kadının emrini yerine getirmeye gitti.

Maigaret için artık ağlamak ve uyumak yoktu. Yatağın yanına oturdu. "Kızıma göz kulak ol" dedi Aidan'a. Sadece bu kadar. Konuşurken bile, gözlerini ve zihnini ondan oğluna çevirmişti.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan düşünmeden hareket etmeye başladı, eline gelen giysiyi yerden aldı: onun pelerini. Bunu oğlanın üstüne serdi. Joanna gitmek için dönmüştü bile, Aidan da onu izledi.

Tam odasının kapısında Joanna topuklarının üstünde döndü. Aidan hemen kapının dışında durdu. Joanna sert bir sesle konuştu. "Ben kendime bakabilirim."

"Bundan şüphem yok" dedi Aidan.

Joanna'nın dudağı kıvrıldı. "Şimdiye kadar pek faydan olmadı, öyle değil mi?"

Acıydı bu, hepsi o. Saldırmaya ihtiyacı vardı. O da oradaydı, en iyi ve en yakın hedef. Buna dayanacaktı. Bunu hak etmişti.

Joanna gözyaşlarını hızla silerek başını sertçe iki yana salladı. "Ne yapabilirdin ki? O adam şeytanın ta kendisi. Sense küçük bir melek bile değilsin."

Aidan hızla kafasını kaldırdı. Kendini bunu duymaya hazırlamamıştı.

Aidan'ın yüzündeki ifade, ağlarken bile Joanna'nın gülmesine yol açtı. "Ah, evet: senin yenilmez olmadığını ima etmeye nasıl cüret edebilirim? Ben, ayaklarına eğilmesi gereken pis ölümlü."

"Pis... değilsin" dedi Aidan, boğuk bir sesle. Acısı iyice şiddetlenerek onu soluksuz bıraktı. "Oh, tanrım! Onun ölmesine ben izin verdim."

"Sus" dedi, Joanna. "Sus."

Bu doğru değildi. Onun odasında ağlayarak dizlerinin üstüne çökmesi. Kadının onu tutması, sallaması ve teselli edici sözler mırıldanması. Çocuk olan oydu, huysuzluğunun kölesi olan, dik başlı ve asık suratlı olan oydu.

İnatla diretmesi olmasa, uzun süre önce kuruyacak olan göğüsleri hâlâ sütle doluydu. O bir anneydi. Bir çocuk, bir ahmak veya beyinsiz değildi. Oysa kendisi...

"Kes şunu" dedi Joanna, yüzüne vuran soğuk su gibi sertçe. Ama saçlarını okşayarak sırtından aşağı inen eli nazikti.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Ne yaptığını biliyordu. Onun da bildiğini anladı. Kızardı. Geri çekildi, kolayca değil ama yeterince sertçe. "Sanırım" dedi, "elimizden geldiğince uyumaya çalışmalıyız. Sabah olunca annemin ikimize de ihtiyacı olacaktır."

Aidan kaşlarını kaldırdı. Onun yatağı doluydu. Joanna'nınki...

Sihri olmayan bir kadına göre, korkutacak kerte büyük bir rahatlıkla onun düşüncelerini takip edebiliyordu. Yanaklan kıpkırmızı oldu. "Burada olmaz!" Sesi çok yüksekti. "Çatıya... Dura!"

Aidan ayağa kalktı ve geri çekilerek kapıdan dışarı çıktı. Hizmetkâr, kaskatı ve gözleri kıpkırmızı bir halde, Tanrı bilir nereden çıkageldi. "Çatıyı bordum için bir ot yatak ser" dedi Joanna, "çocukken uyuduğumuz yere." Kadın başını eğdi ve korkarak Aidan'ın yanından geçti: bir mis kokusu, bir korku tadı ve ağır bir keder sisi.

Aidan bir türlü aynlamıyordu. "Sen de uyu" dedi. "Bu gece güvendeyiz. Annenin mesajını alana kadar bir daha saldırmazlar."

Joanna anladı. Yüzünden kan çekildi, fakat titremedi. Çabucak ve saf bir şekilde Aidan'ı alnından öptü. Adam az kalsın uzanıp kadına sıkıca sarılacaktı; eğer bunu yaparsa kadının kendisini bırakmayacağını biliyordu. Yanında sarkan elini sıkarak yumruk yaptı. Tek söz etmeden kadının yanından ayrıldı.

VIII

Masyaf bir kaleydi, korunaklı bir mevkiiydi. Kaleye hizmet eden, dağın etrafında kümelenmiş olan köy bulduğu bütün yeşilliği istifliyor, her su damlasının üstüne titriyordu. Fakat kalenin ortasında, babası ve efendisi Alamut'ta olduğu gibi, çok renkli bir mücevher gibi bir bahçe uzanıyordu. Kartal Yu-

vası'ndaki Allah'ın Bahçesi'nden çok daha küçüktü ama kendi türünün mükemmel bir örneğiydi ve amacını fazlasıyla yerine getiriyordu. O kadar kurnazca yapılmıştı ki bahçenin ortasından sınırları görülemiyordu.

Yaz sıcağında, Suriye Fedailerinin Efendisi çadırını oraya kurdu. Büyük, ipek bir çadır değildi bu, keçi kılından dokunmuş, siyah, süssüz, basit bir çöl ikametiydi. İçerde bir tek halı ile eski püskü seccadesi ve ihtiyaçlarını karşılayan köle dışında hiçbir şey yoktu.

Akşam ibadetinden sonra kısa bir süre uyumuş ve üç kat kutsal Mekke'nin güneyine doğru eğilerek tekrar ibadet etmek için kalkmıştı. Her zamanki gibi Allah ne olmasını istiyorsa onun olması için dua etti. Eğer Reşidüddin Sinan'ın isteği de aynıysa, Tanrı'ya şükürler olsun.

Doğrularak, yüzünü yıldızlara doğru kaldırdı. Havada tatlı bir koku süzülüyordu: güller, yasemin, portakal ve turunçgiller. Bülbül gizlendiği yerde şarkı söylüyordu.

Adamın kalbi de onunla birlikte şarkı söyledi. "Tann'ya şükürler olsun" dedi, "beni böyle bir dünyada var ettiği için."

"Tanrı'ya şükürler olsun" dedi, gecenin içinden bir ses, "ondan bu kadar zevk alabildiğin için."

O zevk kaybolup gitti. Kadının niyeti buydu, bundan emindi. Adam Alamut'un köleleri içinde bu en tuhaf, en eski, en güçlü ve açıklanamaz bir şekilde davaya en bağlı olan köleden korktuğunu itiraf etmeyecekti ama lambanın ışığının oluşturduğu çemberin içine girdiği zaman her erkeğin böyle bir yaratıktan sakınması beklenirdi. Şimdi aldığı şekil, Alamut'un Efendilerinin ilkinin, selamet içinde olsun, Hasan Sabbah'ın önünde almış olduğu şekildi. Ve bu yaklaşık yüz yıl önceydi. Kadın, aşağı yukarı on yedi yaz görmüş bir kız gibi görünüyordu, Pers Ülkesi'ndeki güzellik anlayışına göre fazla inceydi ve yüzü kediye benziyordu ama her şeye karşın güzeldi; tuhaf olduğu kadar ateşli bir güzellikti de bu. Bir erkek kaçınılmaz olarak onu isterdi ama ona sahip olacak kadar hızlı

olmayabilirdi. Sinan'ın bahçesinin hurileri, Alamut'unkiler gibi, daha nazik bir kalıba dökülmüşlerdi.

Kadın her zamankinden daha güzeldi, daha vahşi ve daha tuhaftı. Bazen sank takıyordu; nadiren de, şimdi olduğu gibi saçlarını salıyor, beyaz giysilerine kara kan gibi yayıyordu.

Gerektiği gibi eğilerek, ellerinin arasından toprağı öptü. "Halledildi" dedi.

Adam nefesini uzun bir iç çekişle saldı. "Peki. İyi halledildi mi?"

Kadın gözlerini kaldırdı. Adam, güçlü olduğunu, kendisinin iradesiyle boy ölçüşemeyeceğini bilerek bakışına karşılık verdi. Zümrüt gibi yeşil, can gibi berrak bu gözler adamı içine, gittikçe daha derine çekiyordu. Ve diplerinde bir ışık vardı: bir yüz, bir beden, müstesna bir güzelliği olan bir genç. Fakat o gözler için, yalnızca avdan başka hiçbir şey yoktu. Çarpan bir kalpten, alınacak bir candan başka. Sadece bu ebedi an için o kadın olan adam o canı aldı. Ve bunun tatlılığının ve öğürten acılığının tadını aldı.

"O" dedi Morgiana, su gibi berrak, soğuk ve durgun bir sesle, "on üç yaşındaydı. Dün rahibine korkunç bir günah itiraf etti: kız kardeşiyle birbirlerine acı sözler söylemişlerdi. Öyle hassas bir kuzuydu; dünyayı ondan mahrum etmek yazık oldu."

Sinan sendeledi. Özgürdü, kendi içinde, ondan başka kimsenin efendi olmadığı kendi bahçesinde. Kölesi ayaklarına çömeldi, gücü zapt edilen ve gizlenen gözleri yeniden yere indi.

Belki de bunu hayal etmişti. O ifrit ve ölümsüzdü, hava ve ateş ruhuydu ama hepsinden önce kendisinindi. Kendisininki dışında iradesi olmayan, kendisinin ona bahşettiğinden başka benliği olmayan kölesiydi.

Ya da öyle olmuştu. Kısa süre önce, sanki Masyaf'ın kendisi kımıldayıp konuşmaya başlamış gibi şaşırtarak, ayağa

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

kalkmış ve artık Müslüman kanı dökmeyeceğini bildirmişti. Reddedilmeyi bekliyor gibi konuşmamıştı. Afallayan Sinan onu bunun yerine Hristiyanlann üstüne salmış ve o da bundan memnun görünmüştü.

Şimdi ise kadının pek buruk olduğunu, gözlerindeki o parıltının gözyaşı olduğunu düşünüyordu. Bir ifrit ağlayabilir miydi?

Kadının gözleri bir kez daha yukarı çevrildi. Adam geri çekildi; ama bu gözlerde güç yoktu. Sert ve donuktular, bir kedininkiler gibi yeşil yeşil ışıldıyorlardı. "Bu benim son cinayetim" dedi. "Şimdi beni özgür bırakacaksın."

Bir an için Sinan Arapçayı anlıyamadı. "Ben? Seni? Özgür mü bırakacağım?"

"Beni yeminimden azat et. Bırak gideyim."

Evet. Söylemişti. "Ama bu son cinayet değil" dedi adam. "Geriye bir kız ve annesi kalıyor."

"Bu alacağım son candır. Öldürmekle işim bitti. Özgür bırak beni."

Böyle bir küstahlık karşısında Sinan'ın dili tutuldu. Kadın başını bile eğmiyordu, kendisine her zamanki gibi derin ve mütevazı bir saygıyla da hitap etmiyordu. Bir erkek gibi dimdik durmuş, alçak ve net bir sesle ona ne yapacağını söylüyordu.

Adam onun ismi ile kendi ismini kadının boynundaki mührün, bütün Cin ırklarını bağlayan Süleyman'ın Mührünün üstüne yazdırmıştı. Kadından korkmuyordu. Kendine bunu söyleyerek onun yüzüne baktı ve "Hayır, işin bitmedi" dedi.

Kadın bembeyaz kesildi. Adam gerildi. Mühür olsun, olmasın, kadın ölümcüldü, her zaman. Ve asla şimdi olduğu kadar ölümcül olmamıştı. Ama kadın yerinden kımıldamadı. Tamamen hareketsizdi.

"Bu oyun bittiği zaman" dedi adam, "bu isteğini düşüneceğim. Bize uzun zaman çalıştın; bunu hatırlayacağım."

"Bellek hiçbir köleyi özgürleştirmez."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Sinan ayağa kalktı. Gittikçe öfkeleniyordu. "Git, ırkının bağlı olduğu Süleyman'ın adına, selamet onun üstüne olsun. Ben seni çağırana kadar da geri gelme."

Hâlâ bu kadar itaat etmesini sağlayabiliyordu. Kadın başını eğmedi ama itaat etti.

Sinan titredi. Ölüm onun varlığına yabancı değildi ve adam inancı uğruna acımasızdı; ne de olsa onun inancıydı bu. Ama bu beklediğinden fazlaydı. İfrit gitti. Kadının adamın ruhunu dağlamış olduğu o yüz ise gitmedi. Kadının katlettiği o oğlan – Sinan'ın öldürülmesini istediği oğlan.

Sinan korkuyu ve pişmanlığı reddederek o yüze baktı. Düşündüğünden daha gençti. Her ne kadar bir Frenk için ufak tefek olsa da, iyi yetişmiş bir delikanlı olduğu söylenmişti ona; dövüş sanatlarında gelecek vaat ediyordu. Cüzamlı kral onun yaşında taç giymişti; en hafif naiplerin saltanatı altında yönetiyordu ve pek yakında bu son bulacaktı. Margaret de Hautecourt oğlu için de aynısını tasarlayacaktı.

Güçlü bir kadındı, güzelliği uzun zaman önce ve üzücü bir şekilde kaybolmuş olsa da. Sinan'ın teklifinin manasını bir anlamış olsaydı... ama hayır. Direnmesi gerekiyordu. Annesinin İslam'dan dönmüş olması, onun içinde, din uğruna savaşma hevesi halini almıştı.

Ne fedai olurdu ama inancı için tek oğlunu feda edebilen bir kadın. İnşallah hâlâ avunacak bir kızı varken teklifinin manasını anlardı. Bir de torunu olduğu söylenmişti. Oğlu olmayan bir dul için ilk torun son derece kıymetli olurdu.

Ölü yüz, sadakati saplantı, adil infazı cinayet ve inancı bencilce açgözlülük diye adlandırarak Sinan'ın yüzüne bakıyordu. Sinan bunun karşısına gerçeği dikti. İnanca karşı gelen herkesin ölümle cezalandırılmasını inanç emrediyordu. Bu çocuğun annesi inatla direnirken Misyon engellenmişti.

Annemin oğlu olmak dışında ben ne yaptım?

Sözler oğlanın ama ses, bu net ve sert ses ifritindi.

Misyonumuza aldırdığın yok senin. Sen bir kadını istedin;

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

o seni reddetti. Böylece gücün elverdiğince intikam aldın. Bunda kutsal bir şey yok. Sadece açgözlülük bu.

Sinan öfkeden kudurarak elini savurdu. "Sus, seni bağlayan Mühür adına!"

Kadın sustu, hem içerde hem dışarıda. Oğlanın yüzü silindi. Dağların şafaktan önceki soğuğu Sinan'ı titretti ama yüreği daha da soğuktu. Soğuk ve amansız. Ne yapmışsa yapmıştı. Hiçbir şeytanın dölü onu oyuna getirip pişmanlık duymasını sağlayamayacaktı.

Morgiana kendisine çok yabancı geliyordu. Kalede, onunla insan erkeklerin oluşturduğu kalabalık arasında kadınların ikametgâhının bulunduğu, yüksekte ve diğerlerinden ayrı bir odası vardı. Ama şimdi orası bile bir sığınak değildi. Duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Dar pencere bile özgürlük vaadiyle onunla dalga geçiyordu.

Ölüm kokusu sinmiş giysilerini yırtılmalarına aldırmadan sıyırıp üstünden çıkardı. Ama ruhundaki kandan kurtulmak bu kadar kolay değildi. Bir iğrenme duygusuyla tırnaklarını kendine batırdı. Akıl sağlığından geriye kalan son bir parıltı, hizmetin hem sessiz hem kusursuz olduğu ve hizmet edenlerin işlerine sadık olduğu Halep'teki bir hamamı getirdi aklına. Onu infazın kanından temizleyen hep onlar olmuştu; onu tanıyorlardı ve ne olduğunu biliyorlardı.

Ve ondan korkuyorlar ve sessizce ondan nefret ediyorlardı, yemininin onu bağlamış olduğu bütün ölümlü insanlar gibi. Sadece Hasan, imanının beyaz ışığı içindeki bilge Hasan Sabbah – sadece o kendisinden korkmamıştı. Onu kendince sevmişti. Ne yemin ne de bağlılık istemişti, sadece Tanrısının o kadar açıkça ruhuna işlemiş olduğu Misyon'a sadık olmasını istemişti. Yemin etmekte ısrar eden budala kendisi olmuştu; şevke gelerek onu hizmetkân yapması için yalvaran kendisi. Kölelik bağı daha sonra, o öldüğü ve kendisi açısından perişan olduğu zaman gelmişti. Özgürlüğünü, ona verdiği

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

son armağanı kabrinin üstüne koymuş ve ruhen olduğu kadar bedenen de bağlanmaya göz yummuştu. Müthiş bir saflık vardı bunda, mükemmel bir diğerkâmlık, kutsal bir kesinlik. O hiçbir şeydi, kendi başına bir şey, bir yaratık değildi, sadece Alamut'un Kölesi idi.

Her zaman birkaç saat uyumasına fırsat veren hücrenin çıplak taş zemininin üstünde durdu ve ona bir yabancının gözüyle baktı. Çıplak taş, eşyalarını koyduğu bir sandık ve kıvrılmış halde bir köşede duran, uyumak için bir döşek. Oda ruhu kadar boştu. Aceleyle odadan kaçtı, sadece kendisinin nasıl yapılacağını bildiği bir şekilde: zihni ve gücü tekinsiz bir şekilde içe doğru bükerek, iğneğin içinden geçen bir iğne gibi dünyaya ip geçirerek, Mavaf'daki nefesten geri çekilip başka yerde nefes alarak. Burada, kendi yerinde, kendi sırrında.

Bir zamanlar, uzun zaman önce burası bir münzevinin hücresi olmuştu. Kadın burayı bulduğunda, adamın çıplak, temiz ve bir şekilde onu buyur eden kemikleri oradaydı. Münzevi bir Hristiyan ve bu yüzden bir düşman olsa da kadın onu mağaranın, kaynağın ve budaklı, yaşlı incir ağacının üstündeki tepeye saygıyla gömmüştü. İçleri boşalmış gözleri oradan çıplak ve çorak araziye, burası dışında suyun ve hayatın olmadığı çöle bakabilirdi. Karnını mucizelerle doyurmuş olmalıydı: bu incir ağacı ile bir-iki sap ottan başka yeşillik veya yetişen hiçbir şey yoktu orada ve kertenkelelerle tek tük çöl fareleri de onu beslemeye yetmezdi.

Fakat adamın mağarasının dar ağzı içerdeki ihtişamı saklıyordu. İçeri giden yol karanlıktı ve hiç davetkâr değildi; sarp kayalığın içinde bir tüneldi bu, saray salonu gibi yüksek kubbeli alana bir girişti. Bitişiğinde daha küçük bir mağara vardı; onun ilerisinde de sırrı yatıyordu: çiçekli taştan bir oda ve içinde de bir mücevher gibi, kesintisiz akan ılık suyun oluşturduğu bir havuz.

Bu mağaradan bir adımda dünyadaki herhangi bir pazara gitmek isteyen kadın burayı bir sığınak yapmıştı. Halılar yer-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

deki taşlann üstüne serilmiş ve pürtüklü duvarlardan sarkıtılmıştı. Zengin oymalı ve gümüş kakmalı çekmeceler gezinirken bulduğu hazineleri muhafaza ediyordu. Duvara yaslanmış, üstüne ipek minderlerin serpiştirildiği bir divan vardı; yanında bir masa duruyordu ve üstünde bakırlar parlıyordu, kahve yapıp sunmak için gereken bütün edevatlar. Onların yanındaki kutuda, süslü mahfazası içinde kadının en değerli varlığı, Kuran'ı duruyordu.

Bir hayvan gibi, ihtiyatla içeri girdi; burası kadına yabancı olduğu kadar kadın da ona yabancıydı. Buraya son geldiğinden beri yıllar geçmişti. Ayağının altından bir kertenkele hızla kaçtı. Minderlerin arasında bir fare yuva yapmıştı. Fakat ortalığı kaplayan bir toz tabakası ile bir boşluk havasından başka değişen bir şey olmamıştı.

Bu ruhuna iyi geldi. Ilık suya ve kokulu yağlara alışmış olan cildinin öfkesine ve acısına kucak açan kaynağın can yakacak kerte soğuk suyunda kendini ovalayarak yıkamak için gizli havuza sırt çevirdi. Şafağın soğuk rüzgârının kendisini kurutmasına izin verdi. Soğuğun ne kadar içine işlediğinin ne önemi vardı? O şeytan doğmuştu. Hastalanamaz ve ölemezdi.

Tanrısının önünde eğilerek ibadet etti. Duaları boştu. Bir yerde inancını kaybetmişti. Onu bulup geri getirmek için, nerede kaybettiğini bile hatırlamıyordu.

İbadeti bittiği zaman, kaynağın yanındaki taşların üstünde diz çökmüş halde kaldı. Etrafta dolaşan gözleri bedenine takıldı. Bedenini örtmeyi unutmuştu. Rezalet; Peygamber'in öğretilerine aykırıydı bu.

Peygamber bir erkekti. Kutsaldı; Tanrı'nın hâkimiyetindeydi. Ama yine de bir erkekti. Erkekler kendisini güzel buluyordu. O buna aldırmıyordu. O oydu ama kadın değildi, bir erkeğin sarılmasıyla heyecana gelecek türde bir kadın değildi.

Kalçalarının genişliğini ölçtü, göğüslerini elleriyle tarttı. Hayır, erkek değildi. Üstüne bir sarık ve cübbe geçirip gizlenirse fark edilmeyecek kadar uzun boylu, oldukça ince, aya-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ğına çabuktu ve kesinlikle yeterince güçlüydü, herhangi bir erkekten daha güçlüydü. Ama yine de, itiraz kabul etmez şekilde, kadındı.

Tıpkı onun erkek olduğu gibi. Onun hiç korunmasız yatmış uyurkenki halinin anısının rüzgârı içinde titredi. Gençti, bunu kesin biliyordu. Gücü hâlâ artmaya devam ediyordu; kuvvetliydi, o kadar genç birine göre iyi bilenmişti ama rahatlık ve kibir onu yumuşatıyordu. Onun bedeninin duyularının yeterli olacağını düşündüğü zamanlarda gücünü kullanmayacağından şüphelendi kadın. Sanki ölümlülerin arasında yaşarken kendini onlardan biri yapmaya çalışıyordu.

Tuhaf bir masumiyetti bu. Ay ışığı ve karanlık içinde, kadının yüzünün mucizesine uyandığı zaman öyle güzeldi ki. Kadının eli yüzüne doğru kalktı. Adam ona gülümsemişti. Bedeni, erkeklerin bedenleri gibi, fark edilir şekilde ona ısınmıştı. Bundan utanmamıştı, çekinmemişti. Sadece saf bir arzuydu bu.

"Ona sahip olacağım" dedi kadın rüzgâra, taşlara ve sabah semasında yükseklerde daireler çizen kartala. "O benim. O yeryüzüne benim için geldi."

Bir düşman. Bir Hristiyan.

"İfritime karşı ifrit. Görecek. Beni sevecek. Ve ben..." Sesi boğuldu. "Ben de onu."

IX

Gereint'in ölümü sessiz bir olay olmuştu; malikânesinin ortasında defnedilen bir lord. Thibaut ise, kralın tebaasına *arrière-ban*, yani kâfirlere karşı silahlanma çağrısı yapacağı, Yüksek Erkan'ın açılışından önceki gece Kudüs'te ölmüştü. Kendilerinden birinin tam ortalarında öldürülmesi sessizce kabul edilecek veya uysalca katlanılacak bir mesele değildi.

Ama intikam seslerinin ve çığlıklarının altında bir korku dalgası vardı. Basit bir cinayetle yüzleşilebilirdi. Ama Fedailer esrarengizdi. Büyücü kokusu vardı onlarda.

Thiabut Aqua Bella'da, şapelin mahzeninde, bildiği tek baba olan Gereint'in yanında yatacaktı. Yola çıktıklarında vakit akşama yaklaşıyordu, saraydan bir gün, bir gece uzak kalabilecek herkes katılmıştı: şaşırtıcı bir kalabalıktı bu, kraliyetin kaymak tabakası ile cenaze sedyesinin etrafında Tanrı'nın şövalyelerinin oluşturduğu bir muhafız birliği vardı.

"Bunu görse hoşuna gider di" dedi Joanna.

Anne kız sedyenin arkasındaydılar, Aidan da arkalarından geliyordu. Rüzgâr Tapınak Şövalyelerinden onlara doğru esiyordu. Aidan gözyaşları için onu suçlayabilirdi, eğer rahatlatması gereken bir gururu varsa.

Joanna'nın gözleri kupkuruydu. Gözlerinin içindeki parıltı Aidan'ın hoşuna gitmedi. Fazla sakindi, fazla kendine hâkim, fazla güçlüydü.

Joanna yük kafilesine varıncaya kadar bir orduya benzeyen bu topluluğun idaresini eline aldı: zira Aqua Bella hepsini doyurmaya ve barındırmaya yetmezdi. Herkes ölüye saygısından son derece sessizdi, rahipler yumuşak ve boğuk bir sesle ilahi söylüyordu, bundan başka tek ses toynakların tok sesleri, zırhların şıkırtısı, bir savaş atının kişnemesi ve ara sıra duyulan mırıltılardı. "Bakın" dedi, "kraliyet muhafızları; bir şarkıdan çıkmış gibiler. Thibaut bunların kendisi için olduğunu bilseydi ne kadar gururlanırdı."

"Biliyor" dedi Margaret.

Belki biliyordu. Aidan bilemezdi. Ölümle arası açıktı.

Topuklarını aygırının böğürlerine bastırdı. Hayvan artık serbest yürümesi engellenmediği için memnun bir şekilde sıranın içine daldı. Yanından Tapınak Şövalyelerinin yüzleri şimşek gibi geçti: güneşten yanmış, savaştan sertleşmiş, uzun sakallı yüzler. Hiçbiri izlemeye kalkışmadı. Aidan krallık şövalyelerinin öncüsünü geçti. Bir ikisi onu izlemek istedi ama gö-

revleri onları bağlıyordu, bir de korku. Sadece Fedailerin veya yoldaki yağmacıların korkusu değildi bu. Aidan'ın beyaz vahşi yüzü de onları korkutuyordu.

Toplu yürüyüşün sınırlamalarından kurtulan Aidan atını serbest bıraktı. Doru at bir savaş atıydı, varlığının amacı güçlü olmak, dayanmaktı; hızlı değildi. Ama istediği zaman pekâlâ iyi hareket edebilir ve yorulmadan bütün gün koşabilirdi. İlk başta çılgınca dörtnala koşudan sonra at hızını buldu ve onu değiştirmedi. Yol önünde kıvrılıp gidiyordu. Cenaze alayı arkadan ağır ağır geliyordu.

Yann, Gereint için yapılan törenden bu kadar kısa süre sonra, geleneğe uygun bir törenle Thibaut gömülecekti. Ertesi gün Kudüs'e, yas tutmayı bekleyemeyecek görevlerine döneceklerdi. Ve ondan sonra, Aidan ne yapacağını düşünmeliydi. Fedai, Joanna için tekrar gelecekti, bunu kesinlikle biliyordu. Bir tuzak kurabilir ve daha önce olduğu gibi bunun başarısız olmasını göze alabilirdi. Veya katilin izini yuvasına kadar takip edebilirdi ki o bunu yaparken Joanna'nın büyük ihtimalle öleceğini biliyordu. Masyaf kadar uzak bir yerden onu koruyamazdı.

Odanın karşısından Thibaut'u bile koruyamamıştı.

Başını arkaya savurarak hem gözyaşlarına hem de kendine acıma duygusuna lanet okudu. Doru at tökezledi. Aidan bacakları, kıçı ve elleriyle onu rahatlattı. Burnuna yeşilliğin kokusu geldi: Aqua Bella koruluklarının atlı muhafızları. Kale bekliyordu, sakin ve kasvetli. Ölüm taşlarının içine gömülmüş ve oraya yerleşmişti. Zaman dışında hiçbir güç tekrar onları yıkayıp temizleyemeyecekti.

Aidan'ın kendi odası vardı: bu konumunun verdiği ve hiçbir zaman reddetmeye kalkışmadığı bir imtiyazdı. Kulenin tepesinde, bir dolaptan biraz daha büyük olan ufak bir hücreydi bu. Aidan, bunun tesadüfen Joanna'nın hizmetkârı ve saraydan iki leydiyle birlikte paylaştığı odanın üstünde olduğunun

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

farkındaydı. Yukarı çıkarken ve bir de tuvaleti ararken kapıların önünden geçmesi gerekmişti. Uyumaya hazırlandıkları odadan değişik kokular, yumuşak ve yüksek sesler geliyordu. Joanna'nın sesini duymadı. Geriye kalan bir parça sağduyu Aidan'ı kendi gücüyle onu aramaktan alıkoydu. O korunuyordu. Bundan fazlasını bilmesine veya yapmasına gerek yoktu.

Eğer eşyalarını yatağın üstüne yığarsa, ancak odayı arşınlayacak kadar yer açılıyordu. Pencere yüksekteydi, fakat dışarı sarkıp gece havasını soluyacak kadar büyüktü. Kollarını pervazın üstüne koyarak çenesini yasladı ve gözkapaklarının kendiliğinden kapanmasına izin verdi.

Uyuklamış olabilirdi. Yıldızların yer değiştirdiğinin ayırtındaydı. Thibaut, Joanna ve acı hakkında düşünceler, boşluk ve ani, anlaşılması zor bir hafiflik zihninde uçuştu. Kısa süre sonra aşağıya inecek ve vefalı birkaç kişiyle birlikte Thibaut'un cesedinin başında sabaha kadar bekleyecekti.

Arkasına dönmesine neyin neden olduğunu bilmiyordu. Hiç ses duymamıştı. Varlığıyla kıvılcım saçan, insan veya insandan başka bir beden veya zihin hissetmemişti. Ama kadın oradaydı. Thibaut'un öldüğü gece onu düşlemiş olduğu gibi, ince, kedi-gözlü kadın, omuzlarının üstüne dökülen koyu şarap renginde saçlarıyla ışıldayan beyazlar içinde karşısında duruyordu. Kadın tamamen odaklanmış bir şekilde, bir tür açlıkla onu izliyordu.

Aidan'ınki gibi bir açlıkla. *Benim türümden. Benim.*

Bir düş.

Kadının başı sallandı, görülmekten ziyade hissedilen belli belirsiz bir titremeydi bu. Güzelliği adamın yüreğine işledi.

"Ah Tanrım" diye fısıldadı Aidan, "gerçektin, benim arzuladığım bir şekil değil."

Kadının gözleri parladı. Yarım adım atsa ona dokunabilirdi. Bir yarım adım daha, sonra kadın kollarında olacaktı.

Aidan ayağını kımıldattı. Eli kalkmaya başladı. Kadın çenesi yukarda bekliyordu. Onun yanında ufak tefek, ince ke-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

mikli, hafif ve bir Hint bıçağı gibi güçlüydü. Burnu kadından bir koku almaya başladı, nadir bulunan baharatlar gibi belli belirsiz. Kadının teninin nasıl olacağını biliyordu. Krema, ipek ve alev alev bir sıcaklık.

Kadının nefesi kesildi, hızla soluğunu içine çekti, yumuşak ve çok kesin. Eli yarı kalktı. Karşı koyarak. Arzulayarak. Ve gitmişti. Geriye hiçbir şey kalmadı, kokusunun bir zerresi bile. Onu düşlemişti, yine, çünkü o Joanna değildi. Hızla, yarı öfkeli bir halde gömleğinin ve çorabının üstüne ceketini geçirdi ve şapele indi. Joanna'nın kapısının önünde duraklamadı.

Hâlâ Thibaut'un sedyesinin etrafında matem tutan çok kişi vardı. Maigaret hepsinin ortasında taş gibi duruyordu, karanlık, sessiz, hareketsiz. Tapınak Şövalyeleri ile Hastane Şövalyeleri, beyaz ve siyah cübbeler, kırmızı ve beyaz haç, canla başla koruyorlardı.

Aidan kısa bir süre dua etti, sözsüz bir duaydı bu. Bakışlar üstüne dikilmişti; bunu sırtında hissedebiliyordu. Memleketinde Anjou'lu Şeytan Kontes ve Lusignan Hanedanlığı'ndan Melusine ile azizleri ayartıp cehennem azabı yaşatan, rahip kıyafeti giymiş şeytanları düşünürlerdi. Burada, daha çok kâfirlerin masallarını düşünüyorlardı: cinler ve ifritler, hava ve toprak ruhları, çöl şeytanları, Kutsal Kitap dışında uzun zaman önce unutulmuş olan tanrılar, şeytanlar ve daha karanlık, daha eski şeyler.

Biri konuşuyordu. Dün gözler üstüne odaklanmamıştı; kraliyete çoğundan daha yakın olsa da, diğerleri gibi yabancı bir şövalyeydi. Şimdi herkes biliyordu. Göründüğünden daha yaşlı olduğunu. Erkeklerin Elfkral diye adlandırmaya başladıkları Rhiyana Kralı'nın kardeşi olduğunu. İçinde ani bir memleket özlemi kabardı; o kadar içine işleyen bir yalnızlık duygusuydu ki bu sarsıldı. Gwydion orada varlığının dibindeydi, sessiz bir çekirdek, onu ne cennetin ne cehennemin hiçbir gücünün ondan ayıramayacağı bir mevcudiyetti; fakat rahim-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

(ie onunla birlikte kıvrılıp uyumuş olan bedenen ondan çok uzaktı. Kendisinin sureti olan o yüzün, o sıcak, güçlü mevcudiyetin, hiçbir fırtınanın sarsamayacağı o sakinliğin hasretiyle içi yandı.

Aidan sırtını dikleştirdi. Kendi kendisinin efendisi olacaktı. Kendi ayaklan üstünde duracak ve bir şekilde Gwydion gibi sakin olmayı öğrenecekti. Gerçekten; birbirlerinin ismini alarak yer değiştirdikleri, Aidan'ın bir süre kral olduğu ve kardeşinin ruhunu şu veya bu maceranın peşinden koşarak anndırdığı zamanlar, Aidan'ın taklndığı o sahte sakin tavır gibi değil. Carcassonne'deki ozan Aidan'dı, doğru. Poitoi'deki ozan ise kral kardeşiydi.

Aidan'ın gezgin şövalye hayatının bu en büyük macerasında Gwydion'a yer yoktu. Bu ikisi için de kolay olmamıştı. Aidan bir on yıl gecikebilirdi ama Gwydion onu gönderdi. İkisi içinde Gwydion daha ileri görüşlü ve kendi acısı karşısında daha güçlüydü.

O kafayı bir kadına taktığı için kalkanlarını indirmezdi, bunun biricik sebebi kraliçesine sahip olması olsa da: her ikisini de sevmiş olan, her ikisinin de sevmiş olduğu, fakat suyu ateşe yeğlemiş olan beyaz kurtlardan Maura'ya. Neyse ki Aidan şimdi bütün bunlann çok eskide kaldığını kabul edebiliyordu. Maura'nın kendine ait bir yere ve sürekli özgürce uçmanın hasretini çekmeyen bir eşe ihtiyacı vardı.

Aidan istavroz çıkartarak ayağa kalktı. Mumlar Thibaut'un tabutunun üstündeki örtüde titreşti. Thibaut'un yüzündeki onu uyuyormuş gibi gösteren aldatıcı ifade kaybolmuştu. Artık ölüm yerleşmişti oraya, solgun teninin altındaki kemik kadar katı ölüm. Hiç bu kadar ölümlü veya korkunç görünmemişti. Bütün güzelliğine, sihrine ve ölümsüz gençliğine rağmen, Aidan'ın türü hiçbir zaman tek bir insan ruhunun gücüne sahip olmayacaktı.

Soğuk alnına bir öpücük kondurarak döndü. Gece çağırıyordu. Ona sığındı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Şapelin kapısının önündeki gölgede, besbelli cesedin yattığı sedyenin etrafındaki topluluğa katılamayacak kadar utandığı için orada oyalanan birine çarptı. Giysisine bakılırsa bir kadındı bu, kocalarıyla birlikte gelmiş olan peçeli leydilerden biriydi; dikkat çekecek ölçüde uzun ve ince olan kadın, Aidan kendisini tuttuğu zaman gerildi.

Aidan'ın özrü yarıda kaldı. Duyulan açıldı. Suriyeli bir leydinin peçesi ve kat kat pelerini, tamam ve oldukça koyu gözler; ama bu gözlerde bir meydan okuma ve fesat parıltısı –inkâr edilemez bir parıltı- vardı.

Aidan kadının ince, güçlü kollarından birini kaptı ve esirini zorla en yakındaki güvenli yere götürdü: yani, kendi odasına. Elbette Kör Talih Joanna'nın yatak odası arkadaşlarından birini tuvalete göndermek için o anı seçecekti. Kadın pensin bir kadını yatağına götürdüğünü gördü; küçük bir çığlık atarak kaçtı.

Aidan kapıyı gerektiğinden daha sertçe kapatarak tutsağının karşısına geçti. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz, majesteleri?" diye sordu.

Baldwin ilk başta kızgındı ama oldukça sakinleşmişti. O abes kılığıyla yatağın üstüne oturdu ve gülmeye başladı. "Kadının yüzünü gördün mü? Ölümcül öfke ve kıskançlık –Leydimiz adına, şimdi olduğum yerde olmak için neler vermezdi!"

Aidan onu sarsmak için duyduğu dürtüyü zorlukla zapt ederek başında dikildi. "Lordum" dedi büyük bir dikkatle.

"Üstat William da ağzımın payının verilmesi gerektiğini düşündüğü zaman aynen böyle söyler" dedi Baldwin. Ayaklarını içeri çekti; peçenin altında açıkça sıntıyordu. Gözleri fıldır fıldır dönüyordu. "Dert etme. Doğru insanlar nerede olduğumu biliyorlar. Yanlış insanların bilmesi gerekmez. Kabul etmelisin ki bu gereksiz telaşı önlüyor."

Gerçekten de önlüyordu. Aidan derin bir nefes çekti. Bu onu biraz sakinleştirdi. "Burada yalnız değilsiniz."

"Pek değil. Bir leydiye uygun tam kadro muhafızlarım var.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Kadın hizmetkârım yok, ne yazık ki. Bu kadar kısa sürede güvenebileceğim biri yoktu ve Sybilla nasıl doğru dürüst oyun oynanacağını hiçbir zaman öğrenemedi."

"Kadın erkek oyunu dışında."

"Eh" dedi Baldwin. "O bunun için yetiştirildi."

"Onu kıskanıyor musunuz?"

İnce omuzlar pelerinin altında kalktılar. "Kıskansaydım bunun bana bir faydası olacak mıydı?"

"Hayır" dedi Aidan.

"O kadar ilerlemedi" dedi Baldwin, "henüz. Ama ilerleyecek. Yakında, sanırım." Sesi soğuktu. Kendine acımıyordu. "Bazen Aziz Lazarus hastanesine giderim, neyle karşı karşıya kalacağımı görmek için. Bu sefer de işte öyle kurtuldum: sanki oraya gidiyormuşum gibi dışarı çıktım, ani bir dönüş yaptım ve tesadüfen Davud Kapısı'ndan geçerken sizin topluluğa rastladım."

"Kadın giysisi içinde mi?"

"Bu sefer öyle oldu. Bazen olduğum gibi giyinirim. Kalabalığın içinde yol açmak için tabut örtüsü ve çan tokmağı mükemmeldir. Kral olmaktan daha çok işe yarar." Baldwin'in başı sanki düşünüyormuş gibi bir yana eğildi; gözleri kısıldı. "Aziz Lazarus çok ilginç bir yer. Oradaki biraderlerin bazıları şövalye, biliyor musun? Bir zamanların Tapınak Şövalyeleri ve Hastane Şövalyeleri. Onların kendilerine has bir düzenleri var. At üstünde savaşmaya gittikleri zaman zırha pek ihtiyaçları olmaz. Yüzlerini açarlar ve düşman kaçar gider."

"O kadar mı kötü?"

Baldwin derin bir nefes aldı. Aidan bir bıçak ağzı kadar ince bir noktaya dokunmuştu; ama kralın karanlık bakışlarına karşılık vere rek geri çekilmedi. "Merhametin yok, değil mi?" dedi Baldwin. Ve şöyle devam etti: "Kendin karar ver."

Daha yeni başlamıştı. Yüzünün hatları hâlâ görülebiliyordu: güçlü kavisli bir burun, sağlam bir çene, hem gülmeye hem ciddileşmeye uygun bir ağız. Yakışıklı bir erkek olacaktı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Ağzı hafifçe çarpıldı. Peçenin geri kalanını, hastalık sessizce oraya sokulmuş olsa da hâlâ gür olan saçlarından geriye sıyırdı ve düşünceli bir şekilde eldivenli ellerini önüne uzattı. Sonra aşağı indirdi. "Hayır, bunlan görmek istemezsin." Çenesini kaldırdı. "Ee?"

"Henüz kâfirler ordusunu kaçıracak halde değilsiniz."

"Öyle" dedi Baldwin. "Ama bir leydinin odası için pek iyi bir manzara değilim. Görüyorsun ya, buradaki amaç bu. En iyisi bir peçe görmeleri ve yüzsüz, dehşet bir şey hayal etmeleri. Zaten yakında öyle olacağım."

"Benim için değil, lordum" dedi Aidan.

Baldwin uzun bir süre sessizce ona baktı. "Hayır. Bunun senin için önemi olmaz, değil mi? Bu seni bozmaz. Ne bedenini, ne de ruhunu."

"Sizin de ruhunuzu bozmaz."

Baldwin omuzlarını silkti. "Ben aziz değilim. Ben de tanrıya lanet etmekte üstüme düşeni yaptım. Etrafımda beni engelleyecek biri olmadığı zamanlarda kendime dehşetli acıyabiliyorum. Ama bunun bir faydası olmuyor, görüyorsun. Ayağa kalkmak ve devam etmek zorundayım. Krallık ısrarla beni istiyor. Yapacağım hiçbir sersemlik savaşlan durdurmayacak." Alnına dokundu. "Ben ne yaparsam yapayım, taç burada."

Aidan yarı onaylayarak, yarı saygıyla başını eğdi. Baldwin, sanki elinde değilmiş gibi, bir çocuk gibi esnedi. Biraz utanmış, biraz kızgın görünüyordu, kendisine daha tam erkek olmadığı hatırlatılan bir genç gibi.

"Şimdi uyuyacaksınız" dedi Aidan. "Buraya uzanın."

"Kampta bir yerim var" dedi Baldwin.

"Vardı. Şimdi burada bir yeriniz var. Sizi en son korumakla yükümlü olduğum insanlardan daha iyi koruyacağım."

Baldwin dokunmadı; çocukluğundan beri ve acı deneyimlerin sonucunda kendini eğitmişti. Ama gözleri eller gibiydi, sıcak ve güçlü. "Artık bitti, prens. Onun için yas tut, onun intikamını almaya yemin et ama bırak gitsin o."

Aidan bakışlarını üstüne dikerek durdu. "Sizin yapacağınız gibi mi?"

"Hepimizin yapması gerektiği gibi."

"Hayır" dedi Aidan. "Hayır. Bu sizin savaşınız olamaz. Sizin karşınızda bütün bir İslam var. Bunu bana bırakın."

"Tek başına mı?"

"Tanrı bana yardım eder."

"Prens" dedi Baldwin. "Benim şövalyelerim, silahşorlarım, her türlü hizmetkarım var. Eğer onlara ihtiyaç duyarsan..."

"Sadece işim bittiği zaman ordunuzda benim için bir yer olacağına dair sözünüze ihtiyacım var."

"Her zaman. Ama prens..."

Aidan başını iki yana salladı. "Hayır. Bütün minnettarlığımla, bütün onurumla, saygımla ve Tanrı tanığım olsun, sevgimle: hayır. Siz ve ordularınız olduğunuz yerde kalarak, kâfirlere karşı siper olarak bana en iyi şekilde yardım edersiniz."

"Düşüncesiz bir atağa geçeceksin" dedi Baldwin.

Aidan kocaman sırıtarak gözünü kırptı. "Bu gece değil. Bir süre daha değil. Ama düşüncesiz ataklardan bahsetmişken, kralım..."

"Şimdi güvendeyim, değil mi? Ve leydi bir de bir kralın ziyaretiyle uğraşmak zorunda kalmadı. Eğer istersen yarın kimliğimi açıklarım. Artık kimsenin kendini yiyip bitirmesine gerek kalmadığında." Durdu. "Thibaut aldırmazdı, sanırım. Haylazlık yapma konusunda her zaman iyiydi."

"Onu kimin teşvik ettiğini biliyorum" dedi Aidan, homurdanır gibi.

Baldwin güldü ve çenesi çatırdayana kadar esnedi. Sonra yatağa yatırılmasına izin verdi.

Kral sade ve ağırbaşlı bir şekilde giyinmiş ve peçesi yüzünün üstüne çekilmiş olarak Thibaut'un defninde hazır bulundu. Kimse onun nasıl ve ne zaman geldiğini sormaya cesaret

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

edemedi. Kısa gece uykusu ve sabah erkenden kalkmak fesatçıların çoğunun ağzını kapatmıştı; bunun ağzını kapatmayı başaramadığı geri kalanları ise kralın varlığı susturdu.

Aidan'ı kralın arkasında gören insanların gözleri ışıl ışıl parladı. Hikâye hızla dallanıp budaklandı. Çoğu korku ve yanlış muhakemeye dayanıyordu. İki ölü adam; evlerinde bir yabancı. Büyücülük, büyücüler ve Alamut Fedaileri.

Kadınları düşünmese aldırmayacaktı. Fedai olmadığını ispatlardı. Hele bir kılıcına ihtiyaç duysunlar, gerisinden de bir şey çıkmazdı. Kadınların şimdi bununla yüzleşmesi gerekiyordu: üzüntülerinin yükünün üstüne bir yük daha. Ve bu yükü hafifletmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Doğru olanı inkâr edemezdi. Ne olduğunu değiştiremezdi.

Sabırla tahammül ediyorlardı. Fakat sessiz ve yüzsüz genç krallarının arkasına takılan saray mensupları ve matemliler atlarına atlayıp kaleyi boşalttıkları zaman, sanki duvarlar rahatlayarak içlerini çekmiş gibiydi.

Margaret kocası için ağlamış olduğu kadar ağlamadı oğlu için. Ağlayacak gözyaşı kalmamıştı. Oğlunun cenaze töreninin yapıldığı günün gecesi gözlerini kör gibi kucağındaki nakışa dikmiş, çatıdaki odasında oturuyordu. Joanna onu yatmaya ikna etmekten vazgeçerek dizine yaslanmış kestiriyordu.

Aidan genelde olduğundan daha huzursuz bir şekilde etrafı kolaçan ediyordu. Yerinde duramayarak aynı küçük mücevher kutusunu üçüncü defa açıp içini daha önce iki defa olduğu gibi yine şekerlemelerle dolu bulunca, Margaret, "Bu gece ay var" dedi, "eğer kalenin etrafında uçmak istersen."

Aidan kızararak aniden durdu. Kadının gülümsemesi onu avutmadı. Başını eğerek gitmeye davrandı.

"Gitme" dedi Margaret. "Kal. Azarlamak istemedim."

İçini tedirginlik kaplamadan önce oturduğu yere oturdu ve hareket etmemeye çalıştı. Kadın bunu anladı; biraz alaycı bir yüz ifadesiyle, bakışlarıyla ona teşekkür etti. Aidan bu durumun gülünçlüğünü görebiliyordu. Az buçuk da olsa.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Artık patlayacağını ya da Margaret'in dalga geçtiği gibi uçmaya başlayacağını düşünüyordu ki kadın, "Yann Kudüs'e dönüyoruz" dedi. "Ertesi gün veya ondan sonraki gün kervanlarımızdan biri Şam'a gidecek, oradan da Halep'e. Joanna da onunla birlikte gidiyor."

Aidan dikleşti. "Halep mi! Tann aşkına neden..."

Joanna uykuya dalmıştı, rüya görürken kaşlan biraz çatılmıştı. Margaret usulca saçlannı okşadı. Joanna'nın kaşları düzeldi; içini çekti. "İbrahim'in Evi'ne" dedi Margaret, "Halep'in merkezinde. Elimden geldiğince sık oraya bir ulakla krallıkta neler olduğuna dair haberler gönderirim."

"Ama bu ihanet."

Kadın hiç alınmadı. "Neden? Kralıma veya krallığıma zarar verecek hiçbir sır söylemiyorum. Bunlann bazılarının, doğru insanlara ulaştığı zaman, her iki tarafa da büyük yararı olabiliyor."

"En başta İbrahim'in Evi'ne."

"O benim Ev'im; oradaki insanlar benim akrabalarım."

Aidan parmaklarıyla sakalını taradı. "Ama Joanna'yı göndermek – onu şimdi göndermek..."

"Her zamankinden çok şimdi göndermek gerekiyor. Üzüntülerinden uzaklaşması lazım. Ev'imizin burada olan biteni bilmesi gerekiyor" dedi Margaret. "ve Alamut Fedaileri erkek. Ev'in büyükannemin yönetimi altındaki haremine onlar bile izinsiz girmeye tereddüt edebilir."

"Onlar Mekke'de kutsalların kutsalı Kâbe'nin önünde cinayet işlediler. Kızının bir haremde mi, yoksa gün ortasında Kutsal Kabir Kilisesi'nde mi olduğuna aldırmayacaklardır."

"Peki, öyleyse. Nerede olursa olsun güvende olmadığına göre, nereye gittiğinin ne önemi var?"

"Bunun senin için önemi olmalı!" Sözcükler sessizlik içinde yankılandı. Joanna uyanmamıştı. Margaret hiç kımıldamamıştı. Aidan sessizce, makul bir şekilde konuşmaya zorladı kendini. "Ama, leydim, onca şehrin içinde Halep... Orası

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Alamut Fedaileri ile kaynıyor; onlara en sadık şehir o. Selahattin ismindeki Şam'daki yeni sultanın kuşatması altında. Şehir isyanlar ve komplolarla dolu. Oraya gitmek için kâfirlerin topraklarından geçmek zorunda kalacak ve oraya ulaştığında da kâfirlerin elinde olacak. Neden onu Sinan'a teslim edip işi bitirmiyoruz?"

Margaret kızının saçlarını okşamayı bırakarak ellerini kucağında kavuşturdu. Aidan o sırada onda kızı Joanna'yı gördü, dikkatli kesin hareketlerinde, gözlerini uysallıkla değil de tam tersi bir tavırla yere indirişinde. "Sen benim bu eziyete sessizce katlanmak niyetinde olduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu usulca. "Eğer davanı Şam onun gideceğini ve benim huzur bulacağımı mı sanıyorsun? Hayır, lordum. Onun bana verdiği bu ıstırabın her anından haberi olacaktır. O bir imparatorluk umut etti; şimdi bunun uğruna öldürdüğüne göre bu umudun nasıl mükâfatlandırıldığını görecektir."

"Ve Joanna senin yemin, öyle mi?"

"Joanna benim şahinim." Durakladı. "Bunu emretmeye hakkım ya da gücüm yok ama soracağım. Onunla gider misin? Onu korur musun?"

Aidan söyleyecek söz bulamadı. Kendisi bunu talep edecekti, ısrar edecekti, gerekirse tehdit edecekti. Ve o sormuştu. Kendisine bu kadar güveniyordu. "Ya başarısız olursam?"

"Olma."

Aidan bir aptal gibi gözlerini kırpıştırdı. Onun hakkında her zaman tahminlerinde yanılıyordu; neden şaşırdığını bilmiyordu.

"Onu koru" dedi Margaret. "Ona göz kulak ol. Onu hayatta tut. Yenilmez olmadığını ispatlayarak Sinan'dan intikamımızı almaya başla."

Aidan bunu düşündü. Bu yeterli değildi; hiç yeterli değildi. Ama bir başlangıç olarak...

Başını salladı, kesin, hızlı ve kati bir şekilde. "Bunu yapacağım. Yemin ederim, leydim."

III



Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

X

Kervan kendi başına bir dünyaydı, hareket eden, sallanan, çok bacaklı bir şehirdi, vahadan vahaya dolanan büyük, ağırkanlı bir ejderhaydı. Yeni mallar alıp eskilerini sattıkça büyüyüp küçülerek, ama bir hanın veya kervansarayın etrafında merkezlenerek, muhafızları, atlı uşakları ve en başta beyaz devenin üstündeki kervanbaşıyla birlikte hep beraber gelip, hep beraber giderek, şehirlerde bile bütünlüğünü koruyordu.

Joanna burada bir prensesti, İbrahim'in Evi'nin ve onun gizli kraliçesinin bir evladıydı; Aidan ise onun muhafızından başka bir şey değildi. Joanna onun gibi gururlu bir adamın bunu iyi kabullendiğini düşündü. Aidan başta hayrete düştü: bu tüccarlar onun mevkisini biliyor, aralarındaki amacını anlıyor ve henüz saygılarını kazanmamış olduğunu düşünüyor olmalıydı. Bunun ardından kızgınlık geldi ama duraksadı ki Joanna bunun için ona hayran oldu ve sonunda, dişlerini sıkarak da olsa, eğlenmeye başladı.

En azından kadının bir prenses gibi bir tahtırevanın içinde taşınmayı reddetmesine karşı çıkmamıştı. Joanna hayvana her zamanki gibi bacaklarını açarak biniyordu, üstünde Arap giysileri vardı ve peçeliydi ama çöl güneşinin altında çok makuldü bu. Aidan'ın hemen Frenk giysilerini çıkanp içinden geçtiği bu ülkenin giysilerine bürünmesi Joanna'nın ilgisini çekti. Aidan Kudüs'ten iki günlük mesafede, İslam'ın sınırlarındaki kutsal Ürdün'ün ilerisinde, şafağın ışıklan içinde kervansarayın avlusunda Bedevi cübbesine sarıp sarmalanmış olarak ortaya çıktı. Bu giysilerin içinde gayet rahat görünüyordu; cildi beyaz olmasına rağmen, yeni çıkan sakalıyla şahine benzeyen dar yüzü Frenk'ten ziyade Arap'a benziyordu.

Fakat develere yüz çevirip, Margaret'in ona vermiş olduğu atı arayan kesinlikle bir Frenk'ti: eskiden Gereint'in olan,

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

yarı Frenk, yan Arap kanı taşıyan uzun, gri, iğdiş edilmiş attı bu. Frenk'ler ve develer birbirlerini anlayamıyorlardı.

Kendi kızıl renkli kısrağına binmiş olan Joanna develerin meziyetlerini pek övemezdi. Joanna sırada yerini alırken Aidan da onun yanına geldi. Kısaca ama kibarca selam verdi. Joanna onun kötü uyuyup uyumadığını merak etti. Thibaut'u korumayı başaramadığı için kendi kendini yiyordu. Joanna'nın fark etmediğini sanıyordu ama geceleri, her gece, erkeklerin arasındaki yerinden kalkıp döşeğini onun hizmetçisiyle birlikte paylaştığı odasının dışına seriyordu. Adımları hafif olsa da Joanna onun geldiğini duyuyor ve nereye uzandığını biliyordu. Adamın yakınlığı teninin üstündeki bir el gibiydi.

Güneş ışığı buna son verdi. Joanna adeta üzüldü buna. Dün ve önceki gün, yola çıkıp Kudüs'ten uzaklaştığı için, sıcağı, tozu toprağı, sinekleri hissettiği için çok memnundu. Hem Aidan'ı da seyretmişti: yine kısa bir süre için, Eriha'ya giden yolun, akın eden hacıların, ilahilerin, itiş kakışların ve nehre doğru indikçe sallanan palmiyelerin muhteşemliği içinde kendinden geçmiş bir hacı olmuştu adam. Kervan durmamıştı, o da bunu istememişti. Sadece kendini kervandan ayırmış ve Joanna da, nedenini pek bilmeden, belki onu kollama duygusuyla, adamı izlemişti. Aidan'ın buna pek ihtiyacı olmasa da. Aidan'ın şimdi bir palmiye dalı vardı, en büyük hac yolculuğunu yaptığının işaretiydi bu. Onu aldığı zaman, bir kere olsun, neredeyse huzur bulmuştu. Bir saat içinde tekrar kervana döndü, her zamankinden daha az veya daha fazla sessiz değildi ve palmiye dalını özenle çantasının içine koydu.

Şimdi ise haçını bile saklamıştı ve bir kâfir gibi görünüyordu. Ve Joanna yorgundu. Eyer üstünde iki gün geçirmekten canı yanıyordu; nihayet kuruyan göğüsleri bağlarının içinde zonkluyordu; sırtından ter damlıyor ve ulaşamadığı yeri fena halde kaşındırıyordu. Ama hepsinden kötüsü hafızasıydı.

Kudüs'ten geç ayrılmışlardı. Birinin erkek kardeşi tavernaların arasında kaybolmuştu; adam kervandaki zengin tüccarlardan biri olduğu için kervanbaşı onun yakalanması için bir saatlik gecikmeye göz yummuştu. Adam sabahın ikinci ayininden sonra erken bir saatte, hâlâ biraz sarhoş ve insanların bağınp çağırmasından sersemlemiş halde çıkagelmişti.

Joanna adama arafta bir-iki ay borçluydu. Çünkü eğer kaybolmamış olsaydı, şafakta yola çıkacaklardı ve Ranulf onu bulmamış olacaktı.

Adam yıkanmıştı, bu bir mucizeydi. Saçları kesilmişti; çenesini yeni tıraş etmişti ve üstünde bunu ispatlayacak bir sıyrık vardı. Joanna'nın beklediği gibi paldır küldür içeri dalmamıştı, girmek için izin istemiş ve onu beklemesi için kabul odasına alınmaya boyun eğmişti.

Godefroi ona kimin geldiğini söylediği zaman, Joanna, "Onu görmeyeceğim. Gitmesini söyleyin" dedi. Fakat kâhya yüzünde tarafsız bir ifadeyle eğilmeye başladığında onu durdurdu. "Hayır. Bekle." Titriyordu. Budala. Korkacak ne vardı? Ranulf, Fedai değildi. "Ona geleceğimi söyle."

Godefroi gitti. Joanna oyalandı. Odası boştu, eşyaları kervana götürülmüştü. Yolculuk kıyafetlerini üstüne geçirdi. Dura saçını örerek başının etrafına sardı. Midesi soğuk bir düğüm olmuştu.

Zorlukla yutkundu. "Yüzleş bununla" dedi kendine. "Aş bunu." Terleyen avuçlarını eteğine silerek aşağı indi.

Odanın içinde kimin olduğunu görmeden odaya girdi. Ranulf başını bile kaldırmadı. Aidan'la konuşmaya dalmıştı, ikisi sanki arkadaşlık yemini etmiş gibi görünüyorlardı. "... Cluny, evet" diyordu Aidan. "Allemania'da Schwarzwald'daki kuşlaklarda avlandınız mı? Bir defasında orada bir yaban domuzu avlamıştım – Tanrı'nın kemikleri, hiç öylesini görmemiştim. Size anlatayım, o..."

Aniden konuşmayı kesti, ayağa kalktı, eğildi ve onu bir el hareketiyle kocasının görüş alanının içine çekti. Ranulf ayağa

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

kalkmadı. Yapmacık, fiyakalı tavırları yoktu; bununla gururlanırdı. Normandiya'lı, basit, sert bir askerdi o. Rhiyana prenslnin yanında her zamankinden daha basit ve sert bir şekilde kaşlarının altından dik dik baktı kadına. Joanna'nın küçük bir parçası tereddüt ederek teslim olmayı hayal etmeye başlamıştı. Ama bu dik bakış onu yeniden sertleştirdi.

Adam onu selamlamadı bile. "Seni eve götürmeye geldim" dedi.

"Evim burası" dedi Joanna.

Bir öküz gibi hantal bir tavırla ve inatla başını salladı. "Sen bana aitsin."

Joanna'nın gözleri hızla Aidan'a çevrildi. Bir şey söyle, demek istedi ona. Bir şey yap.

Kaşı belli belirsiz kalkmış mıydı? Aidan tekrar başını eğdi. Bir umut doğdu.

Öldü. Aidan dönüyordu. Gidiyordu. Onu terk ediyordu.

Joanna ondan nefret etti. Ona öfkeyle baktı. Aidan durmadı bile.

Ranulf hiçbir şey görmedi. "Sen benim kanmsın" dedi. "Benimle geliyorsun."

Joanna adamın sözlerini zar zor kavradı. Gürültü gibiydiler; boş rüzgâr. Nefretin öteki kıyısında kendi başınaydı. "Kardeşim öldüğü zaman" diye sordu, fevkalade sakin bir şekilde, "sen neredeydin?"

Güneş Ranulf'un yüzünü Roma tuğlası renginde esmerleştirmişti. Belki yüzü şimdi kızarmıştı. Çenesi öne çıktı. "Uzakta" dedi, sözcüğü yutarak.

"Ve sana geri döneceğimi sanıyorsun." Dudakları dişlerinden geriye çekildi. Kesinlikle bir gülümseme değildi bu. "Dönmeyeceğim."

Adamın gözleri dizlerinin üstünde sıkılmış yumruklanndaydı. Eski bir cilt hastalığıyla lekelenmiş, kıllı, kaba yumruklar. Joanna'nın her zaman ele avuca sığmaz olan zihni uzun beyaz elleri, bu ellerin rüzgâr kadar yumuşak ve hafif, ocak

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ateşi kadar sıcak temasını anımsadı. Ranulf'un ne dediğini duymak için çabalaması gerekti. "Uzaktaydım." Bunu kabaca söylemişti, adeta öfkeyle. "Anlaşmayı bozuyorum. Eğer geri gelirsen bebeğe sahip olabilirsin."

Joanna elinde olmadan dondu kaldı. "Aimery?"

"Aimery." Adam sanki boğuluyor gibi söylemişti bu sözcüğü.

Joanna yüksek sesle, vahşi bir kahkaha patlattı. "Rüşvet bu! Bu defa ne kadar kalacak yanımda? Bir gün mü? Bir hafta? İki hafta? Sonra ben sağlama alındığım zaman, hadi bakalım, yine babasının güç ihtirasını beslemeye geri dönecek." Ranulf hiçbir şey söylemedi. Omuzları çökmüştü; her zamankinden daha çok bir öküze benziyordu: yavaş, insani acıya karşı kör ve sağır, açık sarı renkli yük hayvanına. "Hayır" dedi Joanna. "Hayır, lordum. Geri dönmeyeceğim."

Adam aniden ayağa kalktı; o kadar ani kalkmıştı ki sandalyesi devrildi. Joanna tavşan gibi ürktü. Adam ona dokunmak için bir hareket yapmadı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu, öfke bile. Ölçülü bir itinayla sandalyeyi düzeltti. Sonra ellerini sandalyenin arkasına koydu; kalın, yaralı parmakları kasılıp gevşiyor, kasılıp gevşiyordu. Tırnakları dibine kadar yenmişti. Her zaman böyle miydiler? "Bebeği geri istemiyor musun?"

Joanna'nın kalbi durdu. Bir parçası bir çığlık atmak istedi. Diğer parçası, soğuk olan, net olan parçası ise, "Bu bedele değil" dedi.

"Öyleyse ne istiyorsun?"

"Senin verebileceğin hiçbir şey."

Adamın çenesi kasıldı. "Anlıyorum. O masallardaki samana dönüşen altın değil."

Başlangıçta Joanna'nın anlayamayacağı kadar incelikli bir ifadeydi bu. "Yani... sen..."

"Onlar baştan çıkartırlar, onun türü. Çoğunlukla amaçları bu değildir. Sadece yaparlar. Ama sonra kendi yollarına giderler ve geriye ne kalır?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Senin bana bıraktığından daha fazlası."

İri omuzlarını kasarak dikleşti. Joanna bir an için kendisini zorla yakalayacağını düşündü. Ama içinde bu kadar bile tutku yoktu. Sadece gözlerini dikerek öylece durdu. Gözleri öküz gözü gibiydi, sırf hayvani bir direnç vardı içlerinde. Bu gözlerde öfke veya herhangi bir duygu varsa bile Joanna bundan emin olamadan kaybolmuştu. Adam ağzını açtı. Joanna dudağını büktü. Adamın başı bir kez sallandı, sanki bir boyun-duruğun ağırlığına direniyormuş gibi. "Ya ölürsen ne yaparım?"

Bir an Joanna ne diyeceğini bilemedi. "Yapmak mı? Sen ne yaptın ki zaten?"

Ranulf olduğu yerde hareketsiz durdu. Joanna'nın söylediğini ölçüp biçiyor gibi görünüyordu. Veya belki de sadece onun patlayıp öfkelenmesini, gözyaşlarına gömülmesini ya da direnci kınlarak boyun eğmesini bekliyordu.

Joanna ona bu zevki vermeyecekti. "Affedersin" dedi buz gibi bir nezaketle, "ama yapılacak işlerim var. Godefroi sana yolu gösterir."

Adamın gözleri parladı. Şimdi yapacaktı; şimdi bir insan gibi davranacak, ona bağıracak ve onu teslim olmaya zorlayacaktı. Bunu neredeyse –neredeyse- istiyordu. *Aimery*, diye özlemle yandı yüreği. *Aimery.*

Ranulf ürperdi. Dişleri birbirine vurdu, sertçe ve aniden. "Canlı dön" dedi. Hepsi buydu.

"Seni seviyor, biliyorsun."

Joanna irkildi; atı ürktü. Aidan, kadının dizginlerin ve onurunun kontrolünü yeniden eline almasını izledi. Bu giysiler içinde Frenk'ten ziyade Arap'a benziyordu, doğru ama ikisinden de daha yabancıydı. "Bizi dinledin" dedi Joanna muzır bir tavırla.

"Öyle bağırıyordun ki sağır sultan bile duymuştur."

Joanna kaba bir ses çıkardı. "Sadece duymak istediğini duyuyorsun sen."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Ya da benimle ilgili olanlan."

Joanna'nın yanakları güneşten bile daha çok kızardı. Bu adam delirtiyordu ama Ranulf kadar değil. Her zaman taşı gediğine koyuyordu. Eğer isteseydi, adam onunla tartışırdı, hem de büyük bir keyifle.

"O seni seviyor" dedi Aidan. "Bunu hiç gösteremiyor olması onun içinde büyük bir acı."

"Sevmek mi? Bir çocuğu annesinin memesinden koparıp almak sevgi mi?"

"Sevgi, kıskançlık ve dünyada bir önem taşımaya duyulan büyük bir ihtiyaç. Onun da ikizi var, biliyorsun. Benim gibi. Ama benim dakika farkıyla büyük kardeşim mirastan bana pay verme isteğine ve olanağına sahip. Ranulf bir Normandiyalı ve Normandiya yasalarına bağlı. Erkek kardeşi her şeye sahip. Ona her zaman sadece artıklar kalmış. Eğer kendini ispatlamasaydı bir şövalye bile olamazdı."

Joanna bütün bunları biliyordu. Bunların ne anlama geldiğini bilmek istemiyordu. "Köpeğine karşı bile bana karşı olduğundan daha müşfik."

"Tabii ki. Köpeği ondan kendisini sevmesini talep etmiyor. O sadece bunu biliyor ve o da onu seviyor."

"Çirkin olduğumu söylüyor."

"Bir defa, çok kışkırtıldığı zaman, sevimli olmadığını söylemiş. Değilsin. Ara sıra, çok güzel oluyorsun."

"Mesela ne zaman?"

"Öfken burnunda olduğu zaman değil."

Joanna ona tükürdü, pek beceremese de. Ve hemen ardından üzüldü. Sıcak hava ağzını kurutmuştu ve huysuzluğuna toz kondurmamak adına, Aidan yüzündeki o sinir bozucu ifadeyle onu izlerken ağzını suyla ıslatmayacaktı. "Sen" dedi kızgın bir sesle, "acı verecek kadar sevimlisin."

"Erkekliğime yazık."

"Bunun onunla ne ilgisi var?"

"Hiç" dedi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Joanna aniden yoruldu. Hatırlamaktan, pişman olmaktan ve zehirli öfkesi olmasaydı oğluna sahip olabileceğini bilmekten yoruldu; tartışmaktan yoruldu; kendisi olmaktan yoruldu. Thibaut ile Gereint'in yaşamasını ve Aimery'nin sıcacık kollarının arasında olmasını ve Ranulf'un...

O anı olmaz. Yeni doğmuş oğlunu ilk kez gördüğü zamanki hayreti; annesinin kollarındaki, maymuna benzeyen kırmızı, buruşuk yaratık karşısında biraz hayal kırıklığı; aniden, şaşılacak derecede yumuşama, o küçük kıpır kıpır bedeni sarmak için beklenmedik bir ustalıkla hareket eden kocaman eller, soğuk bakışların ısınarak adeta şefkat yayması. Adam Joanna'ya bakıp gülümsemişti ve evet, bu şefkatti; ona karşı; ona vermiş olduğu oğul için.

O an sona erdi. Yeniden odun kadar kaba saba ve asla onu ahırındaki bir kısrak gibi değil de Joanna olarak düşünmeyi başaramayan her zamanki Ranulf oldu.

"Bu korku" dedi Aidan, kurcalamaktan çekinmeyerek, "gerçeği engelleme korkusu. İncinme korkusu."

Joanna kapıyı yüzüne kapadı. O karşısındayken, en derin duygularını bu kadar etkilerken bunu yapmak müthiş zordu ama yine de yaptı. Sonunda Aidan'ın doğası Joanna'ya yardım etti: bir deli gibi bağırarak, bir kovuktan dışarı fırlamış olan bir ceylanın peşine düşmek için atını mahmuzlayarak uzaklaştı. Joanna uçan ok ıskalamadan hedefe isabet ettiği zamana kadar onun bir yayı olduğunu bile bilmiyordu.

O gece, sadece kendilerinin kaldığı ve yıldızların altında avlusunda toplandıkları bir kervansarayda ceylanı yediler. Joanna'nın yemek ateşi diğerlerinkinden biraz ayrıydı, kısmen mevkisi, kısmen de cinsiyeti yüzünden. Bundan memnundu. En lezzetli parçalar Dura'nın tenceresine düşmüştü; Joanna önce bir parça, sonra bir parça daha yuttu. Farkına varmadan tencerenin yarısını boşaltmıştı.

Aidan yanında yerde oturuyordu. Gülümsediği zaman

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dişleri bembeyaz parıldadı. Keyfi yerindeydi: muhafızların arasına karışmış, iyi kılıç kullananlardan biriyle karşılıklı vuruş talimi yapmıştı. Joanna izlediğini belli etmeden elinden geldiğince izlemişti onları. Muhafız ona kendisininkinden daha hafif ve incelikli bir silahla Sarazen vuruşları öğretmişti.

Şimdi Aidan o bıçağı ışığı yansıtacak şekilde çevirerek elinde tutuyordu. Üstünde dalgacıklar yayılarak akıyordu.

"Onu sana sattı mı?" diye sordu Joanna.

"Ödünç verdi" dedi Aidan. "Bu büyük onur. Keşke..."

"Bunun gibi bir tane istiyorsun."

Silah elinde canlanmıştı. Sevgi dolu esefle onu kınının içine soktu. "Geri vermeliyim" dedi. Ama yerinden kımıldamadı. Gözleri ateşe dikilmiş, ateşle dolmuştu.

Joanna yerinde kımıldayarak ona dokunacak kadar yaklaştı ama dokunmadı. Gölgelerin içindeki Dura'nın, kendisi de bir gölge olan, koyu renk gözlü ve sessiz kızın farkındaydı. Sesler yanından akıp gitti, bir kahkaha; yumuşak, ağıt gibi bir şarkı.

Joanna gözlerini kırpıştırdı. "Hey sen" dedi, "Sen Arapça konuştun."

Adam ona bir göz attı. "Öyle mi yaptım?"

"Bilmiyor musun?"

Aidan omuzlarını silkti. "Bu benim yeteneğim. Düşündüğüm bir şey değil."

Bu kadar basitti. "Her dil mi?" diye sordu Joanna. "Bütün hepsi mi?"

"Bir insanın yanımda konuştuğu herhangi bir dil."

Joanna bir ıslık çaldı. "Gereint bize bundan hiç bahsetmedi."

"Bildiğinden şüpheliyim. Bu hiç açığa çıkmamıştı. Buraya gelene kadar."

Bundan gurur duymak şöyle dursun, bu yeteneği olduğuna aldırıyor gibi bile görünmüyordu: Babil'in lanetinden kurtulmak için bir mucize ve bir keramet.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Önemli bir şey değil" dedi Aidan. "Bir hile."

Gerçek bir alçakgönüllülük. Joanna hayret içinde güldü. Aidan şimdi olduğundan daha az insani olamazdı, ya da daha fazla.

Düşünmeden ona doğru eğildi. Avcunu yanağına koydu.

Aidan belli belirsiz gerildi.

Joanna'nın eli hızla geri indi. Diğer eliyle onu tuttu, ondan, kendinden, Aidan dışında her şeyden nefret ederek. Ondan nefret edemiyordu. Onu...

Onu... neredeyse... seviyordu.

Rahibin gürleyerek karşı çıktığı buydu. Şehvet. Kutsal olmayan arzu. Bedenindeki bu ağrı. Ona baktığı veya onu düşündüğü ya da sadece yanında olduğu zamanki bu ateş. Ona tekrar dokunmak istiyordu. Ve tekrar.

Kollarını kendine dolayarak sallanmaya başladı. Neden orada oturuyordu? Nasıl anlayamıyordu? Nasıl ona acıyamıyor ve onu hor göremiyordu? *O* böyle bir zayıflık nedir bilmezdi. O erkekti ve kraliyet ailesindendi; istediği her kadına sahip olabilirdi. İnsanlar Prenses Sybilla'nın ona göz koyduğunu söylüyorlardı. Asla Joanna gibi zavallı bir yaratığı istemezdi, onun gibi evli, kocası...

Oğullarını doğurup büyütmesi dışında onun için beş paralık değeri olmayan bir kocası olan birini. Güçlükle ayağa kalktı. Aidan bir şey söyledi. Joanna anlamaya çalışmadı.

Joanna uyuyana kadar ağladı. Her şey için. Aimery, Gereint, Thibaut. Hatta Ranulf için. Ama hepsinden önce kendisi için. Bebeği almalıydı, bedeli ne olursa olsun. Bir kez alınca onu elinde tutabilirdi. Ama öfke onu yanlış yola yöneltmişti. Ranulf'u uzaklaştırmıştı. Onu buraya getirmişti.

Onu, eğer rahip doğru söylediyse, ölümcül günaha sürüklemek için. Evlendiği adam olmayan lordu arzulaması için. Ve duracak gücünün ve hatta durma isteğinin olmaması için. Belki de biraz aklını kaçırmıştı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Gece uyandı; onun kapısının arkasında kendisine muhafızlık ettiğini biliyordu. Ağlamanın yol açtığı acı, bedenindeki ağırlık hiç önemli değildi. Ayağa kalkabilirdi. Dışarı çıkabilirdi. Ona dokunabilirdi.

Ve reddedilirdi. Dürüstçe, layıkıyla, hatta nazikçe. Bunu itiraf etmemek için ölürdü ama istediği zaman nazik olmak onun doğasında vardı.

Göğüsleri ağrısa da yüzüstü yattı. Acıya kucak açtı. Sevgili Tanrı, ne istiyordu o? Sıcak nefes, sert eller, üstünde zalim bir ağırlık; şu eski pagan dansı, bir erkek için büyük zevk ama bir kadın için sadece bıktırıcı bir tahammül. Ama yine de bunu istiyordu. Bedeni istiyordu. Neredeyse aklını kaçıracaktı.

Gölgelerin musallat olduğu, huzursuz bir uykuya daldı. Rüya gördü, bunu biliyordu ama gördüğü rüyaları sonradan hatırlayamadı. Sabah bir lütuf ve rahatlamaydı.

O gece berbat geçse de yine de tuhaf bir şekilde onu arıtmıştı. Kalktığında hem sakin hem aklı başındaydı. Aimery doğmadan önce olduğundan daha aklı başındaydı. Yine kendini biliyordu. Acısı daha az değildi, suçluluk duygusu, utanç, hatta öfkesi de öyle ama o Joanna'ydı; buna dayanabilirdi.

O vahşi güzelliği için yapılmış gibi görünen Bedevi giysileri içindeki Aidan'a bile: ona bile dayanabilirdi. Elinde olmadan kızararak ona gülümsedi. Aidan da gülümsemesine karşılık verdi. "Seni mutlu görmek beni mutlu ediyor" dedi.

Sözcükleri o kadar hoş kullanıyordu ki. Joanna nazikçe, tenezzül gösteren bir leydi gibi rol yaptı, Aidan güldü. Muhteşem gülüyordu, bütün vücuduyla. Bu ona da bulaştı, içini çılgınca bir zevkle doldurdu. "Ne!" diye bağırdı. "Benimle alay ediyorsun, öyle mi? Bu şövalyece bir hareket mi?"

"Hayır, leydim" diye kabul etti Aidan.

"Peki, öyleyse. Bunu ödeyeceksin. Bana leydim de. Benim şövalyem ol. Bütün mütevazılığınla bana hizmet et."

Mütevazılığı pek anlamayan Aidan'ın gözleri ışıldadı. "Sizin için şarkı söyleyip ozanınız da olacak mıyım?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Joanna leydi olduğunu unutarak ellerini çırptı. "Ah, olur musun?"

Ama Aidan şövalye olduğunu unutmadı. "*Ma dama*, sizin isteğiniz benim için emirdir."

Joanna nefesini kısacık bir lahza tuttu. Bu tehlikeliydi. Aidan bunu biliyordu, Joanna bunu açıkça görebiliyordu. Bu Aidan'a iyi geliyordu. Ya ona?

Sabahtı; Joanna'nın ruhu tertemiz yıkanmıştı ve Aidan'ın bakışları üstünde dans ediyordu. Joanna rolüne ihanet etmemek için hiç gülümsemeden, bir kraliçe gibi elini adama sundu. Aidan elini gerçek bir şövalyenin tutması gerektiği gibi tutarak avucuna bir öpücük kondurdu ve parmaklarını üstüne kapattı. Bu yaptığına biraz şaşırmış görünüyordu. Bir an için, gözleri kadının gözleriyle buluştuğu zaman adeta... korkmuş gibi mi görünüyordu?

Yok, değil. Dünyanın genç olduğu zamandan beri o bir ozan olmuştu. Joanna onun öpücüğünü kalbine götürdü ve çenesini havaya kaldırdı. "Şimdi, şövalyem. Benimle birlikte at sür."

Aidan bunun nereye gittiğini biliyordu ve bunu durdurmak için kılını kıpırdatmadı. Joanna buna hâkim olduğunu düşünüyordu. Cesur çocuk. Ondan daha hoş leydiler olmuştu ama bu kadar yüreklisi hiç olmamıştı.

Benliğinin merkezi olan karanlıkta bunu itiraf edebildi Aidan. Ona âşık olmuştu.

Joanna'nın birçok kusuru olması önemli değildi. İnsanların anladığı gibi bir güzelliği yoktu onun. Çok gençti, toplumsal incelikler konusunda eğitimsizdi, lanet bir ölümlüydü. Yaşamı pahasına bile olsa, Aidan'ın hoşlanmaktan kendini alamayacağı bir kocası vardı. Aidan'ın bile hayranlık ve saygı duyduğu bir annesi vardı. Bu sessiz düşüncelerin bile kendisi için bir ihanet olduğu Gereint'in kızı olmuştu.

Sorun değildi. Joanna'nın güçlü kemikli, inatçı çeneli, tar-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

tışılmaz ölçüde Frenk yüzüne baktı ve bütün iradesini kaybetti.

Akşam atıyla ilgilenirken ona, "Bu onun ruhu" dedi. "Onun yüce kalbi. Hem kırılmayı, hem eğilmeyi şiddetle reddediyor. Keder onu sadece daha güçlendiriyor. Yine de hepsi bu değil. Annesi de aynı; ama Leydi Margaret kendine yeterli. Ona hayran olunabilir; saygı duyulabilir; hizmet edilebilir. Ama onu sevmek... hayır. Bana göre değil. Onun çemberi tamamlanmış. İçinde bana yer yok."

İğdiş edilmiş atı şefkatle bu tür aptallıklardan uzaklaştırdı. At son arpa tanelerini de yalayarak bir kulağını dikti. Acaba daha çok arpa var mıydı?

"Oburluk büyük bir günah," dedi Aidan sertçe. Atın rahat omzuna yaslanarak yelesindeki bir düğümü kopardı. "Evet, arkadaşım, ben bir aptalım, bunu çok iyi biliyorum. O bu lanet olası yüzümle lanet olası ünümü görüyor ve tabii beni sevdiğini sanıyor. Onun yaşını üçe katlayan ben, bana dokuz kat bilgelik bahşedecek kadar yıllara, mevkiye ve güce sahip olan ben bunu anlamalıydım. Sevgili Tanrım, yerine getirilecek yeterince yeminim, alınacak intikamım veya geri döneceğim ya da ona yalan yere yemin etmiş olacağım bir kralım var ve ben genç bir kadın için yanıp tutuşuyorum. Bu yaşlılık zafiyeti mi sence? Yoksa bunamaya mı başlıyorum?"

İğdiş edilmiş atın buna cevap vermesi zordu. Kaşınan yanağını sürterek içini çekti. Aidan da kendi yanağını onun ılık yumuşak boynuna dayayarak derin bir iç çekti. Kervansaray dolu olduğu ve etrafta haydutlar olduğuna dair bir söylenti duymadıkları için, bu gece taşlık bir yerde kamp kurmuşlardı. Atların etrafında dolanan kimse yoktu. Herkes karnını doyurmaya gitmişti ki bedeninin iyiliği için kendisi de birazdan öyle yapmalıydı.

Bakışları üstünde hissetti. Bu gözleri biliyordu. Berrak yeşil kedi gözleri, ruhunun şeklinin ete bürünmüş hali. Buna elinden geldiğince dayandı, ta ki arkasını dönmesi veya deli

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

gibi koşması gerektiğini hissedene kadar. Bir an için koşmak daha akıllıca geldi.

Arkasını döndü.

Kadın alacakaranlıkta çok güzeldi, gerçekten daha gerçek, yanındaki attan daha somuttu. Başı tam çenesine geliyordu.

Kadın onun giysilerini değiştirdiğini gördü. Aidan onun şaşkınlığını kendi hissediyormuş gibi duyumsadı, memnuniyetini de öyle. Nasıl duyumsamazdı ki? O Aidan'ın rüyasıydı.

Kadının dudakları gülümseyecekmiş gibi kıvrıldı. Bu sık yaptığı bir şey olamazdı; bunun yolunu arıyormuş gibi duraklar gibi oldu. Gülümseme gözlerine değdi ve içlerinde parıldadı.

Bu Aidan'a öyle sert bir etki yaptı ki sendeledi. "Sensin" dedi. "*Sensin.*" İleri atıldı. Kadın ellerinin arasında katıydı, kıvraktı, gayri insani bir gücü vardı.

Aniden mücadele etmeyi kesti. Kaskatıydı, gözleri kocaman açılmış ve vahşiydi. Aidan elini kadının yanağına koydu. Kadın içinin derinliklerinde ürperdi. Kokusu ona doğru aktı. Tatlı, inanılmayacak kadar tatlı bir koku: ayın altındaki hiçbir şeye benzemeyen, kendi halkının kokusu. Kadının kolları boynunda kilitlendi. Çok güçlüydü; muhteşem, harikulade güçlüydü. Aidan'ın başı eğildikçe eğildi. Bütün dünyası kadının gözleri olmuştu. Bir lahza sonra onlann içinde boğulacaktı.

Gözler kapandı. Kadın onu iterek bıraktı. "*Allah*" dedi. "*Allah, Allah, Allah.*"

Arapça.

Aidan, hemen hiç olmadığı kadar yeteneğinin farkında olarak, zihnini ve dilini ona uydurdu. "Söyle bana, leydim. Sen kimsin?"

Kadın adım adım geriledi. Aidan ellerini yakaladı. Kadın gerildi ama direnmedi.

"Leydim." Şimdi sözler daha hızlı çıkıyordu. "Leydim, dur. Bana ismini söyle. Buraya nasıl geldin? Beni nasıl buldun?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Dudakları sımsıkı kapalıydı. Başını şiddetle iki yana salladı.

"Lütfen, leydim. İsmini söyle. Sadece ismini."

Kadın kıvrılıp dönerek elinden kurtuldu. Sözcük ağzından kurtularak omzunun üstünden ona ulaştı. "Morgiana."

Hava boştu. Aidan'ın yüreği onun terk edilişini haykırdı.

Morgiana

Yaşayan bir varlıktı o. Düş değildi, gece yarısı fantezisi de değildi. Ama o gücü, orada olması ve sonra gitmesi...

Aidan gecenin sessizliğinde ismini söyledi. "Morgiana." Sarazen ismi, kendi halkının güzelliği altında Sarazen yüzü. Onu arzuluyordu ama yine de ruhunun derinliklerinde ondan korkuyordu. Bir vahşilik vardı onda, hem eski, hem kuvvetli bir güç. Kendisi yarı ölümlü bir adamdı. Onda ise insani olan hiçbir şey yoktu.

Aidan'ın annesi deliydi ama o bile bu kadar deli olmamıştı. Şu eski saf kan mıydı bu? Yan deli, yarı şeytani: hava ve ateşin ruhu. Gücünün bütün arayışına rağmen kadının izini bulamadı. Sanki hiç gelmemiş gibi kaybolmuştu. Güçtü bu ve kendisininkinden çok daha kuvvetliydi.

Joanna'nın çadırının önündeki döşeğinin üstünde titredi ama sadece soğuk çöl gecesi yüzünden değil. O kendisinin gücün yetiştirmiş en iyi büyücü olduğunu düşünmüştü. Onun yanında sadece sihirbazcılık oynayan ufak bir çocuk, çelimsiz bir yarım porsiyondu.

Kadın utangaç havalarında onunla oynuyor, Aidan'ın kendisinin bir düş olduğunu düşünmesine izin veriyordu. Mutlaka şimdi ona gülüyordu. Onlar soğuktu, şu ifritler ve de güvenilmezdiler. Onların onuru şeytanların onuruydu.

Ama çok güzeldi.

Aidan yerinden sıçradı. Başında bir şekil dikiliyordu. Bir an için umut ve korku içinde...

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Hayır. Burnuna insan kokusu geliyordu, sert ve keskin. Bunun altında her zaman bir çürüme emaresi, ölümlülük vaadi yatardı; ama nadiren bu emin olunacak kadar kuvvetli olurdu. Bu gece bu koku boğazını yaktı.

Joanna yanına çömeldi, dağınık saçları kapüşonunun dışına çıkmıştı, yüzü hiçbir güzelliği olmayan bir karartıydı. Son derece insandı, son derece ölümlüydü. "Uyuyamadım" dedi. Kulak tırmalayan, ahenksiz, fevkalade insani bir ses. "Uyandırdım mı seni?"

"Hayır."

"İyi." Topuklarının üstünde sallandı. Kemikleri çatırdadı; güldü, öksürükten biraz daha yüksek bir sesle ve döşeğin kenarına daha kararlı bir şekilde oturdu. "Korkunç hantal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır" dedi Aidan. Doğruydu. Korkunç değildi; sevimliydi. Bir sıpa ya da kurt köpeği yavrusu gibi.

"Nazik bir kadın değilim. Koca bir Frenk ineğiyim ben."

Aidan doğruldu. "Kim söylüyor bunu?"

"Ben." Saçını yüzünden itti. "Bu doğru. Bütün güzellik Thibaut'a gitmiş. Ben Normandiyalı yağmacıyım. Erkek olmalıymışım."

"Ben erkek olmadığına çok memnunum."

"Bu gece kibar olmana gerek yok. Gerçeği kaldırabilirim."

"Gerçek bu." Durdu. "Ben erkeklere meyilli değilim. Hatta güzel oğlanlara bile."

"Elbette değilsin."

Karanlıkta adamın yüzünü göremiyordu ama onun yüzü Aidan'ın gözlerine alacakaranlıktaki kadar net görünüyordu. Orada gördükleri kadına doğru uzanmasına neden oldu. İradeli bir hareket değildi bu.

Sanki sığınağa gelmiş gibi gelen Joanna'da da irade yoktu. Sıcaktı, onun kadar uzun ve kucağını dolduracak kadar iriydi. Rhiyana'da onun hoş endamlı bir kadın olduğunu söylerlerdi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Birbirlerinin varlığından, bedenlerinin sıcaklığından hoşnut bir halde çocuklar gibi birlikte yattılar. Joanna, Aidan'ın sakalını okşuyor, avucunda bıraktığı duygudan hoşlanarak onunla oynuyordu. Kadının duyduğu bu zevk adamın içinde titreşti, yanağının üstündeki elin temasın verdiği zevkten bile çok.

Joanna kafasını omzuna gömerek güldü. "Mırlıyorsun!"

"Mırlıyorum." Aidan şaşırmıştı. "Bunu yapabildiğimi bilmiyordum."

Bir kez farkına vardıktan sonra yapamadı da. Joanna uzun kavisli vücudunu onun kavissiz bedenine uydurarak tekrar yerine yerleşti. Kadınla erkeğin birbirlerine mükemmel uyacak şekilde, tam birbirlerine göre yaratılması bir mucizeydi.

Ama kendisi ona göre değildi. Bunu çok iyi biliyordu. O Tanrı'nın ve insanların gözünde Ranulf'undu.

Gecenin örtüsü altında bunu önemsemek zordu. Joanna Aidan'ın masumiyete ne kadar yakın olduğunu bilseydi şaşırırdı; kadınlarla erkeklerin yaptığını yapmak için bir kadını ne kadar nadiren istediğini bilseydi. Onun türü yavaş yavaş alevlenirdi. Ama bir kez başladılar mı...

"Biz" demeye çalıştı, "biz yapmamalıyız..."

Joanna'nın mavi-gri ölümlü gözleri adamın sözlerini içti ve onu kupkuru bıraktı. Ayağa kalkmışlardı. Aidan kalktığını hatırlamıyordu.

Joanna onun yanağına, daha önce elinin olduğu yere bir öpücük kondurdu, bir kız kardeşinki gibi saf bir öpücüktü bu. Aidan hiç sesini çıkarmadan, Joanna'nın dönüp onu orada bırakmasını izledi. Akıllı kadın.

Ondan daha akıllı. Aidan onun çadırında dik duramazdı. Joanna ise zar zor durabiliyordu.

Hizmetkârı orada değildi. Planlanmış mıydı? Tesadüf müydü?

Bunu Joanna'nın bildiğinden de şüpheliydi. "Bu delilik" dedi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Joanna onaylayarak başını salladı. Pelerinin aşağı düşmesine izin vererek iç gömleğiyle kaldı.

Hoş bir kadın figürü. Artık bir kız değildi. Bedeni olgunlaşmıştı; sertlikte kaybettiklerini tatlılıkta kazanmıştı. Onun türünden kimse onun gibi olamazdı: içindeki sakin pınar ve bir kış gölgesiyle, ölümlü bir yaz.

Joanna titredi. Aidan sıcaklığını ona yaklaştırdı. Joanna'nın kalbi hızla çarpıyordu. Geri çekildi; sıkıca sarıldı. "Lanet olsun" dedi. "Biz... durmalıyız. Tut beni!"

Onun şövalyesiydi o. Ona itaat etmekten başka bir şey yapamazdı.

"Umurumda değil" diye fısıldadı Joanna ateşli bir sesle. "*Umurumda* değil." Başını arkaya atarak ışıldayan gözlerle adama baktı. "Beni küçümsüyor musun?"

"Ben..." Aidan acıyla yutkundu. "Galiba ben seni seviyorum."

Joanna dondu kaldı. Dili dışında her tarafı. "Benimle dalga geçme. Yapma bunu."

"Ben yalan söylemem. Asla. Dalga da geçmem. Sevdiğim zaman değil."

"Ama sevemezsin – ben sevimli bile değilim!"

"Bu önemli mi?"

"Sen" dedi Joanna, kendini kontrol etmek için titreyerek, "ölümlü türün çok ötesinde güzelsin. Bense..."

"Ben sadece nasıl yaratıldıysam öyleyim. Sen de sensin, başka biri değil ve ben seni yaralı bir kartal gibi öfkeli ve somurturken ilk gördüğüm andan beri sevdim. Senin ruhun beyaz bir ışık, leydim ve onun yanında benimki donuk ve titrek bir şey."

"Yılanı deliğinden çıkartabilirsin." Joanna'nın sesi hem alaycı, hem de sevecendi. Elleri Aidan'ın giysisinin bağlarını buldu. Görmek istiyordu. Sadece görmek istiyordu. Gerçekten.

Görmeye değerdi. Aidan bunu biliyordu; hiçbir zaman

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ondan utanmamıştı. Alçakgönüllülük rahiplere özgü bir kötü alışkanlıktı. O kraliyet ailesine mensuptu ve ölümlü değildi.

Her yanı göz önüne serildiği zaman daha yabancı ve daha güzeldi Aidan. Lambanın ışığı solgun tenine renk verdi; tenin canlı etten ziyade taşa benzeyen beyazlığı büyüyle hayat buldu: ay taşı, kaymaktaşı, mermer. O kadar beyaz ve pürüzsüzdü. Bedeni çeliğin üstündeki saten gibiydi, bir erkeğinkinden daha pürüzsüzdü ama asla bir çocuğun bedenine benzemiyordu. Hayır. Bu kesinlikle bir çocuk bedeni değildi.

O bir insan değildi ama yeterince erkekti. İnsan ölçüsüne göre şekillenmişti; insan gibi heyecanlanıyordu. Joanna büyülenerek izliyordu. Ranulf hiç görmesi için zaman vermemişti ona. Bakması, hayran olması ve onun diğer yarısı olan bu gizemi anlamaya çalışması için.

Gözlerini sımsıkı kapattı. Yanakları alev alev yanıyordu. Tanrım, ne yapıyordu? Ve o da buna izin veriyordu.

"İzin vermiyorum" dedi Aidan, yumuşak ve boğuk bir sesle. "İstiyorum."

Joanna'nın içine bir acılık çöktü. "İstiyorsun. Dişi olan her şeyi istiyorsun, değil mi? Her şeyi."

"Hayır."

Gözleri aniden açıldı.

"Hayır" dedi Aidan tekrar. "Sen doğmadan öncesinden beri bir kadın istemedim ben."

Joanna'nın dudağı kıvrıldı.

O Ranulf değildi. Joanna'nın aşağılaması karşısında sinmiyordu. "İster inan, ister inanma. Bu bir şeyi değiştirmez."

Joanna başını arkaya attı. Bir yarısı acı içindeydi. Diğer yarısı öfkeden buz kesmişti. "Of, hadi ama. Bana yalan söylenmesine ihtiyacım yok. Aqua Bella'da kaldığımız gece, o kadın kimdi? Peçenin altındaki yüzü güzel miydi bari? Sana zevk verdi mi?"

Aidan gülmeye başladı, Joanna şaşkınlık içinde kalakaldı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Uzun bir süre güldü. Konuşabilecek hale gelince sözler kesik kesik çıktı ağzından. "Sen... o... Joanna, sevgilim, o bir kadın değil, erkekti."

Joanna'nın kalbi daraldı. Aidan anladı. Kahretsin, nasıl bir sonuca vardığını anladı. Kadının omuzlarını tutup sertçe sarstı. "Joanna! Sence aşk bu mu?"

"Aşkın ne olmadığını nasıl bilebilirim?"

"Kalp bilir." Parmağını kadının çenesinin altına koyarak yukarı kaldırdı. "Benim sevgili, tatlı leydim, o sadık arkadaşının gördüğü bir gençlik hayalazlığıydı. Benim veya hiçbir ölümlünün sevgilisi değildi. O kraldı."

Joanna hızla nefesini içine çekerek kızardı. Aidan'ın eli hafifti, fakat demir bile olsa artık ondan kaçamazdı.

Aidan onu öptü, usulca, hızla. Ve kabul etmese bile, zahmetsiz bir ustalıkla.

Joanna ona umutsuzluğa yakın bir ifadeyle baktı. Bunda da yaptığı diğer her şeyde olduğu gibi hiç incelik yoktu. Aidan'ı istiyordu, onun hepsini istiyordu; ama çok fazlaydı. Joanna bir çocuk gibiydi. Tabaktaki her şekerlemeyi isteyen, hepsini tıka basa yiyen ve hasta olan, o kadar çok şekerlemeye karşın bağırarak ağlayan bir çocuk gibi.

Ölçülü ol, diye düşündü. Kendini tut. O buradaydı. Tanrı bilir neden, Tanrı bilir nasıl ama onu seçmişti veya onun için seçilmişti. Çok yaşlı, görkemli veya bilge görünmüyordu. Çok genç bir erkek gibi... tatlı azizler, onu sevdiğini düşünen bir erkek gibi görünüyordu.

Joanna'nın yüreği soğuk, sıkılmış bir yumruk, göğüs kemiğinin altında bir buz düğümüydü. Gözlerini Aidan'a dikmiş dururken, birden bu buz eridi. Aktı. Açıldı. Kabardı, çiçeklendi ve şarkı söyledi. Nefes alamıyordu. Zar zor görebiliyordu.

Sevinç. Sevinçti bu. Güldü; fokurdayan su gibiydi, çölde patlayıp fışkıran bir kaynak gibiydi.

Aidan biliyordu. Bu onun güzelliğiydi. Hep bilecekti.

Örtülerin arasına yuvarlandılar. Aidan Joanna ile birlikte

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

gülüyordu, onun kadar çılgınca, onun kadar delice. Bu dünyadaki en büyük şakaydı. Joanna, Aidan, kutsallık, sağduyu ve bunun ne kadar, ne kadar az önemli olduğu.

Joanna günaha girmemişti. Onu bütün yüreğiyle kucaklayarak ve gözlerini açarak içine atlamıştı. Ve bir türlü bundan pişmanlık duymuyordu. Duymayı denediği zaman, küçük, şeytani bir ses şöyle dedi, *Erkekler asla pişman olmaz. Ranulf hiç olmadı.* Ve: *Bu nasıl kötü olabilir ki? Büyük bir sevinç bu.*

Eğer insanlar bilseydi canına okurlardı. Joanna ihtiyatlıydı, Aidan da öyle. Gündüz leydi ve şövalyesi, prenses ve muhafızı idiler. Akşam çöktüğünde, kampta veya kervansarayda, Joanna kendi başına, Aidan ise muhafızlarla birlikte yemek yiyordu. Fakat zifiri karanlık çöktükten sonra şafağa kadar maskeler düşüyordu. Başladıklarını sona erdirmek için Aidan da ondan daha istekli değildi.

Dura istemese de fark etti. Dilsizdi ama sağır değildi, hele kör hiç değildi. Ama hiç belli etmedi. Joanna'ya karşı tavrı hiç değişmedi; Aidan'a karşı korkusu da öyle. Joanna bazen onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Bunu öğrenmenin bir yolu vardı ama Joanna buna başvurmayacaktı. Bu Dura'ya, onun zihninden geçenleri okuyabilen Aidan'a karşı ihanet gibi olurdu.

Başka kimse şüphelenmedi. Joanna bundan emindi. Bakışmalarla, gülüşmelerle, ellerini birbirine değdirmelerle insanların ilgisini çekmeyecek kadar akıllıydı. Buna ihtiyaç yoktu. Çünkü onu her zaman kafasında sevebiliyordu ve o bunu biliyordu. Bazen peçesinin ardından gülümsüyordu, sırf mutlu olduğu için; çünkü canına tak demişti ve Aidan onu iyileştirmişti.

"Bunun olabileceğine hiç inanmıyordum" dedi Aidan'a, Şam'a gelmeden önceki gece.

Vakit geçti ve uykusuzdular ama Joanna tamamen uyanıktı. Aidan erkeklerin arasında şarkı söylemişti; onu bırakmaya

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

zor gönülleri olmuştu. Aidan doğu şarkılarını, batılı kulaklar için fazla incelikli olan yüksek ve feıyat eden şarkıları öğrenmişti. Bu şarkıları Joanna için söylediği aralarında sırdı.

Aidan şimdi gülümsüyor ve Joanna'nın bir buklesi göğsünün üstünde kıvrılmış olan saçlarını okşuyordu. Joanna bedeninin ne kadar kusurlu olduğunu bazen unutuyordu, ne kadar laçkalaştığını ve ağırlaştığını; gerçi, dürüst olmak gerekirse, at üstünde yaptıkları bu uzun seyahat sayesinde bedeni tekrar incelip sıkılaşmaya başlamıştı. Aidan kendisini güzel hissetmesini sağlıyordu. Joanna'ya baktığı zaman, kadın olması gerektiği gibiydi: kendisi ve onun sevgilisi.

"Neden?" diye sordu Joanna. "Neden ben?"

"Neden dünyadaki herhangi biri? Belki..." Düşündü veya düşünür gibi yaptı. "Belki ata binme şeklindendir. Veya ürktüğün zaman başını çevirme şeklindendir, iyi yetişmiş bir kısrak gibi hızla ve hafifçe. Veya mizacındandır. Evet, sanırım mizacından olmalı. Beni büyülüyor. Nasıl o kadar nazik olabiliyor, sonra bir anda, bir çöl rüzgârı gibi, öyle öfkelenebiliyorsun? Fakat mizacım ve ben bunu anlayabiliyoruz. Bu bize onu ehlileştirme arzusu veriyor. Ya da" diye ekledi, "onunla boy ölçüşme arzusu."

"Bunun sana zor geleceğini sanmıyorum."

Aidan boğuk bir kahkaha attı. "Bulutlar nasıl toplanıyor görüyor musun?"

Joanna kendini iterek kollarından uzaklaştı. "Ben senin için sadece bu muyum? Evcil bir hayvan mıyım? İtaat edene kadar üstüne binilmesi gereken dişi bir tay mıyım?"

"Olmadığını biliyorsun." Aidan son derece sakindi fakat neşesi kaçmıştı.

Bir şeytan Joanna'nın diline ulaşmanın yolunu buldu. "Senin eşitin bile olamam, değil mi? Ben sadece bir insanım. Fedain gelene kadar zaman geçirmek için oyalanacak bir şey, bir oyunum. Amma elverişli, değil mi? Beni korurken benden zevk de alabiliyorsun."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Evet, elverişli" dedi Aidan. Ayağa kalkarak saçını geriye attı. Her zaman bir kedi gibi hareket ediyordu; şimdi biraz daha öyleydi, Joanna'nın onu yaraladığının tek görünür işaretiydi bu. Ayağa kalktığı zaman bir kedi gibi görünüşüyle ilgilenmeye koyuldu: parmaklarıyla saçını taradı, sakalını düzeltti.

Bir kahkaha yükseldi ve şeytanı kaçırdı. Joanna onun üstüne atlayarak tekrar aşağı çekti ve bir esir gibi altında tuttu. Aidan'ın gözleri kadının yüzünden uzaklaşarak göğüslerinin ağır salınımına çevrildi. "Lanet olsun" dedi Joanna. "Hiç kızgın kalamıyorum sana. Bu bir büyü mü?"

"Öyleyse de benim değil."

Joanna bir öpücük vermek için üstüne çullandı. Aidan istekli olmaktan da öteydi. Joanna bunun bir süre devam etmesine izin verdi. Aidan sırtını kamburlaştırarak yukarısı gibi aşağısını da ısıttı. Ama Joanna durdu. "Bana doğruyu söyle. Senin için neyim ben? Sadece bir insan mı?"

Bir erkeğin bir kadını böyle tutarken makul konuşması zordur ama o bir erkekten biraz fazlaydı. Başını iki yana salladı. "Sen Joanna'sın. Senin benim için ifade ettiğin anlamı hiçbir ölümlü kadın ifade etmedi."

Joanna bundan tatmin oldu. Aidan ona vermeyi bildiği her şeyi verdiği zaman, Joanna uzun bacaklarını onunkilere dolayarak uykuya daldı. Aidan çok geçmeden uyanacak ve şafak orada uyuyormuş gibi görünen şekli eritmeden evvel kendi yerine gidecekti. Ama henüz gitme isteği yoktu.

Ona gerçeği söylemişti. Bu yaşadıklarının mümkün olmasını beklemiyordu. İnsan türüyle değil. Onun bir yeteneği vardı; pek az ölümlünün yapabileceği gibi kendini açabiliyor ve hiçbir şey esirgemeden kendini tamamen verebiliyordu. Ve ne kadar çok verirse, verilecek o kadar çok şey oluyordu. Joanna'nın verdiği keyif bir arp notası gibi içinde titreşti.

Yine de şüphe edebiliyordu. O sorulan sorabiliyordu. Aynı türden olmadıklarını hiç unutmuyordu, onun gibi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Annesinin babasıyla yaptığı... farklı bir şeydi. Babalarının ölümlü olmasına ve annelerinin olmamasına aldırmamışlardı. En sonunda bile, babası gururunu, onlann leydi ile hizmetkâr değil, birbirlerinin eşi olduklanna dair inancını korumuştu.

Aidan ile Joanna'ya gelince – neydi onlar? Aidan onu çoğunlukla bir çocuk gibi görüyordu. Ve Joanna bunu biliyordu. Huysuzluklannı nasıl hoş gördüğünü fark etmişti.

Peki, o zaman. O bir kadındı.

Yüzünü ekşitti. Annesinin buna ne diyeceğini çok iyi biliyordu. Annesi aklı başında biri olmamıştı ama güçlüydü ve öğrettiklerinde çok kesindi.

İnsandı, öyleyse. Onda daha zayıftı. Onun koruması altındaydı ve fena halde buna muhtaçtı. Ama sevgiliydi – tann önünde, o buydu işte. Geceleri onu onun yanına götüren ve onu bu kadar tehlikeli bir şekilde sağduyunun kenarında tutan sadece bedensel şehvet değildi. Kendini sınamıştı. Bir-iki gün önce geçtikleri bir köyde kuyunun başındaki kadınlara göz atmıştı.

Giysiler ve peçeler onun gözleri için bir engel değildi. Onların altındaki bedeni arzulamaya zorlamıştı kendini ve çok güzel olan bir ikisini arzulamıştı da. Kamışını bir kısrak için de kolaylıkla kaldırabilirdi. Onlar onun türünden değildi. Her şeyden önce, Joanna değillerdi.

Joanna mırıldanarak kollarında kımıldadı. Kızın rüyası Aidan'ı sıyırıp geçti. Rüyasında Aimery vardı, göğsünde sıcacık. Ve Ranulf. Ranulf bir kâfirler ordusuyla karşı karşıyaymış gibi büyük bir cesaretle, "Seni seviyorum" diyordu, "Tanrı tanığım olsun ki seviyorum."

Aidan büyük bir dikkatle Joanna'nın yanından kaydı. Joanna eliyle onu aradı ama uyanmadı. Aidan hızla ama acele etmeden giyindi.

Henüz şafak sökmese de belli belirsiz görünen hilesi Joanna'nın kapısının önündeki döşeğin üstünde yatıyordu. Onun olduğu yere oturunca incelip eridi. Aidan dizlerini tutup ka-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

karanlıkta kaşlarını çatarak sallanmaya başladı. Tuvaletini yapması gerekiyordu ama bir şey onu orada tutuyordu.

Morgiana'yı görünce gözlerini kocaman açmaktan fazlası gelmesi elinden. Bunu yapana kadar, sırtını sağlamca kapıya dayadığının farkına varmamıştı. İçindeki suçluluk duygusu değildi. Hayır, suçluluk değildi. Ona bakarken, eğer buna izin verirse bedeninin onun için yanıp tutuşacağını bilse bile. "Günaydın" dedi. "İbadetin için yeterince aydınlık mı?"

Kadın başını iki yana salladı. Her zamanki gibi beyazlar içindeydi; üstündekinin bir erkek giysisi olduğunu görebiliyordu. Hem de sarığına kadar. Saçları sarığın altından üç örgü halinde dökülüyordu. Pek kılık değiştirmiş gibi değildi. Ne daha az dişi görünüyordu, ne de daha az vahşi. Bir kuşak taktığını ve Şam işi bir kılıfın içinde hançer taşıdığı dikkatini çekti.

"Oturacak mısın?" diye sordu, nazik bir tavırla. "Sana sunacak ne yiyeceğim ne de içeceğim var maalesef."

Kadının bakışları kısacık bir an vahşileşti ama aradaki geçidin genişliğinin izin verdiği ölçüde elinden geldiğince uzağa oturdu.

"Benim ismim Aidan" dedi.

"Aidan." Bu sözcük kadının dilinde tuhaf bir şekilde yuvarlandı. "İsmini bu kadar kolay mı veriyorsun bana?"

"Sen seninkini verdin."

Garip bir tavırla omzunu silkti. "Bu bana zevk verdi."

"Ben batıdan, Francia ile deniz arasındaki Rhiyana'dan geliyorum. Sen?"

Kadın uzun kirpiklerinin altındaki gözlerini yere indirdi ama Aidan onun bakışlarını üstünde hissetti. "Çölden" dedi kadın, "ve boş yerlerden. Bir zamanlar Persepolis'ti orası. Sikander yaktı yıktı."

"Sikander mi? İskender mi?"

"Sikander."

Aidan'ın ağzı açık kaldı, belli belirsiz anlıyordu. Ağzını zorla kapattı. "İskender'i hatırlıyor musun?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Galiba..." Birbirine geçirdiği parmaklarına bakarak kaşlarını çattı; bunu yaparken öyle Joanna'ya benziyordu ki. "Galiba... hayır. O kadar yaşlı değilim. Hayır. Toprak hatırlıyor. Ve kalıntılar, topraktan çıkan eski kemikler gibi."

"Persepolis" dedi Aidan. "Pers Ülkesi." Büyücü türünü hatırlatan, o tuhaf görünüşün altındaki yüzünün şekli miydi? Sivri bir yüz, dar bir çene, insanı rahatsız edecek kadar büyük gözler, eğik ama kendisininkilerden daha düzgün, daha kibar bir oval şeklinde kaşlar, kaymaktaşından çok fildişine yakın bir cilt. Belki de bir insan gözü bunları görmezdi.

Kadın gözlerini kaldırıp onun kendisine baktığı kadar açıkça ona baktı. Gözlerinde neşe pırıltıları oynaştı. "Neredeyse bir Arap olmuşsun" dedi kadın.

"Öyle diyorlar." Kartal gagasına benzeyen burnunu ovalıyordu; elini indirdi. Kadın gülümsemesini bastırdı. Kendisinin de zarif, küçük, kalkık bir burnu yoktu; yüksek kemerli, ona Pers havası veren bir burnu vardı. "Neden bir Türk gibi giyindin?" diye sordu Aidan.

"Ben..." Parlayan gözlerini adamın üstüne dikti. "Nasıl giyinmeliyim?"

"İstediğin gibi."

Bu onu memnun etti. "*Cellaba* giymen hoşuma gitti. Yakışmış, bir Frenk olsan bile."

"Rhiyanalı" dedi Aidan.

"Frenk." Tartışma kabul etmeyecekti. "El-Halid" dedi kadın, "yabancı, bizim ülkemizde ne yapıyorsun? Sen bir casus musun?"

"Öyle olsaydım ne yapardın?"

"Seni öldürürdüm." Bunu hiç tereddüt etmeden söylemişti. Aidan hafifçe ürperdi. Yaşlı, soğuk ve vahşiydi: ah, evet. Tehlikeliydi.

Aidan kapıya yaslandı, kollarını kavuşturdu ve en beyaz gülümsemesiyle gülümsedi. "Ben casus değilim. Bir kervanı koruyorum. Sana Kudüs'te ne yaptığını sorabilir miyim?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Senin güzel beyaz bedenine hayran oluyorum."

Aidan'ın hiç duymadığı kadar cesur sözlerdi bunlar ve o da bunu biliyor gibi görünüyordu. Kadının yanakları belli belirsiz kızardı. Her şeye rağmen, büyüleyiciydi.

Aidan ondan daha şiddetli kızardı; kadının üstüne atlamamak için, "umarım hoşuna gitmiştir" dememek için bütün gücünü kullandı.

Kadının Aidan'ınkiler gibi beyaz ve keskin olan dişleri parladı. "Amacına hizmet ediyor. Neden sakal bıraktın? Senin gibi... çekici Frenkler genellikle bırakmazlar."

Eli sakalına gitti. "Hoşlanıyor musun mu?"

"Allahım!" Kadın gülüyordu. "Frenkler! Biz uygar dünyalılar bir erkeğin güzelliğinin ancak ona tam ifadesini verirse tamamlanacağını söyleriz."

Aidan bunu bilmiyordu. Çenesini ovaladı. Nasılsa o anda sakalı pek dağınık gibi gelmedi.

"Kiralık bir asker için" dedi Sarazen, eğlenerek, "pek kendini beğenmişsin."

Aidan kaskatı kesildi. "Madam, ben kendi ülkemde bir kralın oğluyum."

"Bundan şüphem yok." Umursuyor gibi de görünmüyordu. "Burada, acemice Müslümanların tavırlarına öykünmeye çalışan bir yabancısın. Sana bir öğüt vereyim mi, El-Halid? Söyleyebildiğin zamanlarda gerçeği söyle. Söyleyemediğin zamanlarda, Müslümanlar nasıl yapıyorsa öyle yap. Ve asla" dedi, "asla onların göbeğinle dizlerin arasında ne olduğunu görmesine izin verme."

Aidan anlamayarak kadına baktı.

Kadın sabırsızlıkla ofladı. Kızgın bir kedi gibiydi. "Adap" dedi sertçe. Ve Aidan yeterince hızlı tepki vermediği zaman, ekledi: "Sen sünnetli değilsin!"

Aidan bunu anlayabildi. Yanakları alev alev yandı. Artık fazla olmuştu. Eğer tahminde bulunmuyorsa. Öyle olmalıydı. Hikâyeleri biliyordu. Sarazenler Frenklere Sünnetsizler derdi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Kadının kedi gözleri fesatla parladı. "Sana bir öğüt daha vereyim, aksanını düşünsen iyi olur. Bir çöl prensi gibi görünüyorsun. Ama Arapçayı Halepli bir deve sürücüsü gibi konuşuyorsun."

Aidan Persepolisli bir dişi şeytanın şivesiyle konuştu. "Bu leydimi daha mı memnun eder?"

Kadın hiç korkmadan güldü. "Evet." Başını kaldırdı. Aidan da onun kadar net duymuştu. Müminleri ibadet etmeye çağıran müezzinin feryat eden sesi. Ama daha da yakında, uyananların mırıltıları. Kadın ve[illegible]a etmek için bir bakış bile atmadan ortadan kayboldu. Aidan bunu hissetmişti. Galiba. Bir güç titreşimi. Fakat bu gücün kadını nasıl, neden veya nereye götürdüğünü hiç anlayamadı.

Bu onu bir türlü hatırlayamadığı bir isim gibi çıldırttı. Bütün çabasına rağmen, tek elde ettiği başının ağrıması oldu.

Ve gittikçe netleşen bir kesinlik. Bir dahaki sefere onu takip edecekti. Kim olduğunu, nereye gittiğini ve neden geldiğini öğrenecekti. Belki sonuncusu o kadar zor değildi. Onun için gelmişti. Çünkü onun ne olduğunu biliyordu.

Bir keresinde onu sığınağına kadar izlemişti, peki ne olmuştu? Yavruları olan bir dişi aslan kadar tehlikeliydi kadın. Ya gerçekten yavruları varsa? Ya onlarla birlikte bir de eşi varsa?

Bu düşünce hiç hoşuna gitmedi. Hayır; zerre kadar hoşuna gitmedi.

Arkasındaki kapı açılarak onu neredeyse odanın içine fırlattı. Joanna kaşlarını çatarak yukardan ona bakıyordu ama bunun altında bir gülümseme ve bir sarılma kadar güçlü bir sıcaklık gizliydi. "Ne var? Biriyle mi konuşuyordun?"

"Hayır" dedi Aidan'ın dili onun yerine. "Hayır. Kimseyle konuşmuyordum."

Müslümanların sevgi felsefesindeki erdemi görmeye başlıyordu ve de ironiyi. Yirmi yıl bir arzu kıvılcımı bile olmadan geçmiş, sonra aniden bedeni sadece bir kadın için değil, iki kadın için yanıp tutuşmaya başlamıştı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Hayır; pek öyle sayılmazdı. Joanna'yı olduğu gibi, her haliyle seviyordu. Morgiana konusu ise daha basitti. Bir hayvanın bir hayvana yaptığı basit çağrıydı bu. Orada sevgi yoktu. Çiftleşme arzusu vardı.

Ve bedenini bütün ayrıntılarıyla bildiği kişi Joanna'ydı; yatağından gelmiş olduğu ve Tanrı isterse, yine yatağına dönecek olduğu kişi oydu. Joanna, Aidan'ın neden hemen oracıkta, herkesin görebileceği yerde onu yakalayıp şevkle öptüğünü ve onu saçları darmadağınık, nefesi kesilmiş halde bırakıp şaşkın bir halde gülmeye başladığını hiç anlamayacaktı.

S

XII

Şam kuzeyde ufukta bir serap gibi büyüyordu. Dağların etrafına duvar ördüğü, çölün çevresini kuşattığı şehir kendi içinde Müslümanların cennetinin bir imgesiydi. Nadiren görünen pek cimri yeşil öbeklerin içine sığınan, rüzgâra, güneşe ve ısıran böcek sürülerine yem olan kervan sanki korunmasız çıplak çölde bir asırdır kaybolmuş gibiydi. Burada huzur vardı. Su sesiyle hayat bulan, meyve bahçeleriyle dolu bir şehir; yeşillikle örtülü duvarlar, minareler, kubbeler ve kuleler. Dünyada hiçbir şehir ondan daha yaşlı, hiçbir yer ondan daha kutsal değildi.

Altın, ipek ve baharat yolları burada kesişiyordu; krallar burayı kendi ikametleri yapmış, prensler bu şehrin bahçelerinde keyfetmişlerdi. Şehre bakan Kaukab'ın üstündeki ışıktan gözleri kamaşan Paul vaazına burada başlamıştı; Habil kardeşinin elinde burada ölmüştü; eğer efsane doğruysa, Cennet Bahçesi buradaydı.

Yaklaştıkça oldukça insani bir hal alıyordu şehir; bir hengâme ve pis koku karmaşası. Ama yine de güzeldi ve her tarafı yeşillik kokuyordu, yaşayan varlıkların kokusu. Çok yaban-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

cıydı. Fakat bir an için Aidan'a kendi memleketindeki Broceliande ormanının derinliklerini hatırlattı.

Şam'da İbrahim'in Evi'nin kendi kervansarayı vardı; burası bir saray gibi büyük bir yerdi, yansı duvarların dışında, yarısı içindeydi, öyle ki duvar onun bir parçasıydı. Kendi kuyulan, kendi bahçeleri vardı, hatta nehrin bir kolu da oradan geçiyordu. Bir kral bile bundan azına sahip olurdu; kesinlikle batıdaki pek çok kral için geçerliydi bu.

Aidan onurunu koruma azmetmiş olsa da, içteki evin ihtişamı karşısında bir köylü gibi aval aval bakmamak için kendini zorladı. Kudüs Kralı'nın bile bunun yarısı kadar güzel halıları veya bu kadar zarif mobilyalan yoktu.

Görünüşe göre, en azından burası Aidan'ın mevkisine uygundu. Bunun ne anlama geldiğini sonradan anlamadı. Sessiz, mükemmel hizmetkârlar, uzun lüks bir banyo, açlığını bastırmak için önüne getirdikleri nefis yiyecekler; bunların hepsi bir araya gelip, asla unutmaması gereken bir şeyi unutturmuşlardı Aidan'a: kapıdan geçtikleri andan beri Joanna'yı görmemişti.

Bu İslam'dı. O bir erkekti; onun yeri burasıydı. Joanna ise bir kadın ve büyük bir leydiydi. Haremdeydi. Ve Aidan'ın oraya gitmesi sessizce ama son derece katı bir şekilde yasaklanmıştı. Onun yakın akrabası değildi veya efendisi ya da –Tanrı'nın ve dünyanın pek iyi bildiği gibi- kocası değildi ki yüzünü görme onuru bağışlansın. Kudüs'e geldiğinden beri onu her gün görmüş olsa da. Burada gelenek farklıydı ve bir prens bile buna kolay kolay karşı gelemezdi.

Kervansarayın reisi sıradan biri değildi; o tüccarların prensi ve Maigaret'in annesinin erkek kardeşiydi. Doğululara özgü bir şekilde bol bol özür diledi ve bunun dayanılmaz olduğunu kabul etti ama bu yasağı kaldırmayacaktı. "Evet" dedi, içi içini yediği için Aidan'ın hiç tabağına dokunmadığı yemekte. "Evet, prens, çok iyi anlıyorum. Ama size yalvarınm,

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

nerede olduğumuzu ve isrannızın nasıl dedikodular çıkartacağını göz önüne alın. Siz gençsiniz ve onun kocası buradan uzakta ve onur bizim halkımız arasında Frenklerin memleketinde olduğundan çok daha kırılgandır. İyi bir neden olmadan onun onurunu lekeleyecek misiniz?"

"Öldüğü zaman onurunun ona ne faydası olacak?"

Hacı Mustafa karşı çıkmak için tombul ellerini kaldırdı. "Allah korusun!" dedi. "Rahat olun prens. O burada güvende. Muhafızlan en iyisinden; karılarım ve cariyelerim ona bakıp gözetecek ve ağırlayacaklar. Hepimiz onun akrabasıyız. Eğer gerekirse, hayatımız pahasına onu savunuruz."

Bu mümkündü. Aidan bunu söylememeyi tercih etti. Bu yumuşak görünüşlü adamın çekirdeği de Maigaret'inki gibi çeliktendi. Ve gayet kibarca belirttiği gibi, bu Aidan'ın dünyası değildi. Ev halkının rızası dışında orada hiç yeri yoktu ve bunun sınırlarını zorlamak da akıllıca olmazdı.

Joanna ıstırap çekmiyordu. Onu düşünmüyordu bile; dayısının en kıdemli kansıyla dedikodu alışverişi yapıyordu.

Hacı Mustafa mükemmel bir arkadaştı, suratı asık ve homurdanan bir prens için bile. Onun homurdanmalarını sessizce karşılayıp, dişlerini sıksa bile gülümsemeyi başarması Aidan için iyi bir nottu. Çok geç uyanan bu saray adamının içgüdüsü sadece ihtiyattı. Dayısının, muhafızının ondan ayrıldığı için neden çılgına döndüğünü merak etmesi Joanna için iyi olmazdı.

Aidan, elinden geldiğince kibarlık göstererek, olabildiğince çabuk kaçtı. Yorgunluğunu ve batıda eğitilmiş duyularına yeni bir yerin yabancılığının yaptığı etkiyi bahane etti. İncelendiğinin farkındaydı. Hizmetkârlardan bazıları, onun boyu dışında bu kadar sıradan gözükmesi karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. Kızıl veya en azından sarı saçlar ve tıraş edilmiş bir çene beklemişlerdi.

Aidan'ın, gizlice haremin içine girme şansını tartarak, kafesteki bir leopar gibi odasını arşınlamasını görmek ilgilerini

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

çekerdi. Onun güçlerine göre zor bir şey değildi bu. Ama eğer Joanna'nın yanındaki refakatçiler çoksa, ki öyle olmalıydı, içeri girmesi onun için iyi olmazdı.

Biri kapıyı kurcaladı. Kapıdakine gitmesini söylemek için ağzını açtı ama hemen tekrar kapattı. Sürgüyü çekmek için yerinden fırladı.

Dışanda peçesi, korkusu ve dilsiz sessizliği içinde Dura duruyordu. Gözleri kafasının üstünde bir şahin uçan bir tavşanın gözlerine benziyordu. Gönülsüzlüğü bir çığlık kadar açıktı ama bunda tuhaf, çarpık bir takdir de vardı. Hanımını seviyordu; hanımının sevgili seçiminden sapkın bir gurur duyuyordu. Görünüşe göre, şeytan bir prens Normandiyalı bir barona yeğleniyordu.

Kapının yanında asılı duran Aidan'ın pelerinine işaret etti. Zihninde bir yeşillik ve su imgesi vardı, davetsiz gözlerden iyi gizlenmiş bir yerin imgesi: bahçede açıkça bu gibi kaçamaklar için tasarlanmış yapay bir mağara vardı.

Joanna oradaydı, lambanın ışığında çimenlerin üstünde oturuyordu. Ama bildiği Joanna değildi. Siyahlar içinde, o hasta Frenk leydi değildi; kervanda atının üstünde bir oğlan gibi rahat ve hafif giden o pantolonlu binici değildi. İbrahim'in Evi'nin bir prensesiydi bu; saçlarına kına yapılmış ve kıvrılarak gülsuyu sürülmüştü, gözlerine sürme çekilmiş, vücudu zenginliğinin hakkını veren ipeklerle sanlmıştı.

Ama yüzündeki göz kamaştırıcı gülümseme Joanna'nındı, onu saran kollar, hızla kondurduğu öpücükler. Onu şöyle bir geriye itip incelemesi de öyle. Her zaman Aidan'ı irkilten ve konuşması gibi kısık olan o hafif berrak kahkahasını attı. "Senden bir Arap prensi yaratmışlar."

Aidan, üstünde pek çok giysi olması dışında, kendisine ne giydirdiklerine dikkat bile etmemişti. Joanna'nın sarılması başındaki mücevherli kepi yerinden oynatmıştı. Aidan onu düzeltmek için bir hareket yapmadı. "Ya sen" dedi. "Sen de bir cariyeye benzemişsin."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Joanna bir an durarak ciddileşti. "Yani..."

Aidan onu kendine çekti. "Harikulade görünüyorsun. Cennet gibi kokuyorsun." Elleri ipeklerin içinde kayboldu. "Arabistan'da bir kraliçe gibisin."

"*Ben* Arabistan'da bir kraliçeyim."

Joanna'nın cildine bir şey yapmışlardı. Kokulu yağlar, son derece kaliteli tozlar. Aidan'ın içindeki bir şey bundan hoşlanmak istemedi. Ama elleri zevk alıyordu.

Joanna'nın kendisininki kadar onun giysilerinin de nasıl çıkarılacağını göstermesi gerekti. Bağlarından kurtulmuş dağınık saçlarıyla yerdeki giysilerinin arasında çırılçıplak duran Joanna üstüne uzandıkları toprak kadar muhteşemdi.

"Yumuşacık" dedi Aidan, şaşırarak. "Her yerin yumuşacık."

Aidan bir kadının kızarabileceği bütün yerlerini bilmiyordu. "Burada adet böyle. Temiz olmak için. Başladıkları zaman ben... ben tartışmak istemedim." Kızgın görünüyordu. "Hoşuna gitmedi. Anladım."

"Farklı. Hiç hayal etmemiştim..." Bir erkeğin neresinin kızarabileceğini biliyordu. Öyleyse, hamamda ona teklif ettikleri buydu. Kızarak reddetmişti. Kıllı barbar, diye hatırlayacaklardı onu.

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıydı. Joanna başını sallıyordu. "Sen değil. Senin cildin bir oğlanınki kadar temiz. Yalnız..." Eli Aidan'ın bacaklarının arasında dolaşıyordu. "Kafanı tıraş etmelerine izin verme, aşkım. Çok güzel saçların var."

Ama eli orada değildi. "Ne kadar garip. Sakal dışında her şey. Oysa Frenkler..."

"Sakal dışında hiçbir şey." Boştaki eli sakalını çekti. "Galiba bunu seviyorum. Yüzüne belli bir hava veriyor."

"Yaşlılık."

"Evet, öyle. En aşağı yirmi üç yaşında görünüyorsun."

"Yirmi beş görünmeyi umuyordum."

"Neredeyse yirmi dört gösteriyorsun" dedi Joanna. Mu-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

zipçe edepsiz hareketlerle. Bunların bazıları Aidan'a gözlerindeki sürme gibi yabancıydı. Ve çok daha baştan çıkartıcı.

"Bütün bunları bir öğleden sonra içinde mi öğrendin?"

Joanna tatmin olmuş bir uyuklama halindeydi ama sıntacak kuvveti buldu. "Bilmek istiyorsun, değil mi?"

Joanna biraz gecikerek Aidan'ın ruh halinin farkına vardı. Karanlıkta dikkatle ona baktı. Parmakları çatılmış kaşlarını buldu. Ama Aidan kaşlarını düzeltmedi. "Yanlış bir şey mi var?" diye sordu Joanna. "Benim yaptığım bir şey mi?"

"Sen mi, hayır."

Joanna anlamakta gecikmedi. Aidan kendisine onu sevmesinin nedeninin bu olduğunu hatırlattı. "Aidan" dedi Joanna, yarı gülerek, yarı şefkatle. "Aidan, aşkım, seni uyarmalıydım. Bildiğini sanıyordum. Bu kervandayken gayet açıktı."

"Benim için değil." Bedeni tehlikeli bir şekilde geriliyordu. Hemen kendini gevşetti. Hayır; burada öfkelenmek yoktu. Bunun bedeli Joanna'nın onuru olacağı için, hayır. Kendisiyle bu ses tonuyla konuşmaya cüret etmiş –cüret etmiş- olsa da. Sıcak. Hoşgörülü. Sanki bir çocukmuş gibi.

Joanna onu öpücüklerle yatıştırmaya çalıştı. Dudaklarını dudaklarına bastırdı. "Benim bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" diye sordu. "Tam bir baş ağrısı. Ama bundan kaçmanın ne kadar kolay olduğunu görüyorsun. Kervandan bile daha kolay. Burada kimse bizi rahatsız etmez ve kimse ikimizden birinin kendi yatağımızdan başka bir yerde olduğumuzdan şüphelenmez."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Üstünde sürgü olan bir kapım var ve Dura orada muhafızlık ediyor. Ve burası entrikaların olduğu bir harem değil. O tür bir yer değil."

"Peki" dedi Aidan. "Ya Halep'e gittiğimiz zaman? Orada da burası kadar kolay olacak mı? Yoksa taşaklarımı boynuma gerdanlık yapıp dişimi mi sıkacağım?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Joanna nefesini tuttu. Bir kahkaha patlatmamaya çalışıyordu. "İnan bana, sevgili lordum, ne olursa olsun böyle bir bedel ödemeyeceksin."

"Sorumun geri kalanına cevap vermedin."

Uzun bir süre de vermedi. "Ben... bilmiyorum. Bunu o zamana bıraksak olmaz mı? Kervanın işine göre, daha iki hafta veya daha uzun bir süre buradayız. Sonra tekrar yollara düşeceğiz. Belki o zamana kadar birbirimizin boğazına yapışmış oluruz.

"Ben yapmam."

Joanna adamın yanağını okşadı. "Ben de yapmam" dedi usulca. "Lütfen, aşkım. O kadar bedbahttım ve birden o kadar mutlu oldum ki. Bu devam edemez, bunu biliyorum. Ama devam ederken bunun tadını çıkartmak istiyorum. Olur mu? Senden hiç hediye istemedim. Başka bir hediye de istemeyeceğim."

Çok akıllıydı. Fevkalade akıllıydı. Aidan elini kadının kalbinin üstüne koydu. Kendininkinin yanında bir kuş kalbi gibi atıyordu, ölümlü-sert, ölümlü-hızlı. "Sana seni sevdiğimi söyledim mi?"

Hiç söylememişti. Joanna söylemese de biliyordu. Ama sözler kuvvetliydi; onlann gücü vardı. Adeta canı yanmış gibi bir çığlık atarak kendini adamın üstüne fırlattı. Aidan'ın omzu sıcak gözyaşlanyla ısındı. Bunlar keder gözyaşları değildi. Hepsi değil.

"Şu kısa zaman süresince" diye söz verdi Joanna'yı tutarak, "neşeli olacağım. Senin için."

Joanna gözyaşlanyla lekelenmiş yüzünü kaldırdı. "Benimle birlikte mi?"

"Seninle birlikte."

Joanna gülümsedi, ıslak, ışıltılı ve ölçüsüz derecede mutlu.

Zavallı prens, diye düşündü Joanna. Sadece onun güvenliğin-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

den korkarak çılgına dönmekle kalmamıştı. Kıskanıyordu da. Ve ne kadar kısa bir süre için olsa da, alışmadığı bir durumdu bu. Uyum sağlayacaktı. Bu, mevkisi olan bir erkek için kocaman bir dünya ve büyük bir maceraydı.

Bir kadın içinse durum değişikti. Daha tuhaf, daha gizliydi. Ama cahillerin düşünebileceği gibi, hepten bir kafes gibi değildi. Parmaklıklar yaldızlıydı ve anahtar kadının elindeydi, eğer onu akıllıca kullanmaya dikkat ederse.

Erkeklerin güneşin altında kendi dünyaları vardı, kendi parlak kılıçları, kendi savaşları ve kendi fetihleri vardı. Çoğu bir başka dünya, bir iç dünya, bir peçeler, pencere kafesleri ve perdeli tahtırevanlar dünyası olduğunu hiç bilmiyordu veya unutmayı seçiyordu. Orada hiç kılıç ışıltısı yoktu; güneş gölgelenmiş veya duvarların içine hapsolmuştu. Yine de bu gizli yerlerin içinde söylenen sözlere göre bir krallık doğabilir veya çökebilirdi.

Joanna bu iç dünyanın hanımı değildi. Öyle olmak için, onun için doğmuş ve yetişmiş olması gerekiyordu. Ve o isyan krizlerine girmeye yatkındı. Yine de annesi öğretebildiği her şeyi öğretmişti ona ve Joanna Halep'te iki yıl haremde kalmıştı. Bütün girdi çıktılarını bilmese de oyunun nasıl oynanacağını biliyordu.

Frenk kanı ve terbiyesi eksik yönlerini mazur gösteriyordu. İbrahim'in Evi'nde kalmasının diğerlerine faydası olacaktı. En azından ticaret ve bazı mahkeme usullerini biliyordu.

Mustafa dayısının kanlarıyla her zaman iyi geçinmişti; özellikle, dayısından daha büyük ve son derece duyarlı olan Ümmü Cafer ile. İbrahim'in Evi'nin Şam'daki işlerini halleden dayısı kadar oydu da.

Joanna'yı tanıdığı hanımlan ziyarete götüren de oydu. Kadınların hepsi tüccar eşleri değildi. Hepsi Arap veya Suriyeli de değildi. Selçuklu hanımları savaşla ticaret arasındaki aynmdan, Frenkler gibi, çok gurur duymuyorlardı. Yeni sultan o milletten olduğu ve yüksek mevkileri kendi akrabalanyla dol-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

durmaya herkes kadar düşkün olduğu için son zamanlarda bunlara bir-iki Kürt hatun da eklenmişti.

Bu da mantıklıydı. İnsan ailesi dışında kime güvenebilirdi ki?

Halepli bir soylu kadın gibi Arapça konuşan bu Frenk hepsinin merakını cezbetti. Ne var ki Şamlılar kibar insanlardı. Onun kendisini iri yarı ve hantal bir yabancı gibi hissetmemesi için ellerinden geleni yaptılar. Nezaketlerinden dolayı neden yanında kocası olmadan seyahat ettiğini sormadılar. Kocalarının ondan ilgiyle söz ettiği refakatçisi Frenk şövalye hakkında bilgi almaya ise çok hevesliydiler.

Joanna daha iyi hazırlanmalıydı. Sürekli kekeleyip kızarıyordu. Entrika çevirmek için eğitilmiş olan o gözler her dil sürçmesini ve bocalamayı yakalıyor ve bunun ne anlama geldiğini pek iyi anlıyordu.

Anlarlarsa ne olurdu? Ne ispatlayabilirlerdi? Bunu neden istesinlerdi? Şam'da evlilik yatağı dışında başka bir yerde mutluluk bulan tek kadın olmadığına bahse girerdi.

Buna rağmen yüzünün kızarması sona ermedi ama sesi hayran olunacak kadar sakindi. "Yakışıklı mı?" diye tekrarladı, sordukları zaman. "Eğer Perslerin o heyecan verici, etine dolgun güzelliğinden hoşlanıyorsanız, hayır, hiç de değil. Ama avcı kediler gibi uzun boylu ve ince erkeklerden hoşlanıyorsanız, evet, yakışıklı bir adam. Ramazan'daki yeni ay gibi. Çöldeki bir şahin gibi." Sonra bembeyaz dişleriyle, hınzırca gülümsüyordu. "Hayır, hiç Frenk'e benzemiyor. Aslında oldukça medeni görünüyor."

Sonra hepsi gülüyordu ve şeker kabı tekrar aralarında dolaşıyordu. Bazen de Joanna Gereint'in pek tehlikeli olmayan hikâyelerinden bir ikisini anlatıyordu ama çoğunlukla kadınlar görmüş, duymuş veya düşlemiş oldukları güzel erkeklerin hikayelerini anlatıyorlardı. Bunlardan bazıları, eğer duysaydı bir erkeği kulaklarına kadar kızartabilirdi. Haremdeki kadınlar sadece erkekleri karşısında aşırı namuslu havasına giriyorlardı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Bu sabah Ümmü Cafer, Joanna'nın süslenmesine özellikle dikkat etmesinde ısrar ediyordu. Joanna, güneş yükselene kadar yatakta yatmasına izin verilse de sabahları hiç havasında olmazdı. Ve dün gece her zamankinden daha yorucu geçmişti. Harem dedikodulan kisvesi altında politika yapmak değil, bahçede yatıp hayal kurmak istiyordu.

Hevessiz bir şekilde kendine çeki düzen verilmesine, süslenip püslenmesine ve boyanmasına izin verdi. Üstündekilerden çok daha iyi bir harmaniden külota kadar yeni bir gardırobu vardı. Harmaninin kenarlarından altın bir kordon geçiyordu; gözleri gibi soluk mavi renkteydi. Alia, Joanna'nın –burada ona Jahana diyordu– lapis gerdanlığını, tabii onlara yakışan küpeleri ve peçesini tutacak bandı da takmasında ısrar etti. Hepsi tamam olduğu zaman, bir sultan gibi her yanından mücevherler sarkıyordu ve ruh hali, kendisine rağmen, hafiflemeye başlıyordu.

Şimdi Aidan onu bir görseydi...

Bu gece.

Ümmü Cafer bekliyordu. Şimdi de sırada, hepsinin o boğucu hücrede sallanıp sarsılırken birbirinin kucağına düşmemek için ellerinden geleni yaptığı tahtırevan çilesi vardı. Ümmü Cafer o yaşta bile bir dansöz gibi koruyordu dengesini. Asla kaybetmedi dengesini, bir kez bile.

Joanna tahtırevana bir at veya deve gibi davranmayı öğreniyordu. İçine bin. Gevezelik yaparak oyalan. Perdeleri kenara çekip sokağa zıplama dürtüsüne azimle diren.

"Bugün nereye gidiyoruz?" diye sordu, epey yol aldıktan sonra. Taşıyıcılar uzun adımlarıyla tempolarını bulmuşlardı, harem ağası savaş trampeti gibi bir sesle yol açıyordu.

Ümmü Cafer tombul bir kadındı, uzun zaman önce, oğullarını doğurduktan sonra endamı bozulmuştu ama hâlâ içinde ruh vardı. Bu ruh kara gözlerinden ışık saçıyordu. "Saraya" diye yanıt verdi.

Joanna bir süre durakladı. "Orada arkadaşlarınız mı var?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Akrabalarımız" dedi Ümmü Cafer, aşın bir kendini beğenmişlik göstermeden. "Sen Baalbek'li bir emirle evlenen kuzenim Raşida'yı bilmezsin. Kızı, eski sultan ele geçirmeden önce şehrin yöneticisi olan Muin al-Din'in tesadüfen akrabası olan Şam'lı bir emirle evlendi. Tabii Muin al-Din, Emir Mesud ile İsmet al-Din Hatun'un babasıdır."

Joanna bu isim sağanağını takip ediyordu. Bir hafta öncekinden daha kolaydı: hızlı öğreniyordu. "İsmet al-Din mi? Eski sultanın dulu mu?"

"Ve yeni sultanın karısı. Sen gelmeden hemen önce evlendiler."

Joanna arkasındaki yastıklara yaslandı. Burada gerçekten bir darbe olmuştu.

Ümmü Cafer yüzündeki ifadeye gülümsedi. "Erkekler sultanla özel bir görüşme yapmak için bir yıl bekleyebiliyor. Biz ise aile yakınlarına sosyal ziyaretler yapıyor, dedikodularımızı paylaşıyor, bir-iki hikâye anlatıyor, vakit geçiriyoruz. Bundan basit ne olabilir ki?"

Joanna gülerek onu alkışladı. "Güneşin doğuşu kadar basit. Bir imparatoriçe olmalıymışsın."

"Aman, Mustafa'yı kendi başına bırakırsam ne yapar sonra? Altını arpa fiyatına satar o, o zaman Ev'e ne olur?"

Alıştırma yaptıkça, şehri kulaklarla ve tahtırevanın yastıklarının üstüne konan kalçalarla görmek mümkündü. Joanna aralıktan dışarı bakmayacak kadar akıllıydı. Muhtemelen öndeki taşıyıcının terleyen omzundan başka bir şey görmeyecekti. Şehrin kalabalığının sesinin değiştiğini, daha azaldığını fark etmişti. Bu, etrafındaki pazardan sonraki iç kalenin kapısı olacaktı. Bir yerde bir deve bağırdı. Toynaklar takırdadı: bir at; bir eşek asla bu tez canlı, kibirli sesi çıkartmazdı. Erkeklere açık olan iç kapıların hiçbirinden geçmediler. Onlar için başka bir kapı vardı, daha ufak, daha kuytu bir kapıydı bu ve muhafızlar bağırarak kimlik sordular.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Ortalık aniden sessizleşti. Tahtırevan yere indirildi. Avludaki göz kamaştırıcı ışıkta gözlerini kırpıştıran Joanna güneşin, dans eden suyun ve güllerin ağır ve tatlı kokusu karşısında şaşkınlıkla hapşırdı. Bir hizmetkâr bekliyordu, onları selamlayan, ellerini ve yüzlerini yıkamaları için bir leğen sunan, son derece ağırbaşlı, siyah bir harem ağası. Joanna Ümmü Cafer'in memnun olduğunu fark etti. Bu itibarlı bir hizmetkârdı, bu da konukların onun hizmetine layık görüldüğü anlamına geliyordu.

Joanna bir gözünü Ümmü Cafer'den ayırmadan dikkatli hareket ediyordu. Bir sultanın haremi büyük bir emirin hareminden bile farklıydı. Ölçülemeyecek kerte daha zengin ve daha büyüktü ama bu harem içindekilerden çok, hacme sahip gibi görünüyordu. Selahattin burada hâlâ yeniydi; Suriye'yi almadan evvel Mısır'ın sultanı olmuştu. Ailesinin çoğunluğu Kahire'de olacaktı; burada sadece Suriyeli karısının haysiyeti için gerekenler vardı.

Bu hanımın görüş açısından kötü bir pazarlık olmayabilirdi bu. O bir savaş ganimetiydi ama daha önce bir kraliçeydi. Değeri vardı; kocasının diğer karılarının müdahalesi olmadan kocasını sahiplenmişti.

Koridorun serinliği Joanna'yı biraz titretti. Kendisine acıdığı zamanlarda, sadece İslam dünyasında doğmuş olabileceğini düşünmesi yetiyordu.

Selahattin'in taklit ettiği söylenen, Sultan Nureddin'in o meşhur tutumluluğu burada pek belli değildi. Müslüman mekânlarda çok az mobilya olduğu için –bir-iki minder, bir masa, bazen bir divan- bunlar Frenklerin gözlerine hep çıplak görünürdü ama bu çıplaklık duvarlardaki ve yerdeki süslemelerle ışıldıyordu. Joanna'nın tüccar gözleri halıları görünce kocaman açıldı; altın rengi, yeşil, beyaz ve içe işleyen, saf İsfahan mavisi. Ve her yerde Kuran'ın sözleri akıcı bir sanata dönüşmüştü.

Kraliçe konuklarını bahçeye ve Şam'a özgü olan o dans

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

eden fiskiyelerden birine açılan, büyük çadır gibi bir odada ağırladı. Bugün orada sadece birkaç ziyaretçi daha vardı ve onlar da Ümmü Cafer'i büyük bir zevkle karşılayan tanıdıklaydı. Ümmü Cafer hemen arkasındaki Joanna ile saygıyla eğildi; İsmet al-Din bunu gerektiği gibi kabul etti ama kınalı küçük elinin bir hareketiyle daha fazla saygı gösterisini reddetti.

Bir Suriyeliye göre bile ufak tefekti; ancak bir çocuk ebatındaydı. Joanna onun güzel olup olmadığına karar veremedi. Giysileri ve Allah'ın ona vermiş olduklarını pekiştirmekte son derece ustaydı, evet ve erkeklerin bayıldığı bir endamı vardı: dolgun göğüsler, ufacık bir bel, aşırı şişkin kalçalar ve narin ayaklara doğru incelen yusyuvarlak uyluklar. Bir Frenk onu doğal bulmazdı. Bir Müslüman ise onun bedenini şehvetle arzular ama belki çenesinin biraz sivri, ağzının fazla geniş olduğunu, gözlerinin büyük ve koyu renkli olsa da, o muhteşem baygın bademgözlerden olmadığını düşünürdü. Kadının, içinde mütevazı bir uysallıktan başka her şeye delalet eden bir ışık olan bakışları cesur ve doğrudandı.

Bu iri kıyım Frenk konuğu karşısında şaşırmış görünmüyordu. "Gel" diye emretti. Sesi net ve oldukça keskindi. "Yanıma otur. Yeni bir yüz görmeyeli yıllar oldu."

"Kocanızınkini de mi görmediniz?"

Joanna neredeyse dilini ısıracaktı. İsmet güldü, içten ve özgür. "Onunki hariç! O yeni biri değildi. Kız kardeşi yıllar önce benim erkek kardeşimle evlendi. Savaşlardan vakit buldukça gelip bizi ziyaret ederdi."

Etrafındaki çemberde iç çekmeler duyuldu. Ah evet, dedi bakışlar. Uzun bir aşk hikâyesi, eski sultanla evliliğinin trajik bir şekilde ayrı düşürdüğü bir aşk.

"O" dedi İsmet, "son derece toy bir çocuktu."

"Umarım büyümüştür" dedi Joanna.

Kraliçe gülümsedi. Muhteşem dişleri vardı: haremin şekerli tembelliğinde kolay bir başarı değildi bu. "Büyüdü" de-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

di. Bir an için bakışları yumuşadı. "Evlenmemiş bir kızın hiç seçeneği yoktur. Bir dulun ise seçeneği vardır. Savaş ganimeti olan bir dulun bile. Onu ailemin hatırına kabul ettim. Kendi hatırıma kalıyorum."

Bunu bir yabancının önünde söylemesi büyük bir açık sözlülüktü ama tavrı böyleydi galiba: kimse şaşırmamıştı. Joanna, kendine bir Frenk'le konuşmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. "Annemin ikinci evliliği de böyleydi. Birinci kocasının ailesi için olduğunu söylüyor. İkincisinin de kendisi için olduğunu."

"Ve halinden memnun."

Joanna'nın boğazı düğümlendi. "Öyleydi."

Ümmü Cafer sıkıntılı sesler çıkartmaya başladı. Kadınlardan biri de İsmet al-Din'e doğru eğildi. Joanna ikisinden de önce davrandı. "O öldü. Öldürüldü. Bir Fedai tarafından."

Aniden çadır sessizleşti. Burada bile bu isim kolayca ağza alınmıyordu. Müslümanlar istavroz çıkarmıyorlardı. Onlar dua ve koruyucu sözler mırıldanıyorlardı.

"Anlat bana" dedi İsmet al-Din. Eğer bir erkek olsaydı zorlu bir savaşçı olurdu. Joanna yanıt verirken ne kadar hızla bu noktaya geldiklerine şaşırdı. Günlerce aralıksız konunun etrafında dolanıp lafı geveledikten sonra yavaşça konuya yaklaşmak doğuluların özelliği gibiydi.

İsmet al-Din açık konuşmaya karar vermişti. Bir Frenk gibi. Bir barbara müsamaha etmek belki de bu onu eğlendiriyordu. Hayır, diye düşündü Joanna, anlatmaya devam ederken. Böyle aşağılık bir şey değildi bu. Nezaketti; bir batılının algılayacağı türde bir nezaket. Ve –evet- yabancı sularda oynamanın verdiği ufacık bir zevk de vardı. Bir Suriyeli için, bu bir dağ yamacından dörtnala aşağı inmek gibiydi ve aşağıda ne olduğunu sadece Allah bilirdi.

Diğerlerinin, hatta Ümmü Cafer'in bile bu hızdan başı dönmüş görünüyordu. İsmet bütün dikkatini vermişti. Sorduğu sorular yerini buluyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Anlatmak Joanna'nın beklediği kadar zor değildi. Kendini kaptırmıyordu; bunu bir hikâye gibi, uzun zaman önce ve çok uzakta olmuş bir şey gibi anlatıyordu. Aidan'ı, Ranulf'u ve Ranulf yüzünden Aimery'yi de hikâyeye katmak zorunda kaldı.

"Bu barbarlık" dedi kadınlardan biri. Joanna daha sonra o kadının ismini hatırlama zahmetine girmeye söz verdi kendine. "Canlarımızı alıp götürüyorlar, evet, bunu yapmaları gerektiği yazıyor. Ama memeden değil. Ya Allah! Deli o adam."

İsmet uzun bir bakış atarak kadını susturdu. Joanna'ya, "Onu terk etmen büyük cesaret" dedi. " Hristiyanların boşanmadıkları doğru mu?"

"Bir kadın boşanamaz. Bir erkek eğer karısı ona oğul vermezse, eğer kiliseden izin alabilirse karısını bir kenara atabilir. Eğer kadın ona oğullar doğurduysa, kanunen başvuracak bir makam yoktur. Ama belki adam bir piskoposu parmağında oynatacak kadar kuvvetliyse ve sonra Roma'yı kandırırsa..."

İsmet başını iki yana salladı. Peçesini tutan banttaki mücevherler ışıldadı, tıpkı güneş ışığında parlayan fıskiye gibi. "Bir kadının İslam'ı kabul etmesi yeterli olurdu."

"Veya bir erkeğin" dedi Joanna. "Her seferinde bir kadın ağır bir yük."

"Kadın için de mi?"

"En azından başka birine kanı kaynadığı zaman kocanız size yalan söylemeyecek ve saklanmayacaktır. Gidip kendini tatmin eder ve eğer işinizi iyi yaparsanız size geri döner."

"Eğer dönmezse de, bunu Tanrı istemiştir ve Tanrı yargılayacaktır." Gözlerinin parıltısından anlaşıldığı üzere İsmet'in de yargılayacağı gibi. "Senin için üzülüyorum, Jahana. Cesaretine hayranım. Kocam Masyaf'tan gelen ölümlere yabancı değildir. İki kez ordularının arasındayken saldırıya uğradı; geçen ay kaleyi kuşattı. Yazık, Tanrı başarısız olmasını takdir etti. Dağların Şeyhi kolay bir rakip değil."

"Ben de değilim" dedi Joanna. "Benimle birlikte gelen

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

prens de değil. Sinan'dan intikam alacağımıza yemin ettik. Tanrı zaferimize tanık olacak."

Joanna farkında olmadığı kadar ölümcül görünüyor olmalıydı. Kadınlar afallamış ve çok korkmuş gibiydi. İsmet ona gözlerinde bir saygı ifadesiyle baktı. "Talihin açık olsun" dedi.

"Beni onurlandırdınız" dedi Joanna.

İsmet yine nezaketi elinin bir hareketiyle kenara itti. "Biz arkadaşız. Sana hakkın olanı veriyorum. Gel; bahçemi görecek misin?"

XIII

Joanna Şam'ın haremlerinde dolaşırken, Aidan sarayın dış odalarında varlığını gösteriyordu. O da, Joanna gibi, merak konusuydu; ama onun tersine, Mustafa'nın tavsiyesi üzerine kılık değiştirmeden, bir Frenk ve şövalye, önemli durumlarda da bir prens olarak dolaşıyordu.

Saraya birden çok kez gitti. Kendisine resmi görüşme bahşedilmedi ama o da bunu istemiyordu. O Suriye'nin Sultanı olan bu adamın ne olduğunu, etrafında ne tür adamlar tuttuğunu, topraklarını nasıl yönettiğini görmek istiyordu.

Rhiyanalı bir prensin gözlerinde, Selahattin Yusuf bin Eyyub bir zıpçıktıydı, bir maceracıydı, tahtı ele geçirmek için hiç yoktan ortaya çıkmış bir paralı askerdi. Ne Arap, ne de Selçukluydu; bir Kürt'tü, bir paragözün oğlu, öfkesi burnunda bir savaşçı olan yaşlı amcasının öğrencisiydi. Yaşlı adam isteksizce arkasından gelen yeğeniyle birlikte, Selçuklu sultanı için ele geçirmek amacıyla Mısır'a gitmişti. Ve ele geçirmişti de. Hem de çok iyi bir şekilde. Nureddin kendisi Şam'da oyalanırken, bu girişim için kiralık birine güvenmekle yanlış yaptı. Suriye gibi Mısır'ın da efendisi olmaya bel bağlamış olan Nureddin, bu kiralık adamın genç akrabasının Kahire'de sultan

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

olduğunu gördü: hizmetkâr, beklenmedik bir biçimde, bir efendi ve eşiti olmuştu. Sonra sultan öldüğü zaman Selahattin, büyük bir samimiyetle bildirdiği gibi, eski sultanın varisi için Suriye'yi güvence altına almak amacıyla Mısır'dan geldi. Şimdi genç varis Halep'in duvarları arasında hapisti ve Selahattin Suriye ile Mısır ordularının gücüyle Şam'da sultandı.

Böyle bir mevki için hâlâ çok gençti: kırkına basmasına iki yaş vardı. Nureddin'in tutumluluğunu devam ettirdi; makamının gerektirdiğinin dışında zengin giysilerden ve gösterişten hoşlanmıyordu. Belki bu renkten ona yakıştığını bildiği için, siyahı tercih ediyordu: orta boylu ince bir adamdı, savaşın neden olduğu yıpranmanın altında açık zeytin rengi bir teni vardı, koyu sakalı dar çenesinin hizasında kısa kesilmişti ve çenesinde iyileşmekte olan bir yara izi vardı: bir kılıç yarası veya hançer kesiği. Aidan onu ilk kez divanında, yani halka açık görüşmede, kürsünün üstünde otururken gördüğünde, insanların onu kendi merkezleri yapması dışında pek az bir varlık gösteriyordu. Görüşmeler uzadıkça kendi karanlığına çekildi.

Sonra bıkmış göründü. Hareket etmedi, hatta bir an kıpırdaşmadı bile ama aniden olduğu yerde olduğundan büyük gözüktü. Konuştuğu zaman, sesini hiç yükseltmese de, sessizlik içinde konuştu. Söylediklerinin pek önemi yoktu. Divanına hâkim olmuştu. Krallıktı bu. Belki doğuştan değildi ve kesinlikle soydan da gelmiyordu ama uzun uzun üstünde çalışılmış ve çok iyi hâkim olunmuştu.

Aidan bu Sarazenlerden hoşlanmaya başladığını keşfediyordu. Bu zarif dolaylı tavır sanatı Aidan'ın pek sabır gösterecegi bir şey değildi ama bir oyun olarak eğlenceliydi ve her daim var olan bir nezaket ortamında gerçekleşiyordu. Bu hepsinin kibar insanlar olduğu anlamına gelmiyordu. Kedi kadar zalimdiler ama nazik yırtıcılardı. Ruhun ateşine büyük bayranlık duyuyorlardı, özellikle buna tatlı bir konuşma eşlik ediyorsa; dilleri de hançerleri gibi mahir ve müthiş keskindi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Düşman ve kâfir olsa da Aidan çok iyi karşılandı. Konukseverlik de savaş kadar kutsaldı ve savaş açmadığı sürece istediği kadar konukseverlik görebilirdi. Emirler arasında cömertlik konusunda yarışmak adetti; sadaka vereyim ve konuklan ağırlayayım derken sefalete düşen bir adamın hikâyesi anlatılıyordu hep. Adam sırf sadaka toplayarak ve daha önce kendisinin cömertlik bahşettiği yerlerde konuk olarak servetini tekrar geri kazanıyordu.

"Bence Hristiyanlara bir-iki şey öğretebilirsiniz" dedi Aidan.

Yine saraydaydı; bir iş için mahkemedeki nazırlardan birine giden Mustafa'ya eşlik ediyordu; hiçbir çıkarının olmadığı bir ticaret meselesiydi bu. Çoğunlukla olduğu gibi, avlulardan birinde talim yapan bir grup ile izlemek ve bahse tutuşmak için takılanların oluşturduğu bir topluluk vardı. İçlerinden bazıları bir yabancıyı mızrak ve kılıçla yapılan egzersizlerden daha ilgi çekici bularak onunla tanışmak için onlardan ayrıldı.

Kendi ülkesinde Aidan hayli uzun boylu sayılırdı. Burada ise en uzun boylulardan başka herkesten daha yüksekti. Bununla, yarım Frenk harmanisi ve göğsündeki haç onu dikkate değer biri yapıyordu.

İnsanların bir büyücünün dölü olduğu için değil de bir Frenk olduğu için gözlerini dikip bakması iyi bir şeydi. Burada soyu hakkında söylentiler yayacak kimse yoktu. Kendisini gördükleri gibi, seyahat etmeyi seven ve İbrahim'in Evi ile bir akrabalık bağı olan genç, kâfir bir şövalye olmaya alıştı.

Genç erkeklerin yapacağı gibi, konukseverlikten değil fakat savaştan konuşmaya başladılar. Aidan Outremer'e gelmeden önce uzun güzel kılıcından gurur duyardı; iyi bir kılıçtı, batının sunabileceği kadar iyiydi ama burada sadece vasat bir silahtı.

"Zırhınız" dedi yeni tanıştıklarından biri, "oldukça iyi. Atlarınız yavaş ama ağırlıkları bizim narin bacaklı güzellerimizi

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

bastırıyor. Fakat iş bıçaklara gelince, gerçekten bizden bir şeyler öğrenebilirsiniz."

Diğerleri başlarının sallayarak onayladılar. Konuşan içlerinde en genç olanıydı, daha sakalları yeni çıkmaya başlayan, parlak gözlü bir gençti ve biraz hava atmaya meraklıydı; ama geri kalanlar onun buna hakkı olduğunu düşünüyor gibiydi. Bir medrese hocası gibi bir parmağını kaldırdı ve dersine devam etti. "En iyi bıçaklar Hindistan'dan veya Çin'den gelir. Orada bu işin sanatını yaparlar, işin sırları yıllar içinde ustadan çömeze geçer. Bazıları bunda sihir olduğunu söylüyor. Elbette saf çeliği işlerken gelip çeliğin içine giren ve bıçağa kendine ait bir hayat veren bir güç vardır."

"Bu işte gerçekten sihir var mı?" diye sordu Aidan.

Oğlanın yüzündeki ciddiyet maskesi düştü; sırıttı. "Bunun bir sır olduğunu söylemedim mi?"

"Ben duydum ki" dedi yaşı biraz daha büyük olan biri, "bu gizemin bir kısmı, kanla bıçağın susuzluğunu gidermekmiş. Tercihen, taze kanla. Onun için her bıçağın dünyadaki ilk işi bir esirin kalbine girmektir."

"Belki" dedi ilk konuşan oğlan. "Belki de değildir. Belki sadece hepsinin içinde en iyi olanlar için bu öyledir."

"Öyleyse, sihir bu" dedi Aidan. "Büyük bir bıçak yaşayan bir varlık gibidir. Onuru ve mizacı vardır; onu kullanan kolun bir parçası haline gelir."

Oğlan ona yeni bir saygıyla baktı. "Çelik silahlardan anlıyorsun."

"Az çok tanışırız. Ben de bir iki bıçak üstüne çalıştım: bunun ne kadar zahmetli bir gizem olduğunu bilecek kadar.

Oğlanın saygısı iyice derinleşti ama sağlıklı bir şüphecilikle mayalandı. "Hiçbir zanaata el atan Frenk bir baron duymamıştım."

"Bir prens bile" dedi Aidan, "bir sanata tenezzül edebilir."

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu oğlan, Aidan'ın kılıcını göstererek.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan gülerek başını salladı. "Beni çok pohpohluyorsun. Bir kılıç yapmayı düşünemem bile; bir hançer bile benim zavallı becerimi zorluyor." Taşıdığı hançeri çıkartarak havaya kaldırdı. "Bak."

Oğlan bıçağı, ince bilenmiş ucundan, sade ve oldukça yıpranmış gümüş kabzasına kadar, bir uzman gözüyle iyice inceledi. "Fena değil. İyi dengelenmiş; güzel bir ağzı var. Bunda iş var."

Aidan bıçağı kınına geri koydu. "Çelik silahlardan anlıyorsun" dedi, oğlanın sözlerini tekrarlayarak.

Oğlan omuzlarını silkti. "Bana öğretilenleri biliyorum."

"İshak en iyi okulda öğrenim gördü" diye açıkladı biri. "O bir kılıç zanaatkârının oğludur."

İshak tekrar omuzlarını silkti. "Bu mükemmel bir şey değil. Ben asla bir demirci olmayacağım. Allah'ın ailemize yaptığı bir şaka bu. Hiç çeliği işleme yeteneğim yok ama galiba onu kullanma kabiliyetim var. Bundan biraz anlıyorum ama bir demirci gibi değil de bir kılıç ustası gibi."

Arkadaşları homurdandılar. "Onu dinlemeyin siz. O bu topluluktaki en iyi kılıç ustasıdır ve bıçaklardan en iyi o anlar. Babası Şam'ın en iyi demircisidir."

İshak en azından bu son söze katılabildi. "O bu sanatı babasından öğrenmiş, o da kendi babasından, ta Hindistan'dan ilk gelen akrabamıza kadar gidiyor bu böyle. Onun bıçakları dünyadaki herhangi bir bıçak kadar iyidir."

Aidan keskin bir koku almış bir av köpeği gibi gerildi. Sakin bir sesle, hafif ilgili bir yüz ifadesi takınarak, "Baban yaptıklarını sadece krallara sunuyor olmalı" dedi.

Ne kadar kibar bir küçük lord gibi görünse de, İshak da bir zanaatkâr gibi güzel hayalleri küçümsüyordu.

"Bunun ne anlamı var ki? Buralarda adım başı kral bulunmaz. Babam ucuza çalışmaz, bu doğru ama eğer biri parasını öderse ona parasının karşılığını verir."

"Mutlaka büyük talep görüyordur."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"İstediği kadar işi var."

Aidan gülümseyerek başını salladı. "Bir gün onun ocağından çıkma bir bıçak görmek isterim."

"Bu kolay" dedi İshak. "Ziyaretimize gel."

"Ah" dedi Aidan. "Elbette... ama babanın zamanı değerlidir... sonra sırları..."

"Çelik silahlardan anlayan biriyle konuşmaktan her zaman memnunluk duyar. Hatta..." Hemen sustu.

Hatta bir Frenk'le bile. Aidan'ın gülümsemesi kaybolmadı. "Belki gelirim" dedi, "bir gün. Çelik bıçaklar hakkında konuşmak için."

İshak sevindi. "O zaman çabuk gel!" aklına bir düşünce gelerek durdu. "Yarın gel. Yarın bir günlük iznim var. Ben Emir Masud'un yanındayım; herkes onun evini bilir. Sabah namazından sonra benimle orada buluş."

Bu kadar kolaydı. Aidan gitmesi istenen zamanda orada oldu ve beklendiğini gördü. Bugün Frenk olmamayı tercih etmişti; İshak ona işaret eden Arap soylusuna gülümsedi ve sanki kardeşiymiş gibi kucakladı onu. "Sör Frenk! Tam bir İman askeri olmuşsun."

Görünüşe göre İshak ciddiyetini yabancılara saklıyordu. Aidan'ın koluna girdi ve içerde hapsolmuş zavallı arkadaşlarına veda ederek onu emirin evinden çıkarttı.

Thibaut'tan daha büyüktü ve zerre kadar utangaç değildi. Yine de, Aidan gibi bir ödüle sahip olmanın keyfini duyan bu ince, narin ve esmer çocuk, ölmüş olan oğlana acı verecek kadar benziyordu. Hatta dünyadaki mevkisi bile. O da bir şövalye yardımcısı, bir şövalyenin idaresi altında savaşmak için eğitilen bir genç gibi, sultanın arkadaşı ve destekçisi olan Emir Mesud'un idaresi altındaydı. Bunun bir armağan, bir akrabaya yapılan iyilik olduğunu söyledi oğlan; emir bu pazarlıktan pişman olmuşa benzemiyordu. "Lordum bu pazarlıktan bir kılıç kazandı, babam da bir utançtan kurtuldu. Dünyada eşi

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

benzeri olmayan dokuz kuşak demirciden sonra, atlara nal bile çakacak kadar işe yaramayan ben geldim."

"Tek oğul musun?"

"Allah öyle istemiş" dedi İshak, pek kederlenmeden. "Şükürler olsun, Allah kısmet etti de babam bende eksik olan yeteneğin her parçasına sahip bir çömez buldu. En küçük kız kardeşimle evlenecek yaştaydı ve ona bir oğul verdi. Ev ve sanatımız güvende. Ben de Tanrı ne olmamı takdir ederse onu olmakta özgürüm. Tanrı" dedi, bilen biri gibi, "çok büyüktür."

"Âmin" dedi Aidan, istavroz çıkartmadan önce farkına varıp kendini tutarak.

İshak bir dilenciyi atlayıp geçti, sonra ya yatmak için çok geç kalmış ya da alışılmamış kadar erken kalkmış bir fahişeye beyaz dişlerini gösterdi. "Öğle namazından sonrasına kadar eve gitmem beklenmiyor. Bir erkeğin gidebileceği yerler var, eğer bir erkek Müslüman'sa..." Gözleri yan yan baktı. "Sen yaramaz mısındır, Sör Frenk?"

Aidan bir kahkaha attı. "Beşikten beri."

İshak ellerini birbirine vurdu. "Harika!" Başını eğdi. "Bir isme ihtiyacın var. Bilirsin, ne olur ne olmaz... Sana Sör Frenk veya Aidan diyemem." Bunu Morgiana'nın söylediği gibi tuhaf bir şekilde söyledi. "Peki, öyleyse. Sana ne isim verelim?"

"Halid" dedi Aidan hemen.

"Halid" dedi İshak onaylayarak. "Arkadaşım Halid, galiba senden hoşlanıyorum."

Hiç demircilik yeteneği olmayan bu küçük afacandan hoşlanmamak mümkün değildi. Aidan babası için gelmişti. Ama şimdi oğlanı tanıdığı için seviniyordu. Bundan hiç bıçak kazanmasa da bir arkadaş kazanmıştı.

Günlerden cumaydı, Müslümanların tatil günü. Bu nedenle her gerçek mümine doğu dünyasının mucizelerinden biri olan hamamda kendini arıtması buyrulmuştu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana'nın kendine verdiği isim altında hamama girmek için soyunan Aidan onu hatırladı. Müslümanlar iffetliydi: bedenlerini her zaman belden dize kadar örtüyorlardı. Bu da sünnet olmamış bir Frenk'in gizlenmesine olanak sağlıyordu.

Herkesçe bilinmesi uygun olmayan bazı törenler yapmak için İshak'ı götürdüler. Aidan'ın bunlara cesareti yoktu. Gelip geçenleri izleyip, konuşmalarını dinleyerek dış odada oyalandı. Hemen hiç dikkat çekmiyordu. Buradakiler basit insanlardı, ne prens, ne de dilenciydiler; sağlam, saygıdeğer vatandaşlar, onların oğulları ve arasıra da hizmetçileri geliyordu. Burada Şam'a özgü zarif konuşma tarzını duydu – bir Halepli buna ağızda geveleme derdi, atasözü bile vardı: *Haleplilerin dilleri erkek dilidir; Şamlılarınki ise kadın dilidir.* Şamlılar da buna Haleplilerin yontulmamışlığını öne sürerek yanıt verirdi.

Köşede lavta ile davul çalan iki kişi ve sadece harem ağalarının sahip olabileceği güç ile saflığın karışımı bir sesle şarkı söyleyen kör bir şarkıcı vardı. Şarkının sözleri yok gibiydi, sadece notalar akıyordu.

"Sen uygarsın" dedi, kaşları, uzun kirpikleri ve belli belirsiz çıkan sakalı dışında bir yumurta gibi pürüzsüz görünen İshak yanında belirerek. Aidan gözlerini ona dikmemek için çaba göstermek zorunda kaldı. Neyse ki hamamdaki tek uzun saçlı adam kendisi değildi. Orada burada, saç örgüleri sırtından aşağı uzanan bir Türk veya kıvırcık saçlı bir oğlan ya da kafesteki bir kurt gibi gergin, yüzünde çöl gibi bir ifade olan bir Arap vardı.

Aidan'ın iyi anladığı bir gerginlik vardı ortada. Aidan İshak'ı takip ederek hamamın, tuhaf olsa da cildinde mucizeler yaratan değişik safhalarından geçti. Bu lüksü hayatında bir gereklilik olarak görmeye başlayabilirdi.

"Sizin memleketinizde hiç yok mu?" İshak dehşete düşmüştü. "Ne yapıyorsunuz peki?"

"Pek az şey" diye itiraf etti Aidan. "Yazın nehirlerde ya da denizde yıkanırız. Kışın, eğer mutlaka banyo yapmak istiyor-

sak, su dolu teknede; gerçi bunun soğuktan ölmeye davetiye çıkartmak olduğu söylenir. Benim şehrimde hâlâ bir Roma banyosu var ama biz o âdeti unutalı çok oldu. Havuzlarda yüzüyoruz. Bazen büyük ocağı yakıp bayram yaparız."

İshak inanamayan bir ifadeyle başını salladı. "Hamam yok, ha. Bunu aklım almıyor."

Parmak uçlanna kadar tertemiz halde dışan çıktıkları zaman hâlâ başını sallıyordu. Aidan tekrar memleketine döndüğü zaman ne yapacağına karar vermişti: Roma âdetini tekrar canlandıracaktı. Rahipler feryat figan edecekti. Onları duymak için sabırsızlanıyordu.

Eğer onu şimdi görselerdi daha çok feryat figan ederlerdi. Sarazen eti ve ekmeğiyle dopdolu bir halde, Sarazen bir yeniyetmenin yanında, Sarazen bir camideydi. Dünyanın en büyük camisi olan, sultanın içinde hutbe verdiği Emevilerin camisinde değil; İshak pek gösteriş adamı değildi. Şam'da daha küçük beş yüz cami daha vardı: bununki gibi, bunların pek çoğu zengin dindar adamların armağanıydı. Bir avlu, inananların ibadet etmek için temizlendikleri bir çeşme, bir müezzinin onları ibadete çağırdığı bir minare ve içerde kocaman, boş, halılarla kaplanmış bir alan, sarkan lambalar, oymalı minber ve güneye Mekke'ye doğru bakan, ibadet edilen oyuk bir mihrap. Taştan veya camdan hiçbir canlının heykeli veya resmi yoktu; bir sunak bile yoktu. Yaşlıca biri ibadeti yönetiyordu ama Hristiyan dünyasının anladığı gibi bir rahip değildi o; sadece herkesin izleyebileceği şekilde yön veriyordu.

Aidan dehşet içinde kaskatı kesildi. Burada ne işi vardı? Bu nasıl bir delilikti, bu yabancı bir tanrının önünde durma, diz çökme, secde etme dansı?

Bir de Hastane Şövalyelerinin Sarazen sultanla bir anlaşma yapabilmesi onu dehşete düşürmüştü. En azından inançlarına leke sürmemişti onlar. Gösteriş için bile olsa, Allah'ın önünde eğilmemişlerdi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"İslam'ı kabul etmek için" demişti İshak ona, "tek yapılması gereken saf bir yürekle inançlı sözleri dile getirmektir."

Tanrı'dan başka tanrı yoktur ve Muhammed Tanrı'nın resulüdür.

Hayır. Aidan hiçbir kâfirin gelmemesi gereken bu ibadet yerinde Müslüman'ların yaptığını yapıyordu ama mırıldandığı dualar İslam'ın duaları değildi. Onun Kilisesi'nin kendisi gibi bir yaratığa karşı sevgisi yoktu ama onun Kilisesi'ydi o. Arabistan'dan çıkma bir delinin vaazları için onu terk etmeyecekti.

Pek muhteşem bir oyundu bu. İshak'ın gençliği bulaşıcıydı. Aidan onun Joanna'dan biraz daha büyük olduğunu fark etti; yine de ondan çok daha gençti. Hâlâ bir çocuktu, bir çocuğun o haylaz yaramazlık duygusuna sahipti.

Ve Aidan'ın ne olduğunu bilmiyordu. Bir Frenk yeterince yabancıydı; son derece memnundu ve onu babasına tanıtmaya çok hevesliydi. Aidan babasının bu şoka dayanabileceğini umut ediyordu.

XIV

"Yaramazlığa hazır mısın?"

Sayyida kilerden getirdiği yağ küpünü az kalsın düşürüyordu. Becerikli bir şekilde emekleyerek onu izlemekte olan Hasan şişko poposunun üstüne yuvarlanarak bir sevinç çığlığı attı. Morgiana onu havaya kaldırdı ama gözleri Sayyida'daydı. "Ee?"

O hep böyleydi. Tek söz etmeden, canı istediği kadar ortadan kaybolmuş, sonra selam bile vermeden şeytanca bir teklifle çıkagelmişti. O ayı pek de iyi geçirmemiş olan Sayyida'ya bu çok cazip geldi. Ama...

"Yapamam" dedi. "Hasan'ı ne yapacağım?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Onu da bizimle getir."

"Nereye?"

Daha fazla karşı koyamadan bu söz ağzından kaçıvermişti. Morgiana'nın gözleri parladı. "Dışarıya. Pazara. Camiye. En son ne zaman bir Cuma hutbesi dinledin?"

"Yapamam" dedi Sayyida, küpü daha sıkı tutup mutfağa doğru seğirterek.

Morgiana onun yağı Fahimah'a vermesini ve daha bir süre ona ihtiyaç olmayacağını keşfetmesini bekledi. Onu zapt edecek Anne ve Leyla ortalıkta olmadığında Sayyida'yı hep şımartan babasının karısı, "Git" dedi. "Bebeği al da bahçede biraz dinlen."

Sayyida gözleri parlayarak mutfaktan çıkınca Morgiana'nın kocaman, muzır gülümsemesiyle karşılaştı. "Ona büyü yaptın!"

"Yapmadım" dedi Morgiana. "Örtünü al, bebek için de bir şal getir."

Eğer sorulsaydı Hasan'ın neyi tercih edeceğine hiç şüphe yoktu. Sayyida görev ve sorumluluğuna son bir çaresiz saygı gösterisinde bulundu. "İshak geldiğinde onu göremeyeceğim."

"İshak'ın hutbeden sonra gelmesini bekliyorlar. Ondan önce geliriz."

"Sen bir şeytansın" dedi Sayyida. Morgiana sadece güldü. Sayyida harmanisini bulmaya gitti.

Mütevazı bir şekilde örtünüp peçe takan iki kadın pazara doğru yollandılar. Biri bir sepet, diğeri de bir şalın içinde gözleri parlayan bir bebek taşıyordu.

Anne ile Leyla çok meşguldü. Anne oğlunu karşılamak için dinleniyor, Leyla da bir-iki arkadaşını ziyaret ediyordu. Maimoun'un tersine Baba, ihtiyatlı olmaları ve skandala yol açacak bir şey yapmamaları şartıyla karılarının ön kapıdan dışarı çıkmasına karşı gelmiyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Sayyida onları hemen kafasından attı. Maimoun'la evlendiğinden beri evin kapısından dışarı adım atmamıştı. Ondan önce de hizmetkârlarla birlikte alışveriş yapmaya giderdi. Ama iyi bir ailenin evli bir kızının, çağırınca gelen hizmetçileri olan, bir oğul annesi bir kadının evinin dışına çıkmaya ihtiyacı yoktu. Onun onuru ve görevi gözlerden uzak kalmaktı. Sayyida dışarı çıkıp çıkamayacağını sorduğu zaman, Maimoun pek belagatli bir cevap vermişti. "Sadece hava almak için" demişti Sayyida.

"Bahçemizde de hava var" diye yanıtlamıştı adam. "Hem sokakların pis kokan havasından çok daha temiz."

Maimoun, ailesi olmamasına rağmen eğitimli bir adamdı ve benimsediği bu evin namusunu son derece önemsiyordu. Sayyida'yı neredeyse bir hizmetçi gibi görmeye memnuniyetle devam edecek olan Leyla'nın hakkından gelmişti. Anne onun tarafını tutmuştu, böylece mesele kapanmıştı. Sayyida dışarı çıkmayacaktı. Şahin ve Refik şehirde dolaşmayı gerektiren bütün işleri yapabilirlerdi.

Geniş çarşafı içinde güvende olan Sayyida sokakta ufak bir dans yaptı. Hasan Morgiana'nın omzunun üstünden ona gülümsedi. O da oğluna gülümseyerek kıvırcık saçlarını karıştırdı.

Nereye gittikleri Sayyida için hiç önemli değildi. Bu duvarlar evinin duvarları değildi. Güneş çoğunlukla görünmüyordu, çatılardaki panjurlu pencerelere doğru eğilerek, yüksek duvarların arasından dikkatle kendine yol açıyordu fakat bu evdekinden farklı bir açıdan vuran bir güneşti. Karanlık, kıvrılan, dolambaçlı yollar bir zevkti, pazar ise insanı sersemleten bir mucizeydi. O da, sanki her şey yeniymiş gibi, her şeyi Hasan gibi baştan keşfediyordu.

Bebeğe bir şeker aldılar ve o saatte kadınlara açık olan bir hamamda banyo yaptılar –Sayyida'nın tanıdığı birini görmemeleri büyük şanstı- ve ağır ağır kumaş tüccarlarının sokağında dolaştılar. Bu Şam işi, ipek, brokar, örümcek ağı kadar in-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ce pamuk, Musul dokumaları, altın, gümüş, turkuvaz, deniz yeşili, parlak kırmızı ve gül rengi, safran, mavi, menekşe rengi kumaşlar arasında keyifle uzun hayallere dalınabilirdi. Tam Morgiana'nın gözlerinin renginde ipekler, kenarları altınla işlenmiş, Hermon Dağı'ndaki kar kadar saf Dimyat brokarı, uyku kadar yumuşak ve derin yün kumaşlar vardı. Morgiana, satıcının Çin'den geldiğine yemin ettiği, kenarlarına ejderhalar işlenmiş, alev renginde bir ipek için uzun ve hararetli bir pazarlığa girişti. Nihayet fiyatta anlaşınca borcunu altınla ödedi. Satıcının bu pazarlığın onu soyduğunu söyleyerek hayıflanmak ile paranın kalitesini görünce övgüler düzmek arasında bocalaması Sayyida'yı güldürdü.

Sayyida ipeği katladı ve sepetine koyarak üstünü büyük bir bezle kapattı. Hamamda beslenmiş olan Hasan Morgiana'nın sırtında uyuyordu. "Başka kimsenin yanında bu kadar sakin durmuyor" dedi Sayyida.

"Büyü" dedi Morgiana, Sayyida'nın itirazına rağmen sepeti alıp onu yük taşıyan bir eşeğin yanından geçirerek.

Şam'a bir peçenin arkasından bakmanın en büyük zevklerinden biri geçen erkekleri izlemek ve onlar tarafından görülmemekti. Eğilmiş ve çoğunlukla tıraşlı bir kafası, bazen de yakışıklı bir yüzü olan bir köle; yükü altında ezilen bir amele; işi hakkında böbürlenen zengin bir adam. Bu adam genellikle, belki kardeşi olan, iyi beslenmekten tombullaşmış, kendisinden ve dünyasından hoşnut bir başka adamla karşılaşırdı.

"Selamünaleyküm" derdi biri.

"Esselamünaleyküm" diye yanıtlardı diğeri.

"Günün hayırlı olsun" diye devam ederdi birincisi.

"Senin de günün hayırlı ve bereketli olsun."

Adet yerini bulduktan sonra, kendi heybetli yollarına giderlerdi.

Eğlenceliydiler ama genç erkekler büyüleyiciydi. Tüccarların pürüzsüz alınları çalışmaktan terlemiş oğulları. Sanki şehrin sahibiymişler gibi ağır ağır dolanan askerler. Yanlarından

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

kılıç sarkan ve hayvanlarının üstünde parlak zırh olan, miğferlerinin sivri uçlarına sarıklar sarılmış olan, at üstünde veya yayan, kartal gibi vahşi ve mağrur asiller. İnce, esmer Suriyeliler, şahin burunlu Araplar, kaymak gibi, dolgun yanaklı Persler, örgülü saçları bellerine inen badem gözlü Türkler; hatta kıvırcık sakallı Yahudiler, açık tenli Çerkezler ve Morgiana'nın Rus denilen bir yerden geldiğini söylediği altın sarısı bir dev. Bugün Frenk yoktu. Sayyida bir keresinde bir Frenk görmüştü. Rus kadar iri yarıydı ama sinekkaydı tıraşlıydı ve saçları yeni bakır bir tencere renginde[S]di. Mahallenin çocukları ve dilenciler, adamın tuhaflığına şaşırarak bağıra çağıra onu izlemişlerdi.

Kadınlar iki sokağın buluştuğu yerde dans eden bir çeşmede susuzluklarını gidermek için durdular. Sayyida ağrıyan ayağını ovalamak için çeşmenin kenarına oturdu. Üzücü bir şekilde hamlamıştı ama soluması düzgün görünüyordu. En ufak bir zorlanma emaresi göstermeden yük hayvanı rolündeki Morgiana'ya bir bakış attı.

İfrit çok hareketsizleşmişti. Sayyida onun bakışlarını takip etti. İlk başta, cübbesi ve vakarı içinde, önemli bir ıvır zıvır iş için, büyük ihtimalle akşam yemeğine katılmak için yoluna giden bir kadı dışında bakacak bir şey göremedi. Sonra onun arkasında kol kola girmiş, sanki hamamdan çıkmış gibi temiz ve ışıl ışıl parlayan iki genç adamı gördü. Biri olağanüstü uzun boyluydu. Diğeri İshak'tı.

Sayyida'nın içgüdüsü çabucak ona kaçmasını söyledi. Ama yaşadığı şok kadar sağduyu da onu olduğu yerde tuttu. Siyahlar içinde, yüzsüz bir şekildi o, görünmeyen bir çift gölgeli gözdü.

Bu korku duygusu kontrol altına alındıktan sonra, orada göz önünde bir yerde oturup hiç görünmemek müthiş hoştu. Onlar da su içmek için çeşmenin öteki tarafında durdular, kadınların mevcudiyetine gösterdikleri tek ayrıcalıktı bu. İshak'ın keyfi çok yerindeydi. Arkadaşıysa...

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Çarpıcıydı. İlk başta. Boyu; kaygısız ve gururlu duruşu; ay gibi soluk benzi. Gözleri griydi. Bu renkte, çelik renginde göz olabileceğini bilmiyordu Sayyida.

Morgiana taştan oyulmuş gibiydi.

Yabancı uzun dar eliyle suyu tutarak içmeye başladı. İshak ona avucuyla su sıçrattı. Adam güldü ve ona dört katıyla cevap verdi. Hâlâ gülüp genç aslanlar gibi birbirlerine dalaşarak yollarına gittiler.

"Galiba" dedi Sayyida, oldukça uzun bir sessizlikten sonra, "bir konuğumuz olacak."

Morgiana işitmemiş görünüyordu. Sayyida onu hiç böyle görmemişti. Morgiana birden kımıldadı ve gevşeyerek silkindi. "Evet? Bir şey mi söyledin?"

Sayyida yutkundu. "Hayır." Bakışları keskinleşti. "Morgiana. Sen âşık mısın?"

İfrit öyle bir hiddetle döndü ki Sayyida geri çekildi. "*Hayır!*"

Sayyida bu sözün yankısının dinmesini bekledi. Dikkatle, "Sanırım eve dönmeliyiz" dedi.

Morgiana tartışmadı bile.

Sayyida kabul etmek zorunda kaldı: o çok yakışıklı bir adamdı.

Evdekilerin bildiği kadarıyla, Morgiana Şamlı hanım kılığında öğleden hemen önce gelmiş ve Sayyida'ya arkadaşlık etmek için bahçeye çıkmıştı. Orada birlikte dua etmişlerdi; diğer kadınlar gelip selamlayarak konuşmak isteyene kadar Morgiana'nın söylediği sözler sadece bunlardı. Konukların geldiğinin haber verilmesi büyük bir rahatlamaydı.

İshak yalnız geldiği zaman baba ile Maimoun'u selamlıyor ama sonra hemen içeri geçip Anne'ye saygısını gösteriyor, Fahimah tarafından baş tacı ediliyor, Leyla'ya karşı nazik oluyor ve ondan sonra da, eğer zaman olursa, Sayyida onu kendisine ayırıyordu. Konuklar olduğu zaman, peçesini takıp er-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

keklere yemeklerini servis eden Sayyida dışında kadınların beklemesi gerekiyordu. Ya da Maimoun buna bir son verene dek öyleydi. Şimdi başka her şeyi yaptıkları gibi, yemekleri de Şahin ve Refik servis ediyordu.

Anne ve teyzeler sabırla ıstırap içinde beklemek zorundaydılar. Sayyida o kadar yüce gönüllü değildi. Erkeklerin yemek yediği odanın arkasında hizmetçiler için bir geçit vardı ve oradaki bir kapı genellikle hep aralık dururdu. Refik ihtiyaç oldukça hizmet ederek veya öyle gibi yaparak odada duruyordu; çoğunlukla duvara yaslanıp kestiriyordu. Şahin mutlaktan çanakları ve servis tabaklarını getirdikten sonra, sofra toplanmaya hazır olana dek hiç geri gelmezdi. İkisinin de onlar dışarıdayken bu geçidin kullanıldığını bilmesine gerek yoktu. Uzun süre pratik yapmanın verdiği rahatlıkla Sayyida gözünü kapıdaki yarığa dayadı. Morgiana'nın da önünde çömelerek aynısını yaptığını görmekten ziyade hissetti.

Kılıç zanaatkârı Faruk oğlunun daha yaşlı, daha şişman, daha sert bir modeliydi. İshak'ın sadece arada sırada takındığı ciddiyet babasının doğal hali gibi görünüyordu. Bu adamda halif bir şeyler varsa da bunu yabancılara göstermiyordu.

Çömezi Maimoun ustasının kopyası olmaya niyetli gibi görünüyordu: şerefine çok düşkün, kaşları belli belirsiz sürekli çatık olan, sağlam bir gençti. Ama belki bu da onun yabancılar için takındığı bir maskeydi. İshak bütün gerekli formalitelerin eşliğinde Aidan'ı içeri soktuktan, ona masadaki yiyecek içeceklerin en iyilerinin sunulmasını sağladıktan ve ancak ondan sonra, hiç üstünde durmadan, "Halid bir Frenk ve iyi Hint bıçağı aramak için Kudüs'ten gelmiş" dediği zaman, bu maske telaşla kaydı.

Maimoun bir şişe gülsuyu açmış da sanki şeytantersi koklamış gibi görünüyordu. Faruk sadece kaşlarını çattı. "Herhalde memlekette ismin Halid değildir."

Aidan başını eğdi. "Caer Gwentli Aidan."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Öyleyse Halici diyelim" dedi Faruk, "eğer sakıncası yoksa. Arapçan mükemmel."

Aidan omuzlarını silkerek gülümsedi. "Elimden geleni yapıyorum. İbrahim'in Evi'nde akrabam var."

Maimoun'un ifadesi değişmedi, daha da ekşimesi dışında. Yemek yemeyi kesmişti. Besbelli Frenk bir köpekle ekmeğini bölüşmek ona dehşet veriyordu. Saygıdeğer havasında bir köpek olsa bile. "Öyleyse, aksanın Halep aksanı" dedi.

"Şüphesiz" dedi Aidan. "Bana bir deve sürücüsü gibi konuştuğumu söylediler."

Boğazına bir parça bahatlı koyun eti takılan İshak öksürdü. Faruk, en ufak bir duygu ifadesi olmadan onun sırtına vurdu. Aidan'ın bakışları keskinleşti. Bunu ifade eden bir sözcük biliyordu. Ruhsuz.

Aidan Faruk'un kolay aldanmayan biri olduğundan şüphelenmeye başlıyordu.

Yavaş yavaş uyum sağlamaya başlıyordu. Yiyecekler Mustafa'nın evinde alıştıklarından daha sade ama daha bol ve iyi hazırlanmıştı. Ev de tüccarınki kadar zengin değildi ama pek çok batılı lordun evinden daha müreffehti: temiz ve bakımlıydı, iyi bir halı ve gümüş tabaklar vardı. Erkek hizmetkâr –şüphesiz köleydi- kendini hiç yapması gerekenden fazla zorlamıyordu ama yeterince dikkatliydi. O ve kadın tek hizmetkârlar gibi görünüyordu, eğer bir bahçıvan veya haremde gizlenen biri yoksa.

Aidan kendini buna alıştıramıyordu: kadınlann yokluğuna. Onları gözlerine kadar kapalı halde sokakta görüyorlardı veya eğer köleyseler peçesizdiler ama hiç bakmıyorlardı. Sarayda ya da masada kadınların seslerinin ve mevcudiyetlerinin ne kadar değerli olduğunu onlardan mahrum kalana dek anlamamıştı.

Onlardan bahsedilmiyordu. Bir beyefendi, iyice hazırlandıktan sonra, genel olarak ve şiirsel terimlerle kadın güzelliğinden konuşabilirdi ama dolaylı olması dışında karılarından

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

asla bahsetmezdi. Konuşulan kadın onursuz bir kadındı. Bir hanımefendi akrabaları arasında tutulan bir sırdı.

Aidan'ın sım çoğununkinden daha tatlı ve daha derindi. Limon ve şeker denilen o tatlı maddenin katıldığı suyu içiyor ve kadınlar gibi şarabı da özlememeye çalışıyordu. İyi Müslümanlar şarap içmezdi: kendi inancına sarılması için iyi bir neden daha.

İshak baklayı ağzından çıkartıp Aidan'ın bir Frenk olduğunu söylediği zaman, Sayyida şaşkınlıktan sesini çıkartmamak için kendini zor tuttu. Bir Frenk. Burada. Kendi evlerinde. Onların masasında, babasının yanında, onların yiyeceğini yiyordu. Bir insan gibi görünüyor ve davranıyordu.

Kıkırdamasını bastırdı. Neden şaşıracaktı ki? Ailesi bir ifrit miras almıştı. Şeytanları ağırlama konusunda bilinecek her şeyi biliyorlardı. Morgiana hareket etmiyor ve belli belirsiz neles alıyordu, ta ki adam deve sürücülerinden bahsedene kadar. O zaman omuzları Sayyida'nın böğründe sarsılmaya başladı. Gülüyordu, mutlaka. Bir deve sürücüsü gibi konuşmuyordu, hem de hiç.

Maimoun kiminle oturduğunu anladıktan sonra yemek yemiyor, hareketsiz oturuyordu. Babası kaçınılmaz olanı kabul etmiş gibi görünüyordu; daha sonra, yasaya, geleneğe, kutsal saflığa böyle bir saygısızlık yaparak onu aldatmış olduğu için İshak'ın derisini yüzüp yüzmeyeceğini merak etti.

Frenk'in tavırları hoştu, ara sıra unutup çanağını sol eline alsa da. O elini kullanmayı tercih ediyor gibiydi: hançeri sol tarafındaydı. Sayyida böyle şeylere dikkat ederdi. Bir kılıç zanaatkârının kızı olmak bunu gerektirirdi.

Frenk olsun olmasın, babası bu adama ısınmıştı. Konuşma çeliğe geldiği zaman durgun hava hareketlenmeye başladı. Maimoun bile somurtmasına ara vererek bir soruya yanıt verdi ve yanıt verirken kaba olmayı unuttu.

İshak'ın keyfi çok yerinde görünüyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Konuşma demirhaneye geldiği zaman İshak hareme saygılarını sunmak için izin istedi. Diğerleri onu özleyecekmiş gibi görünmüyordu.

Sayyida şaşkın halde etrafına bakındı. Morgiana gitmişti. Gittiğini hissetmemişti bile.

"Ee, küçük kardeşim? Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Boyu onunkini geçtiğinden beri İshak onu böyle çağırıyordu. Sayyida ona dil çıkarttı. "Kimin hakkında ne düşünüyorum? Maimoun mu?"

İshak gözlerini devirdi. "Aptal olma. Gizlice gözetlediğini biliyorum. Hep yaparsın." Hasan'ı güldürmek için bir parmağıyla karnını dürterek parlak gözlerini kardeşine çevirdi. "Ee?"

İshak bu adamla mantıksız bir şekilde gurur duyuyordu. Sayyida, sırf onun kızdığını görmek için, yalan söyleyerek etkilenmemiş gibi davrandı. "O... farklı. Onu nereden buldun?"

"Mahkeme Evi'nin orada, talim yapan memlukları izlerken. İbrahim'in Evi'nden. Çelik silahlardan anlıyor."

"Onu anladım" dedi Sayyida ilgisizce.

"Baba'nın ondan hoşlanacağını düşündüm."

"Ya da dehşete düşeceğini."

"O Maimoun'du." İshak'ın yüzü asıldı. "Bazen o çocuk tam bir dangalak oluyor."

O çocuk ondan tam dört yaş büyüktü. Sayyida kaşlarını kaldırarak bunu hatırlamasını bekledi.

İshak birkaç tutam sakalının altında kızardı. Kızardığı zaman bunu fevkalade belli eden, kız gibi yumuşak bir cildi vardı. "Öyle işte. Çelik silahlar konusunda muhteşem ama insanlar konusunda umutsuz bir vaka."

"Pek sayılmaz" dedi Sayyida. "Arkadaşının çelik bıçaklardan anladığı ortaya çıkınca hemen yelkenleri suya indirdi."

"Doğru ya." İshak çocuğun gülümsemesine karşılık vererek Hasan'ın ayak parmaklarıyla oynadı. "Galiba biraz şok ya-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

tattı. Fevkalade düzgün görünüşlü biriyle yemeğe oturmak ve sadece Hristiyan olduğunu değil, bir Frenk de olduğunu keşfetmek. Frenkler bebekleri yemezler, biliyorsun."

"Bunu senin Frenk mi söyledi?"

"Söylemesine gerek yoktu. Çok dikkat çekici biri, değil mi? Hiç onun gibi biriyle karşılaşmadım."

"Kaç Frenk'le karşılaştın?"

"Bir" dedi İshak. "Tek kelime Arapça bilmiyordu ve yüzündeki ifadeden bilmek istemediği anlaşılıyordu. Yemeğine iki eliyle saldırıyordu. Keçi gibi kokuyordu." Ellerini açtı. "Galiba bu adam bizim için olduğu kadar, bir Frenk için de olağandışı biri."

"Galiba sen saçmalıyorsun." Sayyida, Hasan'ı kucağında kundakladı. "Morgiana bu sabah buradaydı."

Bunu neden söylediğini bilmiyordu. İshak, Morgiana'dan hoşlanmazdı. Onun ne olduğunu bilirdi: evin varisi olarak, hakkı olarak bu sırrı öğrenmişti. Tükürdü. "Şu kadın. Ne istiyordu?"

"Arkadaşlık. Birlikte dışarı çıktık." İshak'ın kaşları havaya kalktı. Maimoun'un bunu yasakladığını biliyordu. Ama bunu gülünç buluyordu. "Sizi pazarda gördük. Galiba..." Sayyida bir süre durakladı. "Galiba senin Frenk'in görünüşü hoşuna gitti."

"Ya Allah!" İshak bembeyaz olmuştu. "Nerede şimdi?"

"Gitti. Nasıldır bilirsin."

"Bilirim." İshak yutkundu. "Görünüşü mü hoşuna gitti dedin? Kanının kokusu mu hoşuna gitmiş? Onu canlı canlı yer."

Sayyida, İshak'ın onu hırpalamasına izin vermedi. "Zevk için öldürmüyor. Bunu biliyorsun. Sanırım o âşık."

"Siz kadınların tek düşündüğü bu."

"Onu görmedin" dedi Sayyida. "Neden ona âşık olmasın ki? Sen âşıksın."

"Ben kahvaltıda insan ciğeri yemiyorum."

"O her zaman bana karşı iyi oldu."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Eh" dedi İshak. "Sen sensin."

Sayyida iltifatı için teşekkür edince İshak yüzünü astı. "Hasan dünyada herkesten çok ondan hoşlanıyor. Benden bile çok. Aşığına karşı nazik olamayacağını kim söylüyor?"

"Beni korkutan bu değil. Ya ondan bıkarsa?"

Sayyida elinde olmadan titredi. "Eğer adam senin söylediğin gibiyse başının çaresine bakabilir. Belki de Morgiana hiç ona yaklaşmaz. Utangaçtır."

"Ah, evet" diye mırıldandı İshak. "Utangaçtır, dişi bir kaplan gibi."

"Eğer bir şey söylersen sözümü bozarsın."

"Sözüm batsın." Ama İshak bundan sonra çok sessizleştl. Biraz sonra Sayyida'yı öptü, Hasan'a son kez gönülsüz bir gülümseme gönderdi ve onlardan ayrıldı.

Aidan mutluluk içindeydi. Demirhaneyi görmüştü. Batılı demircilerin hayallerinin ötesinde mükemmel olan bıçaklarını seyretmişti. Önemsiz olanları bile güzel oldukları kadar ölümcüldüler de: Maimoun'a ilham veren, fazladan altın kakmalarla alıcıların dikkatini çeken küçük taşlı kamalar. Çok güzel olsalar da havadan kan çıkartacak kadar keskin, canlı bıçaklardı bunlar.

Ama kılıçlar demircilerin gurur ve ustalıklarının kanıtıydı. Faruk'un Aidan'ın dokunmasına izin verdiği üç kılıcı vardı sadece ve üçü de ismarlamaydı: biri Bağdat'taki halife için, biri Musul hükümdarı için, biri de Şam'daki bir emir için. Hepsinin de kabzaları ve onu kullanacak olan kişiye uygun aksesuarları vardı. Her birinin üstüne büyük bir beceriyle Kuran'dan bir ayet kazınmıştı. "Onu kutsamak ve ruhunun gelişmesine yardım etmek için" dedi Faruk.

"Peki ya bir kâfir için yapılsaydı?" diye sordu Aidan.

Faruk'un gözleri sanki bu soruyu bekliyormuş gibi parladı. "O zaman kâfir, Müslüman bir ruhu olan bir bıçağa tahammül etmek zorunda kalırdı. Başka bir ruh verecek gücüm yok."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Müslüman bir ruh Müslüman kanı dökebilir mi?"

"Bu oldukça sık yapılıyor."

"Ah" dedi Aidan, emirin bıçağını elinde dengeleyerek. "Bu, buradaki erkekler gibi uzun ama sıska bir adama uyar, değil mi? Benim gibi. Ve kınının kakmasında bir parça altın olması hoşuna gitse de zenginliğe fazla düşkün olmayan birine."

"Evet." Faruk onu baştan aşağıya süzdü. "Senin için daha uzun bir bıçak uygun olurdu. Zırhına ve dövüşme tarzına yakışan daha ağır ama dengesi tüy gibi hafif bir bıçak. Bence kakması gümüş ve eğer iyi bir Müslüman bıçağına saygısızlık etmek istiyorsan topuzunda içine bir haç resmi oyabileceğin bir yakut olur. Bıçağın ağzında da alev resimleri; bir ateş ruhu."

Aidan'ın ensesi karıncalandı. Bu güçtü, kendisini doğru betimleyen bu yumuşak, ölçülü ses. "Böyle bir bıçak yapmak için ne istersin, usta demirci?"

"Bunu yapacağımı söyledim mi?"

"Yapabilirsin."

"Müslüman bir ruhu olan bir kılıç mı istiyorsun?"

"Eğer kılıç kabzasını Hristiyan bir elin tutmasına dayanabilirse."

"Bu el bir kılıç ustasına mı ait?"

"Denemek ister misin?"

Faruk başını salladı. Aidan onun bu oyundan aldığı zevki görebiliyordu. Kendisi de şarap içmiş gibi keyiflendi.

Avluda bir adam uzunluğunda -Aidan'a göre kısa bir adam- dalları budanmış bir ağaç gövdesi vardı. Faruk'un ona verdiği kılıç alıştırma yapmak içindi, körelmişti, kalın bir sopa kadar ağırdı ama ellerinin içinde tuhaf bir şekilde canlıydı. Demirin keskin kokusundan burnu seğirdi.

Onun türünün soğuk demire tahammül edemediği masalı doğru değildi ama başka hiçbir metalin, hatta çeliğin bile farkında olmadığı kadar farkındaydı onun: karanlık ve güçlüy-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dü, ateşi derinlere gömülüydü ama buna rağmen daha hararetli yanıyordu.

Kılıcı kaldırarak dengesini kontrol etti. Somurtkan bir hayvandı bu. Onunla yavaşça Rhiyana'daki kılıç ustasının egzersiz hareketlerini yapmaya başladı; doğru yapıldığı zaman bir dans gibiydi bu. Aidan doğru yapıyordu. Ritmi daha hızlandırınca gerçekten bir dans haline geldi, yalnız sahnenin tamamlanması için bir gaydaya ihtiyaç vardı. Kılıç dengesini bulmuştu. Hiçbir zaman neşe nedir bilmeyecekti ama istekliliği öğrenebilirdi. Kılıç, bunun et ve kemik olmadığına hiç aldırmadan, dalları kesilmiş, hareketsiz ağacı azimle vurdu.

"Daha uzun bir kılıç" dedi Faruk sakin, soğuk sesiyle, "evet. Ama düşündüğüm kadar ağır değil. Kestiği kadar saplanabilen bir kılıç mı istersin?"

"Geniş ağızlı bir Frenk kılıcının karşısında durabilir mi?"

"Durur ve tam yerine saplanır."

Aidan demir kılıcın kabzasının üstüne eğildi. "Ustanın kararını kabul ediyorum." Bir an durdu. "Bana bir kılıç yapacak mısın?"

"Sana bir kılıç yapacağım" dedi Faruk.

Mesaj kısa ve özdü. Eğer Rhiyanalı prens hazretleri isterse, Suriye Hükümdarına bir avda eşlik edecekti.

"İfade şeklini sevdim" dedi Aidan. "*Rhiyanalı.* Arapçada "Caer Gwent Prensi" demenin bir yolu yok mu?

"Kolay değil." Joanna parmaklarını Aidan'ın saçlarının arasından geçirdi. Aidan'ın saçlarının kalınlığına, güzelliğine ve kuzguni ışıltısına doyamıyordu. "En azından habercileri senin unvanını biliyorlar. Nazik olmaya çalışıyorlar."

Aidan kadının kucağındaki başını ona çevirerek, gülümsemesine sert bir bakışla karşılık verdi. "Bunda senin parmağın var."

"İtirazın mı var?"

Kaşları çatıldı. "Hayır." Bunu inanıyor gibi söylememişti.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Mustafa kendinden geçti. Sultandan bir davet, aniden, hiç rüşvet göndermeden veya bir saray nazırını satın almadan. Dünya nereye gidiyor?"

"Kadınların yönetimine." Parmağını alnından sert çenesine kadar yanağında dolaştırdı. "Tek yaptığım Leydi İsmet ile arkadaş olmaktı."

"Ve ona benden bahsetmek."

"Gerek kalmadı. Bütün kadınlar seni biliyor. Eğer sen bir kadın biz de erkek olsaydık, dillere destan bir güzel olurdun."

Lambanın ışığı altında kızaran yüzü bir sancak gibi göz alıyordu. Joanna parmağını gezdirmeye devam etti. Aidan onu yakaladı. "Neden sizi yönetiyormuşuz gibi davranmamıza izin veriyorsunuz?"

"Biz önemli meselelerle uğraşırken sizi meşgul etmek için."

Aidan istemeden güldü. "Keşke her erkeğin yapacağı gibi seninle dalga geçebilseydim. Bu bir lanet, biliyorsun: gerçeği algılamak."

"Zavallı sevgilim." Aidan'ın kollarının arasına kaydı. Bu hareketinde hiç ısrar yoktu, oysa isteseydi Aidan hazırdı. Joanna istemedi. Adamın sıcaklığı yeterdi. "Keşke ben de ava gelebilseydim" dedi özlemle.

"Bir oğlan kılığına girebilirsin."

"Kimi kandıracağım?" dedi. "Hayır; İslam adetlerini altüst etmenin zamanı değil şimdi. Peçemi takıp İsmet Hanım'la arkadaşlık yapmaya devam edeceğim. Biliyorsun, divan toplantılarını gizlice dinliyor. Bunun için yapılmış odalar var ve aradaki kafeslerin üstü perdelerle örtülü."

"Sultan da bunu biliyor mu?"

"Tabii ki. Karısından öğüt istiyor. O Suriyeli ve çocukluğundan beri sarayda yaşamış. Bu krallığın nasıl yönetildiğine dair bilmediği pek az şey var."

Aidan yavaşça başını salladı. "Mantıklı. Ama garip. O kadar garip ki..."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Joanna'nın neden kendisine güldüğünü anlaması biraz zaman aldı.

Aidan Şam'ın batı kapısındaki toplantıya katıldığı zaman kendi kendine ısrarla bunun garip olduğunu söylüyordu. Kendisinin bir insan bile olmaması önemli değildi. Yarı Frenk'ti ve tamamen yabancıydı; Outremer'de şövalyelerin giydiği avcı kıyafetlerini giymişti. Sultanın davetini getirmiş olan şahin, bu karmaşada sakin bir şekilde, başında başlıkla sultanın eline tünemişti. Şahin eğitmeni, Tanrı'ya ve sultana şükürler olsun, rahat bir adamdı: bir yabancının tuhaflığını hoş gördü ve gereksiz müdahalede bulunarak ne kuşa ne de prense rahatsızlık vermedi.

"Sör Frenk!"

İshak'ın sesini tanımak kolaydı. Kısa bir itiş kakıştan sonra, sesin sahibi çöl midillisini Aidan'ın uzun, boz atının yanında durdurdu. Prense gülümsedi.

Aidan da kendini gülümsemekten alamadı. Faruk kendisine bir kılıç yapmaya söz verdiğinden beri Faruk'un oğlu işinin izin verdiği ölçüde Aidan'ın yanında vakit geçirmeyi beceriyordu. Eğer işinin izin verdiğinden çok değilse diye düşündü Aidan, gülümsemesi yerini çatık kaşlara bırakırken. "Senin efendine hizmet ediyor olman gerekmiyor mu?"

"Gerekiyor" dedi İshak. "Seninle ilgilenmem için gönderdi beni. Atla refakatsiz dolaşman uygun değil."

Aidan'ın boğazı düğümlendi. Boz at geri geri gitti; şahin ayağındaki kösteği ve başlığıyla mücadele ederek çılgınca çırpındı. Aidan her ikisini de sakinleştirmeye çalıştı. Uzun zamandır neredeyse unutmuştu; sonra bir anda yüreğine saplanmıştı. Gereint; Thibaut. Kendisinin zalim aptallığı.

Oğlan telaşlanmaya başlıyordu. Aidan gülümseyemese de rahatlamaya çalıştı. "Senin bununla bir alakan olduğunu sanmıyorum" dedi, övgüye değer bir sakinlikle.

"Şey" dedi İshak, "Ali'nin gelmesi gerekiyordu. Ona rüş-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

vet verdim." Durdu. "Bana bir prens olduğunu hiç söylemedin."

"Hiç sormadın ki."

"Galiba daha saygılı olmalıyım."

"Neden?"

"Baban bir kraldı. Benim babam..."

"Senin baban demirciler kralı."

"Ben görgü kurallarını biliyorum" dedi İshak dikkatle. "Eğer daha önce bilseydim..."

"İyi ki bilmiyordun." Aslan tekrar gülümseyebildi. İshak'ın omzuna hafifçe vurunca oğlan şaşırarak sırıttı. "Şimdi eşit miyiz?"

Oğlanın düşüncelerinin yüzünde nasıl oynadığını seyretmek ilginçti. Zanaatkârın oğlu ve kralın oğlu. Gerçek mümin ve kâfir Frenk. "Eşitiz" diye kabul etti İshak, daha fazla düşünmeden.

Toplulukta onlardan başkaları da vardı: Aslında dikkate değer bir kalabalık vardı. Kimse onun varlığından veya iyice göze çarpan Frenkliğinden dolayı gereksiz yere öfkelenmiş gibi görünmüyordu. O bir konuktu; onun ne olduğunu veya ne olacağını o an için düşünmemeyi seçiyorlardı.

Sarazenler düzgün sıra halinde ata binmeyi bilmiyorlardı. İstedikleri gibi birbirlerine karışan ve emirlerin çevresinde toplanan öncelikli gruplar vardı. Kalabalığın içinde bir dalgalanma sultanın geldiğini gösterdi. Sultanın yanında ava katılanların yanındakinden daha az refakatçi vardı: birkaç akraba, avcıları ve şahin eğitmenleri, güneş rengi ceketleri içinde bir avuç muhafız. Sultan üstünde mevkisini gösteren hiçbir işaret olmayan siyahlara bürünmüştü; tek ayrım gemdeki altın kakma ve bu gemi takan, Arap soyundan kraliçelerin kraliçesi atıydı.

Gelişi tezahüratla karşılandı; gülümsemesi ve elinin işareti üstüne hepsi gürültüyle kapıdan geçerek yola koyuldu.

Şam'ın yaşam damarı, dağlardan aşağı akan ve pek çok

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

kola ayrılarak şehrin kuyularını ve sarnıçlarını besleyen soğuk Barada nehriydi. Av bölgesi nehir boyunca uzanıyor, meyvelerle dolu bahçelerden ve prenslerin sayfiye evlerinden geçiyor, gül kokularıyla dolu bahçelerin etrafından dolanıyordu. Doğan güneşin karşısında dinç ve hevesli atlar dans ediyordu; binicilerden biri bir şarkı tutturdu, diğerleri de ona katıldı. Aidan bile şarkıyı kapınca onlara katıldı. Şehre katlanmasından, orada bu kadar uzun süre kalmasından ve bir kez olsun yelkenleri indirip açık gökyüzüne kaçmamasından gurur duyuyordu; ama şimdi özgür kaldığı için adeta çıldırmıştı. Atının böğürlerini topuklayıp hepsini geride bırakmamak için yapabildiği tek şey buydu.

İshak onun dağılmasına engel oluyordu. Her hareketi Thlbaut'un anısını alevlendiren İshak. Bir Fedainin hançerine av olmayan, hiçbir zaman da –Tanrı'nın önünde- olmayacak olan İshak.

Böylece kendini toparlayan Aidan yanlarında gidiyor, içinden geldiği zaman şarkı söylüyor, kendisiyle konuşan herkese prenslere yaraşır bir nezaket gösteriyordu. Emirlerin çoğunu tanıyordu. Sultanın memleketinden bir Kürt; ondan uzak duran bir Türk; birkaç Suriyeli. İçlerinden ikisinin prens olmasına az kalmıştı: Joanna'nın tasvirine göre, kız kardeşine pek benzemeyen, ayakta dururken tıknaz, hantal bir adam olmakla birlikte at üstünde muhteşem görünen, İsmet Hanım'ın erkek kardeşi Mesud ile sultanın masa arkadaşı, neredeyse Aidan kadar uzun ve zayıf, yanında bu kadar burnu büyük birine göre şaşırtıcı derecede saygı gösterdiği çok yaşlı bir adamla birlikte ata binen Shaizar'lı Murhaf. Yaşlı adam, hayatını eyer üstünde geçirmiş birinin havasıyla at üstünde gayet iyi ve rahattı; sırtı dikti, eli kısrağının dizgini üstünde sabit duruyordu. Ona saygıyla davranan sadece Murhaf değildi; sultan bile geride kaldığı bir seferinde onu *şeyh* ve *baba* diyerek selamladı; yaşlı adam bunların ikisini de hakkı kabul ediyor gibi görünüyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Burada batıda olduğundan epey farklı avlanıyorlardı: şahin ve av köpeği vardı, doğru, ama aynı zamanda kedilerle de, çelikten sinirleri olan atların sırtında ava getirilen ince, benekli çitalarla da avlanıyorlardı. Davulcular avları –kuşları, tavşanları ve daha ufak hayvanları, çalılıkların arasından kanatlı hayvanlar gibi bir anda fırlayıp çıkan bir ceylan sürüsünü- ürkütüp harekete geçirmek için avcıların önünden gidiyorlardı. Aidan çitaları izlediği için, başta kendi doğanını uçurmayı hatırlayamadı. Neredeyse uyuklayan bu narin yaratıkların ayaklıkları çıkarıldığı zaman en hızlı ve en ölümcül avcı haline dönüştüler. Her neyi yakalamaları için serbest bırakıldılarsa onun işini bitiriyorlardı. Bazen yardımcıları oluyordu: nefes alan her şeyin üstüne atlayan ulu şahin. Ulu şahin ava çalılıkların içinde de saldırıyordu, av koşarak açıklığa çıkıyor, çita da işini bitiriyordu. Veya çita açık alanda avın üstüne fırlıyor ve av kaçıyordu, ulu şahin de onu sazlıklara kadar izliyordu. Sonra şahin yemine, çita da eyerine geri dönüyordu; şahin kan kırmızısı bir sabırla tekrar serbest bırakılmayı bekliyor, çita da görünüşe göre doğal hali olan uykuya geri dönüyordu.

Aidan'ın başlığı çıkartılmış olan doğanı çığlık atıp eldivenine vurdu. *Avlan*! dedi öfkeyle. *Avlan*!

Aidan gülerek kuşu havaya fırlattı.

Şans ve avın gidişatı topluluğu ikiye böldü. Bazıları nehre ve kuşlaklara doğru yöneldi, bazıları da dağlara doğru yola koyuldu. Aidan kendini Murhaf ile babası olması gereken yaşlı adam, İshak, refakatçileri, şahin eğitmenleri ve birkaç av köpeğiyle birlikte buldu. Davulcuların hepsi aşağıda nehirdeydi, çitalar da öyle. Onlar olmayınca etraf daha sessizdi. Av köpekleri onları nehirden uzağa, onu besleyen bir çayın yukarısına yöneltti: taş bir yatağın içindeki incecik bir akıntıydı bu ama etrafındaki çalılıklar kuşlarla doluydu.

Aidan'ın çantası hemen doldu. Doğanı yorulmamıştı bile; öldürdüğü son avla heyecanı yatışan ama tatmin olmayan

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

kuş avlanmadan, sadece tembelce uçarak havada daireler çiziyordu. Aidan'ın farkındaydı ama bir insanın farkında olacağı gibi değil: rüzgâr ve güneş gibi bir güç olarak farkındaydı onun.

İnsanlann konuşması belirsiz ve tuhaf geliyordu. Duran, dinlenen, su paylaşan, meyve bahçesinden elma yiyen, bir ağız dolusu ekmek çiğneyen insanlann sesleri.

Aidan otlayan atını izleyerek onlardan biraz uzaklaştı. Akarsudan biraz içerek susuzluğunu giderdi. Doğanın açlığı da körelmişti. Kuş gözlerini gökyüzü ve güneşle, zihnini havanın özgürlüğüyle doldurmuştu.

Doğan yorucuydu. Hiçbir zaman yumuşak olmayan mizacı kararsızlaşmıştı. Dünyanın enginliğini ve kendi esaretinin darlığını düşünüyor ve onu uçuranın iradesi dışında onu hiçbir bağın bağlamadığını hatırlıyordu.

Altındaki bitki örtüsünden korku yayarak bir kumru fırladı. Doğan kuşun üstünde alçaldı, onun dehşetini kötü bir zevkle içti, son anda yana döndü. Aptal kuş ok gibi ağacına doğru atıldı ve bütün sürüyü ürküterek havalandırdı. Doğan acele etmeden seçti, nişan aldı ve öldürmek üzere atıldı.

Aidan hâlâ gevşekçe bağlı olan kuşun beslenmesine izin verdi. Doğan yerken sessizleşti; daha ne yaptığının farkına varmadan teslim oldu, Aidan yaklaşırken başını kaldırdı ve yumruğunun üstüne zıpladı.

Diğerleri yemiş, içmiş ve dinlenmeye çekilmişlerdi. Bunu yaşlı adamın hatırına yaptıklarını herkes biliyordu, yaşlı adam da öyle. Aidan yaşlı adamın bunu anladığını belli etmediğine dikkat etti. Bilgelikti bu. Aynı zamanda kibarlıktı da: kendisi de genç olmayan ve kötüleşen ve hâlâ iyileşmeyen bir yarayla mücadele eden Murhaf da babasından daha iyi durumda değildi.

Aidan'ı değişik şekillerde selamladılar; İshak suçluluk ve ekmek hakkında bir iki sözle karşıladı onu. Aidan umursama-

di. Ona ayırdıkları yere, İshak ile yaşlı adamın arasına oturdu. Doğanı onlara uğursuz bir gözle baktı. Kendi kuşları onlara göz kulak olan şahin eğitmenleriyle birlikte atların yanında bağlı ve başlıkları takılı olarak sessizce bekliyorlardı. Aidan doğanın sırtını bir tüyle okşayarak onu yatıştırdı. Kuş sakinleşti; gözleri kapandı. Yavaşça onu eğitmenin yanına koyduğu tüneğine doğru kaldırdı. Başlığı çıkartılan, ayağına hafifçe köstek takılan, avından, tıka basa dolu karnından ve Aidan'ın mevcudiyetinden memnun olan hayvan uyuklamaya başladı.

"Sen bir doğan eğitmenisin" dedi yaşlı adam.

Aidan başını eğdi. Yarasından ve unutkanlığından dolayı biraz sinirlenen Murhaf iki adamı birbiriyle tanıştırdı. Yaşlı adam gerçekten babasıydı: Shalzar'da Munqidh'in evinden Usamah. Usamah hiç duymadığı bir ülkenin kralının oğlunu selamlarken pek huşu duymadı ama nezaket bir parça saygı göstermesini icap ettiriyordu. Aidan'ın doğanlarla nasıl avlanılacağını biliyor olması onun için daha önemli gibiydi. "Öyleyse senin ülkende bu sanatı biliyorlar."

Sesinin tonundan yaşlı adam için ülkesinin ay kadar uzak olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu. Aidan gülümsemesini bastırdı. "Biraz bildiğimizi iddia ederiz."

"Kartal uçurur musun?"

Bu bir sınamaydı. Aidan'ın gülümsemesi bağlarından kurtuldu. "Bir kez. Gençken ve deliyken. Atmaca veya akdoğan uçurmayı tercih ederim. Av daha iyi geçer ve elin üstünde daha az ağırlık olur."

"Ben aslan avlardım" dedi Usamah.

Diğerleri birbirleriyle bakıştılar. Yaşlı adamın kafası arada karışıyordu herhalde. Durumu kavrayan Aidan, "Bir defasında çıplak elle bir yaban domuzuna karşı koydum" dedi.

"Ne kadar sürede iyileştin?"

"Bütün bir kış. Yaban domuzu yaşlanana kadar yaşadı."

Usamah güldü. Yaşlılıktan sesi incelmişti ama hâlâ gür ve pesti. "Tabii oğullarının sürüsünden öç almışsındır."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Denedim" dedi Aidan. "Bazen başarılı da oldum."

"Ah" dedi Usamah, "gençken hepimiz delidoluyuzdur. Bir defasında, yuvasını evimize yapmayı seçen bir yılanın peşine düşmüştüm. İç avluda, dikkatini çekerim, sundurmanın oymalarının arasına yapmıştı yuvasını: altından geçen biri için pek de hoş değildi bu durum. Başı kemerin üstünden sarkarak uyuyordu, oymalara benziyordu. Artık canıma tak ettiği zaman gidip bir merdiven aldım ve yuvanın altına koydum. Yılan yaptığım her hareketi izliyordu, çünkü yılanların hep yaptığı gibi uyusa bile gözleri daima açıktı. Sonra, babam beni izler ve bir aptal olduğum için beni azarlayıp hayvanı ürkütmemek için elinden geleni yaparken, ben küçük bir hançerle hayvanın başına yaklaştım. Yukarıda kılıç için yer yoktu ve okçuluğumu denemek aklıma gelmemişti. Hayvanın yüzü benimkinden bir dirsek uzaktaydı ve hayal edebileceğin kadar çirkindi. Boğazını kestim. Bedeni çırpındı ve koluma sarıldı. Ve merdivenin üstünde sallanmaya başladık, ben hayatım için kesiyordum, o hayatı için dolanıyordu ve tam düşüp boynumu kıracağımdan emin olduğum zaman düşen yılan oldu, ben değil. Merdiven onunla birlikte aşağı düşse ve beni bir oymaya tutunmuş halde bıraksa, sonra da taş yerinden çıksa veya parmaklarım kayıp düşsem, hak etmiştim yani. Ama Allah merhametliydi" dedi Usamah. "Babam onun önünde boynumu kırma riskini göze aldığım için bir güzel haşladı beni."

"Bunu o görmeden yapmanı mı tercih ederdi?" diye sordu Aidan.

Usamah'ın gözleri ışıldadı. "Sanırım bunu başta düşünmediği için pişman oldu. Ben çılgın bir gençtim ama eğer bunun için bir nedeni olursa babam benden daha çılgın oluyordu."

"Benim babam kral olmak zorunda olduğu için, ben onu tanımadan önce kendini bu konuda eğitmişti. Ama taç giymeden önce nasıl biri olduğunu hatırlayan pek çok kişi vardı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Öğretmenlerimi deliye çevirdiğim zaman, "Lathan daha beterdi" diyerek kendilerini teselli ediyorlardı. Bunu ben duymadan söylemeyi öğrenene dek. Babam bile olsa, yaramazlık konusunda bir rakibe asla dayanamazdım."

"Sert olmalı ve büyüklere saygı duymak gerektiğini söylemeliyim" dedi yaşlı adam.

"Söylemelisiniz, efendim" dedi Aidan, "o zaman ben de ayıpladığınızı düşünürüm."

"İyi konuşuyorsun" dedi Usamah.

"Bir Frenk'e göre" dedi Aidan.

"Bir Frenk'e göre ve pek çok Müslüman'a göre. Senin halkın arasında arkadaşlarım vardı. Senin halkının en iyisi her insan kadar iyi. En kötüsü de bizden daha kötü değil ve bazen bizim kadar bile hatalı değil. Efendilerime dair bir iş yapmak için Kudüs'e gittiğim zaman Kubbetüs Sahra'nın gölgesindeki küçük Baba Camii'nde ibadetimi yerine getirmeme izin verildi. Batıdan yeni gelmiş olan bir Frenk güneye, Mekke'ye doğru ibadet ettiğimi gördü ve buna katlanamadı; beni tutup kaldırdığı gibi doğuya doğru fırlattı. "*Böyle* ibadet edilir" dedi bana, düşmanca değil de sanki bana hatamı öğretmek istiyormuş gibi. İtiraz da kabul etmiyordu ta ki Tapınak'taki arkadaşlarım gelip onu dışarı çıkartana kadar. Bunu özür dileyerek, son derece nazik bir şekilde yaptılar."

"Tapınak Şövalyeleri mi?" Aidan şaşırmıştı.

"Tapınak Şövalyeleri" dedi Usamah, pek eğlenerek.

Aidan başını iki yana salladı. "Benim ülkemde kimse böyle bir şeye inanmaz. Orada bu iş çok basittir. Hiçbir çarenin veya nezaketin işlemeyeceği saf düşmanlık vardır."

"Burada da genellikle öyle. Bunu öğrenme fırsatım oldu. Nihayetinde insan insandır, inancı ne olursa olsun."

"Yaptığınız savaşlardan pişmanlık mı duyuyorsunuz yani?"

Usamah'ın gözleri yaşlılıkla gölgelendi ama onların ardındaki ateş bir oğlanınki kadar hararetliydi. "Duymuyorum. Sa-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

vaş bir erkek için büyük bir sınamadır. O olmadan sadece bir kadındır o veya bir kadının oyuncağıdır. Ya sen, kralın oğlu? Sen bir barış çocuğu musun?"

Aidan güldü, ağız dolusu ve özgürce. Nefes almak ve konuşmak için durması gerekti. "Özür dilerim, efendim. Sadece... halkım bana çok iyi bir isim verildiğini söyler. Ben kuru ağaçtaki ateşim, savaş şahiniyim. Ülkemde savaş olmadığı için, savaş aramak için buraya geldim."

"Buldun mu?"

Aidan büyü bozulmasın ve vahşi yeşil ışık açığa çıkmasın diye göz kapaklarını gözlerinin üstüne indirdi. "Buldum."

"Talihin açık olsun" dedi Usamah.

Konuşurlarken, Aidan derenin taşlarına basan toynakların, gemlerin şıngırtısının ve at başlıklarındaki çanların, acele etmeden ilerleyen küçük bir topluluğun yaklaştığının farkındaydı. Üstlerinde altın rengi ceket olan iki adam yan yana ve onların arkasında tek başına bir şahin eğitmeniyle birlikte siyahlara bürünmüş bir adam ortaya çıkınca şaşırmış görünmedi. Av köpekleri zıplayarak uludular; avcı kırbaçla onları sakinleştirdi.

Sultan eyerinden rahatça yere atlayarak Usamah'ın sakin selamına ve Murhaf'ın başını eğmesine karşılık verdi. İshak dikkatle ve huşu içinde gözlerini dört açmıştı. Aidan kımıldamadan oturdu ve Sarazenlerin bu efendisinin bir Frenk prensini nasıl selamlayacağını seçmesine izin verdi. Bunun kasten yapılmış olduğunu açıkça görebiliyordu. Bu insanların kurnazlığı gibiydi bu.

Selahattin onun egzotik boyuna dikkatle bakarak, bir çocuğunki gibi berrak gözlerle onu selamladı; büyülenmiş ve bu büyülenmeden keyif almıştı.

"Bir zamanlar batıda bir kral varmış" dedi Aidan, "bir mucize görene dek şenliklerde yemek yemezmiş. Lordum bugün yemek yedi mi?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Sultan güldü. "Sanırım şimdi yiyebilirim. Av nasıl gidiyor?"

"İyi, lordum, refakatçilerim de çok iyi."

"Onların arkadaşlığından zevk alabileceğinizi düşündüm." Selahattin, sandalyenin faydasız bir rahatsızlık olduğunu düşünen bütün doğulular gibi kolayca Aidan'ın yanına oturdu. Aidan'ın beklediğinden daha ufak tefek ve zırhın içinde bile daha inceydi. Güneş, savaş ve yeni bir yara yüzünü yaşlandırmış olsa da ondan daha genç görünüyordu. Dikkati çeken tavrıydı. Hiç kendini beğenmiş değildi; buna ihtiyaç duymuyor gibiydi.

Aidan küçük bir şaşkınlık geçirerek onun gerçekten çok nadir bulunan biri olduğunu anladı: büyünün dokunamadığı bir insan. Aidan'ı olduğu gibi görüyordu. Gözler olmasaydı Aidan'ın ona göstermeyeceği bütün o tuhaflığı. Ve ondan da fazlasını. O beyaz pürüzsüz yüzde gençlik görmüyordu o. Hiç yaş görmüyordu.

Kendisine toy bir oğlan gözüyle bakılmaması çok tuhaftı; en baştan itibaren yaşı nedeniyle saygı duyulması. Aidan bir an boşluğa düştü; hatta hafif bir içerleme hissetti. Ölümlülerin bir aptallığına düşkünlük göstermenin nesi zevkliydi?

Joanna'nın bu konuda söyleyecek bir-iki sözü olurdu. Aidan bir ağaç gövdesine yaslandı, çünkü biraz da olsa kımıldamalıydı ama ayağa kalkıp yürüyerek bir kralın yanından uzaklaşmak nezaketsizlik olurdu. İshak'ın bile daha doğal bir sessizliği vardı; sultanın varlığı onu olduğu yerde dondurmuştu.

Selahattin en yakındaki muhafızına işaret etti. Adam genç, bir Müslüman sarığı altında pek şaşırtıcı görünen mavi gözler ve kırmızı-beyaz bir ten- bir matara ile bir çift gümüş kupa getirdi ve kupaları doldurdu. Sultan kupalardan birini adeta merasim havasında aldı ve Aidan'a uzattı. "İçin" dedi.

Bu nezaketten fazlasıydı. Bir Müslüman, saflığı bozulmasın diye, inanmayan biriyle yiyeceklerini paylaşmazdı. İshak Aidan'ı babasının masasına oturtmakla günah işlemişti; gençliği, düşüncesizliği ve Aidan'ın varlığının büyüsü onu zar zor

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

bağışlatmıştı. Fakat kral ve İman'ın koruyucusu olan sultan bir kılıç zanaatkânnın oğlunun yaptığını asla o kadar kolay yapamazdı.

Selahattin, Aidan limonla serinletilmiş su dolu kupasını bitirene dek bekledi, sonra kendininkini içti. Aidan'a kupayı saklamasını emretti. Besbelli daha sonra bir Müslüman'ın kullanamayacağı kadar bozulmuştu ama güzel bir kupa ve cömert bir hediyeydi.

Bu insanlann sadede gelmeleri hep çok uzun zaman alıyordu ve Selahattin doğuştan Kürt olsa da bir Şamlı olarak yetişmişti. Görünüşe göre saatler, havadan, doğanların iyi ve kötü davranışlarından, avın bitebileceğinden bahsedebilirdi; Frenk bir prensin Şam'da ne işi olduğu dışında her şeyden. Gerçekten aldırmıyor gibi görünüyordu. Krallığının sorunlarından uzakta, uyuklayarak geçen bu uzun öğle vakti onun için bir rahatlamaydı. Usamah gerçekten uyumuştu; Murhaf'ın sakalı göğsünün üstünde, bilinci yarı bir düşün içindeydi. Muhafızlar ve hizmetkârlar sessiz bir uyanıklık içine gömülmüştü. İshak bile kestiriyordu.

Sultan durdu. Aidan ne konuştuklarını unutmuştu bile. Ayaktaydı, dikkatle uyuyanların arasında dolaşıyordu, hareket etmiş olduğunun bile farkında değildi. Selahattin insanların hep yaptığı gibi, bir leoparın kafesini arşınlamasını seyreder gibi izliyordu onu. Aidan, bir leoparın yapacağı gibi sultanın bakışına karşılık verdi.

Bütün insanların içinde bu adamın görebileceğini çok geç hatırladı. Selahattin'in gözleri kendiliğinden büyüdü, zihni ters bir şey algılamış olduğunun daha pek farkında değildi. Gözlerini kısarak yakından baktı ama Aidan daha önce oturduğu yere oturmak için yarı dönerek göz kapaklarını yere indirmişti ve başını kaldırıp bakmadı. Bir zaman sonra Selahattin içini çekti, başını salladı ve gördüğünün bir ışık aldatmacası olduğuna karar verdi.

"Şehrimiz hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Çok güzel" diye yanıtladı Aidan. "Efsane bir şehir gibi: çok eski ve krallardan daha zengin. Güçlü bir sihir var bu şehirde."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" Sultan memnun olmuştu ama gözleri dikkatliydi. "Bu sihir için mi geldiniz buraya?"

Aidan bir kılıç keskinliğinde gülümsedi. Hâlâ gözlerini kaldırmıyordu. "Yol beni buraya getirdiği için geldim. Kervanım kaldığı sürece kalacağım. Şehrin güzelliği, bizi karşılamasındaki mükemmellik büyük bir keyif ve şaşkınlık verdi. Şehre hakkını vermek için daha mutlu bir zamanda gelmiş olmayı dilerdim."

"Eğer halkımdan biri sizi rahatsız edecek en ufak bir hareket yaptıysa bunu telafi edebiliriz."

"Halkınız sonsuz nezaket gösteriyor bana" dedi Aidan.

"Yine de yüreğinizi rahatlatmadık."

"Sadece bir insan bunu yapabilir, lordum, o da kanıyla."

Sultan çenesi boyunca sakalını okşayarak bir süre sustu.

Hayır; sakalını değil. Sakalının içinden geçen, uzun, mor bir çizgi halindeki yarasını okşuyordu. "Duydum ki" dedi, "bu adam benim tanıdığım biriymiş." Aidan bir şey söylemediği zaman ekledi: "İsmini söylemediğim için beni affetmelisiniz. Onun verdiği dehşet kolay unutulmuyor."

"Yine de onun kalesini kuşattınız" dedi Aidan.

Sultanın dudaklarına gergin, küçük bir gülümseme yayıldı. "Panik nasıldır bilirsiniz. Bazılarının kaçmasına neden olur. Bazılarını tam korktukları şeyin üstüne sürer."

"Ve birincilere korkak denilir, geri kalanlar da yiğit kabul edilir."

"Ya da deli." Sultanın güneşten yanmış cildi biraz sarardı. Parlak zırhına dokundu. "Bu beni asla bırakmadı, Ramazan'dan Ramazan'a yıkandığım zaman bile. Çünkü ben Şii bir kale olan Halep'e karşı silahlanmıştım ve onlar Şii'dir, şu dağdakiler. Ve efendileri benim zıpçıktı varlığımı ortadan kaldırmaları için onlara iyi bir ödeme yaptı. Önce, konak yerin-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

de hep beraber yemek yerken hizmet edenler aniden bana saldırdılar; beni öldüreceklerdi ama emirlerimden biri onları tanıyordu ve bağırarak uyardı. Bunun için öldü. On üç kişi öldü ama ben yaşadım, dehşet içinde yaşadım. Her gölgenin katilim olduğunu düşünüyordum; etrafımdaki herkes Alamut'taki Dağların Şeyhi'ne bağlılık yemini etmiş olmalıydı. Uyurken veya uyanıkken hep tetikteydim. Kimseye güvenmiyordum. Neredeyse sırf korkudan ölüyordum.

"Bir buçuk yıl kadar böyle yaşadım. Zamanla biraz daha rahatladım ta ki huzurun tadını tekrar hatırlayana kadar ve o tekrar vurdu." Parmakları yaranın üstünde titredi. "Kölelerinden biri bana bunu verdi. Bir diğeri zırhımı deldi ama hiç kan akıtmadı. Dördü de öldü ama benim adamlarımdan biri de öldü ve ben delirdim, öyle söylüyorlar. Çadırımın etrafına bir duvar ördürdüm. Ne tanımadığım kimsenin yanıma gelmesine katlanabiliyordum, ne de gençliğimden beri tanıdıklarımın dışında biriyle konuşmaya. Sonra artık buna dayanamadığım zaman, ya harekete geçmem ya da teslim olmam gerektiği an gelince Masyaf'ı kuşattım."

Aidan kulaklarını dört açarak öne eğildi. Sultan yumruklarını dizlerinin üstünde sıkmış halde oturuyordu, alnında bir ter pırıltısı vardı, gözleri hatırladıklarıyla büyümüştü. "Kuşattım. Adamlarım gölgeden bile korkuyordu ama beni izlediler. Belki beni seviyorlardı. Belki de düşmanımdan korktuklarından bir parça fazla korkuyorlardı benden.

Ama karargâhımı kurup o uzun bekleme ve sınama oyununa başladığım zaman bir adam geldi yanıma. Yanıma gelmek için izin istediği çadırımın dışındakiler hariç bütün muhafızlarımı ve nöbetçilerimi geçmişti. Ona izin verdiler. Tek kişiydi, yalnızdı, genç değildi ve silah taşımadığından emin oldular. Ve ben komutanlarımın, hizmetkârlarımın ve en güvendiğim kölelerimin yanındaydım.

Önümüze geldi ve küstahlık bile olmayan bir sakinlikle bize kendini yok etmeye gelmiş olduğumuz düşmanın ta ken-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

disi olarak tanıttı. Muhafızlarım hemen etrafını sardılar ama ben onun ensesine yapışmalarını emretmedim. Bana gülümsedi ve 'Birbirimize söyleyecek bir şeylerimiz var galiba. Benimle yalnız konuşmak ister misin?' dedi.

'Bana söyleyebileceğin her şeyi komutanlarım duyabilir' dedim ona.

Gülümsemesi hiç değişmedi. 'Belki korkuyorsun?'

Eğer küçümseyerek gülümseseydi ona meydan okuyabilirdim. Ama nazikti; müşfikti. Beni delirtiyordu. Emirlerimi duyarı gönderdim, bu onları memnun etse de zorla kabul ettiler. Ama hizmetkârlarımı yanımda tuttum.

'Yalnız' dedi Dağların Şeyhi, kibar ve karşı konulmaz bir tavırla.

İki memluklu dışında diğer hizmetkârlarımı gönderdim. 'Bunlar benim sağ ve sol elim gibidir' dedim. 'Çocukluklarından beri benim yanımdadırlar. Benim bir parçamdırlar; beni bırakmazlar.'

Düşmanım başını eğdi. Öfkelenmeden, alay etmeden, hep olduğu gibi kibarca onlara hitap etti. 'İsa, Buri. Eğer o sözü söylersem onu öldürür müsünüz?'

Hançerleri ellerindeydi, biri boğazıma, biri kalbime dayanmıştı ve yüzlerinde hiç ifade yoktu. Onundular. Ellerim artık benim değildi; ihanete uğramıştım.

'Bırakın' diye emretti düşmanım kibarca. Ve ona itaat ettiler ama o onları umursamadı. 'Gücün büyük, ey sultan ve daha da büyüyecek. Buna bir son vermeye çalışmakla hata yaptığımı kabul ediyorum. Sünni sapkınlığın sancağını İslam'ın Evi'nin üstünde dalgalandıracak olan sana hizmet etmeyeceğim ama sen bizim dünyamızı birleştirirken, Kutsal Savaş'ı nasıl sürdürmen gerektiği yazılıyorsa öyle sürdürürken aramızda ateşkes olsun. Eğer topraklarımdan çekileceğine ve ordunun yakıp yağmaladıklarını karşılayacağına söz verirsen, sadık adamlarımı bir daha üstüne göndermeyeceğim.'

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Bir aptal gibi ağzım açık bakakaldım. Aklıma sadece tek bir kelime geldi. 'Neden?'

'Ben Allah'ın yazdıklarını okurum. Senin bizim ülkemizde ne yapacağını biliyorum. Bunun için, yerini alabilecek herhangi birinden daha uygunsun.'

Dobra sözlerdi ama bu sözlerdeki gerçeği hissettim ya da onun görmek istediği gerçeği. Hemen teslim olmadım ama sonunda teklifini kabul ettim. O gitti, memluklarımı da yanında götürdü. Sabahleyin karargâhı topladım. O zamandan beri onu kendi haline bıraktım ve o da bana karşı bir hareket bulunmadı. Sözünü tutacağına inanmaya başlıyorum."

"Sinan sözünün adamıdır" dedi Aidan. "Benim gibi. İki cinayetin bedelini ödetmeye yemin ettim ben; kendi kanıyla ödeyecek."

Selahattin usulca başını iki yana salladı. "Siz de benim kadar delisiniz."

"Kız kardeşimin oğlunu öldürdü o. Tek suçu Sinan'ın arzuladığı bir kadından doğmak olan bir çocuğu öldürdü. Şimdi de, kadınlarla erkeklerin birbirlerinden bu denli ayrı yaşadığı bir yerde koruyabildiğim ölçüde koruduğum kızını tehdit ediyor."

"Sizi tehdit etti mi?"

"Niye etsin ki? Kavgası tek bir kadınla ve onun soyuyla. Fakat o soydan biri, benim halkım arasında kutsal sayılan derecede bir akrabamdı; diğeri ise kendini bana adamıştı. O yüzden o benim düşmanımdır."

"Sanırım siz kızdırılmaması gereken zorlu bir adamsınız." Bunu söylerken gülümsememişti. "Sizin şu leydi ailesinin hatırına teslim olmayı düşünmedi mi?"

"Evi'nin hatırına reddediyor. İbrahim'in Evi'nin başında Sinan olsun ister miydiniz?"

Selahattin titredi. "Allah hepimize merhamet etsin! Sinan'ın Mısır ve Suriye'nin hâkiminden elini çekmiş olmasına şaşmamak gerek. Daha büyük bir ava göz koymuş."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Bir Frenk asla bunu yapmazdı" dedi Aidan, "bir ticaret imparatorluğu için bir krallıktan vazgeçmezdi."

"Suikast de pek Frenk silahı sayılmaz. Siz krallarınızı öldürdüğünüz zaman bunu açıkça, yapabilirseniz savaşta yapmayı tercih edersiniz. Bazen size imreniyordum."

"İmrenmeyin" dedi Aidan. "Bir Frenk kalesinde yaşamadınız."

"Oraları... duydum" dedi Selahattin. Yüzünü buruşturdu. "Hiç mi banyo yok?"

"Hiç yok. Ve sadece bir kadın eş alınır. Şarap bile genellikle berbattır" dedi Aidan. "Ve iklime gelince..."

"Ah" dedi sultan, "bitmeyen bir soğuk. Ve hep ıslak. Ama yemyeşil. Bu diyarda zümrüt kadar nadir olan yeşilliği özlüyor musunuz?"

"Burada değil" dedi Aidan, yaprakların ve su dalgacıklarının fısıltıları arasında; ama güneş yumruk gibi iniyordu. Tekrar ayağa kalktı, güneşi gökyüzünden koparıp alacakmış gibi geldi. Sultana döndü. "Bana ne söylediğinizi anlıyorum. Düşmanım karşısında bana yardım etmenizi hiç istemedim ya da beklemedim. Bunu Kudüs'teki kralımdan da istemedim. O beni ne yapmam gerekiyorsa yapmam için özgür bıraktı. Aynısını yapmak efendimizi de memnun eder mi?"

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Selahattin, güneşe karşı durduğu için gözlerini kırpıştırarak.

"Ne yapmam gerekiyorsa. Size ya da krallığınıza hiç zarar gelmeyecek, eğer buna mecbur kalmazsam."

"İzin verin yüzünüzü göreyim" dedi Selahattin.

Aidan yavaş hareket ediyordu. Nihayet bir dizinin üstüne çökerek onunla göz göze geldi. Sultan nefesini tuttu. "Siz..."

Aidan müthiş bir kibarlıkla gülümsedi. "Babam dünyanın batısında bir kraldı. Annem deniz ve taşın kızıydı –kızıdır. Erkek kardeşim denizdir. Ben, çelikle sürtündüğü zaman ateş yakan çakmaktaşıyım. Benden korkuyor musunuz?"

Gururu incinen sultan kaskatı kesildi. "Hiç korkmamak için

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ya çocuk ya aptal olmak gerekir. Siz – ben bunu beklemiyordum. Siz nesiniz?"

Aidan aniden kendini çok yorgun hissetti. "Yarı insanım" dedi. "Tam bir aptalım. Ama yeminimi yerine getirmeye azimliyim. Nasıl olursa olsun. Nasıl yapmam gerekiyorsa."

Şimdi ayağa kalkan sultandı. Aidan içinde ne gurur ne de cüretkârlık olmayan gözlerini kaldırarak ona baktı. Maskesini indirdiğine bile aldırmıyordu. "Bunu iyice düşünmeliyim" dedi Selahattin. "Ve sizi de." Elini uzattı. Aidan geri çekilmedi, hatta sıkıca tuttuğu zaman bıraktığında bile. "Sizi çağırtacağım" dedi sultan.

XVI

Kralları tanıyan Aidan, kısa sürede veya acilen çağrılmayı bekleyerek kendini yormadı. Pekâlâ Selahattin sözünü unutmuş veya unutmayı seçmiş de olabilirdi. Eğer kervan daha önce giderse onunla birlikte gitmeye niyetliydi.

Kervanın yola koyulması yakındı. En fazla üç gün diyordu Mustafa. Gerçekten üzüntülü görünüyordu.

Aidan ne hissettiğini bilmiyordu. Nihayet bu açmazdan kurtulup ilerleyeceği için bir rahatlama. Bu kadar güzel bir şehri ve arkadaşları olan insanları terk ettiği için üzüntü. Ve kesinlikle korku, azimle mayalanan bir korku. Sinan Selahattin'in şehrinde Joanna'ya karşı harekete geçmemişti. Yolda durum farklı olacaktı. Ve Sinan'ın şehrin büyük kısmına sahip olduğu Halep'te.

Aidan beklerken İshak gururla ve hevesle haberi getirdi. "Kılıcın hazır."

Bu kadar çabuk; bu kadar mucizevî. İshak onu yakaladığında Aidan kapıya giden yolun yarısını almıştı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Bu defa ona Faruk'un masasının konukseverliği sunulmadı. Aldırmadı. Yiyecek ve içecek sıradan, dikkat dağıtan şeylerdi. O kılıcını almaya gelmişti.

Elleri, ayakları ve yüzü yıkama, selam verme ve selam alma, nezaket gösterme ve nezaket görme âdeti bile sabrını tüketti. Bütün bunlara dayanması bu dünyaya kabul edilmesinin bir ölçütüydü.

İshak'ın onu anlayarak eğlendiğini, Maimoun'un asık suratlı soğukluğunu, Faruk'un çok daha iyi gizlenmiş olsa da kendisininkinden hiç de aşağı kalmayan hevesini hissediyordu. Akılları fikirleri manastırın yemekhanesinde bekleyen bir ada olan ve ayinde ağızlarında bir şeyler geveleyen sefil rahiplere benziyorlardı.

En sonunda uygarlık tatmin oldu. Aidan'ın dış avludan geçmesine izin verildi; demirhanenin bir eklentisi olması dışında, daha önce pek dikkat etmediği bir odaya yöneltildi. Orada beklemesi istendi. Kendinden müthiş memnun görünen ve bir kez olsun susan İshak onunla kaldı. Aidan ona vurmak isterdi. Oğlanın boynunu kırmayacağından emin olsa bunu yapardı da.

Sessizlik uzadı. Aidan'ın sırtı gerildi. Az kalmıştı, Tanrı ve demirci kısmet ederse. Parmakları kabzayı hissetmek için kaşınıyordu.

Sonsuz gibi gelen bir zaman sonra Faruk peşinde aksi suratlı ve sessiz çömeziyle birlikte geri geldi. Usta demirci bir kumaşın içine sarılmış bir şey taşıyordu. Maimoun yere ancak kendi bedeni genişliğinde ve bir kılıç uzunluğunda, kışın bir bayırın göründüğü kadar incelikli bir motifin dokunduğu koyu renkli bir halı serdi. Faruk diz çökerek elindekini halının üstüne koydu. Sevgi dolu bir ihtimamla kumaşı tekrar katladı.

Aidan ne kımıldadı, ne dokunmak için uzandı. Kın çok güzeldi, Sarazenlerin sevdiği sonu gelmeyen oymalı motiflerle bezenmiş altın kakmalı siyah bir kındı. Kabza daha sadeydi, kullanmak için yapılmış, süssüz gümüş bir kabzaydı ama to-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

puzu Faruk'un söz verdiği gibi yakuttu; kumaş ve halının oluşturduğu yuvada parlayan kocaman bir göz.

Aidan, Faruk'a bir göz attı. Demirci başını eğdi. Aidan sessizce, acele etmeden kınındaki kılıcı aldı. Normal kılıç ağırlığındaydı, bazılarından daha hafifti, Rhiyana'da satın almış olduğundan daha uzundu. Sağ elini kının, sol elini de kabzanın üstüne koydu. Gümüş parmaklarının arasında serin ve sessizdi. Yavaşça kılıcı çekti.

Kılıç ışığı içtikçe parıldadı. Desenleri inceydi, kabzadan kılıcın ucundaki elmas parıltısına kadar akan dalga desenleri, alev desenleriydi. Aidan kılıcı çevirdikçe adeta kayboluyor, sonra tekrar netleşerek ışıldıyorlardı. Onlarla birlikte sözcükler de akıyordu.

Doğrusu Biz kara çömlekçi çamurundan insanı yarattık,
Ve ebedi ateşten önce Cinleri yarattık.

Aidan'ın parmakları kabzanın üstüne kapandı. Kılıç canlı bir şey gibi eline sıçradı. Onu tanıyordu. Onun özünün tadını alıyordu. Onundu.

Aidan ona kendi kanından hediye etti, kendisi için dans ettiği zamanki susuzluğunu gidermek için bir damla. Maimoun fark ettirmeden onu denemek için iki şey getirmişti: bir kütük ve ipek bir yastık. Aidan kütüğe dudak kıvırdı. Son derece nazik bir vuruşla yastığı ikiye ayırdı. İçindeki kuştüyleri hemen hiç dağılmadı. Bir tüy uçtu, kılıçla karşılaştı, bölündü.

Aidan o kılıcı ustalıkla savurduğu zaman hava ağlayacaktı. Bir adam ona karşı durabilir, ikiye ayrılabilir ve başı gövdesinden ayrılıp düşene kadar bunu bilmeyebilirdi.

Aidan isteksizce kılıcı kınına soktu. *Daha sonra*, dedi ona. *Beni bekle.*

Diğerleri onu çok iyi anlayarak sessizlik içinde izlediler. Aidan demircinin önünde iyice eğildi. "Kendini aştın" dedi.

Faruk bu basit gerçeğe kafasını salladı. "Hiç bundan iyi bir kılıç dövmedim. Bir daha bu kadar iyisini yapamayabilirim. Tanrı benimleydi; elime O rehber oldu."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Ya... bıçağa yazmak için seçtiğin ayetler?"

"Çelik seçti" dedi Faruk. "Bu onun ruhu."

Kendi gördüğü gerçeği dile getiriyordu. Aidan sustu. Bu güçtü, kendisininkinden daha kuvvetli ve daha derin bir sihirdi. Çeliğin dövülmesi; ruhunun uyanması; her ikisinin birbiriyle birleşmesi. Toprak ve ateş. Ölümlü ve ölümsüz. Taşıyıcı neyse, kılıç da oydu.

Aidan kılıcın üstüne daha da eğilerek, "Usta" dedi.

Kılıcı yan tarafına yerleştirip emri yapana hem altın hem de gökkuşağını sunan Aidan'ın bedeni ve zihni rahatladı. İçinden geçtiği şehir yepyeni görünüyordu gözüne. Azgın bir nehir gibi ilerliyordu; duyularını şehre karşı köreltebiliyor ama kör ve sağır kalmamak için tamamen kapatmıyordu. O kadar dengedeydi ki sadece insanlığın baskısına dayanmak için değil, onun bir parçası olarak hareket etmek için de kuvvet buldu.

Bir tür özgürlüktü bu. Yeşil ormanın sessizliği kadar tatlı veya yalın değildi ama yaban domuzunun beklediği, av köpeklerinin geri çekildiği ve avcının şimdi ya hâkim olacağı ya da gücünü yitireceğini bildiği avın sonu gibi keskindi.

Sokakların darlığından veya insanların itiş kakışından etkilenmeden, hafif adımlarla yürüdüğünü fark etti. Ara sıra sırf oradaki mevcudiyetinin verdiği zevk için kılıcın kabzasının serin pürüzsüz yüzeyine dokunuyordu.

Bir kere bir peçete dolusu korkunç tatlı bir şey, bir kere de bir maşrapa serin Barada suyu almak için durdu. Çiftleşen bir kediyi hatırlatan bir sesi olan bir sokak şarkıcısını duydu; nasıl başladığı bilinmeyen ve görünüşe göre merkezinde bir Türk ile bir Kürt'ün olduğu gürültülü bir tartışmanın içine düşüyordu az kalsın.

Biraz ürkerek pazarın gürültülü patırtılı loşluğundan çıktı ve güneşin hâlâ yukarıda olduğunu gördü. Büyük Cami'nin doğu kapısının karşısına çıkmıştı, tam pirinçten şahin onun on

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

iki dar kemerinin altında saatin topunu havuzuna düşürmek için eğildiği ve öğleden sonraki ikinci saatin kemeri kepengi ardında kaybolduğu zaman. Aidan, bunu daha önce görmüş olsa ve yolu tıkadığı için küfür yese de durup bakakaldı. Gece bile muhteşemdi bu: şahinler uykusuz döngülerine devam ediyorlardı ve fenerler kan kırmızısı bir çemberin içinde her saatin geçişini gösteriyorlardı. Bu zamanı gerçek, elle tutulabilir bir şey, insanın hâkim olduğu bir mesele gibi gösteriyordu. Ama insan onu sadece ölçebilirdi; onu ne durdurabilir ne de geri döndürebilirdi.

"Yıldızlarınızı okuyayım mı, efendim?"

Aidan bakışlarını indirdi. Basamağın üstünde çömelmiş, başını kaldırmış kendisine bakan, ellerinde sıkıca haritalar, kalemler ve bir hesap tahtası tutan bir adam gördü: yıldız bilimcilerin aletleri. Aidan bu adamın, Hristiyan kiliselerini istila eden ve kutsal insanlardan kalan yadigârları satanlardan biraz daha iyi olduğunu tahmin etti. Fakat Sünni öfkesinden korktukları için göze çarpmamaya çalışarak gözü pek Şii hacılara içinde Peygamber'in saçından bir tutam olan küçük kutu ile onun yanındaki şehit Hüseyin'in başının bulunduğu kutuya bir göz atma fırsatı sunan birkaç satıcı vardı içerde. Sünniler kutsal insanların yadigârlarına prim vermiyorlar, bunu –başka her şey gibi- bir tür putperestlik sayıyorlardı.

Yıldız bilimcilere de hayran değildiler. Ama bu insanları Saat Kapısı'nın merdivenlerine üşüşmekten alıkoymuyordu.

Bu adam Aidan'ın sessizliği karşısında içini çekti. "İşler kötü" dedi, "ama ben bu değersiz kemiklerin üstündeki eti korumaya ancak yetecek kadar bir karşılık istiyorum. Efendim hangi günlerin işleri için uğurlu olacağını bilmek istemez mi acaba?"

"Bana bütün söyleyebileceğin bu mu?" diye sordu Aidan.

"Geleceği kehanet edeceğimi iddia etmiyorum" dedi yıldız bilimci. "Sadece ilmim sayesinde neyin olmasının en olası olduğunu tahmin ediyorum."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan engel olamadığı bir merakla adamın yanındaki basamağa çöktü. "Dürüst bir falcı! İşlerinin kötü gitmesine şaşmamalı. Mucizeler vaat etmelisin."

Adam, haysiyeti kırılmış halde kemikli vücudunu dikleştirdi. "Ben bir şarlatan değilim, efendim. Ben yıldızların öğrencisiyim."

Ve dağınık sakalının altında genç ve içe işleyecek kadar dürüsttü. Haritalarını sıkıca göğsüne bastırarak Aidan'ın gülümseyen yüzüne dik dik baktı. "Benimle alay edebilirsiniz, sultanım ama ilmim benim ilmimdir."

"Kesinlikle" dedi Aidan. "Ben sadece şaşırdım. Gerçek bir filozof Büyük Cami'nin merdivenlerinde yıldız haritası satarak ne yapıyor?"

"Allah'ın takdiri" dedi yıldız bilimci, geri kalan bütün erdemleri kadar çarpıcı bir tevazuuyla "ve mecburiyet. Ailem fakir düştü; babam yeni öldü, Tanrı ona huzur versin; çalışmalarımı tamamlamak için param yok. Onun için, onlardan olabildiğince yararlanıyorum, getirisi ne kadar az olsa da. Hem de çok az ama hiç kazanç getirmemesinden daha iyi" dedi, "Ben dilenmeyeceğim... dilenmeyeceğim."

"İnsan onurludur" diye kabul etti Aidan. Durdu. "Senin takvimine göre ne zaman doğduğumu bilmiyorum."

"Ah" dedi yıldız bilimci, koku alan bir av köpeği gibi dikkat kesilerek. Gözlerini kıstı. "Yunanlı mısınız?"

"Frenk" dedi Aidan.

"Ah" dedi yıldız bilimci tekrar, hiç yılmadan. Haritaları aceleyle çevirdi. "Bence... evet... yeterince yakın, eğer şuraya ekler ve şuradan da çıkartırsam..." Sesi alçaldı. "Hangi gün?"

"Otuz Nisan" dedi Aidan, "gece yarısına yakın." Aidan'ın dünyaya geldiğinde ilk olarak Kelt festivali Beltane ateşlerini görmüş olmasının bir Müslüman için, haritadaki bir rakam dışında, hiçbir anlamı yoktu. "Yıl?"

Aidan doğduğu yılı söyledi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Adam bir şeyler karaladı. Durdu. Başını kaldırdı. "Beni bağışlayın, efendim ama sanırım bir on yıl veya kırk yıl yanılmış olmalısınız."

"Sanmıyorum" dedi Aidan gülümseyerek.

Yıldız bilimci gözlerini kırpıştırdı. "Efendim, siz... mümkün değil..."

"Mümkün."

Adam titredi. Aklından birçok yanıt geçtiği görülebiliyordu.

Aidan kedilere özgü bir hassasiyetle basamağın üstüne, yıldız bilimcinin ayaklarının altına ışıldayan bir altın koydu.

"Sayılar" dedi yıldız bilimci yüzü asılarak, "rakamdır. Hatta bir şey için bile..."

Birincinin yanında bir Bizans sikkesi daha belirdi. Aidan onu oraya koymak için bedenini hareket ettirmemişti.

Yıldız bilimci paraya bakakaldı. Son derece sakindi. Matematik hatası yüreğini ürpertirdi. Ama sihir... o başkaydı. "Efendim" dedi. Tekrar hesaplarına eğildi.

Aidan bazılarının ondan ummayacağı bir sabırla bekledi. İnsanlar gelip geçti. Diğer yıldız bilimciler de epey meşguldü; kapıdaki meslektaşları, kâtipler de iyi ticaret yapıyorlardı. Bazıları birinden diğerine gidiyordu. Önce yıldızlar, sonra anlaşmalar; eğer yıldızlar kötüyse kâtiplerin yanından geçip, muhtemelen daha hayırlı bir gün olması için dua etmek üzere içeri giriyorlardı.

İkinci şahin de, bir çanın çalması gibi, metalin metale çarpmasıyla çıkan bir şıngırtı sesiyle topunu bıraktı. Yıldız bilimci haritalarının üstünde mırıldanıyor, sakalını kemiriyor ve bir dizi hesaplama yapıyordu. Saçı başı dağılmış ve adeta kızgın bir ifadeyle başını kaldırdı. "Ben hiç cinlerin bir prensi için yıldız haritası çıkartmadım" diye açıkladı. "Siz bir prenssiniz. Bunu okuyabiliyorum. Öyle değil mi?"

"Öyle" dedi Aidan.

Yıldız bilimcinin aklı başını eğmeyecek kadar meşguldü.

Çok ilginç. İnanılmaz ama neyseniz osunuz. Venüs ile Mars arasında; ama evinizde Merkür güçlü. Sevildiğiniz kadar nefret de ediliyorsunuz. Size sahip olacak kişi tümüyle sahip olacak. Ölüm yakınlarınızda dolaşıyor ama sizin üstünüzde hâkimiyeti yok." Mürekkeple lekelenmiş parmağı haritadaki çizginin üstünde dolaştı. "Bakın, burada tehlike var ve şurada. Ve büyük bir sevinç ama büyük bir kayıp da. Bir yolculuk... yolculuklar. Karılarınıza bakın. Biri kıskanç ve eğer dikkat etmezseniz diğerine zarar verecek."

"Ama benim hiç..." diye konuşmaya başladı Aidan.

Yıldız bilimci onu duymadı. "Parlak bir yıldızın altında doğmuşsunuz. Krallarla uçuyorsunuz; krallar size güveniyor... yol göstermeniz için değil. Güç için, evet. Ve varlığınızın ateşi için. Sizin olduğunuz yerde istikrar pek olmuyor. Siz güç içinde hareket ediyorsunuz, siz güçsünüz ama onu dizginliyorsunuz; kanatlarını kapatıyorsunuz. Göğüs germeniz gerekenleri göze alırsak bu hiç de akıllıca değil. Taşıdığını kullan, prensim, yoksa düşeceksin. Ne kadar aşağı düşeceğini söylemeye yeterli değil ilmim. Tekrar ayağa kalkıp kalkamayacağınıza gelince..." Kaşlarını çatarak bir şeklin altını çizdi. Venüs Başak'ta. Soğuk bir yürekte bir ateş. Ölüm. Bir cin bile ölebilir, prensim. Bunu unutmayın."

"Asla unutmuyorum" dedi Aidan.

Yıldız bilimci sakalını kemirdi. "Bu kötü. Bunu yalanlamayacağım. Ama umut var. Her zaman umut vardır. Sizi öldürebilecek olan sizi kurtarabilir de. Bu bir orantı meselesidir."

"Öyleyse, önüm karanlık mı?"

"Öyle söylemedim." Yıldız bilimci sabrını zor koruyordu. "Siz bayağı iyi bir talihle kutsanmışsınız. Şimdi sizden bunun bedelini ödemeniz isteniyor. Eğer akıllıysanız, dikkatli hareket ederseniz ve cennete imrenmekten sakınırsanız, sonunda öncekinden daha çok kutsanacaksınız. İşte, burada, görebilirsiniz. Bütün yollar bir araya geliyor; yoğunluklarından dolayı karanlık görünüyorlar. Ya burada bir kördüğüm halinde son

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

buluyorlar ya da şanslı yıldızlar altında tekrar ayrılıyorlar. Seçimi siz yapacaksınız, bütün seçimlerinizin toplamıyla."

"Dolayısıyla" dedi Aidan, "hem kader, hem özgür irade gerçekleşmiş olacak."

"Çok doğru" dedi yıldız bilimci, ince alayı anlamayarak. Haritalarının oluşturduğu yuvanın içinde, sırtını kamburlaştırmış, gözleri parlayan çok genç bir kuşa benziyordu. "Hiç bu kadar ilginç bir harita çıkarmadım. Bu kadar çok seçim – bunların içinden ölümlülüğü çıkartın, sonsuzluğa ulaşırsınız. Delirmemek işten değil."

"Öyleyse, Tanrı'ya şükür ki delirmedin."

Yıldız bilimci hafifçe kızardı. "İtiraf ediyorum, kendimi çok sınırladım. Ben en hızlı şekilde hesaplama yapmaya alıştım. Bu mükemmel bir yıldız haritası değil, efendim. Hatta yeterli bile değil. Birkaç yol var ki eğer onları izlemiş olsaydım..."

"Yeter" diye bağırdı Aidan, "yoksa gerçekten delireceksin ve bu benim yüzümden olacak."

"Bunu yıldız haritasını çıkartmama izin vermeden önce düşünmeliydiniz" dedi yıldız bilimci sertçe.

Mantıksızlığı muhteşemdi; mükemmel mantığın kenarlarına dokunuyordu. Öngörüleri ne kadar karanlık olsa da o anda Aidan'ın keyfi bozulamazdı. Bir sevgilisi vardı, yıldızlanın söylediği savaşan kanları değil ve kısa bir süre sonra onu görecekti. Ve bir-iki gün içinde de şehirden ayrılacaklardı. Yıldız bilimcinin gördüğü gibi yeterince acı çekmişti fakat bunda keyif de vardı. Adamın ellerini altınla doldurdu, kesesinde ne kadar varsa verdi – dünyada sahip olduklarının hepsini belki ama buna aldırmadı. Hem çok da keyifliydi, adamın ince yüzünde gözlerinin döndüğünü ve dar parlak zihninin hayret, direnme ve suçlu bir sevinçle kocaman açıldığını görmek. "Ama" dedi yıldız bilimci, "ama bu benim için şanssız bir gün."

"Kesinlikle öyle" dedi Aidan, "sokak köşelerinde bir yıldız bilimci olarak yaptığın mesleğin için öyle. Sen, iyi filozof, eği-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

timine devam edeceksin, onda ilerleyecek ve usta olacaksın. Bunu yapacağına bana söz ver."

"Ama" dedi yıldız bilimci. "Ama..."

"Söz ver!"

"Söz veriyorum. Ben..." Duyulur şekilde yutkundu. "Efendim, ben felaket kehanet ettim!"

"Bana adil bir uyanda bulundun. Ben de bunu hatırlayacağım." Aidan gülümseyerek ayağa kalktı. "Tanrı işini rast getirsin."

Yıldız bilimci hâlâ anlaşılmaz sözler mırıldanır fakat kuşkuyla kaynısına ve velinimetine şükretmeye başlamışken Aidan döndü ve kırmızı bir ceket giyen biriyle çarpışmasına ramak kaldı. Genç biriydi bu, uzun saç örgüleri, gerdanlıkları, kulaklarındaki ağır küpeleri ve yüzünde zafer ile taşmak üzere olan sabır karışımı bir ifade olan bir Türk'tü. Aidan durup özür dilemeye başlayınca, dar kara gözleri hâlâ parlasa da Türk'ün yüzü yumuşadı. "Sör Frenk" dedi, "sultan ona katılmanızı istiyor."

Avın günün büyük kısmını aldığı kolayca anlaşılıyordu. Aidan kızarmamak için kendini zorladı ama hemen habercinin peşine düştü. Dizginlerini çok ufak tefek bir uşağın tuttuğu bir at ve Türk'ü görünce tıknaz başını kaldırıp kişneyen bir midili bekliyordu. Bir Arap atına göre uzun ve güzelliğinin gayet farkında olan kısrak ihtiyatlı bir saygıyla Aidan'ı selamladı. Hayvanlar her zaman onu tanırlardı; cesur hayvanların bazen ona güvenmesi zaman alırdı, çünkü onun gücünü görür ve kendilerine ne yapabileceğini bilirlerdi.

Bu at cesaretliydi. Aidan'ın boynuna koyduğu elinden geri çekilmedi. Büyük burun delikleri genişledi, ince kulakları titredi. "İzninle" dedi Aidan, ayağını üzengiye koyarken. At geriyerek durdu. Aidan ipek gibi doru boynunu okşadı. At boynunu kamburiaştırdı, ayaklarıyla yere vurdu. Uşak çabucak arkasına çıktı, bir maymun kadar çevikti ve bunun için izin

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

istemeye hiç niyeti yoktu. Çocuk yerine yerleşince sultanın habercisi midillisini tekmeleyerek tırısa kaldırdı. Hakarete uğrayan kısrak dans edercesine eşkin bir yürüyüş tutturdu.

Aidan ateş ve ipek gibi yürüyen kısraktan ayrıldığı için üzgündü. Ama sultan bekliyordu ve haberci oyalanmak istemiyordu. Atları ve uşağı hisarın dış avlusunda bıraktılar ve içeri girerek, halka açık kısımlan geçip Aidan'ın daha önce gitmediği daha özenli bir azameti olan bölüme geldiler. Kesinlikle daha zengindi ama zamanın buraya girmesine izin verilmişti. Resimler ve altın kaplamalar eskimiş ve solmuştu, seramikler kırılmış, merdivenler kullanılmaktan aşınmıştı. Ama bunların açıldığı bahçe çok bakımlıydı. Şam'daki bütün bahçeler gibi gül kokusuyla ağırlaşmış ve akan suyun sesiyle canlanmıştı.

Fıskiyeli çeşmenin ötesinde neredeyse kralın salonu kadar büyük bir pavyon vardı; pavyonun sütunlarına güller dolanmıştı, bütün kapıları bahçeye açılıyordu öyle ki içerinin nerede başlayıp, dışarının nerede son bulduğunu söylemek zordu. Ortadaki havuzu Barada Nehri'nin çok küçük bir kolu dolduruyor ve yerdeki seramiklerin altından akıp gidiyordu.

Havuzun yanında bir grup saray erkânı sultanla toplantı yapıyordu. Sultan çalışıyordu: bir çift kâtip yıkılacak gibi görünen bir anlaşma, rapor ve yazışma yığını arasında bir şeyler karalıyordu. Sultana en yakın olan ve o kadar yüksek bir mevkiinin ağırlığını taşımak için fazla genç olan adam bir kadı cübbesi giymişti ve kâtipler kadar gayretle bir şeyler yazıyordu. Buna karşın, onun arkasındaki emirler bir güvercinliktekl şahinler misali hiç oraya uygun görünmüyordu. Aidan, Usamah'ın oğlu Murhaf'ı ve İshak'ın efendisi Mesud'u tanıyordu; üçüncüsü bir yabancıydı, son derece abartılı bir cübbe giymiş, burnu büyük bir şahsiyet olan bu adamın sultanla bariz bir benzerliği vardı. Sayfaların aceleyle çevrilmesinden ve kalemlerin çıkarttığı cızırtı seslerinden en çok rahatsız olan o gibi görünüyordu; bahçenin huzuru bile ona zevk vermiyor gi-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

biydi. Ona kalsa kâğıtları çiziktiren bu adamları gönderip dansözler çağırırdı.

İnce, esmer ve yanında sarkan kılıcına rağmen kâtip gibi görünen Selahattin havasını bulmuş gibiydi. İyice eğilerek dikkatle referans yapan Aidan'ı yakaladı ve ona sarılarak iki yanağından öptü. "Prensim! Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Şehirden ayrıldığınızdan korkmaya başlamıştım."

"Henüz değil, efendimiz" dedi Aidan, doğuluların taşkınlık eğilimini hatırlayınca hızla kendini toparlayarak. "Korkarım adamınızın beni bulması zor oldu. Şehirde vakit öldürüyordum ve nereye gittiğime pek dikkat etmedim. Beni bulması bir mucize."

"Arslan çoğundan daha iyi bir avcıdır" dedi Selahattin, gülümseyerek. Genç Türk sultanın bakışlarını yakalayarak eğilip yanımızdan ayrıldı.

Sultanın gülümsemesi iyice yayılarak Aidan'ı da içine aldı. "Gelin, rahatınıza bakın. İyi bir saatte geldiniz; neredeyse buradaki işimi bitiriyorum. Beni bir süre daha bağışlayın..."

Aidan başını eğdi. Bir hizmetçi elinde şerbet, meyve ve üstüne tuz serpilmiş bir tabak ekmekle geldi. Aidan bunun önemini anlıyordu. Aç değilse de bayağı susamıştı. Düz, mayasız ekmekten bir parça ısırdı, hoşuna gitti; Hermon Dağı'nın karıyla soğutulmuş şerbeti dibine kadar içti. Sultan kadıya doğru eğilerek dikkatini bir mektup yazdırmaya vermişti. Emirleri farklı şekillerde sabır göstererek bekliyorlardı. Murhaf'ın başı eğikti; dudakları kımıldıyordu: bir Hristiyan'ın tespih çekmesi gibi Kuran'dan ayetler okuyordu. Mesud çinilerin iç içe geçmiş arabesk desenlerinin üstündeki gül yapraklarını inceliyordu. Selahattin'in erkek kardeşi Turan-Şah olan üçüncü emir Aidan'ı izliyordu.

Bakışları düşmanca değildi, Aidan buna dikkat etti. Pek değildi. Ölçerek, onun ne derece faydalı olacağını düşünerek bakıyordu.

Bu adamda kardeşinin yalınlığı yoktu. Selahattin olduğun-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dan ne fazla ne de eksikti. Turan-Şah daha büyüktü, Eyyüb'ün oğulları arasında yönetmek için doğmuş, erkek kardeşi Mısır'ı yağmalarken, daha genç ve ona göre daha önemsiz olan kardeşi iki kez kral olurken onu geride bırakan kader tarafından kendisinin sadece bir kralın hizmetkârı olarak kaldığını görmeye mahkûm olmuştu. Saltanata gıpta eden kendisi erkek kardeşinin onu elinin tersiyle ittiğini görmüştü; gerçek bir imparator gibi yönetecek olan kendisi divanında bile düzen sağlayamayan birine boyun eğmek zorundaydı. Sanki dürüst Müslümanlarmış gibi Frenkleri ağırlayan ve kendi makamının adabını hiç düşünmeyen bir adama.

Aidan bu küçük soğuk zihinden kurtulmaya uğraşırken, bir çapaymış gibi kupasına yapışarak bir titreme nöbetiyle mücadele etti. Sevgili Tanrı, bu Eyyüb kimdi ki oğulları güce bu kadar yaklaşabilmişti? Sihrin peçesinin içinden görebilen Selahattin. Zihni açıktan da öte olan, gücü bütünüyle içine çeken ama onu boğan Turan-Şah.

Ölümlüydüler. Turan-Şah'ın sakalında kırlar vardı; yüzü savaşın, zamanın ve kendi isteklerine düşkünlüğün izlerini taşıyordu. Üstünden doğunun misk otuyla ağırlaşmış erkek kokusu yayılıyordu. Aidan bu kokuyu içine çekti ama pek rahatlamadı. Parmaklarını hançerinin kabzasındaki haçın üstünde dolaştırdı, kuvvet almak için, hatırlamak için. Ne olduğunu, ne için yemin ettiğini.

Kadı kâtipleri yanına alarak nihayet oradan ayrıldı. Selahattin içini çekti ve gerinerek gözlerini ovaladı. "Allah şahidim olsun, asla bir âlim olamazdım." Aidan'ın dokunmamış olduğu bir kâseden bir elma alarak yüzünde büyük bir zevkle ısırdı. Aidan'a bakan gözleri parlak ve şaşırtıcı derecede berraktı ama zihni tedbirsiz gücü avlamak için tuzak kurmuyordu. "Öyleyse yakında şehirden ayrılıyorsunuz, prens?"

Aidan başını salladı. "Yarından sonraki gün, efendimiz."

"O kadar erken." Selahattin sanki buna üzülmüş gibiydi. "Yapmaya yemin ettiğinizi yapacak mısınız?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Yapmalıyım" dedi Aidan.

Sultan başını salladı. Parmakları Fedainin hançerinin açtığı yarayı arayarak sanki acıyormuş gibi ovaladı. "Şerefiniz başka türlüsüne izin vermez. Ben de verdiğim söz nedeniyle size yardım edemem."

"Sizden yardım istemediğimi biliyorsunuz."

"Biliyorum" dedi Selahattin. "Ama bildiğim ve istediğim..." Sanki bu düşünceyi uzaklaştırıyormuş gibi bir hareket yaparak içini çekti. "Kraliyet ailesinden olan siz krallığın bizi nasıl seçimler yapmaya zorlayabildiğini bilirsiniz. Siz ki... bundan da fazlası olan siz... Bu yaptığımı neden yaptığımı anlarsınız. Sizi uzun uzun düşündüm, prens ve bütün konuştuklarımızı. Yapacağım şudur." Ellerini kuvvetle birbirine vurdu.

Bir çift hizmetkâr ellerinde bir top ipek kumaş gibi görünen bir şeyle çıkageldi. Kumaşı silkelediler. Bu bir ceketti, bir şeref cübbesiydi, yenlerinin üst kısmına nakışla işlenmiş şeritler dışında siyahtı: *tiraz*, kan rengi Arapça harflerin zarif akışı. Aidan'ın ismi, sultanın ismi ve Tann'nın büyüklüğü şeref sözünün içine işlenmişti.

Bu bir ceketten fazlasıydı. Çelik gibi, zırh gibi ağırdı – çıplak zırhı ipeğin güzelliği ve inceliği içinde gizlemek Suriye modasıydı. Aidan'ın kılıcının Şam işi kınına benziyordu. Siyahın içinde ışıldayan altın.

Hizmetkârlar Aidan'a bunu giydirirken diğerleri tevazu göstermek adına başlarını çevirdiler. Frenk zırhından daha hafif ve daha esnekti yine de daha dayanıklı olabileceğini düşündü Aidan. Onu ipek bir kemerle bağladılar ve kılıcını altınla işlenmiş çapraz bir askıya astılar. Barbarlar gibi görkemli görünüyordu: onu şimdi gören gözler içinse gayet uygardı.

Sultan gülümseyerek yeniden ellerini çırptı. Hızlı adım sesleri geldi. Hızlı, ahenkli adımlarla bir grup memluklu girdi. Hepsi de zırhın ağırlığını gizleyen kırmızı ceketler giymişti. İçlerinden biri onu buraya getirmiş olan Türk'tü. Müslümanla-

rın saygı ifadesi olarak yere kapandılar ama Selahattin'ın önünde değil. Aidan'ın ayaklarının önündeki yeri öptüler.

"Bunlar" dedi sultan yüzünde muzip bir ifadeyle, "sizindir. Onlarla ne yapacağınızı seçmek size kalmış. Çok iyi eğitilmişlerdir" diye ekledi. "Ve ortak düşmanımızı sevmemeleri için de nedenleri var."

Aidan hayatında hiç böyle donup kalmamıştı. Her zaman söyleyecek bir şeyler bulabilmişti.

Bir dizi kırmızı popoyu ve sefil sarığı süzdü. Her ceketin üstünde kendisininkine işlenmiş olan *tiraz* vardı. İçlerindeki bedenler doğuya özgü pek makbul olan tombulluğa yenik düşmemişti. Hepsi de genç –en yaşlısı yirmiden büyük olamazdı- genç kurt köpekleri gibi inceydi ve beceriksiz bir zarafetleri vardı. İçlerinden bir-ikisi onun kadar uzun boylu olabilirdi. Birkaçı kesinlikle ondan daha yapılıydı. Bir sarığın altından uzanan uzun bir saç örgüsü güneşteki buğdayların rengindeydi.

"Ama" dedi Aidan nihayet, "bir grup memlukla ben ne yapacağım?"

"Ne istersen onu" dedi Selahattin.

"O zaman onları size geri veriyorum." Aidan elini kaldırarak kimse onu durduramadan konuşmasına devam etti. "Efendimiz, bu bir krala layık bir armağan. Ve ben bu muhteşem armağana çok değer veriyorum. Ama bunlar Allah'ın askerleri. Onları bana vererek ruhlarını nasıl böyle tehlikeye atabilirsiniz?"

"Onların selametine engel olmayacağınıza güveniyorum" dedi Selahattin.

Aidan hızla başını kaldırdı. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı. "Ne olduğumu biliyorsunuz!"

Sultan olumlayarak başını salladı.

Yarı delirmiş de olsa Aidan bir kralı yakalayıp kendine gelene kadar sarsamazdı. Büyük pavyonu temellerinden havaya uçurmanın da bir faydası olmayacaktı. Kendini tuttu ve sakin-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ce konuşmaya çalıştı. "Efendim. Eğer onlarla konuşursam onlara gerçeği söylersem- onların seçim yapmasına izin ver- ir misiniz?"

"İzin verip vermemek bana kalmamış. Onlar sizin."

Aidan dilini ısırdı. Ellerini çırptı. Kıvılcımlar uçuştu. Lanet okudu; başladı. Sadece sultan görüyor gibiydi ve çok eğleniyordu. "Kalkın!" diye emretti Aidan, ısrarla kendisine verilmiş olan bu orduya.

Övgüye değer bir çeviklikle itaat ettiler. Hepsi oğlandı, evet. Bazılarının daha sakalı çıkmamıştı ya da ayva tüyleri gölgelemeyecek kadar sarışındı. Yüzlerini inceledi. En uzundan en kısasına kadar. Saf kuzey kanı olan bir yüzde berrak mavi gözler; gri gözler; kızıl kaşların altında yeşil gözler. Buz gibi ama her Suriyelininki gibi zeytin kadar pürüzsüz bir yüzde ürkütücü görünen mavi gözler. Ondan sonra kahverengi ve kesinlikle doğulu gözler, Türk saç örgüleri, Türk süslemeleri, yuvarlak Türk yüzleri. Ve en sonda, bir gemdeki iki dizgin kadar birbirine benzer bir çift geniş yanaklı, sarı benizli, çekik gözlü ve gördüğü bu tuhaflıklar konusunda bir şey söylemesi için ona düpedüz meydan okuyan cehennem şeytanı.

Aidan elinden olmadan gülümsedi. "Benim de ikizim var" dedi. "Ve bahse girerim ki ben sizden daha tuhafım."

"Neyine?" diye sordu biri hemen. Ateş-ikiz olacaktı o. Belki birazcık daha tıknaz, bir parça daha kısaydı.

"Özgürlüğünüze" dedi Aidan. "Kaybederseniz, seçersiniz. Benim peşimden gelmeyi veya kendi yolunuza gitmeyi."

"Bu tuhaf işte" dedi diğeri, su-ikizi, ilgiyle.

"Kardeşiniz nerede?" diye sordu birincisi.

"Batıda memleketimizde, bir kral o, zavallı kurban."

"Bu daha da tuhaf" dedi su-ikizi.

Diğerleri yerlerinden kımıldamadılar ama etraflarını saran hava sabırsızlıkla dalgalandı. Aidan hepsine hitap etti. "Sultanınız size bir armağan olduğunuzu söyledi. Şimdi bir Hristiyan'a ve bir Frenk'e verildiğinizi biliyorsunuz. Ne yapmak için

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

verildiğinizi pekâlâ tahmin edebilirsiniz. Alamut Fedailerinden korkuyor musunuz?"

Yüzleri sarardı. Hiçbiri ne hareket etti ne bir şey söyledi.

Aidan'ın yüzünde soğuk, bembeyaz bir gülümseme belirdi. "İyi. Görüyorum ki aklınız başınızda. Ayrıca cesur olduğunuzu da görüyorum. Bana hizmet edecek kadar cesur musunuz?"

Hepsine gösterdi, hiç acımadan. Yüzünün gerçeğini. Zihinlerinin içine işleyen, ruhlarını okuyan gücünün gerçeğini. Hiçbiri Masyaf'ın efendisinin gizli kölesi değildi. Hiçbiri karşılarına çıkan bu yaratıktan korkmayacak kadar aptal değildi. *If rit*, diye hemfikir oldu hepsi de, sorgusuz sualsiz. İkizlerin bunun için başka bir ismi vardı ama aynı anlama geliyordu.

Hiçbirinde dönüp kaçacak kadar zekâ yoktu. Genç Kuzeylinin yüzünde bir vahşi savaşçı gülümsemesi belirdi. "Bir şarkıdan daha iyi bu" dedi kaygısız ve şaşırtacak denli tatlı bir sesle; bir şarkıcı sesi.

Cehennem şeytanları –kendilerine Kıpçak diyorlardı- deli gibi sırıtıyorlardı. "Bu hoşuma gitti" dedi ateş-ikiz, hınzır bir keyifle.

Aidan hepsinin ismini öğrendi. Parmağıyla her birine teker teker dokundu.

"Conrad" dedi, iri cüssesine rağmen en gençlerinden biri olan sanşın şarkıcı.

"Andronikos" dedi, Bizanslılara özgü bir gülümsemesi olan, gri gözlü Makedonyalı.

"Janek" dedi, bir Frenk kadar kanlı canlı olan Çerkes.

"Raihan" dedi, yarı Frenk, yarı Suriyeli.

Türkler: "Şadi; Tuman, Zangi; Bahram; Dildirim; Arslan."

Ve hepsinin sonuncusu cehennem şeytanları su-ikizi ile ateş-ikizi, büyüğü ve küçüğü: "İlkhan. Timur."

Aidan onların isimlerini söylerken teker teker köle gibi ayaklarına kapandılar. Ama zihinlerinde değil; ah, hayır. Zihinlerinde dehşetin özü olan hazdan sersemlemişlerdi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan onlan başından savmaya çabaladıkça onlar daha da sıkı yapışıyorlardı. Hızla onlardan ayrılıp sultanın yanına gitti. "Hepsi deli bunların!"

"Ama çok eğitimliler" dedi Selahattin, "ve son derece de sadıktırlar. Size iyi hizmet ederler."

Lanet olsun ona. Onun ne yaptığını anlamıştı. En iyi, en dişli ve bir şeytana hizmet etmekten çekinmeyecek savaşçıları seçmişti. Hepsi de pagandı; Hristiyan doğanlar bile. İslam'ın boyunduruğu altında bile.

Aidan onların efendilerine mükemmel uygun olduğunu ister istemez itiraf etmek zorunda kaldı. Hiç isteksiz, ne yapacağını şaşırmış efendilerine.

Onları köle olarak da tutsa, serbest de bıraksa efendileri olacaktı. Bir kez onun olan her zaman onun olacaktı. Onların kendisine mecbur olduğu gibi, o da onlara mecburdu, yaşadıkları müddetçe.

Bu kral olmak gibi bir şeydi: "Onlarla ne yapacağım?"

"Bizi kullanın" demeye cüret etti Arslan. O içlerinde en büyükleriydi ve reisleri gibi duruyordu. "Sizin nefret ettiğinizden hepimiz nefret ediyoruz. Sizden önceki efendimiz – sultanımız yaralandığı zaman ölen oydu. Hiç oğlu yoktu; el değiştirip sultanımızın tarafına geçtik. Ondan intikam alma hakkımızı talep ettik. Buna söz verdi. Onun yerine sözünü bozacak mısınız?"

"Bu uğurda ölebilirsiniz."

"O zaman Cennet'e gideriz ve Allah bizi ödüllendirir."

Aidan çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Bunu kim görse memnun olurdu, biliyor musunuz? Kudüs Krallığı'nın Yüce Erkan'ın yarısı. Onlar arkamda bir ordu olsun istiyorlardı. İşte şimdi, Tann'nın yardımıyla, böyle bir ordu var. Fakat sizin yasanız bir Hristiyan'ın Müslümanların efendisi olmasına izin verse bile, ben bir köle ordusuna emretmeyeceğim. Ya özgür olursunuz ya da benim arkamdan gelmezsiniz."

"Buna tanık olduk" dedi sultan.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Kendinden fevkalade memnundu. Emirlerinin kafası karışmıştı. Erkek kardeşi, bir Frenk'e bir köpeğe Cennet'e giriş hakkı bahşedilmiş gibi bir armağan verildiği dışında, bunda anlaşılmayacak ne olduğunu bilmiyordu.

Selahattin ayağa kalktı; düpedüz irade gücüyle, bu uzun boylu Rhiyanalı ile gözlerini aynı mesafeye getirmeyi başardı. "Şimdi herhangi biri gibi yanınızda iyi yardımcılarla birlikte gidin. Tanrı'ya talihinizin açık olması ve size inayetini bahşetmesi için dua edeceğim. İhtiyatlı olun, dostum. Her zaman arkanıza bakın. Düşmanınızın hangi sihir silahını kullanabileceğini benden iyi bilebilirsiniz ama emin olun ki o bu silahlara sahip. Hatta –fısıltıyla söyledi- köleleri arasında sadece insan olmayanlar bile olabilir."

Aidan'ın omurgası ürperdi. Ama başını dik tuttu ve gülümsedi. "Hizmetkârları ne olursa olsun, kendisinin bir ölümlü olduğuna hiç şüphe yok. Önceden uyarılmış ve çok iyi silahlanmış olarak gidiyorum."

Selahattin'in gülümsemesi de Aidan'ınki kadar kırılgandı. Sanki sırf kendi gücüyle bu meselenin istediği gibi sona ermesini sağlayacakmışçasına prense sarıldı. "Allah sizi korusun" dedi.

Aidan yere eğildi. Memluklar –onun memlukları- tek vücut halinde onu izlediler. Bu onu güldürdü. Onun gülmesine eşlik ederek gülümseyen sultanın bakışları altında adamları alıp götürdü.

XVII

Joanna, Aidan'ın korktuğu gibi, bu yeni ordusunu duyunca dehşetli bir tepki göstermedi. Hatta şaşırmadı bile. "İsmet söyledi bana" dedi. "Bu kısmen onun fikriydi. Güvenebileceğin takipçilerin olması gerektiğini düşünüyordu."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan bir kaşını kaldırdı. Bu kadınların erkeklerini dünyanın onların avucunda olduğuna inanmalarına izin vererek nasıl yönettiklerini anlamaya başlıyordu. Şüphesiz Joanna bildiklerini onun bilmesine izin vererek kendi cinsine ihanet ediyordu. Veya eğer o bir insan olsaydı ihanet etmiş olurdu. Aidan bazen biraz acı bir şekilde Joanna'nın aralarında olanları bu kadar kolay kabul etmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordu. O düşsel bir âşık gibiydi, insan değildi ve bu nedenle de o kadar ölümcül bir günah değildi.

Sonra ona bakıyor ve bu kadar aptal olduğu için kendini azarlıyordu. Joanna ilk başta Geraint'in hikâyelerinden çıkma bir yaratığa hayran kalmıştı. Şimdi onu kendisi gibi, bütünüyle ve yalın bir şekilde görüyordu, kendi türünden kimsenin, hatta babasının bile onu hiç görmediği gibi görüyordu.

Şam'daki bu son günlerinde Joanna bütün âdetlere boş verip kadınlar bölümünden çıkmıştı. Ayrılmadan evvel bir kez olsun şehri doğru dürüst görmek istiyordu. Şehri at sırtında, tanınmamak için bir peçe takarak görmüştü ama o bir Frenk'ti ve bu çok açıktı. Aidan onun aklına güvenmiyordu ama memluklarının ortasında –onun memlukları, Tanrı'nın kemikleri, buna hâlâ alışamamıştı- ve kendisi onun yanındayken Joanna olabileceği kadar güvendeydi. Bıçkın ordusu da henüz Joanna'dan emin değildi. İslam'ın içinde büyümüş ve genç kanlarıyla sarhoş olan bu adamlar bir kadının bir erkek gibi ata binmesinden hoşlanmıyorlardı. Kadın bir erkek kadar uzun boylu ve bir Frenk olsa bile.

Joanna'nın içinde, azat edilmiş bir grup kölenin kendisi hakkında ne düşündüğüne zerre kadar aldırmayacak kadar Sarazenlik ve Normandiyalı asaleti vardı. O bu cevher şehri görmekle daha çok ilgileniyordu. Bazen de, görülmeden veya kısrağının iğdiş edilmiş olsa bile bir erkek ata fazla yaklaşmaktan huylanmasına izin vermeden Aidan'a ne kadar yaklaşabileceğiyle daha çok ilgileniyordu.

Aidan atının başını kaldırarak yan yana gitmesi için cesa-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

retlendiriyordu. Aksi halde onu oracıkta yakalayıp öpücüklere boğacaktı ki bu hiç akıllıca olmazdı.

Yıldız bilimci Saat Kapısı'ndan gitmişti. Aidan kendi kendine gülümsedi.

Joanna içeri girmek istedi. Kadınlann girmesi yasak değildi ama Frenk bir kadın pek hoş karşılanmazdı. Ama Joanna dik başlıydı. Aidan'ın bakışlannı yakaladı ve bırakmadı. "Neden bilmeleri gereksin ki? Senin ne olduğunu herkes biliyor mu?"

Aidan'ın nefesi dişlerinin arasından tısladı. Bu inanılmaz bir gözü karalıktı. Hiçbir ölümlü ona bunu hiç sormamıştı – hiç cüret etmemişti...

Joanna söyleyebileceği ve aralarında olanları suiistimal edecek hiçbir şey söylemedi. "Görmek isterdim" dedi.

Bir zaman sonra Aidan konuştu. "Biz" dedi, "girişti̇ğimiz işte başarılı olmak için dua etmeye gelen emirleriz. Eğer ona göre yürümeye çalışırsan iyi olur."

Joanna'nın dudaklarında ona kızgın kalınmayacak kadar haylaz bir gülümseme vardı. Kendine önem veren küçük bir Selçuklu prensi gibi pek hoş kasılarak yürüyordu. Aidan'ın memluklarından biri –Türk olmayanı- kıs kıs güldü. Aidan onu ve beşini daha atlara göz kulak olmaları için geride bıraktı. Diğerleri ise bu kutsal yerde dua etmeye gelen iyi Müslüman efendikler olabilecek iki uzun boylu figürün etrafına dizildiler. Aidan'ın en azından her zamanki insani görüntüsünden fazla bir tavır takınmasına ihtiyaç yoktu.

Cami bir ibadet yeri olduğu kadar, bir şehir gibiydi de. Koridorlan tüccarlarla doluydu: parfümcüler ve ekmek satıcıları, kitap ciltçileri, mücevherciler ve mücevher gibi göz kamaştıran ışıklar yayan cam zanaatkârları bir koku savaşı yapıyor ve hepsi de hacıların dikkatini çekip içeri çağırmak için gürültüyle dini ilahiler söylüyordu. Batı minaresi kutsal adamlarla doluydu ve ne kadar yükseğe çıkarlarsa o kadar kutsal oluyorlar-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

duvarlarda ki tam cennetin altında oturuyor gibi görünen en kutsalına kadar.

Aşağıdaki bölümlerde oğlanların oluşturduğu çemberler öğretmenlerinin etrafında Kuran okuyorlar ve erkekler gelmiş geçmiş ilk Kuran'a bekçilik yapıyordu; bir örtü Peygamber'in karısı Ayşe'nin o öldüğü zaman Peygamber'in sözünü canlı tuttuğu küçük odayı gizliyordu. Hepsinin etrafını çeviren cami duvarları bir taş bahçesi gibiydi: iki adam yüksekliğinde renkli mermerlerden sonra kıymetli taşlarla ışıldayan ve o zamana dek yapılmış veya tasarlanmış olan en büyük mozaik işçiliğiyle kaplanmıştı.

Caminin ortası huzurluydu ve İslam'a özgü şatafatlı bir yalınlığı vardı. Dua salonu çok geniş ve boştu, altın lambalar yakılmamıştı ama loş ortamda ışıldıyordu, yığılmış halılar sütunların arasında parlıyor ve altın asma mihraba dolanıyordu. Burada gruplar halinde insanlar duruyordu ama alan onlardan daha geniş ve sessizdi. Bir yerde, birisi Kuran okuyordu.

Yüzünü ibadet hücresine dönerek bir sütunun yanındaki halının üstüne oturmak ve öylece durmak son derece mantıklı ve doğal görünüyordu. Güvendiği memluklar dışında kimseyi görmeyen Aidan parmaklarını Joanna'nın parmaklarına doladı. Kadın ona gülümsedi, çabucak, daha sonrası için vaatlerde bulunarak. "Burası kutsal" dedi usulca, "bu bizim kutsallığımız olmasa da."

Aidan başını salladı. Söylemeye gerek kalmadan anlamak Joanna'nın özelliğiydi. Buna, bu huzura ihtiyaçları vardı. Aidan'ın geleceği görme gibi büyük bir yeteneği yoktu ama neyse o olduğu için, bir daha böyle bir sessizlik yaşamayacaklarını tahmin edebiliyordu.

Neredeyse onu ve yitirmek zorunda oldukları her şeyi yakalamak için Joanna'yı sımsıkı tutacaktı. Joanna başını ondan çevirmişti; mekânın saflığını içine çekiyordu. Burası bir zamanlar Romalılarındı; sonra Hristiyanların olmuş, Yunan ayinlerinin ilahileri ve tütsüleriyle dolmuştu. Şimdi ise Allah'ındı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan kadının parmaklarını teker teker öptü. Joanna ona bakmadan gülümsedi. Elini adamın yanağına koydu.

İshak onları caminin içinde gördü. Önce gözleri onu aldatıyor sandı. Memluklar kırmızı giysileri içinde oldukça göze çarpıyorlardı ama ortadaki ikisi çölde sıcaktan titreşiyor gibi bulanık ve dalgalı görünüyordu.

Bunun nedeni salonun loş olması, onlann da siyah giyinmesiydi, kendisi de onların izini bulmak için nefes nefese kalmıştı. Dikkatini verince Aidan'ı iyice görebildi. Diğerinin kim olduğunu merak etti. Belki bir başka Frenk'ti veya İbrahim'in Evi'nden başka biriydi.

Bunun üstünde duracak hali yoktu. Bildiğini unutmak için o kadar çok çabalamıştı ki. Ve başarmıştı. Frenk'e ailesinin sırrını söylemek için içinde hiç dürtü duymuyordu.

Frenk yarın gidiyordu. Muhtemelen bir daha hiç gelmeyecekti. İshak, elde edemeyeceği bir şeyi isteyen bir çocuk gibi, Frenk'ten onu da kervana almasını istemeyecekti. Düşünmesi gereken ailesi vardı, Mesud ve sultan vardı.

Ama Frenk, İshak'ın konuğu olmuştu ve İshak arkadaş olabileceklerini düşünüyordu. Frenk egzotik ve görkemli biriydi ve muziplik yapmaya İshak'ın tanıdığı herkesten daha çok yatkındı. İshak onu fena halde özleyecekti.

Eğer İshak onu uyarmadığı için ölürse...

Yanındaki bir erkek değildi, Frenk tarzında bir erkek kadar iri yarı ve çirkin olsa da. Ve de utanmaz. Burada, Tanrı'nın evinde onu okşuyordu.

Frenklerin hiç ahlakı yoktu.

Titredi. Midesi yumruklarından bile daha çok sıkılmıştı. İnsanlar Frenklerin herhangi bir ihtiras duyamayacak kadar donuk olduğunu, ateşli mizaçlarının kuzey ikliminin soğuğu ve murdar etleri yemeleri yüzünden soğuduğunu söylüyordu. Bu ikisi öyle değildi ama bunu görebiliyordu. Münasebetsizdi bunlar.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Ama hayvanlar gibi tuhaf bir biçimde güzeldiler de. Bunun yapılmaması gerektiğini akıl edemiyorlardı.

Aidan çelikten anlıyordu. İshak'ın babası bu kadarının yeterli olduğunu söylerdi.

İshak düşünmesi gerekeni düşünmekten kaçınıyordu. Onlar meşgulken şimdi kaçıp gidebilirdi; kendisini görmelerine fırsat kalmadan.

Zorla yutkundu. Korkup sinsice sıvışmak için gelmemişti bu kadar yolu.

Ayağa kalktı, ceketine çeki düzen verdi, bir dirhem sakalını düzeltti. En iyi yüz ifadesini takınarak verdiği sözü bozmaya gitti.

Yaklaşınca kadın o kadar çirkin değildi. Sadece gösterişsizdi. Onun geldiğini görünce peçesine uzanacak kadar alçakgönüllü ve o görülecek ne varsa zaten gördüğü için omuz silkip vazgeçecek kadar da Frenk'ti. Bakışları cesurdu. İshak bu bakışların karşısında kızardı ve buraya tesadüfen gelmiş gibi davranmaya yeltenmedi bile.

En azından onu görmezden gelebilirdi. Aidan'a her zamanki rahat tavrından uzak bir selam vere rek onu tanıyan ve durdurmaya çalışmayan memlukların arasına oturdu. Ama oraya gittikten sonra söylemek için geldiği şeyi söylemezlik edemezdi. Sözü dolaştıramazdı bile. Bunun yerine kaşlarını çatarak çarıklarına baktı ve kendisinin çok kaba olduğunu düşünmelerine izin verdi.

Aidan omzuna, sanki onu cesaretlendirmek ister gibi usulca dokundu. "Gel buraya. Elimden geldiğince çabuk gideceğimi biliyordun."

İshak yutkunarak başını salladı. "Mesele bu..." Babasının çeliği gibi sert, onun gibi dalgalanan, onu sersemleten bu bakışların karşısında kendisini topladı ve titreyen bedeninin izin verdiğince düzgün bir biçimde, "Sör Frenk" dedi, "mesele gitmek zorunda olman değil. Anlıyorum; bu hoş değil ama

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

kabul ediyorum. Mesele ne için gittiğinde. Bıçakların oğullarının ne olduğunu anladığını sanmıyorum."

"Anlayabildiğimi sanıyorum" dedi Aidan, ama gücenmiş gibi görünmüyordu. "Çok kurnaz ve çok ölümcüller. Emir aldıklan zaman öldürmekte hemen hiç başarısız olmuyorlar. Sultanınız hariç."

"Allah'ın elleri onun üstündeydi" dedi İshak.

"Ve benim üstümde olamaz, çünkü ben bir Hristiyan'ım."

İshak kafasını iki yana sallarken sarığı başının üstünde sallandı. "Hayır, hayır, hayır! Allah onu korudu: Şeyhi en güçlü silahlarını kullanmaktan alıkoydu. Sultana karşı çıkan insan gücünden başka bir şeydi."

Aidan şaşırtıcı biçimde İshak'ı dinliyor ve söylediklerine dikkat ediyor gibi görünüyordu. "O bana bu konuda bir şey söyledi. Bütün Alamut Fedailerinin insan olmadığını."

"Ya Allah! Onların ismini ağzınıza almayın!" İshak histerik bir şekilde bağırmadan kendini tutmayı başardı. "Onların... onların sihri hakkında ne biliyorsunuz?"

"Pek az şey" dedi Aidan. "Gizli hareket etmekte ustalar. Deliler... bazıları büyülenmiş olduklarını söylüyor. Veya onlara uyuşturucu verildiğini. Ölmek ve Cennet'e gitmek için yaşıyorlar."

"Başka bir şey?"

"Dahası da mı var?"

Gözleri müthiş keskindi. İshak kendi gözlerini ayaklanna odakladı. "Onların sihri var, prensim. Şeytan-sihri. Üstelik deliler. Bir insan sadece öldürmeye ve sonra da ölmeye değer verenlere nasıl bir yasa, akıl ya da sağduyu dayatabilir ki?"

"Öyleyse" dedi Aidan, İshak'ı çaresizlik içinde inleten bir rahatlıkla, "ben onlardan daha deli olmalıyım."

"Daha da güçlü olabilir misin? Daha ölümcül?"

"Deneyebilirim."

"Yine de öleceksin" dedi İshak. "Eğer senin de sihrin yoksa."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan gülümsedi. "Sihrim var."

"Sen İblis'in ilk kuzeni misin?" deyiverdi İshak pat diye.

"Bununla suçlandım" dedi Aidan.

İshak hüsran içinde dişlerini sıktı. Her şeyi, tüm çıplaklığıyla bağırmak istedi. Yapamadı. Konuşmaya, isim vermeye çalıştığı zaman, bu masum adamı Şeyh'in şeytan-kaltağı konutunda uyarmaya çalıştığı zaman boğazı düğümlendi.

Sihir. Frenkler hakiki ve ölümcül sihir hakkında ne bilebilirlerdi ki? Olsa olsa vahşi insanlardı hepsi.

Doğulu bir lorda benzeyen bu Frenk bile. Şüphesiz bir çocuğun korkularını yatıştırmak niyetiyle İshak'a gülümsüyordu. Çocuk kendisiydi. Hangi güçle dağda yuvalananların karşısına çıkacaktı ki?

İshak o kadından bir türlü bahsedemiyordu. Büyünün şekilleri yular ve dizgin kadar barizdi, dilindeki bir kelepçe gibiydi. Kadına cehennemin dibine gitmesi için lanet okudu ama sustu. Bir dost için duyduğu üzüntü kadar öfkeyle de gözyaşları boğazına tıkanarak yerinden kalktı. "Prens" dedi. "Prens, mantıklı olmayacaksan da en azından tetikte ol. Kimseye güvenme. Kimseye, anlıyor musun?"

"Kendime bile mi?"

İshak başını şiddetle arkaya savurdu. "Allah'ım! Sen bir evliyayı bile katil yaparsın." Bu sözleri bütün aklının ve iradesinin gücüyle teker teker söylemişti. "Sen avlandın. Hayatının çöldeki bir çakıl taşından daha fazla değeri yok. Tanrına sana göz kulak olması için dua et. Onunkinden daha az bir güç seni koruyamaz."

"Anlıyorum" dedi Aidan. En azından çıldırtıcı hafif alaylı havası kaybolmuştu. "Anlıyorum, İshak. Bana bunları söylemek için ne kadar çok riske atıldın?"

İshak'ın kanı önce kaynadı, sonra dondu. Omuzlan çöktü. Önemi yok. Babam... bıçak yapar... şey için..." Sesi kesilip duyulmaz oldu. Boğazı zonkluyor ve yanıyordu. Başı döndü, midesi bulandı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Frenk yere düşmeden onu yakaladı. İshak o narin güce yaslandı ama kısa bir süre. Kendini dik durmaya zorladı. "Gitmeliyim" dedi. "Tanrı'ya emanet ol. Tanrı seni korusun."

Oğlan başı yerde, kör gibi tökezleyerek, adeta kaçar gibi uzaklaştı. Aidan arkasından fırladı, sonra durdu. Oğlanın üstünde gücü yoktu. Büyüyü bozmak veya delmek oğlanın zihnini bozabilirdi. Sultan sihirden bahsettiği zaman içine saldıran soğuk kemiklerine kadar işlemişti. Bu gerçekti; doğruydu. Ve Aidan bunu hiç görmemişti. Elinde Thibaut'un kanıyla lekelenmiş, Faruk'un demirhanesinden çıkmış bir bıçak tutmuştu ve hiç anlamamıştı, hiç hatırlamamıştı.

Masyaf'ta bir güç vardı. Belki ondan daha kuvvetli bir güçtü bu; daha eski; kendisinin olabileceğinden çok daha az insani bir güç. Hiç böyle bir şey düşünmek zorunda kalmamıştı. Hepsi, bütün düşmanları her zaman insan olmuştu. Kendi türü kendi türüydü. Onlar aniden birbirlerine saldırmazdı. Bu ölümlülere has bir çılgınlıktı.

Kafasında bir anı titreşti. Sarazen, kedi gözlü güzel, Morgiana. Eğer onu bulabilseydi –eğer kadın Masyaf'ta ne olduğunu bilseydi- belki...

Bir Frenk'e yardım eder miydi? Başkalan etmişti, hepsinin içinde özellikle İshak. Ama Aidan asla Sarazenlerin yardımseverliğini istismar etmeyecekti. Belki kadın Alamut'un Efendisi'nin çağrısına hangi şeytanın yanıt verdiğini bile bilmiyordu.

Eğer onu bir daha görürse bunu sorabilirdi.

Joanna'nın yanına geri döndü. Joanna korkusunu dizginlemişti ama yine de korkusu kabarıyor, yüzündeki kanı çekiyor, gözlerindeki ışığı emiyordu. Onu çekip kaldırdı ve öptü. "Seni koruyacağım" dedi.

İshak gibi kısa bir süre sanldı. O Aidan'ı oğlanın görmesine izin verilenden daha çok tanıyordu ve kendisini ona inanmaya bıraktı.

IV



Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

XVIII

Halep bembeyazdı. Tebeşir kadar beyazdı, kemik kadar beyazdı, karın üstünde göz kamaştıran güneş kadar beyazdı. Şehrin taş kalesi heybetle gökyüzüne yükseliyor, yakıcı öğle güneşinde göz alıyordu; altında kavak ve selvi ağaçları bir karartı oluşturuyordu.

Bu Şam'ınkinden daha yalın bir güzellikti. İnsanlarının daha cansız bir zarafeti vardı, meyve bahçeleri daha az davetkârdı. Dilinin akışı daha derin, daha kaba, üstüne oturduğu taşa daha yakındı.

Hâkimiyeti bile farklıydı. Burada Selahattin sultan değildi. Ölümü o zıpçıktıyı Mısır'dan çıkartmadan önce babası Şam'da sultan olan çocuk el-Salih İsmail, naibi Gümüştekin ile beraber yönetiyordu burayı. Onun Selahattin'in göz yummasısayesinde yönetmesinin, bu mütecavizin karşısında yıllarca süren kuşatmaya dayanmış olan bir şehir için pek önemi yoktu. Ki bu Fedailerin ona saldırmasına neden olmuştu, ta ki onlarla barış yapana kadar.

İbrahim'in Evi şehrin içinde bir şehirdi. Nihayet burada batılı bir soylu bile bir ticaret krallığının gücünü görebilirdi: bu krallığın kervansaraylar üstündeki denetimini, şehirdeki varlığını ve kaleyi kimin elinde tuttuğuna bakmaksızın istediği gibi yönetme gücünü. Kervan geçerken kimse engellemeye kalkışmadı.

Ama evin kendisi, yeterince büyük olsa da bir saraya öykünmüyordu. Başlangıçta basit bir ikametgâhtı, arkasında bir bahçe olan, tek avlulu bir ev. Yıllar içinde ihtiyaç ve oraya bağlı olanların sayısı arttıkça sınırları, duvarları daha küçük yarım düzine evi ve bahçesini içine alacak kadar genişledi. Fakat merkezi hâlâ, İslam'ın gelmesinden önce Yahudi Abraham olan baharat satıcısı İbrahim'in eviydi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Joanna için bu, evinin bir başka yüzüydü. Kapıdaki bekçi Hakim her zamanki gibi nöbet yerindeydi, saçları daha kırlaşmış bir gölgeydi belki ama hâlâ kapının muhafızıydı. Kuzenlerinden birinin bir sapanla maharetini ispatlamış olduğu kemerdeki yarık hiçbir zaman tamir edilememişti. Yanında kuşları kovalayan bir oğlan olan meyve dolu nar ağacı hâlâ ilk avluyu gölgeliyordu. Her zaman olduğu gibi çeşmenin kenarında bir kedi vardı. Birkaç hizmetçi hızla güneşten gölgeye doğru yürüyor ve bir araya toplanan kuzenler kimin geldiğini görmek için işlerinden kaytarıyordu.

Gözleri bayram etti: eleri silahlarında, kırmızılar içinde on iki memluk, bir Şam emiri cübbesi giymiş olan Frenk bir prens ve onların arasında iki tavus kuşu gibi Joanna ve hizmetkân.

Joanna, sormasına gerek kalmadan, bu sefer Aidan'ın huysuzluk yapacağını biliyordu. Yolda her zamankinden daha gergin değildi; gündüz birlikte at sürmek ve geceleri birbirlerinin kollarında özgürce yattıklan için Aidan da Joanna kadar mutlu görünüyordu. Ama Halep göründüğü zaman, bir kedi gibi yerinde duramamaya başlamıştı.

Atını seyise teslim ettikten sonra, onları resmi bir şekilde selamlamak için gelen dayısıyla karşı karşıya gelene kadar geçen birkaç dakikada bile hareketsiz duramamıştı. Nar ağacının etrafında dolanmış, en küçük kuzenlerden biriyle bakışmak için durmuş, bileklerine sürtünmek için gelen kediyi alıp havaya kaldırmıştı. O kediler için her zaman bir mıknatıs gibiydi. Kuzenler dağıldığı ve evin büyüğü, Karim Dayı, bir tekne gibi onlara yanaştığı zaman gidip Joanna'nın arkasında durdu. Şereflendirilmişlerdi.

Ne var ki Aidan böyle düşünmeyebilirdi. Joanna onun sessiz olmasını, kımıldamamasını, konuşmayı kendisinin yapmasına izin vermesini istedi. Her zaman en aşın moda kıyafetleri giyen, doğal bir sakalın olabileceğinden çok daha koyu bir siyaha boyanmış ve aşın kıvrılmış bir sakalı ile gerçekten hayret verici boyutlarda bir sarığı olan, tostoparlak Karim Da-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

yı Frenk gözler için kolay bir manzara değildi. İnsanlann gösterdiği ilk tepki her zaman önce gözleri yuvalarından fırlayacak gibi bakıp kalmak, sonra da bir kahkaha basmaktı.

Karim Dayı'ya gülenler genellikle bundan pişman olurlardı. Onun Şam bıçağı gibi keskin bir zihni ve hakaretlere en saf, katıksız altın sikkeyle karşılık verme eğilimi vardı.

Aidan'ın gülmediğini Joanna duyabiliyordu. Sırıtıp sırıtmadığını görmek için nezaket icabı dönemiyordu. Joanna'nın göremediği memluklar ise fal taşı gibi açılmış gözlerle donup kalmış gibiydiler. Maalesef en çok korktuğu iki tanesini göremiyordu. Efendilerinin arkasındaki Kıpçaklı küçük şeytanlar Tanrı bilir ne yapıyordu.

En azından dayısının selamını almakta özgürdü. Yürekten bir selamdı bu; dayısının kucaklamasında bir titreme hissetti. Dili konuşurken, gözleri yorgunluktan bitap düşmüş Joanna'yı baştan aşağıya inceliyordu. Ve yardımcısını. Ve zar zor prensini. Sonra nihayet Joanna dönebildi. Aidan sırıtmıyordu. Yüzü mermer gibi hareketsizdi, ev sahibinin selamına karşılık veren sesi yumuşak ve ihtiyatlıydı. Kedi omzunda gürültüyle mırlıyordu. Bu ona bakmayı daha az korkutucu kılmıyordu.

Joanna onların birbirine ne söylediklerini neredeyse hiç duymadı. İrade, güçlü iradeyle karşılaşmış, dengini bulmuştu. Gri ve koyu gözler karşılaştı, çatıştı, ayrıldı.

Karim dayı gülümsedi. Başını hafifçe eğmesinde, daha önceki eğilmesinden ve duygusal taşkınlığından daha çok saygı vardı. "Gelin isterseniz" dedi, "dinlenin ve bir şeyler yiyip için. Buradaki her şey sizindir. Konaklamanız uzun ve kutlu olsun."

Aidan o etli elin işaret ettiği yere gitmek istemiyordu. Joanna onca gözün önünde ona dokunamazdı ama "Git" dedi, "tehlike yok. Söz veriyorum."

Aidan dudaklarını sıkarak başını sertçe iki yana salladı. Joanna'nın kalbi sıkıştı. Ne olur bir savaş olmasın, Tanrım, burada değil.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan onun düşüncesini anlamış görünüyordu. Dimdik bir şekilde gösterilen yere doğru ilerledi ama tartışmadı.

Joanna uzun bir iç çekti. Onu seviyordu; onun yokluğundan acı duyuyordu. Ama rahatlatıcı bir arkadaş değildi. Eğer aklına estiği gibi davranmayı kafaya koymuşsa dünyada hiçbir şey onu durduramazdı.

Şimdi öyle bir hale yakındı. Neredeyse onu hareme ve oradaki hamama götüren kadınların yanından sıvışıp ona koşacaktı. Ama kendine hâkim oldu. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

Joanna'ya bütün dertlerine rağmen hamam cennet gibi geldi. Teyzeleri ve kuzenleri hepsi onu şımartmak için etrafında dolanıyor, sevildiğini, pohpohlandığını ve korunduğunu hissetmesini sağlıyorlardı. Onun için bütün dedikodular hazırdı: kim evlenmişti, kim hamileydi, hem haremde, hem dışarıda kimin kiminle arası açıktı. Bütün bunlar, tenini ovan yağ, gül kokan sabun ve su gibi ılık ve daimi bir akıntı halinde konuşuluyordu.

Üstüne huzurlu bir ağırlık çöken ve korkuyu bilincinin kuytularına iten Joanna kendine baktı ve uzun süredir kör gözlerle baktığı şeyi görebildi. Şaşırdı. Bedeninin şekli yine değişmişti. Beli bir daha asla kızlığındaki inceliğine kavuşamayacaktı ama önceki kadar kalın değildi. Göğüsleri hâlâ diriydi ama sütü kesilmişti; yuvarlak, kalkık, sert duruşları kaybolsa da bu dolgun hallerinin de nahoş bir görüntüsü yoktu. Saçları koyulaşmış, altın sarısından bronz renge dönüşmüştü; ama parıltısı geri gelmişti; yüzünün yanlarından dökülerek yanaklarının ve çenesinin güçlü hatlarını yumuşatıyor, gözlerini büyütüyor ve gözlerinin bulutlu mavisini sisli menekşe rengine dönüştürerek koyulaştırıyordu. Gümüş aynada hayretler içinde kendine bakakaldı. Aşığı olan bir kadın gibi görünüyordu.

Yüzünün kızarmasını saçlarına bir fırçayla saldırarak saklamaya çalıştı ta ki biri kendine engel olana dek. En büyük tey-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

yesinin kurumuş yüzüne ve görünecek her şeyi gören gözlerine baktı. Eğri büğrü bir parmak göğsünü dürttü. Joanna geri çekildiği zaman Adah Teyze dişsiz dişetlerini göstererek sırıttı. "Evet, küçüğüm. Ev için yetiştireceğimiz başka bir bebek mi var?"

Joanna'nın dişleri sıkıca kenetlendi. Hayır. Of, hayır. "Hayır! Bir tane bebeğim oldu. Onu benden aldı. Ben hâlâ... pek .."

Adah Teyze hevesle başını salladı. "Evet. Evet, tabii. Zavallı küçük. Frenkler barbar, bebekleri annelerinden alıp onları yalnız bırakıyorlar."

Yavaş yavaş Joanna'nın kalbi göğsünden fırlamaya çalışmaya son verdi. Kendini adetmiyordu. Makul oluyordu. Adet kanamaları daha başlamamıştı: Aimery'den sonra bedeni hâlâ dengesini bulmamıştı. Başka bir çocuk taşımıyordu. Zaten onun Ranulf'un olması mümkün değildi. Zaten muhtemelen insan da olmazdı.

Eğer o... eğer o...

Hayır. Bu düşünceye sırtını çevirerek kapıyı gürültüyle çarptı. Memnuniyetle onu ağırlamalarına izin verdi, banyo yaptı, yemek yedi, rüzgârın ve akan suyun şarkısıyla dolu serin bir odada dinlendi.

Aidan sessiz olmak istemiyordu. Yemek yemek istemiyordu. Dinlenmek istemiyordu. Memluklan ondan alınmış, içerde hizmetçilerin ve önemsiz konukların kaldığı güvenli bir yere götürülmüştü. Sevgilisi hareme kilitlenmişti. Gözlerini dört açıp Fedailerin bir şehrine girmişti ve buna cüret ettiği için delirmiş olduğunu biliyordu.

Odada, kendisine verilen minderin üstüne uzandı, oraya yatmak istediği için değil de karnının üstüne çöreklenmiş olan karışık renkli kedi halinden pek memnun olduğu için. Kedinin mırlaması Aidan'ın içinde gurultu yaratıyordu; onun verdiği huzur içinde ayağa fırlayıp kaçıp gitmek için duyduğu dürtüyü yatıştırıyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Peki, kedi bir yana, neden bunu yapmıyordu? Eğer istiyorsa neden uçmuyordu? Yapabilirdi bunu. O güç orada, içindeydi.

Kedi kafasıyla elini dürttü. Aidan, isyanının kenarlarında bir mırıltı halinde, kedinin mutluluğunun farkında olarak hayvanın kulaklarını okşadı.

Rhiyana'dan ayrıldığından beri, yüzünün gerçek halini bulanıklaştırmak, bir-iki zihnin içine girmek ve koruması altındakilere Alamut Fedailerine karşı destek olmak dışında, ölümlü bir adamın yapamayacağı hiçbir şey yapmamıştı. Başka hiçbir şeyde güç kullanmamıştı. Kendisini bir insan yapmıştı.

Başta bu gayet sağduyulu görünmüştü. Bu ölümlü bir dünyaydı ve ölümlülerin korkusu öldürebilirdi. Kudüs'te onun bir Fedai, hatta daha da kötüsü, şeytanın ta kendisi olduğunu söyleyen fısıltılarda bu tehlike işaretini görmüştü.

Ama o ölümlü değildi. İnsan değildi o. Sadece onun türünün olasılığını kabul etmekle kalmayan fakat ona kurtuluş umudu da bahşeden İslam'da belki korkudan azat değildi ama bunun için kazığa bağlanıp yakılması daha az olasıydı. Ve gücü hapsolduğu zaman sabırsızlanıyordu.

Gücünün ufak bir parçasını usulca açtı. Türünün en ortak özelliği zihinle görme ve korunma bölgeleri oluşturmaktı; bunları yeterince kullanmıştı. Ama daha derindeki güç, onun ismi ve özü olan ateş sevinçle uyandı. Başlangıçta sadece titrek bir ışıktı. Bedenini yalayan bir alev.

Kedi gözlerini kocaman açarak ona baktı. Aidan ateşe bürünmüştü. Elini kaldırdı, her parmağı tepesinde bir alev olan bir mum gibiydi. Bu özgürlük onu güldürdü.

Farkındalığının kenarı dalgalandı. Bir varlık, bir insan. Ateşi söndürdü. Kedi hapşırdı. Aidan yerinden doğruldu ve gülünç sarığı ile bıçak gibi keskin zekâsı olan adamla yüzleşti.

Karim o güçlü ateşi görmüş veya hissetmişse de bunu bir göz aldanması olarak kabul etmeyi seçmişti. Onun ebatlarında bir adam için hayret verici bir zarafetle, tam bir kralın ikin-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ci oğluna yaraşır bir açıda eğildi. Aidan buna bir kaşını kaldırıp başını eğerek karşılık verdi. Bu memleketinde bir tüccara vereceğinden daha ince bir selamdı.

Fakat âdetleri yerine getirdikten sonra, tüccar o ticaret krallığında Aidan'la eşit konumda, kız kardeşinden sonra ikinci varis olduğunu hatırlattı. Ve bir kadının miras alabilmesi ve onun yerine bunu yapacak deneyim ile güce sahip olan bir erkek varken işleri yönetebilmesi çok tuhaftı.

Karim rüzgârın en serin estiği yere, bahçeye bakan kapının yakınına rahatça oturdu. Üstünde gök mavisi bir cübbe vardı. Kırmızı terlikleri altın ve kristalle süslenmişti. Baş kısımları zarif bir abartıyla yukarı kalkıktı.

Ayakları çıplak ve üstünde uzun bir pamuklu külot olan Aidan eski itibarını hasretle anarak minderinde kaldı. Kedi kucağında uyukluyordu.

Karim kediye bir bakış attı. "Görüyorum ki evde bir arkadaşınız var" dedi.

"Ama tek arkadaşım değildir umarım."

Tüccar kıvrık sakalıyla gülümsedi. "Buraya hoş geldiniz" dedi, "akrabamızın akrabası ve Rhiyanalı bir lord olarak. Bunlar inci, değil mi? Ve biraz kalay. Ve doğru yerlerde prenslere layık bir fiyata alıcı bulan ince yünlü güzel bir kumaş."

"Ve biraz da madeni eşya, gerçi dünyanın en iyi demircilerinin olduğu burada bu pek makbul sayılmayabilir."

Karim hiç rahatsız olmadı. "Dediğiniz gibi, altın, gümüş ve biraz da demir zanaatı ile nadir görünen bir mücevher kesme ve oturtma sanatı. Kudüs Kralı'nın zümrüdü burada bile bilinir."

"Öyle mi?" Aidan gülümsedi. "Olabilir. Bu taş sizin kervanlarınızla geldi ve Caer Gwent'te kesilip yontuldu."

"Ticaret krallığı böyle olur" dedi Karim.

"Şimdi anlamaya başlıyorum" dedi Aidan. "Bizim küçük ülkemizi biliyor olmalısınız... Orada ticaret yapan akrabanız mı var?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Uzak bir kuzen ve bir-iki dost. İyi yönetilen, refah ve barış içinde bir ülkeden bahsediyorlar: daha ince sanatlar için bir limanmış."

"Ve elinde bir balta ve içinde onu kullanma isteği olan bir barbar için uygun bir av değil."

"Kesinlikle değil" dedi Karim. "Hatta eminim, ordularının mareşali olmasa bile."

"Erkek kardeşim en az benim kadar asker ve benden iki kat daha üstün bir generaldir."

"Öyleyse gerçekten çok dikkate değer biri olmalı."

"Onun başansızlığı" dedi Aidan, "rahiplerin onu yozlaştırmasına izin vermesidir. Başka merkesin övülmesine izin veriyor ve suçu kendi üstleniyor. Hristiyan yardımseverliğinin aşırılığı diye bir şey var."

Karim nezaketen buna cevap veremedi.

Aidan kediyi hafifçe dürterek kucağından attı ve dizlerini yukarı çekerek kollarını onlara sardı. Kedi pençelerini onun ayak bileğine geçirmeyi düşündü ama bir daha düşününce mağrur bir havayla dönüp uzaklaştı.

"Ben" dedi Aidan, kedinin kuyruğunun son fiskesiyle, "kardeşim gibi bir Hristiyan değilim. Onun kadar sabrım da yok. Bu evin hanımına söyleyin, onun keyfini beklemek için elimden geleni yapacağım ama mizacım en iyi halinde bile değişkendir. Ki şimdi kesinlikle en iyi halinde değil."

Karim yüzünde ciddi bir hayret ifadesiyle ona baktı. "Efendim! Konuğumuzu ağırlamakta bir hata mı ettik?"

"Kudüs'ten ayrıldığımızdan beri kervanın insafındaydım. Şimdi kervan sona erdi. Leydi Margaret'in bana koruma sorumluluğu verdiği kişi benden uzakta, hareme kilitlendi. Bir yerden çıkıp gelecek ölümü beklemekten başka yapacağım bir şey yok. Ki öyle de olacak, Efendi Karim. Kesinlikle öyle olacak."

Karim ona uzun bir süre baktı; Aidan adamın bakışında hiç korku sezinlemedi. Sonu gelmeyen bir andan sonra tüc-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Şar ayağa kalktı, "Dinlenin" dedi, "Ben ne yapabileceğime bakacağım."

Aidan bunun hiç yoktan iyi olduğunu düşündü. Doğu nezaketinin her kuralını ayaklar altına almıştı; ama gerçekten sabrı taşmıştı. Joanna Müslümanların görgü kuralları uğruna ölene kadar, Fedailerin bu şehrinde boş boş beklemeye niyeti yoktu.

Eğer onu korumasına izin vermezlerse, oraya gitmenin yolunu kendi bulacaktı. Yakında. Bu gece. Hava çok açıktı, sonbaharın eşiğindeki Halep havasıydı bu ama bu gökyüzünün altında fırtına bulutları toplanıyor gibi bir gerilim vardı. Çok gürleyecekti. Ve gürlediği zaman da kanla gürleyecekti.

Onun için bırakılmış olan giysiyi, hafif ipek cübbeyi üstüne geçirdi ve balkona çıktı. Bahçe aşağıda uzanıyordu, yemyeşil ve boştu. Kendisininkinin yanındaki odalarda kimse yoktu, sahipleri İbrahim'in Evi'nin işlerini yapmaya gitmişlerdi.

Parmaklığın üstünden atladı ve usulca yere indi. Duvarın arkasından çocukların seslerini duyuyordu ve azarlayan bir kadın sesi yükseldi. Sanki onu fethetmeyi vaat ediyor gibi elini duvarın üstünde tutarak duvar boyunca yürüdü.

Duvarın köşesinde bir badem ağacı bir alanı bir çardak gibi gölgeliyordu. Ağacın dallarının altına eğildi ve irkilerek geri çekildi.

Morgiana ona bir badem attı. Aidan yay gibi eğilen yeşilliğin altında yere düşerken içgüdüsüyle bademi yakaladı. Morgiana açık kahverengi kabuğu kırarak yemişi çıkarttı ama yemedi. Yüzündeki hareketsiz ifade adeta korkutuyordu.

Üstünde kasvetli, kat kat, siyah bir kadın giysisi ve başında bir örtü vardı. Çuval bezi içinde de güzel görünürdü o, zaten üstündeki de öyle bir şeydi; bu giysi onu daha önce görmüş olduğu erkek giysisinden daha çok yakışmıştı.

Aidan bademi yumruğunu sıkarak kırdı. Kabuğun keskin

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

bir kenarı derine batarak elini kanattı. Aidan şaşkınlık içinde kanayan eline baktı.

Morgiana elini sıcak parmaklarının arasına alarak batan kabuk parçasını çıkarttı. Kan çoğaldı, koyu ve kesif. Kadın dudaklarını ona dayadı.

Aidan kımıldayamıyordu. Morgiana sadece yarayı elindeki tek vasıtayla temizliyordu. O kadar. Başını kaldırdı; her zamanki gibi sakindi. "Dikkat etmelisin" dedi. "Bir erkekten daha güçlüsün."

Kızgınlık şaşkınlığını silip süpürdü. "Senin yanında o kadar çocuk mu görünüyorum?"

"Allah biliyor ya, hiç öyle görünmüyorsun." Hâlâ elini tutuyordu. "Seni bekliyordum."

Aidan etrafına göz attı. "Burada mı? Burada mı yaşıyorsun?"

Morgiana başını iki yana salladı. "Geldiğini gördüm. Şere cübben içinde pek güzeldin. Neredeyse uygar görünüyordun."

"Neredeyse mi?"

Kadın gülerek avucunu öptü, çabucak, sanki bir erkeğin eli elindeyken yapılması gereken tek şey buymuş gibi. "Vahşiliğini kaybetmen hoşuma gitmemeli aslında. Bu seni büyüleyici kılıyor."

"Sen..." dedi Aidan. "Sen beni kolayca delirtebilirsin."

Yan şakaydı bu. Ama gayet samimi olan bu yarı şaka bile kadının, yeşil gözleri kocaman açılmış, yüzü çarpılmış halde ağaç gövdesine yaslanmasına engel olmamıştı.

Aidan'ın hiç yara acısı bilmeyen eli zonklamaya başladı. Kadına bakarak elini kastı. Morgiana, inanılmaz bir şekilde, ağlamak üzere gibi görünüyordu.

Onu yanına çekti. "Şşşt" dedi, "seni incitmek istemedim."

Kadının başı Aidan'ın omzunda şiddetle sarsıldı. Joanna'dan daha ufak tefekti, daha hafif, bir kuş gibi ince kemikli ama anlaşılmaz bir şekilde müthiş güçlüydü. Yumruklarını Ai-

dan'ın cübbesinin içinde sıktı. Sesi boğuk ama netti. "Benim hiç sanatım yok; hiç becerim yok. Ben incelikten anlamam. Sadece içimde söylenecek ne varsa onu söylerim. Ve o da hep... yanlış olur."

Aidan bir nefes aldı. "Sen bana... yani sen bana..."

Morgiana geri çekildi. "Of, seni güzel, masum aptal. Seni seviyorum. Seni Kudüs'te gördüğüm andan itibaren sevdim. Seni izledim, seni seyrettim, seni bekledim, seni istedim. Seni delirteceğim, ha, ya sen bana ne yaptın?"

Aidan ağzını açtı, tekrar kapattı. Ona dokunmak dışında, aklına yapacak hiçbir şey gelmiyordu. Morgiana buz gibi yanıyordu. "Ben" dedi Aidan, "ben henüz..." Yutkundu. "Henüz. Ama seni gördüğüm, sana dokunduğum zaman..." Ellerini ellerinin arasına aldı. Kalbine götürdü. Elinde olmadan yeniden gülümsedi. "Eğer bir erkeği baştan çıkartacaksan, leydim, en iyisi buna senin onu gördüğün kadar onun da seni görmesine izin vererek başlamandır."

Morgiana alındı, kaskatı kesildi. Ama müthiş bir dikkatle dinliyordu.

Aidan kadının ellerini kaldırarak öptü. "Seni ilk gördüğüm anda, seni düşlediğimi sandım. Sen bir kadında arzuladığım her şeydin."

"Ya şimdi?"

Kadının gözlerini yakaladı. "Şimdi, kalbim şarkı söylüyor."

Morgiana'nın kolları Aidan'ın boynuna dolandı. "Beni sevecek misin? Beni şimdi sevecek misin?"

Aidan irkildi. Morgiana titriyordu ve bu ihtiras titremesi değildi. Sanki güneş batmadan evvel ölecekmiş de bir kez daha, sadece bir defa daha bedenin hazzını arzuluyormuş gibi. "Leydim, neden..."

Morgiana hızla dönüp ondan uzaklaştı. "Hayır. Elbette hayır." Sesi acıydı. "Sen Hristiyan'sın. Unuttum. Siz inkâr etmekten zevk alırsınız."

Bu sefer Aidan acı bir şekilde güldü. "Bu olabilir ama ben

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Hristiyan doğmadım. Hayır, leydim. Sadece... Bunu istediğine emin misin? Seni hiç tanımıyorum."

"İşte bunun için" dedi Morgiana. "Bunun için seni şimdi istiyorum."

Aidan ona uzandı ama Morgiana çok uzağa gitmişti, neredeyse ağacın gölgesinin dışındaydı. "Leydim" dedi Aidan, "merhametli ol. Bundan önce seni üç kez gördüm; hakkında isminden başka hiçbir şey bilmiyorum. Eğer bir kocan, çocukların, akrabaların..."

Morgiana'nın kahkahası acı dolu bir çığlık gibiydi. "Hiçl Hiç yok. Sadece ben varım. Sadece... sadece..."

Aidan ileri atıldı. Kadının orada olmasına, kaybolmamasına şaşırdı. Morgiana onun yüzünü görmek için, yukarı uzanmak, saçını alnından arkaya doğru okşamak için başını geriye eğmek zorunda kalmıştı. Eli titredi. "Seni seviyorum" dedi.

Gitmişti.

Aidan külçe gibi yere çöktü. "Tanrım" dedi. Bir defasında Morgiana'nın söylediği gibi. "Tanrım, Tanrım, Tanrım."

İki karın olacak demişti yıldız bilimci. Bu olanaksız düğümü mü kastetmişti? Biri için delirecek kerte kendini yemek; diğeri tarafından da gerçekten delirtilmek. Ve eğer biri kıskançsa...

Bu Joanna olurdu. Müslüman kadınlar erkeklerini paylaşmayı bilirlerdi.

Ağrıyan başını arkaya attı. Neler düşünüyordu? Joanna'nın kıskanmak için bir nedeni yoktu. Morgiana ise deli bir kadındı, yılların ve yalnızlığın çıldırttığı şeytani bir varlıktı. Onu güzel bulması sadece gözleri olduğunun bir kanıtıydı. Gerisi acıma, büyülenme ve biraz da –birazdan azıcık fazla– arzuydu. Bedenleri birbirine iyi uyuyordu. Neredeyse fazla iyi. Kadının anısı teninde hâlâ güçlüydü, yokluğu acı veren bir sızıydı.

Zorla ayağa kalktı. Bu bahçeye iyileşmek için gelmişti; ama ona daha kötü bir yara almıştı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Tanrı'nın kendisiyle eğlenmesi bitmemişti. Şimdi dinlenebilirdi Aidan. Hiç çaba göstermeden ölü gibi uyuyabilirdi. Ama bunu yapmasına izin verilmedi. Bir hizmetçi elinde temiz giysiler, bir kupa şerbet ve bıktırıcı kerte itaatkâr bir tavırla odasında bekliyordu. Artık dinlenmiş olduğu için yemeğe gelebileceği bildirildi kendisine, sonra evin efendileri de ona katılacaktı.

Aidan'ın gözünün önüne bir prense yaraşır ziyafet ile daldan dala atlayan uzun bir sohbet canlandı ve neredeyse hepsini reddetmesine ramak kaldı. Ama terbiyesi ve kemiklerine işleyen bezginlik ona engel oldu. Kaçınılmaz olana boyun eğdi.

S

XIX

Joanna iyi korunuyordu. Hem de fazla iyi. O ve Dura, ikisinin de uykusu hafif olan, karınları burnunda ve en azından tuvalete gitmek için her saat başı uyanmaya meyilli iki kuzenle aynı odayı paylaşıyorlardı. Adeta Kubbetüs Sahra kadar iri ve bir kılıç kuşanmış olan harem ağası Samin kapının karşısında uyuyordu. Parmaklıklı tek bir penceresi olan odaya bir Fedai zor girerdi. Ve eğer duvarları veya Samin dağını aşmanın bir yolunu bulursa Joanna'yı hizmetkârı ile kuzenlerinin oluşturduğu düğümün içinden ayırması gerekecekti.

Bir sevgili, Aidan gibi bir sevgili bile ona yaklaşamazdı.

Joanna gafil avlanmış değildi. Ev halkı onun içinde bulunduğu tehlikeyi biliyordu ve harem kalabalıktı. Evlenmemiş kadınlar, çocuklu kadınlar, Ev'in işleri için kocaları başka yerde olan kadınlar ister istemez ikili, üçlü gruplar halinde uyumak zorundaydılar.

Joanna, Aidan çadırına ilk kez geldiği zamandan o yana hiç onsuz bir gece geçirmemişti. Patlayacak kadar insanla do-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

lu olan bu sıcak ve havasız odada yine de üşüyordu. Böğrüne değen Alia'nın sırtı, Nahar'ın kendisini sıkıştıran canlı etl, Samin'in gök gürültüsünü andıran horultusu, hepsi Joanna'nın o ince uzun beden için, görünme korkusuyla sessizce yapılan sevişmeleri ve yazın bir meşe korusu gibi kokan ten için yanıp tutuşmasına neden oluyordu.

Bir kez gizlice sıvışmayı denedi. Samin hemen ayağa dikilip onu izledi. Onu, kendini ele vermemek için gitmek zorunda kaldığı tuvaletin dışında bekledi ve odasına kadar peşinden geldi. Oysa pek çok gece gezintiye çıkan Alia'yı izlememişti. Hiç şüphe yok ki Joanna'yı koruması için konulmuştu oraya.

Eğer Aidan'ın delice bir şey yapmayacağına güvenebilseydi her şey daha kolay olacaktı. Bu gece yapmazdı belki. O kadar sağduyusu vardı. Ama eğer her gece kendisinden uzak tutulursa, er geç patlardı ve sonra ne yapacağını kimse bilmezdi.

Bu iş bittiği zaman Outremer'e gidecekti. Ranulf ona sahip çıkmaya çalışacaktı. Onun karısıydı; bundan kaçış yoktu. Tanrı ona yardım etsin, bundan kaçmak istiyor mu, onu da bilmiyordu. Aidan bunu istese veya beklese bile, onun karısı olmak istemiyordu. Bir erkeğin karısı olmak bir hizmetçi olmak gibiydi. Kocasının yatağında bir görevi vardı. Onunla Caer Gwentli büyücünün oğlu arasında olanlarda ise görev söz konusu değildi.

Aidan tam bir insan gibi olabiliyordu: sıcak ten, hemen alevlenen arzu, üzüldüğünde gözyaşları, sevindiğinde kahkaha. O da her soylu kadar kendini adamış bir Hristiyan'dı ancak bazen unutup annesinin tanrıçası adına yemin ediyordu. Bir şeytan değildi o veya bir canavar ya da insanın bilmediği bir yaratık değildi.

Ama insan da değildi. Kendine kendisi olma izni verdiği zaman, bir insan gibi düşünmüyordu. Onu istemekten ziyade ona sımsıkı bağlanmasının nedeni buydu. Ondan korkuyor-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

du. Onun için. Yırtıcı bir hayvan kadar tehlikeli ve şanssızdı. İnsanlar yırtıcı hayvanları avlardı; onları öldürürlerdi ve buna adalet derlerdi, çünkü onların dünyası insandan başka yırtıcıya izin vermezdi.

İnsan ol, dedi içinden – ona yalvararak. *Düşün. Benim maruz kaldığım tehlikeyi unutma.* Zira o kendisinin maruz kalacağı tehlikeye hiç aldırmazdı.

Belki de duymuştu. Gelmedi.

Aidan akıllıydı; Joanna da öyle. Ama ah, onu öyle istiyordu.

Aidan onu duymuştu. Etrafını saran korumaları gördü. Hiçbiri büyücülüğe direnemezdi. Ya kendisi? Neyle karşı karşıya olduğunu bile bilmiyordu: bir şeytanla mı, ölümcül bir büyücüyle mi, yoksa gece korkusundan başka hiçbir şeyle mi?

Onu görmedikçe bilemezdi de. Ama onu görmek için ona bir yem atmalıydı. Ve o Joanna'yı yem olarak kullanmayacaktı – kullanamazdı.

Yerinde doğrulup dikildi. Belki buna gerek olmayacaktı. Onun kendi sihri vardı. Elbette sınırsız değildi. Ama belki belki- bunun için yeterli olurdu.

İnleyerek tekrar uzandı. Bunu yapmak için zamana ihtiyaç vardı. Zamanı olmayabilirdi. Kervanın onu Joanna'nın peşi sıra taşımasına izin vererek uzun zaman oyalanmıştı. Bir kapanın ağzı gibi açılmış olan bu şehir Alamut Fedaisinin hareket geçtiği yer olacaktı ve bu yakında gerçekleşebilirdi. Halep'in yarısı İbrahim'in Evi'nin güneydeki kervanının gelmiş olduğunu biliyordu. Bu haber son sürat Masyaf'a ulaşacaktı. Ve sonra, gecenin içinde darbe gelecekti.

Duyulan korku içinde dışarı fırladı. Bir tehlikeyle karşılaşmadılar. Joanna korunuyordu; sessizce ona yanaşan bir şey yoktu. Şehrin hiçbir yerinde ona karşı düşmanlık gösterilmemişti.

Bazıları dikkatini çekse de daha fazla okumakla oyalanma-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dı. Bu gece zihin-rüzgârlarının arasında dolaşmak içinden gelmiyordu, gerçi bunu son defa göze aldığından beri uzun zaman geçmişti. Gücünü korumalarına verdi, iradesini uykuya yöneltti ve geceye dayanmak için yerine yerleşti.

İçi içini yiyerek uykusuz geçirdiği onca zamandan sonra, gündoğumunun üstünden epey vakit geçtikten sonra uyandı. Onu kaldıran gayet iyi ve pek hoşnut görünen Arslan'dı. Aidan gözlerini açar açmaz ona şöyle dedi, "Lordum hemen kalksa iyi olur. Lütfedip gitmesi gereken yere çağrılıyor."

Aidan saçlarını geriye atıp kaşlarını çatarak yerinden doğruldu. "Hizmetkârım lütfedip kendisini basit Arapçayla ifade eder mi?"

Arslan hiç gocunmadan gülümsedi. "Kutsandınız, lordum. Leydi Hatice sizinle konuşmak istiyor. Onun pek sık bu kadar çabuk görüşme bahşettiğini sanmıyorum."

Aidan da sanmıyordu. Evin hanımı olarak, yeri bir kraliçeden biraz daha yüksekti ve o bunu biliyordu. Aidan, Arslan'ın becerikli ellerinin arasında bir anda ayağa kalkmıştı. Memluk onu yıkarken Aidan, "En son bildiğim, hepinizin toplanıp sürgüne gönderildiğinizdi" dedi.

"Öyle oldu." Arslan bezi leğenin içinde sıktı, bir yana serdi ve efendisini giydirmeye başladı. "Verilen sürgün cezasını kabul etmemeyi seçtik. Ne de olsa bunu siz vermemiştiniz. Ben sizin uşağınız olacağım. Bu işte bu görevi sahiplenen aptaldan biraz daha başarılıyım. Geri kalanlar, nöbetleşerek sizi koruyacaklar. Sizi korumadıkları zaman şehirde dolaşmalarına izin vereyim mi?"

"Yalnızca son derece sağduyulu olacaklarına söz verirlerse, sen de öyle. Ve kendi kıyafetlerinizi de evde bırakın."

Arslan başını eğdi. "Evet, lordum."

"Dikkat edin" dedi Aidan. "Casusluk yok; harekete geçmek de yok. Eğer bir Fedai görürseniz dokunmayın."

"Bir vatandaşı öldürüyor olsa bile mi, lordum?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan dişlerini sıktı. Arslan'ın kibarlığına söz yoktu ama zihni pek bariz bir şekilde kendine has çalışıyordu. "Bu şehirde misafirken kahramanlık yapmak yok. Onların efendisi özgür, güçlü ve bizden haberdar halde yerinde otururken, kölelere yapılan saldırılarda elimizi açığa vurursak aptaldan daha beter duruma düşeriz."

"Evet, lordum" dedi Arslan.

Hizmetkârların anlaşılmazlığı konusunda bir ustaydı bu adam. Ama Aidan'ın gözleri çoğundan daha iyiydi. "Onurun ve ruhun üstüne yemin et" dedi.

Bu zorlama karşısında Arslan'ın boyun eğmekten başka yolu yoktu. Memnun değildi ama lorduna karşı saygısı birkaç derece artmıştı.

Aidan hazırdı; kasvetli giysisine rağmen, prenslere yakışır bir şekilde yıkanıp tarandı. Kılıcı olmadan yan tarafını çıplak gibi hissetse de silahını almadı. Arslan da onu takip etti. Raihan ve Conrad geride kaldı.

Hiçbiri hareme kabul edilmedi. Bu yasaydı ve değişmezdi. Aidan, dağ gibi heybetli, zift gibi kara, bir başrahibin kâbusundan fırlamış bir şeytan gibi gudubet, ancak ganimet alınmış olabilecek bir Frenk kılıcı kuşanmış bir harem ağasının kontrolünde içeri girdi. Yere diktiği bakışları, eğer Aidan ona ayrılan yoldan en ufak sapmaya kalkışırsa onu anatomisinin çıkıntılı bir kısmına sokmayı vaat ediyordu.

Aidan'ın yoldan sapmaya niyeti yoktu; zaten çok da uzağa gidemezdi. Sadece ilk avluya kadar gittiler; avlunun içinde üstünde girift oymalar olan bir paravanla bölünmüş bir odanın loş bir köşesine doğru götürüldü. Seramikleri, halıları ve badanalı tavanı çevreleyen gümüş taslardan oluşan rafıyla yabancı olsa da burası Aidan'a rahibe manastırlarının kabul odasını hatırlattı. Hatta manastırlardaki genç kızlara eşlik eden yaşlı rahibeler gibi, siyah, kalın bir peçe örtmüş ve lekeli, boğumlu parmaklarını sessizce kucağında birleştirmiş bir kadın vardı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Ve yanında, paravana yakın bir yerde duran bir figür daha vardı; yüzündeki peçe duman da olabilirdi zira tek gizlediği Joanna'ydı.

Aidan sarayda ve krallar arasında eğitilmişti. Bocalamadı. Bağırmadı veya öne atılıp onu yakalayarak nefesini kesmedi. Sessizce içeri girdi. Kadınlarla kapı arasındaki yolun yarısında başını kibarca eğdi. "*Ma dama*. İyi misiniz?"

Joanna'nın bakışları, kendini ele vermek istemediği her seferinde olduğu gibi, yere indi; sesi boğuktu. "İyiyim, lordum. Ya siz? Dinlendiniz mi?"

"Gayet iyi, leydim."

Aidan onun neden peçe örttüğünü anladı. Yanakları yanıyordu. Nefesi her zamankinden daha hızlıydı; Aidan kalbinin atışını duyabiliyordu.

Aidan daha sakinse eğer, bunun nedeni bedenini bir büyücü ustalığıyla kontrol edebilmesiydi. Her yanda gözler vardı, bakan, yargılayan, en ufak bir açığı yakalamaya hazır gözler. Ve hepsinin içinde en dikkatlisi, sanp sarmalandığı örtülerin içinde, sarı, kuş pençesi elleri ve bir şahininki kadar keskin ve sabit bakışlarıyla gölgeden bir şekle benzeyen o yaşlı kadındı. Bu kadın ne hizmetkârdı, ne de aptal.

Aidan onun, kendisinden önce Joanna'yı selamlayarak yaptığı nezaketsizliği savunması için meydan okuyan bakışları karşısında sararmadı. Bırakacaktı, ne isterse onu düşünsün. O ilk önce Joanna'nındı, başka bir ölümlü sonra gelirdi.

Bir kraliçenin önünde eğilen bir prens gibi, hiç alçakgönüllü olmayan bir tavırla eğildi. "Leydim" dedi.

Şahin gözler parladı. Peçe biraz indi. "Sör Frenk" dedi.

Sesi ellerinden çok daha gençti. Ona Margaret'i hatırlattı: çelik üstünde kadife. "Varlığınızla beni onurlandırıyorsunuz, leydi Hatice" dedi.

Kadın belki gülümsedi. "Evet, öyle. Torunum sizi akrabası olarak adlandırıyor; torunumun kızı sizden iyi bahsediyor. Ve ben de yüzünüzü görmeyi arzuladım."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Beğendiniz mi?"

Kadın güldü; bu bir kocakarı kıkırdaması değil de hayatının olgun dönemindeki bir kadının boğuk kahkahasıydı. "Elbette beğendim! Ramazan'da yeni ay gibi. Galiba kızlarımın sizi görmesine izin vermeyeceğim. Baştan çıkabilirler."

"Sizin soyunuzdan hanımların bu kadar kolay yoldan çıkmayacağına eminim."

"Belki. Ama bu Allah'ın onlara verdiği erkeklere bakıp hayal kırıklığı yaşamalarına neden olabilir."

"Bir erkeğin güzellikten daha önemli yönleri vardır" dedi Aidan.

"Ama asla göze bu kadar görünür değildir." Eliyle işaret etti. "Buraya gelin."

Aidan gitti; çok ufak tefek olduğu için, onu başını uzatma zahmetinden korumak amacıyla önünde bir dizinin üstüne çöktü. Ufacıktı; şaşırtıcıydı bu, çünkü kişinin hayalinde bir kale gibi yükseliyordu. Aidan onu bir eliyle havaya kaldırabilirdi.

Kadın ona doğru eğildi. "Eğer yirmi yaş genç olsaydım" dedi, "ihtiyatı falan bırakır sizi yatağıma alırdım."

"Yirmi yaş mı, leydim? Neden daha genç olacaksınız ki?"

Kadın yine o mükemmel, dünyevi kahkahasını attı. "Neden mi, genç aygır? Benim gibi buruşuk bir kabuğa sarılmak istemezdiniz elbette."

"Benim ilk sevgilim altmışını geçmişti ve zaman ondan istediklerini alsa da bu onu sadece daha hoş yaptı."

"Ah, efendim" dedi Hatice, "beni baştan çıkartıyorsunuz. Sizin genç etinizin tadını bilmek..." İçini çekti. "Hayır; teslim oluyorum; Allah öyle istiyor. Gözlerim yeterince zevk alıyor. Her zaman merhametli olan O'na şükürler ki hâlâ gözlerim var. Sizin Tanrı'nız sizi ödüllendirmeyebilir ama benimki cömert bir kalbi anlar."

"O tek değil mi?"

"Bazıları öyle söylüyor" dedi kadın. Yerinde doğruldu; Ai-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dan'ın bakışına karşılık verdi. "Bana neden geldiğinizi anlatın."

Bunu onun kadar iyi biliyordu, fakat bunu onun algıladığı gibi duymak istiyordu. Aidan ona anlattı. Zaman ve yeniden anlatmak acısının kenarlarını törpülemişti. Sakin ve akıcı bir şekilde, heyecanlanmadan veya olayları atlamadan konuşuyordu.

Onu en suçlu gösteren olayları bile: ta ki ruhlar uçup gittikten çok sonrasına kadar her iki ölümü de önceden bilemediğini veya en ufak bir terslik sezinlemediğini. Kör, sağır, dilsiz ve inanılmayacak ölçüde aptal olduğunu.

"Bir aptal" dedi Leydi Katice, "başarısız olduğunu hiç bilmeyen kişidir. Siz başarısız oldunuz ve bunun bedelini ödediniz."

"Ödemeye de devam ediyorum ve bu savaş sona erene kadar da devam edeceğim."

"Sizin düşmanınızın Masyaf'taki katil değil, Kudüs'teki torunum olduğu söylenebilir."

"Veya onun bile değil de uğruna sevdiği her şeyi feda ettiği bu Ev olduğu söylenebilir."

"Peki, öyleyse, işte ben buradayım, tamamen savunmasız ve beni almanıza hazırım."

"Sanmıyorum" dedi Aidan.

"Gerçekten."

Çok sakindi, ondan korkmayacak kadar uzun süredir varlığına alıştığı ölümün yüzüne bakıyordu. Aidan bu sakinliğin önünde eğildi. "Gururu anlayabiliyorum, onuru da ve insanın kendisinden daha büyük bir şeyi savunmasını da. Ama katıksız, ham açgözlülük... Bunu affetmem. Ve eğer Sinan pençelerini dünyamın ticaret krallığına geçirmişse dünyamın nasıl olacağından korkarım."

"Ben daha merhametliyim. Sanırım o görevinin ve inancının zaferine giden adil bir yol görüyor. Onun amaçlarını gizlice öldürerek gerçekleştirmesi bizim talihsizliğimiz. O,

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

hükümdarları onun isteğine direndi diye bütün bir şehri kılıçtan geçiren o kumandandan daha mı iyi, yoksa daha mı kötü?"

"O kumandan benim kız kardeşimin oğlunu öldürmedi." Kadın susunca Aidan içini çekti. "Evet, leydim. Bu kadar basit. O oğlanı sevdim; benim için bir oğuldu o, oğuldan da fazlaydı. Bizim halkımız arasında kız kardeşin çocuğu kutsaldır; o en yakın akrabadır, yüreğin oğludur – eğer kişinin kendi bedeninden oğlu yoksa bu daha da geçerlidir. Sırf o oğlanın hatırına Alamut'u yerle bir edeceğim."

"Belki de" dedi Hatice düşünceli bir şekilde, "Frenk olmak budur. Bir insanı ulusundan veya kabilenden fazla sevmek. O kişinin ölümünü sadece bir insanın hatası olarak görmek. Tam yüreğe saplamak."

"Onun bize yaptığı gibi, uzuvları teker teker kesmekten daha iyi. Bana zalim denildi, leydim. Ama yapabilirsem eğer, temiz öldürmeye çalışırım."

"Bilgece" dedi kadın.

Aidan duraklayarak Joanna'ya baktı. Joanna susmuş dinliyordu. Büyükannesinin Aidan'ın güzelliğini açıkça takdir etmesi karşısında biraz utansa da eğlenmişti. Hatta Aidan'ın arzu konusunda yılları hesaba almadığını itiraf etmesi onu çok rahatlatmıştı. Şimdi onun söylemesi gereken şeyi söylemesini bekliyordu.

Aidan bunu dikkatle ama çekinmeden söyledi. "Leydim. Torununuza, Sinan bütün Ev'inize karşı kan davası gütmeden evvel ona teslim olmasını öğütler misiniz?"

"Öğütlemem" dedi Hatice.

Aidan bir kez başını salladı. "O size savaşı getirmeden evvel siz ona savaşı götürmeyi düşündünüz mü hiç?"

"Biz savaşan bir ev değiliz."

"Savaşmaya zorlandığınız zaman bile mi?"

"Savaşmaya zorlandığımız zaman, elimize geçen silahlardan yararlanırız."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan topuklarının üstüne oturdu. "Bana benim o silah olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Sinan'a karşı yemin etmenizi ben mi söyledim?"

"Ah" dedi Aidan. "Anlıyorum. Ben intikamımı alacağım, siz de bundan faydalanacaksınız. Ve ben batılı bir soylu olduğum ve bu nedenle de tüccar olmadığım için, bir paralı askerin isteyeceği payı bile talep ederek canınızı sıkmayacağım."

"Tabii ki bunu yapmayacaksınız." Kadın eğleniyordu ve hiç yılmıyordu. "Biz tüccarız, prensim ama dürüst tüccarlarız. Borçlarımızı öderiz."

"Yani bir borcunuz var, öyle mi?"

"Eğer başarılı olursanız, evet. Ve akrabamızı sağ salim bize getirdiğiniz için en azından bir muhafızın ücretini hak ediyorsunuz. Ve sanırım burada konuk olmanızın ötesinde bunun karşılığını verebiliriz."

"Ne gibi?"

"Ne istiyorsunuz? Altın? Mücevher? Baharat? Güzelliğinizi süsleyecek ipekler?"

"Kervanlarınızın bazılarından pay istiyorum." Her ikisi de Joanna'ya bakmak için döndü. Peçesini düşürmüştü; çenesi kalkıktı, yüzünde inatçı bir ifade vardı. O da aynı sert ve berrak sesle konuşmaya devam etti. "Rhiyana ile yapılan ticaret de dâhil olmak üzere, ticarette ailedeki alışveriş rayici üzerinden on yıllık hisse."

Aidan karşı çıkmak için ağzını açtı. Hatice ona engel olarak, yüzünde ancak haz olabilecek bir ifadeyle büyük torununa döndü. "Belki asla doğrudan olmayabilecek bir tehlikenin önüne geçmek için on yıllık hisse mi?"

"Yoksa Sinan'ın annemin hissesini ve onunla birlikte diğer her şeyi de almasını mı tercih edersin?"

"Ama..." dedi Aidan.

İkisi de ona hiç aldırmadılar. Onlar tüccardı; çekişerek pazarlık etmek onlara hayat veren kandı. Ve vekâleten de olsa Aidan'dan bir tüccar yaratmaya kararlıydılar.

"Senin temiz beyaz ellerinle bir sikkeye dokunmana hiç gerek yok" dedi Joanna pazarlık bittiği zaman. Çok hoşnutsuz değildi, ancak ona pek fırsat verilmemiş olduğunu Aidan bile anlamıştı. Rhiyana'ya gidenlerden başka, beş kervan ve ticari yatırımda iki yıllık hisse. Rhiyana'ya gidenlerden beş yıllık hisse alacaktı. Bunların yanı sıra, Halep'te ağırlanma ve Sinan'a karşı harekete geçerken gerekli tedariklerin ve kendisi ile onunla birlikte gidenler için binek hayvanlarının sağlanması. Bunların hepsini, Hatice'nin seçtiği ve Joanna'nın onayladığı bir kâhya vasıtasıyla İbrahim'in Evi denetleyecekti. Onun kendisine verilenleri kabul etmekten ve bunları istediği gibi kullanmaktan başka işi olmayacaktı.

Krallığın yaptığından farklı değildi bu. Neden bir çocuk gibi idare edildiğini hissettiğini bilmiyordu. Rhiyana'daki topraklarının verebildikleri ve Outremer'deki ordularının sunabildikleriyle yapabileceklerini yapmış olan o şimdi kendi başına servet yapıyordu: hem de aklının alamayacağı bir servet.

"Eğer" dedi Hatice, "uşaklarını ve tarikatını bizim aleyhimize çevirmeden Sinan'ı İbrahim'in Evi'nden uzaklaştırırsan. Halep İsmaililerin şehridir; biz Halep'te yaşıyoruz. Barış içinde yaşamaya devam etmek istiyoruz."

"Ben bunun için yemin etmedim" dedi Aidan.

"Akrabanızın öldürülmesinin bedelini ödetmeye yemin ettiniz. Bu ödemenin nasıl olacağını belirtmediniz."

"Eğer yapmam gerekirse onu öldüreceğim. O zaman bana ne yapacaksınız?"

"Anlaşmayı feshetmek dışında ne yapabiliriz? Yapmanız gerekeni yapacaksınız. Biz de öyle."

Aidan buna karşı çıkamazdı. Ama hâlâ düşünmesi gereken bir onuru vardı. "Ben yeminimi sizin altınlarınız için yerine getirmeyeceğim. Eğer öldürmekten çekinirsem, bu onur hatırına olacaktır."

"Elbette" dedi Hatice. "Siz her şeyden önce onurlusunuz. Eğer anlaşmaya uyarsanız, altınlarımız minnettarlığımızın bir

armağanı olacak. Eminim, zorlu bir hizmetin karşılığı olarak bir armağan kabul edebilirsiniz."

Aidan kadına sert bir ifadeyle baktı. Bunun şövalye ahlakına uygun olup olmadığı konusundaki şüpheleriyle dalga geçildiğine dair bir işaret görmedi.

Epey bir zaman sonra, "Evet, bir armağan olarak kabul edebilirim" dedi. "Eğer her şeyi sizin istediğiniz gibi yapabilirsem. Bunun için söz veremem."

"Anlıyorum" dedi Hatice. "Bu bir anlaşma; şahidi de var. Allah hayırlısını nasip etsin."



Sayyida esnemesini bastırdı. Hasan bütün gece onu huysuz ve uyanık tutan ateşten kızarmış halde nihayet fıskiyenin yanında battaniyenin üstünde uykuya dalmıştı; sabah, sessizlik ve akan suyun şırıltısı onu sakinleştirmişti. Sayyida, ona dokunmak ve tekrar uyandırmak riskini göze almadan, huysuzlanan oğlanın ısırmış olduğu göğsünü ovaladı.

Korkuya kulak vermeyi reddediyordu. Çocuğun hayatı ne kadar kırılgandı; ne kadar çok çocuk bebekken ölüyordu; bir ateş ne kadar kolay yükselip ruhu yakabiliyordu. Fahimah onu kendi mavi gerdanlığı ve kötülüğe karşı muskalarıyla sarmalamıştı. Anne dua etmişti. Laila Faruk'la geçireceği geceden sonra doğru dürüst temizlendiği zaman dua edeceğine söz vermişti.

Sayyida sonunda esnemesine engel olamadı; çenesini kıracak kadar kocaman ve saadet dolu bir an için uykunun rahatlığını hissettirecek kadar derin bir esnemeydi bu. Gözlerini açınca Morgiana'nın gözleriyle karşılaştı.

İfrit bağdaş kurmuş, Hasan'ın yanında oturuyordu, Şamlı genç bir erkeğe benziyordu: ince ve sakalsız, bir harem ağa-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

a Bu yanılsama ürperticiydi. Belki bunda sihir vardı; belki sadece erkek giysileri giymiş Morgiana'ydı. "Ateşi var" dedi Hasan'a bakarak.

Sayyida bitkin bir şekilde başını salladı. "Bütün gece ayaktaydık. Galiba şimdi biraz daha iyi."

Morgiana elini hafifçe oğlanın sırtında gezdirdi. Sayyida ona hemen engel olma arzusunu bastırdı. Çocuk ne kımıldadı, ne de uyandı. Belki çatık kaşları biraz düzeldi.

"Ben hastalığı iyileştiremem" dedi Morgiana. "Bu çok ince bir iş. Onca ufacık şeytan..." Durdu; Sayyida'nın anlamadığını hissetmiş gibiydi. "Önemli değil. Daha önce çok hastaymış; bunu hissettim. Şimdi iyileşiyor."

Sayyida neredeyse düşüyordu. Umut etmek bir şeydi. Bilmekse... bu çok fazlaydı, aniden.

Morgiana'nın güçlü eli onu tuttu. Sayyida memnun bir halde kadının eline yaslandı. Bir süre sonra doğrulup derin bir nefes aldı. "Aptallık. Ama o kadar korktum ki. Onu çok seviyorum; ama hâlâ hiç var olmamaya o kadar yakın ki."

"Aptallık değil. Hiç aptallık değil, Sayyida" dedi Morgiana.

Sesinin tonundaki bir şey Sayyida'nın durup ona bakmasına neden oldu. Morgiana farklıydı. Daha nazik değildi. Aksine, daha hiddetliydi. Kadın-hiddeti.

Sarığına ve hançerlerine rağmen artık bir harem ağası gibi görünmüyordu. Çenesini yumruklarının üstüne dayayarak gözlerini fıskiyenin akışına dikti. "Neden" diye sordu, "neden Allah sadece kaybedebileceklerimizi sevmemizi sağlıyor?"

Sayyida gözlerini kırpıştırdı. Derin konulara giremeyecek kadar yorgundu. Sadece, "Onu seviyoruz, çünkü onu kaybedeceğimizi biliyoruz" diyebildi. "Ve onun içinde Allah'ı görüyoruz."

"Bu bir yanıt değil. Bu bir döngü."

"Üzgünüm" dedi Sayyida. "Düşünemiyorum. Uyumak istiyorum."

"Uyu, öyleyse. Ben bebeğe bakarım."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Hayır" dedi Sayyida, bu armağanı kabul etmeye can atsa da. "Benimle konuşmaya devam et. Canını sıkan ne? O Frenk mi?"

Morgiana keskin beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "O kadar belli mi?"

"Bilmiyorum. Belki değildir. İshak'ın onu yemeğe getirdiği gün ona nasıl baktığını fark ettim. Maimoun bütün tabakları atıp yenilerini almamızı istedi. Anne konuşarak onu vazgeçirdi."

Morgiana homurdandı. "Maimoun Frenk'in ne olduğunu bilseydi ne derdi acaba?"

"Ne, bir kralın oğlu olduğunu mu bilseydi? İshak bana söyledi. Şaşırmadım. Bir kafir için, soylu bir görünüşü var."

"Ondan biraz daha fazlası var" dedi Morgiana. "Burada, güneşin herkesi kararttığı yerde onun ne kadar beyaz olduğuna dikkat ettin mi?"

Sayyida'nın aklı karıştı ama yanıt verebildi. "Evet, fark ettim. Bunu nasıl becerdiğini merak ettim. Bu kadar soluk kalmayı. Tıpkı..."

Sayyida'nın bir körün bile görebileceğini görmesini beklerken Morgiana'nın yüzü hareketsizdi. Ne kadar beyazdı. Sonunda, idrakin ışığı kadının beynindeki sisi dağıttı. "O halde... o..."

"İsmi *ateş* anlamına geliyor" dedi Morgiana, aldatıcı bir sakinlikle. "İkisinden biri o. Dünyada böyle iki yüz var; hayal etsene. Diğeri büyücü ve kral. O ise büyücü ve şövalye – biz emir diyoruz. Bizim türümüzden biri için çok genç. Kendisinin epey yaşlı ve yeterince bilge olduğunu düşünüyor. Güzel olduğunu biliyor. Ona göre ben..."

Sesi kesildi. Kendini tuttu. "Ona göre ben hoş bir kadınım. Beni tensel olarak sevmeyecekmiş. Beni tanımadığını söylüyor. Eğer tanısaydı..." Gözleri kısıldı; yumruğu havaya kalktı. "Ey Allah'ım! Eğer beni tanısaydı, ölesiye nefret ederdi benden."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Senin gibiyse etmez" dedi Sayyida, "ve seni benim gibi kanırsa. Eğer göründüğü gibi bir savaşçıysa onun da elleri kanlıdır."

Morgiana güldü. Korkunçtu, çünkü o kadar rahat, tatlı ve umutsuz bir kahkahaydı ki bu. "Ama önemli olan benim elimdeki kan. Öldürdüğüm Frenk'i hatırlıyor musun? Onun kız kardeşinin oğluydu. Beni ve beni gönderen adamı mahvedeceğine yemin etti. Ve benim... benim katili bulmaya yardım edebileceğimi düşünüyor. Hiçbirimizin onun türüne zarar verememeyeceğimizi sanıyor."

"Bilmiyordun" dedi Sayyida.

"Bunun edilen bir yemin için önemli olacağını mı sanıyorsun? Ne olduğumu ve ne yaptığımı anladığı zaman bütün gücünü bana karşı kullanacaktır. Nefretiyle beni yok edecektir."

Sayyida ne söyleyeceğini düşünerek sustu. Dünyadaki onca Frenk içinde efendisinin Morgiana'yı öldürmeye zorladığı adamın akrabasının o mu olması gerekiyordu? Bir ifrit – Hristiyan bir ifrit.

Fazla kaba olmamaya çalışarak dikkatle konuşmaya başladı. Bir kâfir olmak onun elinde değildi ki. "Senden nefret ederse aptallık yapar. Sen sadece, ettiğin yemin altında, sana emredileni yaptın. Mutlaka bunu anlayacaktır."

"Önemli mi? Bunu yaptım. Birincisini... konuşarak halledebilirdim. İkincisi bir çocuktu. Üçüncüsü, efendimin bu sabah öldürmemi emrettiği ise, bir kadın. Reddettim. Ama yeminim çok güçlü, içimi parçalıyor. Buna ne kadar daha dayanabilirim, bilmiyorum." Ellerini uzattı. Hançer saplamakta hiç hata yapmayan elleri şimdi titriyordu. "Tekrar emredecek. Ve tekrar. Ta ki ben bunu yapana veya direncim kınlana dek."

Sayyida o titreyen elleri avuçlarının içine aldı ve mümkün olduğunca sıkıca tuttu. "Direncin kırılmayacak. Güçlü olacaksın. Senin şu Frenk ifrit bunu anlamayı öğrenecek. Onun tanrısı bağışlayıcı olmayı öğretmiyor mu?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Annesi bir pagandı. Bazen bunu hatırlamaktan memnun oluyor."

"Morgiana" dedi Seyyida. "Morgiana, kes şunu. Onunla konuştun, değil mi? Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Ben kendimi utanç verici bir duruma düşürdüm. Ona onu sevdiğimi söyledim."

Seyyida hızla nefesini içine çekti. "Bu çok... cesurca." Bir haddini bilmezlik, diyecekti az kalsın.

Morgiana bunu duydu. "Evet, çok cüretkârdım. Kendime engel olamadım. O oradayken bana bakıyordu ve bana doğru eğilmeye başlamıştı. Kendimi kalbine bir ok saplanmış bir güvercin gibi hissettim."

Seyyida anlamaya çalışıyordu. Bütün bunlar bir hikâye veya bir şarkı gibiydi. O gerçek hayattaki insanların şarkılardaki insanlardan daha az tutkulu olduğunu düşünmüştü hep; daha makul olduğunu. Her zaman düşünülmesi gereken bir bebek peydahlama şansı veya bir yemek konusu vardı. Gerçi işin ortasında, bebekler ve yemekler unutulma eğilimindeydi.

Morgiana bir şiirdeki bir prenses gibi görünmüyordu. Onların hepsi de görkemli kalçaları olan, kara gözlü, aygın baygın güzellerdi. Ama onun tutkusu ve çaresizliği – bunlar Seyyida'nın bildiği gerçek hayatta rastlanmayacak şeylerdi.

"Hep böyle çarpılır mısın?" dedi Seyyida'nın dili, onu durdurmasına fırsat kalmadan.

"Hayır! Ben hiç..." Aptal bir kız gibi kızardı. "Ben daha önce hiçbir erkek istemedim."

"Hiç mi? Hiç mi istemedin?"

Sarıklı kafa, hızla ve sertçe iki yana sallandı. "Tabii bana inanmıyorsun. Kim inanır ki? Ben her zaman Alamut'un Efendisi'ne ait oldum; o her zaman erkek ve ben de kadın..." Tıpkı bir kuzgunun çığlığı gibi, kaba ve sevgisiz bir kahkaha attı. "Hangi erkek benim gibi bir yaratığa dokunabilir ki, eğer ben bunu istemezsem? Ve ben hiç istemedim. Ben hep... soğuktum. Evet. Onlardan biri benim için öyle dedi, soğuk ateş.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Ben bir hançer ve bir misyondum. Ve misyon olmadığı zaman da bir yemindim. Ben hiçbir zaman bir erkeğin dokunabildiği bir şey olmadım."

"Frank'i görene kadar."

"Benim gibi birini görene kadar. Sihirle yaşayan birini. Saf güzellik olan birini. O zaman bütün o şarkıların ne anlama geldiğini anladım.

"Ve o benim düşmanım olmak için doğmuştu."

Seyyida hâlâ Morgiana'nın ellerini tutuyordu. Ellerinin kemiklerine kadar, acıyla titremesini durdurmak için onları öptü. "Kardeşim" dedi. "Kardeşim. Tanrı'ya güven. Eğer sana onu getirdiyse, mutlaka ona doğruyu gösterecektir. Senin yemin bağın onunkinden daha mı zayıf?"

Morgiana ellerini çekti. "Of, bu kadar akıllı olmak! Dağlar kadar yaşlı olan ben, Ölüm Meleği ile kol kola yürüyen ben, aşk hakkında, acı olduğundan başka hiçbir şey bilmiyorum."

"Her zaman öyle değildir" dedi Seyyida. "Senin için bile."

"O halde benim için dua et, yavrum. Bende dua kalmadı."

Hiçbir zaman veda etmekle oyalanan biri olmamıştı. Bakışlarını boş havaya diken Seyyida içini çekti.

Sanki Morgiana'nın gidişi bir büyüyü bozmuş gibi, Hasan uyandı ve huysuzlanmaya başladı. Seyyida onu havaya kaldırdı. Çocuk bir mucize gibi sustu ve tıpkı Morgiana'nınkine benzeyen vahşi bir öfkeyle yumruğunu emmeye koyuldu. Seyyida çocuğun saçlarını öptü. Saçları nemliydi ama onların altındaki alnı serindi.

Seyyida'nın yüreği hopladı. Serindi. Canı yanan çocuk ciyaklayana kadar ona sımsıkı sarıldı. "Ah, gözümün nuru! Allah'a şükürler olsun!"

Başını kaldırıp, duvarın yanında duran Maimoun'un kendisine baktığını görünce daha da sevindi. Kollarında Hasan'la birlikte ayağa kalkmaya davrandı. "Maimoun! Ateşi vardı, çok yanıyordu, o kadar korktum ki ama şimdi, bak, geçti."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Maimoun hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki bir şey onu durdurdu. Hasan'ın ağırlığı fazla geldi. Çocuğu kucağına indirdi. "Ne oldu? Bir sorun mu var? Yoksa... yoksa Baba? İshak mı? Yoksa..."

"Hayır." Maimoun bunu soğuk bir ifadeyle söyledi; sanki kadının korkularını yatıştırmaktan çok onu susturmak ister gibiydi.

Maimoun asla soğuk davranmazdı. Evet, bazen somurturdu. Beğenmediği biriyle veya bir şeyle karşılaştığı zaman suratını asardı; çünkü gayet katı bir şekilde, kibar olmak için eğitilmişti ve kibarlık onun doğal hali değildi. Maimoun her zaman tam olarak ne düşündüğünü söylemek isterdi.

Onu bu kadar hareketsiz görmek korkutucuydu, kaşları bile çatılmamıştı. Sanki bu dünyada dürüst bir yeri yokmuş gibi bakıyordu karısına. "Onun yalan söylediğini düşündüm" dedi. "Hasan yüzünden."

"Ne..." Seyyida afallamıştı. Ondan da çok, korkmuştu. "Kim..."

"O seni kıskanıyor" dedi Maimoun, dalgın bir şekilde. "Galiba senden nefret ediyor, en azından biraz. Senin bir oğlun var. Onun yok."

Hasan, Seyyida'nın kucağında debelenmeye başladı. Kadın onu pek fark etmeden, bütün dikkatini babasına vererek çocuğu daha sıkı tuttu. "Laila'dan mı bahsediyorsun?"

"Ya da belki" diye konuşmaya devam etti adam, sanki kadın orada değilmiş gibi, "gerçekten benim ve ailenin namusu için endişeleniyordur. Ya da fazla tahrik edildiyse, böyle şeyler düşünmeye başlamış olabilir. Böyle şeyler" şimdi o kadar soğuk değildi; nefesi sıklaştı, yanakları sanki ateşlenmiş gibi benek benek kızardı, "karımın bahçemizde eğleşmesi gibi şeyler..."

Seyyida onu gittikçe artan bir dehşetle dinliyordu. Ama ondan da çok kızgınlıkla. Bunlar onun alışık olduğu duygular değildi. O genelde Allah'ın kendisine verdikleriyle mutlu

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

olan, Onun kendisine bahşettiği hayata isyan etme eğilimi olmayan, kendi halinde biriydi; yalnız bir kere, Morgiana...

Büyük bir soğukkanlılıkla şöyle dediğini duydu: "Eğleşiyor muydum, Maimoun? Kiminle? Veya neyle?"

Maimoun boğulacak gibi oldu. "*Neyle*, doğru! Bir erkeğe, Seyyida, bir erkeğe neredeyse dayanabilirdim. Ama o..."

"Bana arkadaşlarımızı babamın bahçesinde ağırlayamayacağımı mı söylüyorsun?" diye sordu dikkatle.

Adam güldü. Rahat ve vahşi bir kahkaha atmaya çalışmıştı. Sadece boğuk bir ses çıktı. "Arkadaşlar. Ah, arkadaşlar, doğru. O adamı kestikleri zaman geriye bir şey bırakmışlar mı? O işte benden daha mı iyi?"

Seyyida sızlanmaya başlayan Hasan'a aldırmayarak ayağa kalktı. "Adam mı?" diye sordu. "Bahçemize senden, babadan veya İshak'tan başka hiçbir erkek girmedi; en azından benimle konuşmak için."

"Hayır, erkek değil."

"Ah" dedi Seyyida, sonunda anlayarak. "Sandın ki... evet, öyle görünürdü tabii. Özellikle eğer zihnin buna hazırsa." Başını iki yana salladı. "Laila'yı tanıyorsun. Sana şaka yapmasına izin vermemelisin."

"Burada harem ağası Behram'la ihtirasla sarmaş dolaş olman şaka mıydı?

Maimoun ne kadar çıldırırsa Seyyida o kadar soğuk bir tavır içine giriyordu. "Demek, kendine bu ismi vermiş. Hiç sormak aklıma gelmedi."

"Yani inkâr etmiyorsun."

"İnkâr edecek ne var ki? Sarılmak kısmı hariç. Sadece onu tutuyordum ve o zaman bile aramızda Hasan vardı."

"Sen oğlumu..."

"Benim oğlum" dedi Seyyida, vurgulayarak, "ve herkesin kabul edeceği gibi eksantrik biri olan, Morgiana ismindeki arkadaşımla arası gayet iyidir. Bunda hiçbir mahsur görmüyorum. Ne de olsa bir kadının bebeklerden anlaması gerekir."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Bir kadın mı? O mu?" Maimoun, kendisini ona vurmaktan alıkoymak için ellerini sıkıca göğsünde kavuşturdu. "Sen beni ne sanıyorsun? O bu sabah gümüş kabzalı bir hançer almak için gelen harem ağası Behram'dı. O tür bıçakları yeğliyor. Tıpkı erkeklerin karılarını da yeğlediği gibi."

Seyyida hüsranla yorgunluk arasında az kalsın gözyaşlarına boğulacaktı. "Yeğlediği falan yok! O benim arkadaşım. Çocukluğumdan beri arkadaşım o benim."

Maimoun önce bembeyaz, sonra kıpkırmızı kesildi. "Yalan söylüyorsun."

Belki biraz ikna olması gerekiyordu. Seyyida'nın artık aldıracak hali kalmamıştı. "Yalan söylemiyorum. O Moıgiana. Moıgiana benim arkadaşımdı. Üstüme hiç işlemediğim ve işlemek de istemediğim bir günah atılmasını kabul etmeyeceğim."

Maimoun duyulur şekilde yutkundu ve yanlış bir şey yaparken yakalandığı zaman hep yaptığı gibi sakalını çekiştirdi: sanki kendini hâlâ erkek olduğuna, hâlâ onun efendisi olduğuna inandırmak istermiş gibi.

Öyleydi de, Allah'ın takdir ettiği gibi. Seyyida'ya iyi bir Müslüman olmak zor geliyordu. Bütün erkeklere ve onların budalalıklarına lanet etmek istiyordu.

"Moıgiana benim arkadaşım" dedi. "Laila kıskançlıktan çatlıyor. Sen nasıl bir adamsın ki gerçeği çarpıtmakla ünlü bir dalavereciye karından daha çok inanıyorsun?"

Maimoun dikleşti. Seyyida çok ileri gitmişti. "Bundan böyle" dedi, "bundan böyle evde kalacaksın; işlerini yapacaksın; günlerini dışarıda bahçede cinsiyeti şüpheli, ünü daha da şüpheli yaratıklarla tembel tembel otururak geçirmeyeceksin. Beni duyuyor musun, kadın? Sana onu görmeyi yasaklıyorum. Onunla konuşmanı yasaklıyorum. En yakın akrabaların dışında herhangi biriyle konuşmanı yasaklıyorum. Anlıyor musun beni?"

"Anlıyorum" dedi Seyyida. Hasan inlemeye başladı. Sey-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

yida'nın onu kucağında sallamasının pek faydası olmadı. Efendim mütevazı kölesinin uygun gördüğü sınırlı işleri yapmak için ayrılmasına izin verir mi?"

Maimoun'un dalga geçildiğini anlaması gerekiyordu; ama o bir erkekti ve kendinden aşağı olan kadının üstündeki hâkimiyeti pek şanlıydı. Çenesini havaya kaldırdı. "Git" diye buyurdu.

Belki İblis'in bunda parmağı vardı. Seyyida söylemiş olduklarından pişmanlık duyamıyordu. Hiçbirinden. Maimoun ona Morgiana'nın arkadaşlığını yaklaklamakta ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu. Morgiana onun köşeli düşünmesine neden oluyordu; onun bir kadın ve bir eş olduğunu unutmasına neden oluyordu. Maimoun onu ne kadar kısıtlasa da hiç ona itaatsizlik etmemişti, Morgiana'nın hatırı dışında.

Ona yalancı demişti. Pek çok günahı vardı ama yalan söylemek bunlardan biri değildi. Kocası bile bunu görebilmeliydi.

"Kibirli" diye mırıldandı Hasan'a, eğer Maimoun istediğini yaptırırsa, hapishanesi olacak boğucu odada. "Kendini beğenmiş. Burnu havada. *Çocuk.* Her şey onun istediği gibi olmalı. Peygamber kocamın koruyucum olması gerektiğini söyledi. Benim kocamın kölesi olmam hakkında hiçbir şey söylemedi."

Hevesle meme emen Hasan annesinin dertlerinden habersizdi.

"Hayır, hem bu senin için ne fark eder ki? Sen Allah'ın mübarek kulusun. Ruhunun tasavvur ettiği her şeyi yapabilir ve olabilirsin. Ve eğer karının her lafını yönetme hevesine kapılırsan..." Parmaklarını çocuğun saçlarının arasından geçirerek hafifçe çekti. "Bunu yapmayacaksın. Eğer ben yardım edebilirsem yapmayacaksın. *Sen* karına güveneceksin; onun kendi namusunun ağırlığını taşımasına izin vereceksin. Taşıyabilir, biliyorsun. O bir kadın ve belki ne inancı, ne de aklı var ama sağduyudan anlar. Eğer" dedi, "ona izin verilirse."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Hiç dikkat çekmeden Maimoun'a yaklaşmaktan kaçınmak mümkündü. Seyyida Hasan'ı karnında taşırken ve daha sonra ona meme verirken, Maimoun onunla birlikte olmak istediği zamanlar hariç ondan ayrı uyumuştu. Seyyida onun ne kadar sık geldiğini, yanına uzandığını, erkeklerin karılarıyla yaptıklarını yapmayı denemediğini ve Hasan aralarında memnun memnun yatarken ona sadece dokunduğunu görmekten ne kadar mutlu olduğunu hatırlamak istemiyordu. Şimdi kapıyı kapalı tutuyordu ve kocası çalsa bile duymuyordu. Konukları ağırlamak için Şahin ile Refik yeterli olduğu için de Seyyida yalnızlarken babasına ve kocasına hizmet etmeye gerek görmüyordu. Kendisinin zaten yeterince görevi vardı.

Kendisine onu hiç özlemediğini söylüyordu. Elini kolunu kaprisle bağlayıp buna görev ve namus demek dışında ne yapmıştı ki şimdiye kadar?

Bu gece kapıyı çalmadı. Bu konuyu düşünüp taşınmış gibi değil de sanki izinsiz girmeye hakkı varmış gibi girdi içeri. Seyyida'nın sırtı kapıya dönüktü; kaskatı kesildi. Hasan geç uyumuştu. Şimdi sessizleştiği için, babasının hatırına onu uyandırmaya hiç niyeti yoktu.

Maimoun'un gelip başında durduğunu hissetti. Gül suyu kokuyordu. Seyyida hapşırmasını bastırdı.

"Uyanık olduğunu biliyorum" dedi adam.

Herkesin rahatını bozacak kadar çok şey biliyordu. Onu reddetmeyi düşündü ama geç olmuştu, yorgundu ve içinde beslediği garez zayıflıyordu. Ona doğru döndü.

Maimoun adeta pişman gibi görünüyordu ama onuru nedeniyle yüzüne sert bir maske takmıştı, bu Seyyida'nın hoşuna gitti. Adam ona bakmadan dudağını çiğnedi. Oda loş olduğu için emin olmak zordu ama galiba kızarmıştı. "Bebek nasıl?" diye sordu, uzun bir sessizlikten sonra.

"Uyuyor" dedi Seyyida. Sesi ne fazla dostane, ne de düşmancaydı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Maimoun onun yanına diz çöktü. Hasan'a dokunmaması gerektiğini biliyordu; henüz Seyyida'ya dokunmaya hazır değildi. Seyyida'nın gurursuz eli onunkine dolanmak, onun akıllı, dört köşe parmaklarını öpmek, çömezliği dönemimde erimiş çeliğin sıçramasıyla elinin üstünde oluşan yarayı yumuşatmak istedi.

Ama elini ait olduğu yerde, kalçasına yapışık tuttu. Maimoun asla özür dilemezdi. Onun da özür dilemeye hiç niyeti yoktu.

Bu dik başlılık tuhaf bir duyguydu. Hafif ve koftu, yine de yerinden oynamıyordu. Seyyida daha önce hiç pes etmemek için direnmemişti. En azından önemli bir konuda.

Belki Maimoun ondan bunu istemeyecekti. Gülümsemeyi göze aldı, parmaklarını belli belirsiz kadının saçlarının üstünden geçirdi. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Biraz çabayla öyle olabilirdi. Şimdi değil ama çok fazla Hasan ve pek az uyku yüzünden gözleri çukura kaçmış, karnı guruldar ve kaşları çatık haldeyken değil.

Erkeklerin hiç aklı yoktu. "İltifat ediyorsun" dedi Seyyida. "Bir şey mi istiyorsun?"

Bu sefer kesinlikle kızarmıştı. "Belki karımı istiyorumdur. Bunu istemek çok mu?"

"Bu ne istediğine bağlı."

"Benden kaçıp durdun."

"Sana itaat ediyordum. Evde kal, dedin. İşlerini yap. En yakın akrabaların dışında kimseyle konuşma. Bunlar daha az önemli şeylere yer bırakmıyor."

"Ben daha az önemli bir şey miyim?"

"Benim kocamsın. Sen emredersin, ben itaat ederim."

"Ama ben hiç..." Durdu. "Buraya bak. Eğer en başta namuslu davransaydın..."

Seyyida hiddetle ayağa kalktı. Hasan yüzünden bağırmadı veya adamın yüzüne tükürmedi. "Ben ne zaman namussuz davrandım, ha? *Ne zaman?*"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Şimdi bana kafa tutuyorsun."

Seyyida yutkundu. "İşte. İşte bu. Namus, sen onu nasıl adlandırmak istiyorsan o. Benim namusum yok; olamaz; ne yaparsam yapayım bana yanlış yaptığımı ve namussuz olduğumu söylüyorsun. Sen bir eş istemiyorsun, Maimoun. Sen bir köle istiyorsun."

"En azından bir köle itaat eder gibi davranırdı."

"Öyle mi?" diye sordu, tehlikeli bir nezaketle. "Gerçek değil, sahte tavırlar mı istiyorsun? Bu kadar basit mi?"

Adamın sesiyle birlikte elleri de yükseldi. "Öyle olmadığını biliyorsun!"

"Sus!" diye fısıldadı adam. "Bebeği uyandıracaksın."

Maimoun dikkate değer bir şekilde kendini kontrol etti; çenesini kapattı. Bir süre sonra, daha yumuşak bir sesle yeniden konuşmaya başladı, "Seyyida." Sanki bu onu incitmiş gibi yutkundu. "Seyyida, bu çok gülünç. Biz her zaman çok iyi geçindik. Neden bana karşı geliyorsun?"

Seyyida yüzünde inanmayan bir ifadeyle ona baktı. "Ben mi karşı geliyorum? Bütün bunları ilk başlatan kimdi?"

Besbelli Maimoun akıllı, sağduyulu ve yüce gönüllü olmaya çalışıyordu. Bu noktaya gelmek için günler harcamış olmalıydı. "İtiraf etmelisin ki o... o kadın iyi bir aileye mensup genç bir anne için uygun bir arkadaş değil."

"Ben sadece vasat bir ailenin çocuğuyken benim için gayet yeterliydi."

"O zaman çocuktun." Kadına doğru uzandı. "Seyyida." Kadın ona vurmaya hazırken bile ismini söyleyişi kulağına pek hoş gelmişti. "Bir erkek ve karısı uyum içinde yaşamalı. Değil mi?"

"Evet." Elleri kadının üstündeydi, pek bir şey yapmıyorlardı, sadece sıcak, katı ve kaçınılmaz bir şekilde oradaydılar. Seyyida neden aklına prangalar geldiğini bilmiyordu. Adam ona gülümsedi ve Seyyida'nın kendi üstünde hiç gücü kalmadı; o da ona karşılık vererek dudaklarının büküldüğünü hisset-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ti. Yakışıklı bir adam bile değildi. Hoştu, hepsi o, gençti, cildi pürüzsüzdü, berrak kahverengi gözleri vardı ve onundu.

Seyyida biraz içini çekti. Kolları onu buldu. Adamın sertliğini tanıyordu, yeni banyo yapıp süründüğü o tatlı gül kokusunun altındaki kokusunu biliyordu. Yüreği Hasan'ı tuttuğu zamanki gibi kabardı. Ya da hayır, pek öyle değil. Bedeni oğlu ile oğlunun babası arasındaki farkı gayet iyi biliyordu.

Uzandılar. Seyyida bunu ilk hangisinin düşündüğünü bilmiyordu. Maimoun elini külotunun ipine koyduğu zaman Seyyida onu durdurmadı. Belki durdurmalıydı. Hiç habersiz uyumakta olan Hasan'a bir göz attı. Maimoun'un yüzü araya girdi; gözlerinde öyle anlarda hep zaman beliren bakış vardı, biraz gergin, biraz dalgın, sanki onun orada olduğunu unutmuş gibi.

Eğer Seyyida'dan bir söz almaya geldiyse buna ulaşamadı. Aslında yapmaya çalıştığı şeyi hiç sonlandıramadı ve Seyyida da ona bunu hatırlatmaya hevesli değildi.

Maimoun erkeklerin kendilerini tatmin ettikten sonra yaptıkları gibi, Hasan gibi pervasız ağırlığıyla göğsünün üstüne uzanarak uyuduğu zaman Seyyida onu tuttu ve sakalının kıvrımlarıyla oynayarak gözlerini karanlığa dikti. Bedeni kendisiyle barışıktı, belki biraz ağrıyordu ama bu zevk veren bir ağrıydı. Düşüncesi hiç değişmemişti. "Seni seviyorum" dedi usulca, göğsünün üstündeki ağırlığa ve bunda samimiydi de, bunu yeni anlamaya başlamış olsa da. "İstediğin her şeye boyun eğeceğim, makul sınırlar içinde olduğu sürece. Senin karın ve kölen olacağım ve mutlu olacağım. Ama bazı şeylere sen bile dokunamazsın. Bazı şeyler çok derindedir."

Bazı şeyler çok basitti. Hepsi buydu; olması gereken buydu.

"Bir gün anlayacaksın. Kendim olabildiğimi, kendi namusumu koruyabildiğimi ve hâlâ sana ait olduğumu göreceksin." Durdu. "Allah'ın izniyle" dedi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

XXI

Tüccarlar, diye düşündü Aidan yüzünü ekşiterek. Halep onlarla kaynıyordu. Çoğunun eli Sinan'ın cebinde veya ona şu veya bu şekilde bir sadakat borcu varmış gibi görünüyordu. Ancak herkes ilk sadakati kendi evine borçluydu.

Burada bir Frenk, bir soylu ve bir büyücü olmak zordu. Şam yabancı ama doğu müziği gibi büyüleyiciydi. Halep'te büyü yoktu. Duvarları hapishane duvarları gibi kapalıydı. Erzak temin etmek için beklemek, binek hayvanı ve yük devesi bulmak için beklemek, fevkalade acil görünmeyen herhangi bir şey konusunda zamanlarını almak için doğuluların keyfini beklemek onu hüsrana uğratıyordu.

Onu başını alıp gitmekten ve kendi haydut yatağında Sinan'ın sakalına yapışmaktan Joanna alıkoyuyordu. İkisi de buna dayandıkları sürece, her gün onu görmesine izin veriliyordu. Yanlarında her zaman biri oluyordu. Siyahi harem ağası kaçınılmaz olarak hep onlarlaydı. Joanna'nın hizmetkârı da çoğunlukla yanlarındaydı. Bir iki kez de peçeli ve iyice sarıp sarmalanmış, son derece dürüst bir teyze olmuştu. Hiçbiri tek laf etmiyordu. Sadece oradaydılar, ağırbaşlı bir sabırla izliyor ve dinliyorlardı.

Geceleri Joanna sultanın hazinesi gibi korunuyordu. Aidan düşlerde bile ona gitmeye cesaret etmiyordu.

Onun yerine etrafı kolaçan ediyordu. Evin etrafını, bahçeleri. Hatta şehri, o eski duvarlar ve insan kalabalığı korkusu tüm gücüyle geri gelmiş olsa da. Yine de İbrahim'in Evi'nin onu Masyaf'ın üstüne salmasını sürgit beklemekten daha iyiydi bu.

Ya da iradesinin Joanna'yı bırakabilecek kadar güçlenmesini beklemekten.

Gerçek buydu. Joanna'yı bırakmaya dayanamıyordu. Akrabalarının onun hayatını ve namusunu bu kadar sıkı koruduk-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ları ve onunla çıldırtacak kerte az ilişki kurabildiği burada bile.

Bir gün daha, dedi kendi kendine, kaçıncı defa. Bir gün daha oyalanacaktı. Sonra gidecek ve hepsini cehenneme yollayacaktı.

Joanna'yla geçirdiği birkaç berbat dakikadan sonra odasına geldiği zaman bunları düşünüyordu. Joanna iyi değildi, yorgun ve solgundu, biraz rahatsız görünüyordu. Ve ona hasta olup olmadığını sorduğu zaman alışılmamış şekilde sertti. Şiddetle inkâr etti. Ama ondan daha kötüsü onu gözle görülür biçimde, apaçık reddetmesiydi: Aidan'ın dokunma çabasını (muhafızlara lanet olsun), ondan başka kimsenin anlayamayacağı, dokunmaktan fazla olan dokunma girişimini reddetmişti. Ondan tek istediği oradan gitmesiydi.

Ona istediğini vermekten başka hiçbir şey yapamayacak kadar şaşırmıştı Aidan. Başta o kadar şaşırmıştı ki gücünü kullanıp onu aleyhine çevirenin ne olduğunu anlamak şöyle dursun, ona kızamamıştı bile.

Kızgınlık şimdi ortaya çıkmaya başlıyordu. Joanna'nın hayran olduğu Bedevi giysileri içinde, odada dönüp duruyordu. Arslan görünürlerde yoktu. O sabahki bekçi köpekleri Tuman ve Zangi sağduyulu bir şekilde balkona çekilmişlerdi. Aidan biraz sonra kıvılcımlar çıkartacaktı.

Kapıda biri vardı. Bir hizmetkâr bir davetle gelmişti. Çağrılıyordu. Gitmeliydi. Ama adam gözleri, ses tonu ve yüzüyle gitmemesi gerektiğini söylüyordu.

Çünkü onu çağıran Ev'den biri değildi. Halep'in naibi atabeydi. Fedaileri Selahattin'in üstüne salan kişi. Sinan'ın müttefiki.

Habercinin yanında bol refakatçi vardı. İri yarı, kapkara, her yanları çelik aletlerle dolu Nubyalılar. Karim'in onları uzak tutmaya çalıştığı güçten aşağı kalır yanları yoktu.

Aidan onları en tatlı gülümsemesiyle karşıladı. "Çağrılıyor muyum?" diye sordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Ruh hali fevkalade rahatladı. Silahsız ve yalnız gitmesi gerektiği açıkça belirtildiği zaman bile. Emin olmak için üstünü aradıkları ve ne nazik, ne de saygılı davranmadıklarında bile. Aidan'ın silahlarını memluklarına bırakmak istemesine itiraz etmek isteseler de edemediler. Karşı çıkan memluklar oldu ama Aidan tek bir bakışla onlan yatıştırdı.

Bağlanmadı. Ama onun kaçmasına engel olmak için her şeyi yapacaklarını net bir şekilde belirttiler.

Aidan'ın öyle bir niyeti yoktu. Tehlike buradaydı; içinde şarap gibi mayalanıyordu. Karim onun çıldırmış olduğunu düşünüyordu. Öyleydi de. Hep öyle olmuştu.

Muhafızları sadece onun çağrıldığını biliyorlardı; bunun nedenini merak etmek onların görevi değildi. Ama Aidan tahmin edebiliyordu. Kim olduğunu, nereden geldiğini ve neden orada olduğunu ne dışanya açıklamak için bir çabada bulunmuş, ne de bunu bir sır haline getirmişti. Ücretini hak eden her casus İbrahim'in Evi'nin Masyaf'ın Efendisi'ne karşı acı bir düşmanlık yemini etmiş olan bir Frenk'i barındırdığını keşfedebilirdi.

Onu bir katırın üstüne çıkarttılar ki bu bir iltifat değildi: küçük ve kendi cinsine göre bile fazla inatçıydı. Bacaklarının uzunluğu konusunda pek bir şey yapamadı ama hayvanla bir uyum yakalayabildi. Hayvan onu gerekli olan asgari rahatsızlığı vererek taşıdı. Aidan dizini eyerin topuzundan geçirerek rahatça yerleşti ve atabeyin hizmetkârlarının onu kaleye götürmesine izin verdi. Aidan'ın ilgisizliği adamlann sinirlerini bozmaya başladı.

"Frenkler" diye mınldandı biri.

Bir diğeri tam katırın kuyruğuna doğru tükürdü.

Aidan onlara beyaz dişlerini gösterdi. Bunun bir insan gülümsemesi olmadığının kafalarına dank etmesini bekledi. Çok fazla dişi vardı, fazla beyaz, fazla uzun ve fazla keskin.

Eğer kale birkaç yüz metre daha uzakta olsaydı, Aidan atabeyin köpeklerini fena kıstıracaktı. Çünkü bir kez onun diş-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

lerini saydıktan sonra, yüzünün yapısına, cildinin solukluğuna, gözlerindeki parıltıya dikkat edeceklerdi. Ve o gözler...

Ama o durumda, sadece gözlerini devirirken beyazlan ortaya çıkan adamlar Allah'tan daha eski tanrıları hatırlamaya başlamışlardı. Nihayet dolambaçlı, dik yolun sonuna geldiklerinde yorgunluğun ötesinde bir nedenle soluk soluğa kalmışlardı ve onu büyük bir memnuniyetle kalenin muhafızlarına teslim ettiler. Muhafızların hepsi siyah üniformalı Türklerdi. Aidan zincirlenmiş bir kaplan gibi sessizdi. Korkması akıllıca olurdu veya en azından kaygılanması. Ama o akıllı bir yaratık değildi.

Uzun süre bekletildi. Sabırla bayandı. Bu bir savaştı ve o savaşta nasıl sağlam duracağını biliyordu. Beklediği odanın içinden gelip geçenleri izleyerek eğlendi. Çoğu, cübbesini görünce onu bir çöl kabilesinin mensubu sandı. Bazıları yanındaki muhafıza şaştı. Bir haydut olduğu sonucuna vardılar: yargılanmak için getirilmiş bir suçlu. Aidan oturması emredilen yere tembelce yayılıp Alamut'un Efendisi için bir taşlama bestelerken, gülümseyerek onları afallatıyordu. Ozanlık sanatının bu en ölümcülü doğu makamlarına şaşırtıcı derecede iyi uyuyordu. Ve Arapça küfür erbapları için Tanrı'nın bir armağanıydı.

Acre'deki turnuvadan beri yüreği bu kadar hafiflememişti. Bir savaş, ihtiyacı olan buydu. Açık bir düşmanlık ihtimali; tehlikenin o tatlı lezzeti. Burada bütün dikkatler onun üstündeydi. Neredeyse o şeref cübbesini giymediğine pişman olacaktı. Selahattin'in ismi burada sevgiyle ağza alınmıyordu. Kolunun yenlerinde o ismi taşıyan bir adam istediği kadar savaşma imkânı bulabilirdi.

"Ne söylüyorsun?" diye sordu biri.

Aidan başını çevirdi. Gözü kara biri muhafız duvarını aşmıştı. Çok gençti. Baldwin'in yaşındaydı; Thibaut'un yaşındaydı. Neyse ki ikisine de benzemiyordu. Bir Türk'tü, onların gözünde yakışıklı sayılırdı, Aidan'ın gözündeyse bir hizmetçi

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

kadar sade giyinmiş yumuşak ve tombul bir adamdı. Ama hiçbir hizmetçi başını böyle kibirli bir açıda tutamazdı.

"Ne söylüyorsun?" diye tekrarladı, net ve buyurgan bir sesle.

"Genç kulaklar için sakıncalı küfürler ediyorum" dedi Aidan.

"Sen kimsin ki bu yargıya varıyorsun?"

"Sen kimsin ki beni sorguluyorsun?"

Oğlanın kısık gözleri kocaman açıldı. Kimse ona böyle hitap etmeye cüret etmemişti, bu çok açıktı. Yağlanmış saç bukleleri gülerini arkaya attı. "Ben Prens İsmail'im. Sen kimsin?"

"Ah, o halde bir kralın oğlusun, öyle mi? Demek ki aynı durumdayız."

"Sen nasıl bir kralın oğlu olabilirsin?"

"Sen nasıl olabiliyorsan öyle" dedi Aidan.

"Küstahsın" dedi Prens İsmail, sanki inanması için bunu söylemesi gerekiyormuş gibi.

"Ben sadece bana verileni geri veriyorum. Bu bir kusur, Sanırım kötü yetiştirildim."

"Sanırım öyle" dedi oğlan. "Neden bana ismini söylemiyorsun?"

"Bana söyleme şansı vermedin ki. Benim ismim Aidan."

"Nasıl bir isim bu böyle?"

Aidan güldü. "İsmail nasıl bir isim? Ben, herkesin benim gibi bir ismi olduğu Rhiyana'dan geliyorum. Sana daha uygun gelebilecek başka isimlerim de var. Ben babam için Lathan, babamın kardeşi için Gereint'im, bir de Hristiyan bir ismim olması gerektiği için Michael..."

"Sen Hristiyan mısın?" Boynuzlu bir şeytan mısın dese de olurdu.

"Ondan da kötüyüm. Ben bir Frenk'im."

Aidan o gözlerin daha çok açılabileceğini düşünmemişti. Neredeyse yusyuvarlak olmuşlardı, zeytin gibi siyah, parlak ve hiç korkusuzdular. "Bir Frenk." İsmail nefesini yavaşça dı-

yor verdi. "Yani bir Frenk böyle bir şey. Saçının rengi yanlış. Sarı olmalıydı."

Rhiyanalılar esmerdir. Bizler siyahî Keltleriz. Senin söylediklerin gerçek Frenkler ve Normanlar. Bizler eski bir halkız, onların denize defetmeye çalıştıklarıyız."

Kuzenleri hâlâ doğunun uzak diyarlarında çılgınca at koşturuyor, asla defedilenler değil, defedenler olan bir Selçuk prensi için bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Aidan'a kafesteki egzotik bir hayvanmış gibi baktı ve zevkle içini çekti. Bestelli uzun zamandır bu kadar eğlenmemişti. "Şimdi niye terbiyesiz olduğunu anlıyorum. Bilmiyorsun ama eğer buradan tek parça halinde ayrılmak istiyorsan öğrenmelisin. Atabeyim çok serttir."

"Belki prenslere istisna gösterir."

"Ama sen gerçek bir prens değilsin ki. Gerçek prensler uygardır."

"Öyle mi?" diye sordu Aidan. "Uygar olmak bu mu? Yabancılara karşı kaba olmak mı?"

"Galiba sen delisin" dedi İsmail, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Teşekkürler" dedi Aidan.

"Deli" diye tekrarladı İsmail. Ona doğru eğildi. "Neden gözlerin böyle?"

Aidan düşünmeden gözlerini gizledi; ama sonra kocaman açtı. Gülümsedi. "Böyle doğmuşum."

"Sen insan mısın?"

"Hayır."

İsmail sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. Aidan o zaman emin oldu. Oğlan saftı. Kesinlikle budala değildi, zekâsı kıt da değildi, fakat ondaki bir şey olması gerektiği gibi gelişmemişti. Eğitildiği için ne zaman uyanık olacağını biliyordu ama bu onda yer etmemişti. Aidan'a büyülenerek, açık ve korkusuz bir şekilde bakıyordu. "Frenk'ler çok tuhaf" dedi.

"Bir Frenk olarak ben tuhafım."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Karanlıkta iyi görüyor olmalısın."

"Oldukça iyi" dedi Aidan.

"Ben de öyle görebilmek isterdim" dedi İsmail. "Sen sihir de yapabiliyor musun? Dadım bana Frenk'lerin büyücü olduğunu ve güçlerini İblis'ten aldıklarını söylerdi. Sen İblis'in kölesi misin?"

"Kesinlikle değilim" dedi Aidan. "Benim son ismim onu yenen baş meleğin ismi. Onun önünde eğilmem mümkün değil."

İsmail hayal kırıklığına uğramıştı. "İnsanlar her zaman sihirden bahsediyor ama kimse sihir yapmıyor. Bazen yapar gibi görünüyorlar ama ben anlıyorum. Hepsi hile."

"Hepsi değil" dedi Aidan. "Ben hiç sihir yapamadığımı söylemedim. Sadece şeytanla bir anlaşmam yok."

"Ama sihir oradan gelir."

"Benimki değil."

İsmail hem ikna olmak isteyerek, hem de bir kez daha aldatılmak istemeyerek onu süzdü. Aidan ona bir avuç dolusu ateş verdi.

"İsmail!"

Ses yüksekti ama bir kadın sesi değildi. İsmail suratını asarak ama öğretilmiş bir itaatle etrafına baktı. Bir Bizans meleği kadar zayıf, bir kadın gibi tatlı kokan ve dikkate değer bir güzelliğin kalıntılarını taşıyan bir yaratık hışımla üstüne geliyordu. Ama soğuktan donmuş bir meyve gibi güdük kalmış ve ekşimişti.

Atabey değildi. İlk şoktan sonra Aidan bunu açıkça gördü. İçinde yükselen ani bir acıma dalgasını bastırdı. İsmail için, İsmail'in yönetmek için yetiştirildiği halk için duyduğu bir acımaydı bu.

Harem ağası Aidan'a tek bir öfkeli bakış atarak emanetini tuttuğu gibi uzaklaştırdı. İsmail karşı koyma iradesinden yoksun gibi görünüyordu. Bütün benliği kalbinin üstüne bastırdığı yumruğunda ve içinde titreşen o soğuk tuhaf ateşte top-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

bulmuştu. Sönüp gidecekti ama bir süre daha değil. Ve oğlan ona sahip olduğunu her zaman hatırlayacaktı; sihri elinin içinde tuttuğunu.

Oğlan bir iç kapının ardında gözden kaybolurken nihayet Aidan'ı çağırdılar. Bu tesadüfün kasti olduğunu sanmıyordu. Oğlan gardiyanlarından kaçmış ve alıştığı sınırların dışına çıkmıştı. Aidan cezasının fazla sert olmamasını umdu.

Kendi cezasına ise o kadar aldırmıyordu. Mabeyinci işaret ettiği zaman ayağa kalktı, Nubialılar gibi etrafa vahşi bakışlar atan muhafızları da onunla birlikte kalktılar. İsmail'le karşılıklı konuşmasını duymuşlardı; başlarının onu anlayacak kadar akılları vardı. Aidan onlara gülümsedi ve mabeyincinin peşine düştü.

İsmail gibi, Halep'in naibi de bir Türk'tü: şaşırtıcı derecede etli butlu ama buna rağmen sağlam ve güçlü bir görünüşü vardı. Görüşme salonunda otururken dizlerinin üstünde bir kılıç duruyordu; kılıcın kabzasının üstünde duran elinde bir kılıç ustasının işareti olan nasırlar vardı.

Ama mücevher ve altınla kaplanmış olan bu silah kullanılmayacak kadar ihtişamlıydı. Atabey de öyle. Onun şaşaası Jofaina'nın Karim Dayı'sını bile utandırırdı; Aidan'ın gözleri kamaştı. Tek bir mücevher, sarığının ortasında parlayan yakut bile Frenk ülkesinde saygıdeğer bir yurtluk satın alabilirdi.

Aidan'ın onun ihtişamından önce yüzünü ve savaşçı ellerini görmüş olması adam hakkında bir şey söylüyordu. Ve ancak o zaman sakalsız bir Müslüman'ın anlamını hatırladı. Gümüştekin de, İsmail'in dadısı gibi bir harem ağasıydı.

Sesi hafif bir tenor sesiydi: yeterince erkeksi ve boğuktu. Gözlerinde, Aidan'ın onun türündekilerin işareti saymaya başlamış olduğu o suskun tahammül yoktu. Erkekliğini ondan çalmış olan bu dünyaya bakan ve ona kendisine baş eğdirmesi için meydan okuyan gözleri berrak, sert ve biraz acıydı. Gerçekten de dünyaya hâkim baş eğdirmişti. Kendi oğlu olmayan bu adam, gerçek anlamda olmasa da meşru Suriye

Sultanı'nın babasıydı. Ve eğer bu sultanın hiç iradesi veya ak
lı yoksa o zaman Gümüştekin yerine geçer ve çocuğun adın
istediği gibi yönetirdi. Bir harem ağası bundan daha faz
yükselmeyi umamazdı.

Aidan titredi. Rhiyana'da hiç harem ağası yoktu. Şimd
bir erkeğin ne kadar narin bir yaratık olduğunun, ne kad
kolayca erkeklikten uzaklaştırılabileceğinin şiddetle farkın
varmıştı.

Belki Gümüştekin Aidan'ın rahatsızlığını anlamıştı. İki sın
muhafız dışında herkesi dışarı çıkarttı ve Frenk'i çağırtmış oi
duğunu unutmuş görünerek onun keyfini bekleyen hizmet
kârlara döndü.

Aidan bunu anlayabildi ve kolayca başa çıkabildi. Dav
edilmeden rahatça oturdu ve odanın güzelliğini seyretmey
koyuldu. Çiniler altın, mavi ve deniz yeşili rengindeydi; sü
tunlar sarmaşıklar sarılmış ağaçlara benziyordu; duvarları
yukarısında, gümüş rengi çinilerin üstüne siyah ve altın renk
lerde işlenmiş Kuran'dan bir sure yazılıydı.

Atabey kasti küstahlık gösterme konusunda ustaydı am
Aidan ondan daha yaşlı ve daha vahşiydi. İlk konuşan Gü
müştekin oldu; Aidan yanıt vermekte acele etmedi, aslında
muhafızlardan biri vurmak için elini kaldırana dek onu duy
mamış ya da aldırmamıştı. Bir kedi gibi eğilerek akıcı bir ha
reketle darbeden kaçarken gözlerini ve zihnini onu oraya gö
türmüş olan ölümlü adamın seviyesine indirdi. Muhafiz, Al
dan ona bir bakış bile atmamış olmasına rağmen geri çekile
rek elini indirdi. Aidan'ın gözleri atabeyin üstündeydi. Bir ka
şını kaldırarak bekledi.

Gümüştekin hafifçe gülümsedi: kendi sanatının ustasın
bir övgüydü bu. "Galiba sen kendisine Halid denilmesine izi
veren, acayip bir ismi olan o Frenk'sin."

"Ben Caer Gwentli Aidan'ım."

"Çok doğru" dedi Gümüştekin. "Bu nedenle de cüzam
kralın hizmetkârı ve Şam'daki gaspçının casususun."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan belli belirsiz gülümsedi. "Selahattin'in durumuna dair yorumunu kabul ediyorum ama ne olur bir parça gerçeği dile getirmeme izin ver. Ben casus değilim."

"Bunu itiraf etseydin aptal olurdun" dedi atabey. Ellerini birbirine çarptı.

Yeni bir muhafız grubu naibin önüne yeni tutsaklar getirdi. Üç kişi. Yara berelere, dövülmelerine ve birinin gözü şişmiş olmasına rağmen Aidan onları tanıdı. Arslan içlerinde en az yaralanmış ve efendisinin bakışlarıyla karşılaşınca en pişman görüneniydi. Kıpçaklar kocaman gülümsediler; Timur'un ağzında daha önce bir dişin olduğu bir boşluk göründü.

Aidan yavaşça ayağa kalktı. Gülümsemeler parıltılarını biraz kaybetti. Arslan yara berelerinin altında sararma nezaketini gösterdi. "Ee?" diye sordu Aidan onlara.

Birbirlerine göz attılar. Arslan bile konuşmaya başlamaya gönülsüz görünüyordu. Konuşan atabey oldu, "Bu beyler sizin ve Şam'daki efendilerinin onurunu korumak için biraz heyecanlanmışlar."

"Neden heyecanlanmayalım ki?" diye bağırdı Timur. "İnsanlar sultanımızın ismine küfrediyor, ona yalancı ve hırsız diyorlardı, lordum. Uslu durduk, lordum. Ama sonra size ortalıkta sinsi sinsi dolaşan Frenk köpeği dediler. Buna dayanacak mıydık, lordum?"

"Unuttu" dedi İlkhan, açıklamak için, "ve eski savaş çığlığımızı attı." Gümüştekin'e bir göz attı. "Lord hazretlerinin özelliklerine gönderme yapan bir çığlık."

Veya özelliklerinin olmamasına. Aidan kaşlarını çattı.

"Bu da muhafızları getirdi" dedi Timur. "İlkhan'ın tepesi attı. Halep'in dışında kuşatılan alet edevata göz kulak olurken söylediğimiz şarkıyı söylemeye başladı. Tabii hemen şarkıyı tanıdılar."

"Ve hemen bizi tutukladılar" dedi İlkhan. "Casus olduğumuzu sanıyorlar. Şimdi, sorarım size. Hiçbir casus kendini bu kadar bariz belli eder mi?"

"Onlar" dedi Gümüştekin, "şarap sattığı bilinen bir dükkândaydılar."

Timur suratını ekşitti. "Korkunçtu" dedi. "Mısır birasından bile daha beterdi."

Aidan hepsine baktı. Bakışlarını içlerinde hiç konuşmamış tek kişi olan Arslan'a dikti. "Ya siz, efendim? Siz ne zaman sahneye çıkıyorsunuz?"

"Geç" diye yanıtladı Arslan. "Üstelik boşu boşuna. Ben geldiğimde kavga alevlenmişti; ben de diğerleriyle birlikte ağa yakalandım." Sarığı kaybolmuş olan başını eğdi. "Benim hatam, lordum. Bu ikisini asla tasmasız bırakmamalıydım."

Aidan bunu inkâr etmeye kalkışmadı. Azarlamadı da. Arslan'ın azarlanmaya ihtiyacı yoktu; küçük şeytanlarsa kulak asmazlardı. Ve Gümüştekin bekliyordu, sessizce, gözleri parlayarak ve tehlikeli bir şekilde.

"Casusluk yapmak" dedi Aidan, "burada olma amacımız değil bizim."

"Belki değildir" dedi naip. "Ama fesat çıkartmak olabilir. Sen bir Frenk'sin: Kudüs'ten geldin, Şam'da kaldın. Senin olduklarını söyleyen bu memluklar o zıpçıktının sancağı altında at koştular. Neden vakit buldukça sırlanmızı araştırmayasınız ki? Hem Şam hem de Kudüs size bunun karşılığında cömert bir ödeme yapardı."

Timur güldü. Kesik kesik ve arada dili sürçerek, bir çocuk gibi konuştu. "Ah, efendim! Benim lordumu hiç tanımıyorsunuz. O bir Frenk'tir. Ellerini parayla kirleteceğine ölmeyi tercih eder."

"Bunu düşüneceğine ölmeyi tercih eder" diye araya girdi İlkhan. "Korkunç beceriksizdir. Birine bir şey satmak asla aklına gelmez."

"Casusluk halk tabakasından insanlar içindir" dedi Arslan. "Bizim lordumuz bir prenstir."

Aidan bu koronun arasına girdi. "Lordum" dedi atabeye, "sen bir sır konusunda bu budalalara güvenir miydin?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Gümüştekin'in dudakları seğirdi. İstemese de bu durum onu eğlendirmişti. "Güvenmeyebilirim. Ama sen ben değilsin."

"O kadar büyük bir aptal da değilim."

Atabey başını eğerken yakut parıldadı. "Belki değilsindir. Ama senin ırkının şöhreti ve hizmetkârlarının sarhoşluğu bunun tersini söylüyor."

Timur öfkeyle ciyakladı. "Biz şaraba yaklaşmadık bile!"

Arslan daha sakindi. "Siz lordumuza ortalıkta sinsi sinsi dolaşan Frenk köpeği mi diyorsunuz?"

"Bu akıllıca olmayabilir" dedi Gümüştekin, "doğru bile olsa." Bakışlarını Aidan'a çevirdi; bakışlarındaki kahkaha derin suların üstündeki ışık ve altta devinen karanlık gibiydi. "Köpekler ve aptallar konusunda tek söz etmiyorum. Ama sinsi sinsi dolaşanlara gelince... Şam'daki zıpçıktıya hizmet ettiğini reddediyor musun?"

Aidan yine bağdaş kurarak daha önce oturduğu yere oturdu; bütün gözler onun üstündeyken ve bütün zihinler sabırsızlıkla beklerken konuştu, "Ben kendime ve verdiğim sözüme hizmet ediyorum. Efendi Selahattin'i tanıdığımı inkâr etmeyeceğim, beni hoş karşıladığını da inkâr etmeyeceğim. Ama hiçbir zaman onun hizmetkârı olmadım."

"Yine de ondan bize geldin; bunu gizlemedin."

"Bu gerçeği söylediğimi ispatlamaz mı? Ben İbrahim'in Evi'nin akrabasıyım; buraya onun kervanıyla, bir süre annesinin ailesiyle kalmaya gelen bir akrabamın muhafızı olarak geldim."

"Söylentiye göre" dedi Gümüştekin, "onunla akrabadan da öteymişsiniz."

Aidan'ın midesi kasıldı ama yüzü sakindi. "İşin gerçeği, o kadar bile değiliz. Onun annesi kız kardeşimin oğlunun karısıydı." O tatlı, ölümcül gülümsemesiyle gülümsedi. "Onu da mı casus olmakla itham edeceksin?"

"Ben kimseyi itham etmiyorum" dedi Gümüştekin. "Ben

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

sadece gerçeği arıyorum. Bir Frenk'in şehrimize gelmesi pek olağan değildir, hele düşmanımızın memluklarından oluşan bir bölük eşliğinde gelmesi hiç olağan değildir. Şüphesiz bir parça şüphelenmem mazur görülebilir."

"Bu neden şüphelendiğine bağlı."

Atabey cüssesini kımıldattı. Bir hizmetkâr hemen yardım etmek için yerinden fırladı; kaşlarını çatarak bir yastığı kabul etti, zihni önünde duran tutsaktaydı. "Şehrimin tehlikede ve bu makamda onun adına oturduğum efendime karşı kötü niyetin olduğundan şüpheleniyorum. Her halin seni düşman gösteriyor."

"Öyleyim de" dedi Aidan. "Ama beni engellemediğiniz sürece size karşı değil."

Siyah gözler kısıldı. "Bizi tehdit etmeye mi cüret ediyorsun?"

"Ben gerçeği söylüyorum. Ben bir avcıyım, efendi atabey. Benim avım senin avın değil, senin bölgende uzun süre oyalanacak da değilim."

"Ne avlıyorsun?"

Aidan ışıldayan dişlerini gösterdi. "Fedai."

Hava soğudu ve gerildi. Gümüştekin hareketsizdi. Hepsinin ortasındaki Aidan da öyle.

Aidan bu sessizlik içinde bakışlarını tembelce etrafta dolaştırdı. Burada korkudan ve hatta nefretten fazlası vardı. Keskinleşen bir farkındalık vardı burada; onun üstünde odaklanan bir niyet, dilin üstündeki soğuk çelik gibi bir tat vardı.

Ortamını bulan bedeni rahatladı. Tembel bir keyifle gülümsedi. "Burada" dedi, "onlardan üç kişi var."

Gümüştekin'in çenesi kasıldı. O bir kişinin farkındaydı.

Aidan'ın gülümsemesi iyice yayıldı. Gözleri her birini buldu. Biri açıkça görünüyordu: burada ölümün rengi sayılan beyazlara bürünmüş, bir hayalcinin veya delinin gözlerine sahip bir genç. İkisi saklanıyordu: kölece tavrıyla ipeklere bürünmüş mabeyinci ve atabeye en yakın duran, hizmetkârları içinde en

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

aziz tuttuğu ve en güvendiği muhafız. Aidan başını sonuncusuna doğru eğdi. "Efendine söyle" dedi, "hesaplaşmaya geleceğim. Akrabam için; zamansız ölen o çocuk için."

Muhafız kımıldamadan durdu ama kılıcın kabzasındaki yumruğu sıkıldı. Gözlerinde ölüm vardı. Ortaya çıkmıştı; görevini başaramamıştı. Ölecekti.

"Hayır" dedi Aidan, kedi gibi mırlayarak. "Habercim olana kadar değil." Gücü elinde topladı ve iradesinin sınırlarını zorlayarak onu hafifçe tuttu. Muhafız onu görebiliyordu. Korkusu tatlıydı. Aidan adamın derinliklerine, onun gücünün bertaraf etmeye yetmeyeceği, tek bir söz gönderdi: "Git."

Adam gitti. Diğerleri sessizce izlediler.

Atabey fena sarsılmıştı. O da geri kalanlar gibiydi: açıkça görene kadar Alamut'un gücünü hiçbir zaman gerçekten kavramamıştı. Onun muhafızı, onun memluğu, çocukluğundan beri yetiştirmiş olduğu, el üstüne tuttuğu varlığı asla onun olmamıştı. Fedai bu kadar yakına gelebiliyordu. Bu kadar kolayca.

Eğer rahatını bozan bu adamı sevmiş olsaydı insan olmazdı. Ama cellatları çağırmayacak kadar da efendi ve kraldı. "Sen benim dostum değilsin" dedi.

"Düşmanın da değilim" dedi Aidan.

"Arada başka bir şey yok."

"Lordumun istediği gibi düşünmeye hakkı var."

Gümüştekin'in dudakları o kadar tombul bir adam için çok inceydi. Daha da incelip neredeyse kayboldular; adam yerinde doğruldu. "Seni Masyaf'taki müttefikimize teslim ederek efendime ve şehrime en iyi şekilde hizmet edebilirim."

"Edebilirsin. Ama aynı zamanda Kudüs'ün açık düşmanlığını da kazanabilir ve Şam'ı yeniden başına bela edebilirsin."

"Yüksek mertebelerde o kadar önemli biri misin sen?"

"Diyelim ki mükemmel bir bahaneyim" dedi Aidan.

Atabey ona inanmadı. Tam değil. Ama şüphe tohumu onu tereddüde düşürecek kadar büyüktü. "Seni hapishaneme

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

tıkar ve rehin tutarsam başımıza ordu falan salamazsın. Ölürsen, başımıza hiç dert olmazsın."

"Beni tutabileceğinden şüpheliyim. Beni öldürebileceğinden de şüpheliyim."

Gümüştekin'i aniden susturan bu sözlerin basitliğiydi. Bu sözlerde kibir bile yoktu. Sadece gerçekti.

"Bırak gideyim" dedi Aidan, nazikçe ve usulca. "Hizmetkârlarımı bana ver ve onları cezalandırmayı bana bırak. Adil olacağıma ve bunun hafif bir ceza olmayacağına yemin ederim. Ve bu cezayı senin şehrinin sınırlarının dışında vereceğim."

Gümüştekin hâlâ konuşmuyordu. Aidan'ın teklifini anlamıştı. Aidan tekrarladı. "İster beni zindanında canlı tut, ister darağacına as, bana burada hiç ihtiyacın yok. Bırak gideyim, bana memluklarımı ver, şehrinden çıkıp gideyim. Hiçbir sırrını vermeyeceğime ant içiyorum, çünkü gerçekten senin değil, sadece Masyaf'ta ağında bekleyen örümceğin düşmanıyım."

"Ölsen daha iyi olurdu" dedi atabey. Ama usulca söylemişti bunu. Sanki bundan şüphelenmeye başlamış gibi.

Sinan'la ittifakını düşünüyordu. Verdiği ve aldığı sözleri. Kendisinin olmayan, güvendiği iki hizmetkârı ile artık açıkça Sinan'ın hizmetkârı olduğu belli olan o muhafızı.

Aidan düşünmesine izin verdi. Atabey dudağını kemirdi. Huzurunu o kadar bozmuş olan bu Frenk köpeğine sevgisiz bir ifadeyle baktı.

"Pekâlâ" dedi. "Yaşa; özgürce git. Seni şehrimden sürüyorum. Eğer yarın güneş battıktan sonra şehir duvarları içinde görülürsen canın alınır."

"Ya memluklarım?" diye sordu Aidan.

"Bu onlar için de geçerli."

Pek canları sıkılmamıştı. Aidan başını arkaya savurup bir bakış atarak onları hizaya getirdi; seve seve arkasından gittiler. Caka satar gibi yürüyen Kıpçaklar muhafızların homurdan-

masına ve Arslan'ın hırlamasına neden oldu. İkincisinin etkisi daha büyüktü.

Aynı bir prensin yapması gerektiği gibi hizmetkârlarının uygunsuz davranışlarına karşı ilgisiz kalan Aidan Frenk tarzında atabeyin önünde eğildi. Teşekkür etmedi. Gitmek için döndüğünde, sırtını şehrin efendisine dönmesi bir hakaretti. Sakin bir şekilde, arkasında memluklarıyla birlikte naibin huzurundan ayrıldı.

XXII

Aidan gittikten sonra Joanna hemen hiçbir şey düşünmeden, kımıldamadan oturdu. Düşünmeye cesareti yoktu. Karnındaki rahatsızlık bütün bedenine yayılacakmış gibi geliyordu; yukarı çıkan safra boğazını yaktı. Yutkunarak tekrar midesine indirdi.

Aidan için kolaydı. O dışarı gidebiliyordu. Kendisine izin verilmiyordu. Her hareketi izleniyor ve denetleniyordu. Aidan'ı her gün görmek bir işkenceydi: ona o kadar, kollarını uzatabilecek kadar yakın olmak; ellerini ona doğru atılmasının önüne geçmek için eteğine yapıştırmak. Ona dokunabilirdi. Kolayca. Ama cesaret edemiyordu. Çünkü biliyordu ki eğer bunu yaparsa bir daha bırakamazdı.

Onun nerede uyuduğunu biliyordu: Aidan ona söylemişti. Hareme girip onu kapıp götürecek kadar aptal ya da deli değildi henüz. Bunu düşünmüş olduğunu Joanna çok iyi biliyordu. Ona baktığı zaman gözlerinde görmüştü bunu. O da artık bundan kendisinin aldığından fazla zevk almamasına rağmen, her gün gelmekte ısrar etmesinden anlamıştı bunu.

Biraz gurur okşuyordu bu. Ondan bıkmamıştı.

Henüz.

Ona söylemesi gerekeni söylediği zaman...

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Yavaşça ayağa kalktı. Hizmetkârı ve muhafızı da onu izleyerek onunla birlikte ayağa kalktılar. Onlara bağırmak, iterek kendinden uzaklaştırmak istedi. Sinir içinde, vakur bir tavırla tuvalete doğru yürüdü.

Gün her zamanki gibi uzayıp gitti. Joanna güne dair pek az şey hatırlıyordu. Yapacak işlerinin hepsini yaptı. Hiçbir işle yapıp bitirmenin ötesinde ilgilenmedi.

Aidan'ın atabeye götürüldüğünü biliyordu. Bundan hiçbir anlam çıkartamıyordu. Zarar görmeden ve hemen hiç sıkıntı yaşamadan geri gelecekti. Hiçbir ölümlü lord onun dengi olamazdı.

Ve lanet olsun, Aidan bunu biliyordu.

İbrahim'in Evi'nde akşam yemeğini akşam ibadetinden sonra yiyorlardı: önce erkekler, onlar karnını doyurduktan sonra da kadınlar. Bu gece Joanna'nın hiç iştahı yoktu; son zamanlarda alışkanlık haline getirdiği gibi, akşamın serinliğini hissetmek, tatlı havayı içine çekmek için bahçeye çekildi. Hiçbir zaman uzun süre oyalanmazdı: sadece sinekler onu bulana kadar. Öyle de olsa yetiyordu.

Güzel kokular arasında sinekler tarafından yenildikten hemen sonra yalnız olduğunu fark etti. Kadınların hepsi yemek masasında oyalanıyordu. Harem ağası Samin, Tanrı bilir hangi nedenle, ki hiç umurunda değildi, peşine düşmemişti.

Joanna bu anı beklemiş, umut etmiş, bunun için dua etmişti. Etrafa göz attı. Bir insan kıpırtısı görmedi. Duvara ve orada, yeşilliklerin derinliklerinde saklı olduğunu bildiği kapıya doğru atıldı. Dikenler vardı, bunu beklemiyordu; dikenler batarken küfretti. Ama kapı her zaman olduğu gibi, küçük, yıpranmış, sürgüsü çoktan kırılmış ve hiç tamir edilmemiş halde duruyordu. Kapıdan süzüldü, etrafındaki sarmaşıklar yüzünden bu pek kolay olmasa da küçük bir pavyonun arkasına bakan diğer taraf açıktı. Orada veya görebildiği hiçbir yerde ya da güm güm atan kalbinden duyabildiği kadarıyla kimse yoktu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Nerede olduğunu hatırlamak için birkaç kez durarak yavaşça ilerledi. Akşam karanlığı her şeyi farklılaştırıyordu. Güllerin olduğunu hatırladığı yerde yaseminler vardı ve patikayı gölgeleyen nar ağacı gitmişti.

Ağacın köküne çarpıp tökezleyince onu buldu. Durdu. Bu aptallıktı. Ait olduğu yere geri dönmeliydi. Aidan'ı istediğinden emin değildi. Ya o da onu istemiyorsa?

O zaman ona lanet olsundu. Şimdi yolu çıkartmıştı. Gül çardağının etrafından dolanıp fıskiyeli çeşmeyi geçince, evin kararttısı ve etrafını çeviren balkonun tırabzanlarının hafif beyaz parıltısı ortaya çıktı. Boyalı demir. Büyücülerin ve gece yaratıklarının buna dayanamadığını söylerlerdi: boyalı demir onları ateş gibi yakardı.Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı, o yırtıcı gözlerini ve saf çeliğe duyduğu çekimi.

Eski afacanlığı kalmamıştı ama hâlâ kafes örgüsü bir parmaklığa tırmanabilirdi, özellikle şalvarla. Parmaklık ağırlığı altında gıcırdadı ama dayandı. Tırabzanı yakaladı ve soluklanmak için durarak oraya asıldı. Müezzinin feryadı neredeyse elinin kaymasına neden oluyordu.

Ortalık güvenliydi. Orada kalan bütün genç dayıları ve kuzenleri daha yataklarına gelmezlerdi: akşam sofrasında oyalanır, orada veya camide birlikte ibadet eder, pek çoğu gece eğlenceleri için dışarı çıkmaya hazırlanırdı.

Joanna kendini yukarı çekip tırabzanın üstünden atlarken az kalsın düşüyordu. Aidan'ın muzır muhafızlarından biri ona sırıttı: Raihan, sadece yabancılara surat asan, yarı-Frenk. Elini uzattı. Joanna elini tuttu ve çinilerin üstünde dengesini sağladı. Adam hemen elini çekti.

Biliyordu. Hepsi biliyordu. Ve Joanna rol yapacak havada değildi. "Orada mı?" diye sordu.

Raihan başını salladı. "Daha gelmedi, leydim."

Joanna'nın yüreği buz kesti. "O... hâlâ..."

"Ah, hayır, leydim!" dedi hemen kaygıyla. "Saatler önce geri geldi. Şimdi yemekte."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Elbette. Başka nerede olacaktı ki?

Sadece Raihan nöbetçiydi. Joanna onu kapının yanındaki görev yerinde bıraktı ve yavaşça içeri girdi. Yanan bir lamba, herkesin olabilecek küçük ve sade bir odayı aydınlatıyordu. Yere döşek serilmişti, yatak örtüsü düzeltilmiş, üstüne bir giysi konulmuştu. Uzun boylu olduğu için eldekilerin bozulup düzeltildiği değil, yeni giysilere ihtiyacı olan Aidan haremin merak konusu ve üzüntüsüydü. Kuzenler giysilerinin uzunluğuna bakıp kıkırdamaya ve yüksek sesle acaba her yerinin doğuştan böyle mi bahşedildiğini merak etmeye bayılıyorlardı.

Joanna döşeğin üstüne oturdu. Oturmak onu yorduğu zaman uzandı. Karnındaki çalkantı yatıştı. Korku uzaklaştı: Fedai korkusu, orada yakalanma korkusu, kaçınılmaz olarak onu yakalayacak olan avın korkusu. Onu önce Aidan bulacaktı; onu savunacaktı. Eğer ona daha söylemezse. Eğer...

Uyumuş olmalıydı. Bir an için gözlerini kapatmıştı ve açtığı zaman o oradaydı, topuklarının üstüne oturmuş, onu seyrediyordu. Yüzü ifadesizdi.

Sonra gülümsedi ve Joanna'nın hiç iradesi kalmadı. Onun üstündeydi, ona yapışıyor, neredeyse boğulana kadar onu içiyordu.

Aidan bile ara sıra nefes almak için kalkmak zorunda kaldı. Joanna geri çekildiği zaman hemen Aidan'ın kucağına yattı ve Aidan keyifle güldü. Joanna da kendi kendine gülümsüyordu, ona vurmak istese de. Çünkü...

Hayır. Bunu düşünmemeliydi. Onu düşün; gözlerini tuhaflaştıran ışıltıyı; bedeninin sıcaklığını, ellerinin kuvvetini, Joanna kaçıp özgürce oraya geldiği için içinde kabaran sevinci.

"Sana ben gelecektim" dedi Aidan, "eğer önce sen gelmeseydin."

Joanna onu zor duyuyordu. "Geri dönmeliyim. Beni ararlar."

"Şimdi değil."

Joanna gözlerini ona dikti.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan gülümsedi. "Evet" dedi, sanki kadın konuşmuş gibi. "Ben de bir-iki ekleme yaptım. Serin ve sessiz olan bahçede uyumaya karar verdin. Hizmetkârın da sana göz kulak oluyor."

Aidan'dan ödü kopan, ona hanımına duyduğu sevgi yüzünden katlanan Dura. Joanna kaşlarını çattı. "Bu işe yarayacak mı?"

"Şafak sökene kadar yaramalı. Geri dönerken ben de geleceğim. Görülmeyeceğiz."

Joanna bundan onun olduğu kadar emin olmak istedi. Bu işe atılmakla delilik yapmıştı. Peliden de beterdi. Biraz daha zaman geçse, kendini ondan kurtarıp iyileşebilirdi. Şimdi hastalık her zamankinden daha kötüleşmişti. Şafağı, onu bırakmayı, kafesine, korkularına ve Aidan'ı gördüğü o acınası birkaç dakikaya geri dönmeyi düşününce adamın kollarını tutan parmaklarını sıktı ve içini çekerek karşı koydu.

"Keşke" dedi ateşli bir sesle, "keşke kaçıp gidebilsek ve hiç geri dönmesek."

"Bunu yapabiliriz" dedi Aidan. "Ben yeminimi yerine getirdiğim zaman."

Joanna gerildi. "Evet. Hep o mesele var, değil mi?"

"Sadece bir süre daha" dedi Aidan. "Hepsi o. Sonra, eğer istersen gideriz. Dünya büyük. Zevkle seninle birlikte dolaşırım."

Joanna'nın gerginliği hiç geçmemişti. "Ya senden yeminini unutmanı istersem? Beni şimdi alıp uzaklara götürmeni ve hiç ummayacağı şekilde Fedai'nin işini bozmanı istersem? Bunu yapar mısın?"

Aidan açıkça tereddüt etti. "Yapamam." Sesi nazikti ama hiç teslimiyet hissedilmiyordu. "Çok fazla söz verdim, çok fazla hazırlık yaptım."

Bir anda her şeyi anlayan Joanna'nın gözleri karardı. Kendisini itip ondan uzaklaşarak ayağa fırladı. "Atabey. Seni yanına çağırdı. Bir anlaşma yaptın."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan başını salladı. "Beni Halep'ten sürdü. Benim bir casus olduğumu düşünüyor; onu karanndan caydırabilirdim ama benim varlığım ona huzur vermiyor."

Joanna derin bir nefes aldı. Aniden gülebilir, ağlayabilir veya çığlık atabilirdi. Açıkça titreyerek sordu, "Ne zaman gidiyoruz?"

"Ben" dedi Aidan, "yarın gün batımında gitmiş olmalıyım."

"Öyleyse acele etmeliyiz, yoksa hazırlanamayız. Eğer şimdi başlarsak –Büyükanne'nin bilmesi gerek ve Karim'in de..."

"Biliyorlar" dedi Aidan. Sesi yumuşadı. "Ben gidiyorum, Joanna. Sen burada kalıyorsun."

"Ve sen gittiğin anda öldürüleceğim."

Aidan bir lahza durdu. "Senin akrabalarını bu gece aldattığım gibi, Fedai'ye de yem atacağım. Buradan uzaklaştığımız zaman onun karşısına çıkıp hakkından geleceğim. Asla sana yaklaşamayacak."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Joanna. "Nereden *bili yorsun*?"

"Joanna" dedi Aidan sabırla. "Düşün. Eğer benimle böyle bir yolculuğa çıkarsan, eğer dikkatim yine dağılırsa, öldürülme riskine girmekten başka ne yapabilirsin? Burada en azından akrabalannla birliktesin; görevlerin var; güvendesin, seviliyorsun ve sana ihtiyaç duyuluyor."

"Ve beni dert etmene gerek kalmayacak."

"Seni hep dert edeceğim, nerede olursan ol. Ama burada olursan daha az dert ederim."

"Burada kalmak istemiyorum" dedi. "Kalmayacağım. Sen özgürce uçarken kafeslere kilitlenmekten bıktım usandım artık."

"Hayatını kurtarmak için olsa bile mi?"

"Gitsem de gitmesem de, hayatım daha çok veya daha az güvende olmayacak. Akıl sağlığım ise ayrı bir mesele."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

İş buraya dayanınca, Aidan da bütün erkekler gibiydi. Anlamayı reddetti. "Gelemezsin."

"Geleceğim. İstersen beni kilitle. Kaçarım. Eğer mecbur kalırsam seni yayan takip ederim. Sen olmadan bu şehirde kalmayacağım."

Aidan içini çekti. Joanna üstüne atlayarak onu yere yatırdı. Aidan onunla mücadele etmeye çalışmadı. Joanna onun üstüne oturdu, öfkesinin ateşiyle onu yakıyordu. Aidan irkilerek geri çekildi. "Leydim..."

"Seninle geliyorum. Eğer Fredi'ye yem atmak istiyorsan, kanlı canlı benden iyi yem mi olur? Hem o kadar uzaktan büyü yapmak için didinmene de gerek yok."

Aidan'ın yüzünde inatçı, sert bir ifade belirdi. Evet, onu istiyordu. Onu geride bırakmak hiç de göstermeye çalıştığı kadar kolay olmayacaktı.

Joanna onu öptü. Önce hafifçe, meydan okurcasına. Aidan kaskatı kesildi; sonra bir anda ateşlendi. Joanna kızgın olsa da bir kahkaha attı, çünkü Aidan muhteşemdi, müthişti ve ona aitti. Ona kendisini sevmesini buyurdu. Adam onun kölesiydi: boyun eğdi.

Fırtınadan sonra sakinlik çöktü. Aidan'ın bahçede bile Joanna'nın varlığının farkına varmasını sağlamış olan o sinir bozucu gerginlik yumuşamıştı. Sıcacık ve büyük bir haz içinde yanında yatan Joanna her zamanki kadar güzeldi. Lambanın ışığında yüzündeki sert hoşnutsuzluk ifadesi kaybolmuştu, gözleri koyu ve yumuşaktı, gerilmiş ağzı yumuşamıştı. Aidan o ağzı öptü. Joanna parmaklarını adamın saçlarının arasına geçirerek gülümsedi. "Çok güzelsin" dedi.

"Ben de senin için aynısını düşünüyordum."

Joanna zevkle, hafifçe titredi. Söylediklerine inanmadığı zamanlarda bile Aidan'ın sesi ona bu etkiyi yapıyordu. "Gerçekten bakılmaya dayanılır mı buluyorsun beni?"

Aidan, Joanna'nın ellerinin arasındaki başını iki yana salla-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dı. "Madam, alçakgönüllü bile değilsiniz. Körsünüz, dik başlısınız ve –evet- güzelsiniz."

Joanna bir elini saçlarından çekip Aidan'ın şakağından çenesine doğru indirdi. "Anlıyorum" dedi. "Yani senin yanında hepimizin ne kadar sevimsiz olduğumuza aldırmıyorsun."

Aidan onu bir öpücükle susturdu. "Öyleyse sadece yüzümü seviyorsun. Eğer çirkin olsaydım, bana bakmaya tenezzül bile etmezdin."

"Bu doğru değil!"

Aidan onun içerlemesine güldü. "Senin söylediğinden fazla bir şey söylemedim ki. Ben sadece akılsız bir güzel değilim, ma dama."

"Tabii ki değilsin." Joanna ona dik dik baktı. Aidan gülümsedi. Joanna yavaşça teslim oldu. "Nasıl göründüğünü biliyorsun."

"Elimde değil." Bunun üstünde durmaya da niyeti yoktu. Parmağıyla hafifçe dokunarak Joanna'nın çatık kaşlarını düzeltti, bunu öpücükler izledi, yüzünün gergin hatlarından aşağıya doğru, boynunun ve omuzlarının kavisini geçerek dolgun göğüslerine indi. Sıcak yumuşak kadın teninin altında kalbi hafif ve hızlı atıyordu. Belinin kıvrımından, şairlerin kadehteki mücevher diye adlandıracağı göbeğinin üstünden tekrar aşağıya doğru inerken, Aidan'ın farkındalığı Joanna'nın teninin altına yavaşça yayılıyordu. Aidan bir anda nefesini dışarı vererek kadehteki mücevher fikrine güldü: Joanna'nın çalılığında hafif bir zevk titremesi yarattı bu. Aidan'ın ellerinin arasındaki kalçaları yanmaya başladı. Kaba etleri ellerinden taşıyordu. Aidan, kokularından başı dönerek gizli bölgelere doğru indi, gücü içlerine akarak oraları dolduruyordu. Ama bedeni değil, henüz değil. Beklemek daha da tatlı yapacaktı. Öpücükleri o pürüzsüz bölgeleri dolaştı – doğunun bu usturalama ve macunlama sanatı yabancı olsa da bu tuhaflık onu heyecanlandırıyordu. Zihni içerdeki yollan dolaştı. Hepsi tanıdıktı, hepsi fevkalade dişiydi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan durakladı. Tanıdık. Elbette. Ama...

Bir şey yoktu. Bir anlık dikkat dağılması. Bahçedeki bir gece kuşunun ötüşü.

Hâlâ oradaydı. Tanıdık tanımadığa dönüştü.

Dönüştü ve dönüşüyordu.

Aidan hiç kımıldamadan uzandı. Benliğinin büyük bir parçası olan içindeki aptal bunu reddediyordu: buna yanılsama diyordu. Sadece gerçeği gören o farkındalık noktası ise onu olduğu gibi adlandırıyordu.

Joanna adamın sessizliğinde ters bir şeyler sezinleyerek kımıldandı. "Ne var? Bir şey mi duydun?"

Aidan'ın başı iki yana salland. Başını Joanna'nın göbeğinin üstüne koydu. Şimdi meseleye uyandığı için, bu hayalinde alev aldı: sırf yumuşak bir ten ve kıvılcım saçan haz değildi o, sırf kendi zevkine giden bir yol değildi, sırf Joanna olan bu varlığın merkezi değildi o, rahimdi.

Ve içinde...

Sevinçten şarkı söyleyebilirdi. İkisini de öldürebilirdi.

Hayır. İkisini değil. Üçünü.

Buna şüphe yoktu. Hiç yoktu. Onun içinde büyümekte olan belki iki aydır büyüyordu. Kudüs'ten ayrılalı neredeyse bir mevsim olmuştu. Joanna'nın ne başka bir aşığı olmuştu, ne de bunu istemişti. Ve oğlu doğduğundan beri kocasıyla yatmamıştı.

Başını kaldırdı. Joanna adamın bakışlarını yakaladı. Bildiğini anladı. Korkuya kapıldı; bu bıçak gibi Aidan'ın kalbine saplandı. Gebe kaldığı için ondan korkması. Onun da bununla Joanna kadar ilgisi yok muydu?

Joanna onun kızgınlığını aptalca yorumlayarak, bu duruma kızdığını sandı. Elleriyle ve sesiyle ona rastgele vurmaya başladı. "Evet. Evet, hamileyim. Evet, hepsi benin suçum. Evet, sana söylemek istemedim!"

Aidan kadının ellerinden kaçtı; mücadele etmesine rağmen onu tutup kendine çekerek onu okşadı, ta ki Joanna de-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

rin derin soluyup onun kendisinden bu kadar güçlü olmasından nefret ederek teslim olana dek. Onun erkek olmasından, istek uyandırmasından nefret ederek. Kendisine bir çocuk vermesinden nefret ederek.

"Neden bana söylemeye korktun?" diye sordu elinden geldiğince nazikçe. "O benim de."

"Nedeni bu."

Aidan bu sözün mantığını çözünce dehşete düştü. "Seni sevmeye son vereceğimi mi düşündün? Seni bırakacağımı mı düşündün?" Onu sertçe sarstı. "Sen benim ne olduğumu zannediyorsun?"

"Erkek."

Aidan onu bıraktı. Ayağa kalktı; çünkü eğer dursaydı pişman olabileceği bir şey yapabilirdi. Hızla yürüyerek duvara kadar gitti. Duvara yaslanarak serinliğinin içine yayılmasına izin verdi. Titriyordu.

Döndü. Joanna doğrulmuş, gözlerini kocaman açmış, içi içini yiyordu. Saçları omuzlarına ve göğüslerine dökülüyordu. Bu saç öbeğinin arasında biri saklanıyordu; biri mahcup bir şekilde dışarı bakıyordu, beyaz göğüs, pembe meme ucu, tatlı ve delirtici. Aidan artık durumu bildiği için, onun nasıl çlçeklendiğini görüyordu, bir aşığı olan bir kadın gibi değil de çocuğu olan bir kadın gibi.

"Galiba" dedi Joanna, "sen bütün kadınlarına karşı nazliksin. Ve piçlerine karşı."

Aidan kadının sesindeki zehirden geri çekildi. "Piçim yok benim."

"Bildiğin kadarıyla."

Aidan yumruğunu sıktı. "Yok. Hiç olmadı. Yapamadığımı sanmıştım. Biri benim gibi mi, yoksa erkek kardeşim gibi mi, bunu anlamanın yolları vardır; ve ben hiçbir zaman... o şekilde... iktidarlı olmadım."

"Yeterince iktidarlısın" dedi Joanna.

"Ama *olmamalıyım*!" Aidan bir taşkınlık yapmadan ken-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dini dizginledi. "Eğer yapabileceğimi bilseydim... Eğer yapacağımı düşünseydim..."

"Bana direnir miydin?"

"Daha dikkatli olurdum."

Joanna başını iki yana salladı. "O halde sen benden daha akıllısın. Benim aklıma bile gelmedi."

"Anlayamıyorum" dedi Aidan, "nasıl oluyor da bir anda ben... ben..." Durdu. "Belki... belki de sadece oğlan çocukları gibiydim. Bazen. Eğer erken kızışırlarsa. Sevişebilirler ama çocuk yapamazlar. Ama şimdi..."

"Bana pek oğlan çocuğu gibi görünmüyorsun."

"Bir erkek de değilim." Yavaşça tekrarladı. "Erkek değilim, insan değilim. Ne kadar farklı olabileceğimi bile bilmiyorum."

Joanna'nın elleri karnına gitti. Gözleri çılgınca bakıyordu.

"O zaman... bu da..."

İçinde hoplayan korku değildi. Bembeyaz, delice bir sevinçti. Aidan iradesi dışında Joanna'nın önüne geldi ama elleri ona dokunmak için uzanmadı. "Öyle." Bunu da isteyerek söylememişti. Şimdi eli isteğine teslim olacaktı. Eli kadının ellerinin üstüne, kıvılcımın, kendi türünden bir başkası haline gelecek yaşam tohumunun olduğu yere kapandı.

Joanna uzun bir nefes aldı. Aniden, sanki Aidan'ın dokunuşunda bir güç varmış gibi sakinleşti. Kendine gelmişti. "Bu iş çok karışık olacak."

Aidan güldü. "Karışık olan ne? Daha karnın şişmeden Masyaf'taki işim bitecek. O zaman gideriz. Güvende olacağımız ve korunacağımız bir yerde çocuğumuza sahip oluruz. Onu asla senden almam."

"Buna yemin eder misin?"

Elbette ona güvenmiyordu. Bunun için nedeni vardı. "Yemin ederim."

Joanna kaşlarının altından bakışlarını ona dikti. "Ranulf da öyle dedi. Sonrakini yanımda tutabilirmişim. Bunu gerçekten kastetmiş bile olabilir."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Şüphesiz etmiştir."

Joanna'nın dudakları kıvrıldı; gülümsemekten ziyade yüzünü ekşitti. Elleri dönüp onunkileri yakaladı. "Bu bebeği istiyorum, Aidan. Bundan hiç şüphen olmasın. Bunun bana yapabileceği her şeye rağmen, bunun mal olabileceği her şeye rağmen... onu istiyorum."

"Ve ben seni neden sevdiğimi merak ediyorum."

"Ben biliyorum. Meydan okumak hoşuna gidiyor."

Joanna'nın yüreği şimdi daha hafiflemişti: artık korkmasının aptallık olduğu anlaşıldığı için özgür, memnun, adeta komikti. Aidan'ı yukarı çekti ve gülerek ikisini de döndürmeye başladı. "Ey, lordum! Ey, aşkım!"

Aidan onunla birlikte usulca bir kahkaha atarak başını onu öpmek için eğdi. "*Ma dama*" dedi.

XXIII

Siyahi harem ağası ölmüştü. Morgiana'nın üstüne saldırmıştı ve kadın istediğinden daha sert vurmuş ve adamın boynu kırılmıştı. Tam o lanetli günün geri kalanına uygun bir olaydı bu. Kımıldamadan durup Morgiana'nın büyülemesine izin verseydi, mavi pavyonun altındaki boşlukta gizlenmiş olarak, derin uykuda ama pekâlâ canlı olacaktı ve Morgiana da bir suçluluk yükünden daha kurtulacaktı.

Yemini zaten bir yüktü ve yetiyor da artıyordu bile. Sinan yeminini tekrar hatırlatmış, onu yeminine uymaya zorlamış, hatta tehdit etmişti. "Söylediğimi yap" demişti ona, "ve sakın unutma. Senin ettiğinden daha kudretli yeminler ve senin şu neredeyse gerçek özgürlüğünden daha güçlü bağlar vardır. Senin ismini Süleyman'ın Mührü'nün içine kaktım. Beni onu çağırmam için kışkırtma."

Morgiana içinden umurunda olmadığını söyledi; kendisi

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

onun sade insan büyüsünden çok daha güçlüydü. Ama hayati organlannda hissettiği bu burulma korkuydu. Bu adam canının istediği gibi ismini, yeminini, hatta benliğini elinde tutuyordu. Bu adam onu acıma ya da merhamet adına bırakmazdı.

Bunların ikisini de yalandan denemişti. "Bu son kurbanı da al" dedi, nazik olduğunu sandığı bir tavırla. "Sadece bir Hristiyan, bir Frenk. Ve iş bitince bana gel. Belki o zaman bağlarını çözebilirim."

Belki. Dudağını kıvırdı. O muhteşem belkileri biliyordu. Asla ile aynı anlamdaydı.

Harem ağasının cesedi pazarın altına gizlenmişti. Zaman ve insanların burunları onu bulacaktı ama o çoktan uzaklaşmış olana dek değil.

Morgiana geldiği zaman Frenk bahçedeydi. Ama artık orada değildi. Morgiana eve doğru değil, evden uzağa, duvara doğru koku alıyordu. Kaşlarını kaldırdı: Yani: kadın kaçacak mıydı? Akıllı kadınmış. Avcısının insan olmamasına, insanların aldatmacalarına kanıp şaşırmamasına çok yazıktı. Ve o avcı, yemininin zincirleri altında, o kadının gitmesine izin veremezdi.

Koku soğuyordu. Harem ağasına boyun eğdirmek ve sonra da leşten kurtulmak çok fazla zaman almıştı. İblis Morgiana'nın etrafını çenebaz kadınlarla, onu gücüyle susturana kadar havlayıp uluyan bir köpekle ve bir top ve sopayla oynayan bir çocukla sarmıştı. Onların hiçbirini öldürmek için anlaşma yapmamıştı; bu yüzden öldürmeyecekti. Şimdi bahçe boştu ve o avlanmakta özgürdü ama av gitmişti.

Morgiana kapıyı ve dikenleri buldu. Frenk'e hayran olabilirdi. O kadar iriyarı bir kadın olmasına rağmen geride incecik bir iz bırakmıştı.

Üstelik ilginç bir şekilde dümdüz bir izdi bu ve Morgiana'nın beklediği gibi dış kapıya doğru yönelmiyordu. Öyley-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

se, bir âşığı mı vardı? Akrabalarından biri veya şehirde dillerle destan olan ifritinin memluklarından biri. İçlerinden biri doğuştan Frenk'ti ve yüzüne bakılacak gibiydi.

Kadının kokusunun yönelttiği yerde muhafızlık yapan o değildi, fakat doğulu gözlere çok daha hoş görünen, ürkek bakışları aynı derecede ürküten, bir Arap atı gibi narin esmer bir güzeldi: su mavisi, mücevher mavisi, gök mavisi gözler. Adam Morgiana'nın kollarının arasına düşene kadar, ne onun kafes parmaklıktan çıktığını duydu ne de varlığının farkına vardı. Kapı kapalıydı ama Morgiana onları net bir şekilde duyabiliyordu. Sesler: bir kadın ve bir erkek sesi. Frenkçe konuşuyorlardı, Morgiana anlamaya zahmet etmedi. Kavga eden âşıkların seslerini tanıyordu. Gözünü kapıya koydu. Kendilerini güvende hissediyorlardı: kapı sürgüsüzdü. Kapıyı açtı.

Lambanın ışığı titreşerek gecenin karanlığından sonra gözlerini kamaştırdı. Gölgeler gördü, birbirine dolanmış iki uzun koyu şekil. Görünüşe göre ateşkes yapmışlardı. Kadın yarı neşeli, yarı gönülsüz gülüyordu.

Morgiana'nın yeni, keskin ve kana susamış hançeri elindeydi. Belki... belki onu kullanmazdı.

Bu bir ilhamdı, zihninin böyle açılması, zekâsının bu uyanışı. Verdiği sözde kadını bu gece, hele âşığının gözleri önünde öldürmesi gerektiğini şart koşan bir şey yoktu. Belki onu korkutmak, akrabasıyla yaşadığı bu günahı açığa vurmak yeterdi. Sinan bir kurban istemişti. Kesinlikle bunu kastetmiş olsa da bu kurbanın kanla verilmesini belirtmemişti. Bu kadının namusu yeterdi ve de ait olduğu evin namusu.

Sinan bunu kabul edebilirdi. Ne kurnaz tilkiydi o, hiç de aptal değildi. Kızının kocasından başka bir adamla oynaşması, adamın istediği kadını ne hale getirirdi?

Hava ihtiras, misk ve kızışmış bir kadının keskin tatlı kokusuyla ağırlaşmıştı. Morgiana'nın burun delikleri yandı. Uyluklarının arasında bir ağrı, bedeninde bir titreme dolaştı. Yeterince âşığı seyretmiş ve yorgunluktan uykuya daldıklarında

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

öldürmüştü ama hiçbiri bu ikisi kadar heyecanlandırmamıştı onu. Belki de bunun nedeni daha önce bir erkeği değil de bir kadını öldürmesinin hiç emredilmemiş olması ve o anda hiç öldürme isteği duymamasıydı.

Gülerek konuşuyorlardı. Kadının kolları âşığının boynuna dolanmıştı. Adamın başı kadının öpmek için uzanan dudaklarına eğildi. "*Ma dama*" dedi.

Moıgiana donakaldı. Bu sesi tanıyordu. Onu tanıdığını reddediyordu. Ölümlü etin pis kokusuyla tamamen sarhoş olan o yüzü.

Moıgiana farkında olmadan bir kedi gibi, gölgeden gölgeye kayarak hareket etmeye başladı. Kadın bacaklarını âşığının beline doladı ve bir fahişeyi utandıracak şekilde kendinden geçerek adamın üstüne çıktı. Duyduğu hazdan adamın nefesi kesildi. Boğazından boğuk bir kahkaha yükseldi. Kolları kadını sımsıkı sarmıştı. Zihninde kadından başka hiçbir şey yoktu.

Moıgiana'nın dudaklan dişlerinden geri çekildi. O hiçbir zaman nefret etmemişti. Bunun için hiç nedeni olmamıştı. Onun dağıttığı ölümler sadece adaletti; idamdı.

Aidan, kendisi kadar Joanna'nın da yüzdüğü o zevk dalgasının içinde bile havadaki tuhaflığı sezdi. Joanna'nın ağırlığı onu geriye, yere yatırdı; ama hafifçe, çünkü Aidan'ın gücü havayı ikisi için bir yatak haline getirmişti. Joanna bunu bilmiyordu, aldırdığı da yoktu. Gittikçe tırmanan bir aciliyet duygusuyla Aidan'ın üstüne çıkarken yüzünü omzuna gömerek kokusunu içine çekti. Aidan, Joanna'nın karmakarışık saçlarının arasından yemyeşil yanan gözlerine bakarken bile bu duygu onu aldı götürdü.

O anın şaşkınlığı içinde aklına utanmak gelmedi. Yarısı Joanna'nındı. Diğer yarısı kendi türünün cazibesini, o servi, kedi-suratın güzelliğini, o şarap kırmızısı saçların dökülüşünü tanıdı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Gözleri o çelik ışıltıyı tanıdı. Elinde bıçakla. Ama neden...

Kadının gözlerindeki çılgınlığı gördü. Anladı.

Korkudan daha kötüsü keder ve çaresiz inkârdı. Hayır, de meye çalıştı. Hayır. Sen değil.

Benim, dedi kadının sesi, soğuk ve net.

Hayır, dedi Aidan tekrar.

Evet. Kadın havadaydı: kanatlı, çelikten ölüm. Nefretin güdümünde.

Aidan, Joanna'ya kalkan olmak için dönmeye çalışarak havaya doğru bir hamle yaptı. Acı bıçağın kenarı böğrünü dağladı.

Joanna hızla içine bir nefes çekerek kaskatı kesildi. Kadının acısı Aidan'ın zihninde yankılandı. Kollarının arasında katıldı kaldı.

Joanna öldüresiye ağırdı. Aidan taş gibi ağırlığın altında sıkışarak hava almak için güçlükle soludu.

Joanna kımıldadı; ama bu onun yaptığı bir hareket değildi. Morgiana, Aidan'ın üstüne eğildi. Yüzü onun için duyduğu korkuyla katılaşmıştı. Yaşadığından emin olmak için uzandı.

Fedai. Çocuk katili.

Kadının Aidan'ın ellerinin arasındaki boğazı harikulade bir şeydi, bir çiçeğin sapı kadar narin ve kırması da o kadar kolaydı.

Morgiana karşı koymadan hiç hareketsiz duruyordu. Kendisini öldürmesine izin verecekti. İnancı böyleydi. Misyon için öldürmek; onun için ölmek. Aidan'ın onun cellâdı olması adildi. Kendi türünden olan, sevdiği adamın.

Aidan tiksintiyle kadını fırlattı. Morgiana düştüğü yerde kaldı, bir kedininki gibi insanlıktan yoksun gözlerini kocaman açarak ona dikti. Yaptığından da bir kediden fazla pişmanlık duymayı bilmiyordu. Üzüntü, evet, ilk darbede, acı vermeden öldürememiş olduğu için.

Aidan ona sırtını dönerek Joanna'nın yanına diz çöktü. Fe-

dai onu kırık bir bebek gibi bir yana atmıştı. Hançer kabzasına kadar böğrünün derinliklerine saplanmıştı. Bıçağın ucu kalbe girmişti; etrafında kan olmaması gereken yerde kan toplanmıştı. Aidan biliyordu. Görebiliyordu. Bunu durduracak gücü yoktu.

Joanna'nın göğsü kalktı. Bıçağın kabzası gittikçe daha hızlı titreşti. Elleri pençe gibi kabzaya uzandı. Aidan onları yakaladı. Eller onunla mücadele etti. Joanna onu tanımıyordu. Acı dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Aidan başını çevirdi. Fadi yerinden kımıldamamıştı. "Sen" dedi, boğulacak gibi, "şifa verebiliyor musun?"

Kadın yanıt vermedi. Aidan, Joanna'ya gösterdiği müşfikliğin nasıl kadının içine oturduğunu görebiliyordu. Buna sevindi. O sevdiği her şeyi yok etmişti. Şimdi kendisinin çektiği acıyı o tanıyacaktı. Onun çektiği ıstırabı o çekecekti.

Yüzü çarpıldı. Soğuk ve acı bir kahkaha attı. Morgiana şahin çığlığı gibi bir ses çıkartarak gecenin içine uçtu.

Önemli değildi. Onu bulacaktı. Onu ve efendisini. Ve bunu onlara ödetecekti.

Son derece sakindi. Joanna ölüyordu. Yapacağı, yapması gereken şey ya onu gerçekten öldürecekti ya da Joanna'yı kendi gücüyle iyileştiremeyeceği için, onu kendisini iyileştirmesi için özgürleştirecekti. Kabzayı tuttu. Dua ettiyse bile sözsüz bir duaydı bu. Sadece hançer ve Joanna'nın kuş kanadı gibi pır pır çarpan yüreği ile şimdi onun için hem hayat hem ölüm olan kan. Büyük bir dikkatle hançeri göğsünden çıkarttı.

Barajın önündeki set yıkıldı. Başta bir sızıntı yivli bıçağın aşağısına süzüldü; sonra ani bir sel boşaldı. İnsan içgüdüsü ona bunu durdurması için bağırdı. Bıçak yarı çekilmiş, yarı canlı etin içerideyken, insani olmayan içgüdü onu sımsıkı tuttu; insan gözüne özgü olmayan görme gücüyle asla dolmaması gereken yerlerin boşaldığını gördü. Kalbin büyük yumruğu gevşeyerek yeniden atmak için özgür kaldı.

Aidan iyileştiremezdi ama tutabilirdi: sonunda bıçağı çekti, yarayı bağladı, kanı biraz temizledi ve bütün bunları yaparken, iyileşme yaradan daha güçlü hale gelene kadar Joanna'yı yeniden dolduracak olan o akışı geri tuttu. Şokun verdiği soğuktan korumak için onu kendi tuniğiyle sardı. Külotunu bulup giymek geldi aklına. Sonra Joanna'yı kaldırdı.

Haremin kapısı, onu tutan bir el olmadan açıldı. Direnç vardı. Aidan hiç aldırmadı. Onların yasalarını ya da önceliklerini hiç önemsemiyordu. Bir oda onun için boşaltıldı. Aidan kadını oraya yatırdı. "Bir hekim" dedi, "gidip bir hekim getirin."

İnsanlar karşı çıkarak durmaksadılar. O orada olmamalıydı. Buna izin verilmemişti.

Aidan topuklarının üstüne oturarak bu yararsız fırtınanın kendi kendine dinmesini bekledi.

Doktor geldi: bir kadındı ve çabucak ona bir bakış atmak dışında onun varlığına aldırmadı. Tek bir sözle odayı boşalttı. Onunki gibi Bizanslılara benzeyen bir yüzü olan genç bir hadım tedavi çantasını yere açarak kadının vereceği emirleri bekledi.

Joanna'nın hayatının hatırına hızlıydılar, yine de bir dans gibi yavaş görünüyordu: hiçbir hareket boşa harcanmadı, hiçbir hareket aceleye getirilerek zayıflatılmadı. Aidan hançerin elinde olduğunu fark etti. Onu aldığını veya kadına getirdiğini hatırlamıyordu. Bıçağın kabzasında Faruk'un demirciliğini, Maimoun'un sanatını tanıdı. Morgiana'nın varlığına dair bir iz yoktu. Joanna'nın kanından çok fazla vardı.

Biri konuşuyordu, Joanna'nın bedeninde bıçağın açtığı yolu parmağıyla gösteriyor, onu çekmek için ne yaptığını, nasıl ve niçin yaptığını anlatıyordu. Bu bir erkek sesiydi. Kendi sesi. Hekimin şüpheciliği açık yaraya basılan tuz gibi canını yaktı. Ama kadının gözleri ve görme duyusu kadar yetenekli parmakları vardı ve açıkça belli olanı görebiliyordu: burada, ölümün olması gereken yerde, yaşam güçlü bir şekilde atı-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

yordu. Soru sormak için durmadı. Aidan'ın kendisine bırakmış olduğu işe eğildi.

Aidan başını kaldırınca bir yabancının yüzünü gördü ama yaşlılığın enkazının ortasındaki o kara, berrak ve genç gözleri tanıyordu. Leydi Hatice peçesini yana atmıştı: hafifçe, eli ya da bedeni titremeden bir bastonun üstüne eğilmişti.

Eliyle işaret etti. Aidan karşı gelmek istemedi. Odadan çıkmayacaktı ama Leydi Hatice, avludaki fıskiyeli çeşmenin suyunun serinliğinin geldiği iç kapıda durmaktan memnundu.

Orada eşikte, bir yaygının üstüne oturdu. Sert bir hareketle ona da yanına oturmasını işaret etti. "Şimdi" dedi. "Anlat bana."

Bilmediği ya da şüphelenmediği pek az şey vardı. Ve içinde hiç yumuşaklık yoktu. Aidan ona gerçeği anlattı. "Leydim benimleydi. Fedai onu orada buldu ve vurdu."

"Bunu görebiliyorum" dedi Hatice. Gözleri Joanna'nın değil, Aidan'ın üstündeydi.

Aidan başını eğip kendine baktı. Hançeri tutmuş olan eli dışında temizdi. Hafifçe şaşırarak bıçağın dağlayan öpücüğünü hatırladı. Böğründe, saç teli gibi incecik, uzun bir yara izi vardı. Biraz acıtıyordu; acıyı bastırdı ve yeniden unuttu. "Masyaf'ın kölesinin bir kadın olduğunu biliyor muydunuz, leydim?"

Hatice usulca başını salladı. "Ah" dedi. "İfrit. Bundan korkuyordum; bunun doğru olmaması için dua etmiştim."

"Biliyor muydunuz?" diye bağırdı Aidan. "Biliyordunuz ve bana hiç söylemediniz, öyle mi?"

"Emin değildim" dedi kadın. "Ama evet, onu biliyordum. Yaşlı ve güçlüdür, avını öldürmekte hiç başarısız olmamıştır."

"Şimdiye kadar."

"Allah'a dua et" dedi Hatice. "Sinan'ın bu en ölümcül silahını kınından çıkartması onun arzusunun bir göstergesidir."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Eğer bilseydim" dedi Aidan. İçinde bir çığlık yükseliyordu; zorla bastırdı. "Onu gördüm. Bizi izledi. Benimle konuştu. Bana neysem öyle hitap etti: Halid, *Yabancı*. Onu kendi türümden biri saydım. Hayalimden bile geçmedi onun şey..."

"Ölümcül zayıflığı bir kadın olan ilk erkek sen değilsin. Veya iki kadın."

Aidan'ın yüzü kızardı. "Eğer bir onursuzluk varsa, o sadece bana aittir."

"Ve de çocuğa: o senin mi?"

Aidan'ın yüzünden kan çekildi. "Bunu nasıl bildiniz?"

"Kadınlar bilir" dedi. İçini çekti. "O kadar aptaldım ki umutlanmıştım... Önemli değil. Ben bu Ev'in namusunu kılıçla savunacak bir erkek değilim. Benim savunmalarım açıkça başansız oldu. Bana yalan söylemeye zahmet etme. Hanginizin diğerini aradığını biliyorum."

"Bir saat daha geçse onu arayacak olan bendim."

"Şüphesiz. Bir saat daha geçse onu bulduğunda ölmüş olacaktı."

Bu bir onaylama değildi. Ama bir tür aklamaydı. Aidan başını eğdi. "Öyleyse onu cezalandırmayacaksınız."

"Yeterince cezalandırılmadı mı?"

Aidan'ın elleri acıdı. Yumruk yapmıştı, tırnakları avuçlarının içine batıyordu. "Cezalandırılması gereken ve onun kanının öcünü alacak olan benim."

"Üstüne çok fazla yük alıyorsun."

Aidan neredeyse nazikçe gülümsedi. "Ama görüyorsunuz, başka kimse alamaz. Şimdi en azından neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. Artık gerçek avın peşine düşebilirim."

Leydi Hatice başını salladı. "Yakında gideceksin."

"Şimdi."

"Hiçbir şey hazır değil" dedi Hatice.

"Atlar var" dedi Aidan, "değil mi? Yiyecek var, su var, onları taşıyacak gereçler var."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Rehberlerin... kervanın..."

"Kendi yolumu bulabilirim. Bir kervan sadece yavaşlatır beni." Durdu, derin bir nefes çekti. "Leydim. Sağduyu ya da bir anlaşma yüzünden değil, sadece leydim için oyalandım. Bu bir zayıflık, doğru, hem de ölümcül bir zayıflık. Eğer denizi aştığımdan beri dikkatli olmakta gösterdiğim başarısızlığı yine gösterirsem, o zaman belki Tanrı merhamet gösterir de beni bu aptallığım yüzünden öldürür."

Kadın ona baktı. Aidan'ın çok iyi bildiği şeyi gördü. Aidan susuyordu. Zihni netti. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ve bayağı deliydi.

Ayağa kalktı; bir Frenk'in ve bir prensin eğilebileceği kadar eğildi. Konuşmadı. Ne vaatler verebileceğini kendisi kadar Hatice de biliyordu: gerçekleştirmeyi umut ettiklerini ve sağduyunun çok ötesinde bir umut olanları.

Yunan hekim o an için işini bitirmişti. Joanna şimdi derin uykudan ziyade, biraz daha bilinçli olarak döşeğin üstünde yatıyordu. İnce yara bandajlanmıştı; ama içine bir kamış yerleştirilmiş ve hâlâ akabilecek olan kanı tutmak için bir tas konulmuştu; bütün kan temizlenmişti. Aidan kimin gördüğünü umursamadan eğilip onu öptü ve arkasını döndü.

Yine evin içinden geçti. Yine kimse onu durdurmadı. Bu defa kimse denemedi. Odası boştu, anılar dışında. Ne muhafız, ne memluk, ne de bir hizmetçi vardı. Artık aşina olduğu o yabancı giysiyi dikkatle üstüne geçirdi: yeni temizlenmiş ama tozun, güneşin ve çöllük yerlerin o silinmez izini taşıyan Bedevi cübbesi. Onları eve geri götürecekti ve onlarla birlikte kılıcı ile iki bıçağını da. Biri kendi demirhanesinden çıkma. Biri de Joanna'nın kanıyla vaftiz olan.

Geldiği yoldan geri dönerken, atabeyin salonundaki aylakların onu benzetmiş olduğu çöl haydudunu andıran amansız bir görünüşü vardı. Onlara konuşacakları bir malzeme verecekti.

Haremde pek az değişiklik olmuştu, daha sessiz olması

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ve içinde bir şahin olan bir kümese daha az benzemesi dışında. Şahinin dönüşü daha büyük bir serinkanlılıkla ve daha az yüzle karşılandı. Aidan umursamadı. Görmek istediği tek yüz vardı ve o da onun önünde hiçbir zaman örtülmeyecekti.

Uyanıktı; Aidan bunu umut etmeye bile cesaret edememişti. Onu bir iksir –baharatlarla ve kara, tatlı, uykuyu hatırlatan bir şeyle ağırlaşmış şarap- içmeye ikna etmeye çalışan şifacının hadımı başını kaldırdı ama durmadı. Gözleri, mozaik bir duvardaki bir azizin gözleri gibi kocamandı ve son derece sessizdi. İnsan o sessizliğin içinde boğulabilirdi.

Aidan ateşten altınsı kıvılcımlar saçarak ileri atıldı. Joanna'nın yanına diz çökerken bu kıvılcımların ışıltısı hâlâ üstündeydi. Joanna ona kaşlarını çattı. "Ben bir korkağım" dedi.

Hâlâ onu şaşırtabiliyordu, hatta güldürebiliyordu: gözyaşlarıyla karışık bir gülmeydi bu, çünkü o hâlâ yaşıyordu, somurtuyordu ve ne yapacağı kestirilemezdi.

"Öyleyim" dedi ısrarla. "Birazcık ağrı hissedince hemen panikleyip karanlık köşelere kaçıyorum."

"Akıllı her yaratık öyle yapardı" dedi Aidan.

Joanna, hareket etmek acı verdiği için başını usulca iki yana salladı. "Kendimi geri getirdim. Uzun bir yoldu. Seni gecenin içinde bir alev gibi görüyordum. Sen bana yol gösterdin. Sen varken hiç kaybolmadım."

Aidan'ın yüzünden yaşlar akıyor, onlara sövemiyordu.

Joanna anladı. Kalkmaya çalışarak gerildi. Tekrar yarasını yırtmadan Aidan onu yakaladı. Joanna bunu hissetmedi. İlaç işe yarıyordu; Joanna umutsuzca karşı koyuyordu. "Bebek! Bebeği kaybettim mi? Neden ağlıyorsun? Ben onu kaybet..."

Soğuk, net, Yunan aksanlı bir ses onun çığlığını böldü. "Kaybetmedin. Ama eğer bu aptallığa devam edersen, kaybedeceksin. Yat ve uyu."

Karşı koymadan birine itaat etmek Joanna'ya göre değildi. Yattı ama yanağının altındaki elini yumruk yaptı ve gözleri Aidan'ın yüzüne odaklandı. "Neden ağlıyorsun?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Çünkü seni seviyorum."

Joanna bununla uykuya daldı. Bütün kalkanları indikten sonra yüzünde bir gülümseme belirdi; bunu hiç bilmedi veya bilmeye ihtiyaç duymadı. Aidan bu gülümsemeyi, alnını ve kendisinin hiçbir zaman o kadar sıkı örmeyeceği saçının altından ensesini öptü. Kenarları hâlâ ateşle çevrili ellerini onun üstünde tuttu. Bunu ona armağan etti. Bedeline aldırmadan bu ateşi aşağı akıttı. Bu onu kendiliğinden iyileştirmeyecekti. Ama onu kuvvetlendirecek, hafifletecek, karanlık yaklaştığı zaman ısıtacak, onu hastalığın şeytanlarına karşı koruyup savunacaktı.

Aidan'ın elleri yavaşça yanına düştü. Oda loştu, ateş ondan gitmişti. Şimdi onun hepsine, Aidan'ın verebileceği her şeye Joanna sahipti. Hiç bu kadar çok vermemişti. Başı dönüyordu, sanki akıttığı güç değil de kanmış gibi. Gülümsedi. Joanna ölmeyecekti şimdi. O veya beraber yaptıkları çocuk.

Yunan kadın onu bilerek, anlayarak ama birazcık korkuyla izliyordu. "Onu öldürebilirdiniz" dedi.

"Ama öldürmedim."

"Bilgeliğinizi övmeyeceğim. Ne olduğunuzu biliyorum, ateş ruhusunuz. Yaşadığınız onca yıl size sağduyu öğretmeye yetmedi mi?"

"Ben genç bir koruyucu ruhum." Ve orada, bu ölümlü kadın ile asla bir erkek olmayacak çömezinin yanında bunu hissetti. Gençlik asla yaşlanmayacak biri için bir gariplik değildi ama o denenmiş, sınanmış bir düşmanın önünde bunların ikisi de olmayan toy bir oğlan olmanın ne olduğunu unutmuştu.

Ve Joanna'ya hayat vermek için gücünü boşaltmıştı.

Doğruldu. Zorla gülümsedi. Güç yönünden çocuk olabilirdi ama bedeni bir erkek bedeniydi ve savaşı tanıyordu.

Joanna kendi ışık zırhı içinde uyuyordu. Aidan onunla kara gözlü muhafızlarını bırakarak onun kanının öcünü almaya gitti.

V

MASSAF

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

XXIV

Dış avluda meşaleler yanıyor, atlar huysuzlanıp toynaklarını yere vuruyor, hatta bir araya sıkışmış yüklü develerin ortasından bir bıkkınlık homurtusu yükseliyordu. Aidan bütün bunların hafif bir şaşkınlıkla farkına vardı. Memluklannın onu takip edeceklerini ummuştu. Çölde bir yağmaya gider gibi bir sefer hazırlığı bulmayı beklememişti.

Karim her zamanki gibi titiz zarafetiyle, kıvrılmış ve parfüm sürülmüş sakalı ve kule gibi yükselen sarığıyla yanına geldi. Mutsuz görünüyordu ama nezaket icabı ve Joanna'nın hatırı için böyle bir tavır takınmıştı. Bu tavrın altında, Aidan'ın körelmiş gücünün ancak algılayabildiği bir yerde fevkalade memnundu. İmkânsız bir görev almış, onu yerine getirmiş ve evindeki bu rahatsızlıktan çok iyi kurtulmuştu. Ve bunun karşılığında beklediğinden daha az bir bedel ödemişti.

Aidan'a bakışlan sevgi dolu olmasa da düşmanca da değildi. "Size anlaştığımız her şeyi sağlayamadığımız için üzgünüm" dedi. "Rehberler, tam takım yük devleri, iki kat yedek at..."

"Önemli değil" dedi Aidan. "Adam başına iki at ve yeterince deve görüyorum. Rehbere ihtiyacım yok. Nereye gittiğimi biliyorum."

"Peki, nerelerin güvenli olduğunu ve kabilelerin nerelerden geçişi yasakladığını biliyor musunuz?"

"Tanrı bana yol gösterir" dedi Aidan.

Herhangi bir iyi Müslüman şüpheyi böyle bir hassasiyetle ifade edemezdi. Dindarlık duygulan depreşen Karim çareyi somut işlere odaklanmakta buldu. "Memluklarınızın şefine yol ve tehlikeleri hakkında bildiklerimi anlattım. Arazi çok sessiz bile görünse tedbirli olsanız iyi olur. Peşine düştüğünüz

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

adam kabileleri silahı gibi kullanmaktan çekinmez ve onların sırf zevk uğruna yağmalamak alışkanlığı vardır."

"O halde savaşarak onlara iyilikte bulunmuş olacağım, öyle değil mi?"

"Gençlik" dedi Karim, "mükemmel bir şey." Gözleri bir erkeğin savaşta ölebileceğini söylüyordu. Ve bu adam akrabasının ve Ev'inin namusunu lekelemişti. Allah merhametli olduğu kadar da iyiydi de. Bu bir duaydı, çok ince bir duaydı.

Aidan adama gülümsedi. "Bu pek gençlik sayılmaz, efendim. Ben dostlarını kadar düşmanlarına da iyilikte bulunacak şekilde yetiştirildim."

"Tann dostlarınıza yardım etsin."

Bu sözler düşünmeden ağzından çıkmıştı. Aidan saygıyla selam vere rek tam arkasını dönmüştü ki iğdiş edilmiş gri atının başında, gözleri biraz baykuş gözlerini andıran ama sıntmamak için kendini zor zapt eden Arslan'ı gördü. Diğerleri kendilerini o kadar tutmuyorlardı. Onun bakışı karşısında gülümsemeler silindi ama o gözlerdeki vahşi keyif kaybolmadı.

Aidan bu keyfi bilirdi. Bu siyah ve kıpkırmızı bir keyifti, karanlıktaki ateş gibi. Rahatça eyerin üstüne atladı. "Geri geleceğim" dedi, "anlaşmamızı bağlamak için."

Karim üstünde durmadan mırıldandı, "Allah nasip etsin." Sonra, onurlu bir insan olduğu ve kindarlıkta bir fayda görmediği için ekledi, "Tanrı işini rast getirsin."

Aidan eyerin üstünde başını eğdi. Muzır yoldaşları bekliyordu. Hepsi birden harekete geçti.

Şehir şafak sökene kadar kapalıydı ama İbrahim'in Evi'nin arka kapıda imtiyazı vardı. Kapıdan geçtikten sonra hiçbiri geriye dönüp yıldız gibi ışıldayan Halep'in devasa gölgesine bakmadı. Aidan'ın yüreğinin bir kısmı oradaydı ve gücünün çoğu ile eğer kaldıysa ruhunun bir parçası da öyle. Ama o bütün bunlan belleğinde taşıyordu. Gözleri önünde uzanan yoldaydı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Asi Nehri üstündeki Hama'ya, ortalama bir hızla, beş günlük yol vardı; ondan sonra da, daha hafif bir hızla ve tuzaklara da dikkat ederek, Masyaf'a kadar üç günlük daha yol vardı. İlk gece, yıldızlar şafağın içinde kaybolurken Aidan'a bu mesafe ay kadar uzak geliyordu. Bu kadar uzun sürede bu kadar yol gelmişti; bunun sonunu görecek gücü yoktu.

Memlukların hepsi de Müslüman'dı ve dinlerine çok bağlıydılar. Güzel Viking yüzlü Conrad bile şafak ile gece arasında beş defa Mekke'ye doğru secde ediyordu: gün ışıdığında, güneş doğduğunda, öğlen, güneş battığında, uyumadan evvel. Rahipler kadar düzenli ve sebatkârdılar.

Hızlı ve beceriklilerdi de. Aidan bunu kabul etmeliydi. Ve de duyarlı: her zaman atları dinlendirme fırsatından yararlanıyorlardı.

İlk gün, güneş doğarken ibadet ettikten sonra yemek yiyip dinlendiler. Bu pek kamp gibi değildi: çadır kurmadılar ama etrafta develer için biraz ot olan yoldan uzak olmayan taş bir oyuğa yerleştiler. Çoğu uyudu. Kuvvetli olabilirdiler ve kesinlikle muzırdılar ama gençtiler ve gece hiç uyumamışlardı.

Uyumanın onun için gereklilikten ziyade bir alışkanlık olduğu Aidan ise hayvanların arasında dolaştı. Atı çağrılmadan yanına geldi ve tatlı nefesini ellerinin içine üfleyerek Aidan'ın kolunun yeninde taşımakta olduğu bir parça kuru elmayı almaya çalıştı. Aidan yanağını atın yumuşak ılık boynuna yasladı ve atlann okşanmasını en çok sevdikleri yer olan ensesini okşayarak bir süre düşüncelerinden, duygulanndan, benliğinden uzaklaştı.

Hafif bir adım sesi hepsini son sürat geri getirdi. Aidan yavaşça döndü ama öteki harekete geçmişti bile. Gelen, bitkin ve benzi solmuş, sanki efendisinin ne olduğunu bir anda hatırlamış gibi gözlerinde vahşi bir bakış beliren Raihan'dı.

Aidan onu gülümseyerek yatıştırmaya çalıştı. Raihan bu gülümsemeyi görmedi. Yere çökmüş, doğululann yapmaya

düşkün olduklan gibi ayaklarına kapanmış, Aidan'ın anlamadığı bir dilde ağzında bir şeyler geveliyordu.

Yavaş yavaş söyledikleri anlaşılmaya başladı. "Leydinizin geldiğini gördüm, onu selamladım, siz gelene kadar gözcülük yaptım. Siz geldiğiniz zaman tırabzanın yanında etrafı gözlemeye devam ettim. Ondan sonra hatırladığım, sanki uyuyormuş gibi orada yattığım ve odanızın boş olduğuydu. Bana tek söylenen Fedainin geldiği, vurduğu ve gittiğiydi. Bu benim suçum, lordum, en büyük suç benim. Uyanık olmayı başaramadım. Bunun için ölmeliyim."

Aidan onu çekip yerden kaldırdı ve gevelemeyi kesene kadar sarstı. "*Sen* mi ölmelisin? Ona darbe indirildiği zaman benim kollarımın arasındaydı. Deki, sence ben bunun bedelini nasıl ödeyeceğim?"

Raihan duyulur şekilde yutkundu. Ellerini sürekli sıkıp gevşetiyordu. "Ama, lordum. Sizin dikkatiniz dağılmıştı."

Aidan bir kahkaha patlattı, zira elinden gelen sadece buydu. "Neden dikkatim dağılmıştı? Hayır, Raihan. Seni cezalandırmayacağım. Sen çok güçlü ve kurnaz bir şeytan tarafından büyülendin. Affedilmez ölçüde aptal olan bendim."

"Lordum!" Raihan şaşkına dönerek karşı koydu.

"Git, uyu" dedi Aidan. "Önümüzde uzun bir yol var."

Raihan karşı çıkar gibi derin bir soluk aldı ama Aidan'ın bakışı üstüne dikilmişti. Usulca geri döndü, yerini buldu ve yattı. Yüksek sesle ve sıkkın bir şekilde içini çekti ama öncekinden biraz daha az perişan görünüyordu.

Suçluluk duygusu, hemen olmasa da, geçecekti. Aidan kendininkinin geçip geçmeyeceğini ise hiç bilmiyordu.

Günün sıcağı azalmaya başladığı zaman tekrar yola koyuldular. Yolda birkaç yolcu vardı. Sürüsüyle birlikte geçen bir çoban; Halep'e doğru yola düzülmüş bir kervan. Etraf sessizdi, orada burada bir iki öbek yeşilliğin göze çarptığı çıplak, kahverengi bir çöl. Yeşilliğin olduğu yerde insanlar vardı, bir pı-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

narın veya incecik bir nehir akıntısının etrafında kümelenmiş köyler vardı.

Karanlık bastıktan çok sonra, büyüyen ayın altında kamp kurdular. Yorulmak bilmeyen Kıpçaklar bile eyerlerinin üstünde adeta uyuyorlardı. Aidan hepsinin yerleştiğini gördükten sonra ilk nöbeti kendisi aldı. Adamlar bundan hoşlanmadılar ama onun uykuya ihtiyacı yoktu.

Gücü hâlâ içi boşalmış bir kâse gibiydi, ne var ki gücünün ilk yenilenme ışığı zihninin kenarlarını aydınlatmıştı. Dünyadaki her hayvanın yapacağı gibi, gözleri, kulaklan ve burnuyla gözlüyordu etrafı. Adamlann oluşturduğu çemberin etrafını kolaçan etti. Gece yarısından sonraki ilk birkaç saatin geçmesini bekledi.

Hepsini orada bırakıp yalnız başına gidebilirdi. Ama onu izlerlerdi; kendisinden bir kol boyu uzaktaki birinin düşüncelerini azar azar yakalamak dışında hiç gücü yokken ne onlann menzilinin dışına çıkabilir, ne de onları Masyaf'ın şeytanına karşı koruyabilirdi.

Dolaşırken homurdanıyordu. O kadın. Morgiana. Kendi türünün canavarı. Kalbi veya ruhu olmayan, sadece nefreti ve sevgi diye adlandırdığı şehveti bilen kör hayvan. Onun özü neydi? İnsan gibi yetiştirilmemiş, insan gibi eğitilmemiş, bir kurttan veya panterden daha fazla ehlileştirilmemişti. Bir hayvan. Ölçüsüz ve merhametsiz bir katil.

Ve Aidan onun güzel olduğunu düşünmüştü. Onu istemişti; onu düşlemişti. Kadın ona yalan söyleyip tuzak kurarken ve onu mahvetmeye hazırlanırken.

Havaya konuşmaya başladı. "Morgiana. Morgiana, gece avcısı. Şimdi seni tanıyorum. Sana geliyorum."

Kadın duyduysa bile Aidan'ın bunu bilecek gücü yoktu. Kadın yanıt vermedi.

Bunun için zaman olacaktı. Masyaf'ta veya eğer onun bıçağı kendi öfkesinden daha keskinse cehennemde.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan ne zaman hesabında yanıldığını anlamadı. Memluklanna göre bir hata yok gibiydi. Yavaşça dolan güç kâsesi onu, bunun Masyaf'a giden yolu araması gereken Hama'ya giden doğru yol olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Bu yol onları güneş ve ay ile güneye ve batıya götürüyordu.

Ama bu kesinliğin altında bir tedirginlik vardı. Annesinin hayaletli Broceliande'si* de böyleydi işte, sihrin kanıtı olarak tende bir titreme ve damakta bir tat bırakan, güvenilmez bir şeydi. Onlara yol gösteriliyor ve yoldan çıkartılıyorlardı.

Aidan, Hama'ya varmış olmaları gereken gün, bunu yolculuk ettikleri gibi hızla anladı. Geniş çıplak ovanın önlerinde Asi Nehri'nin dönemecine açılması gereken yerde toprak, kum ve taştan başka bir şey yoktu. Yol, bomboş ve alay edercesine, sıcağın üstünde yaptığı titrek dansla birlikte arazinin içinden uzanıp gidiyordu.

Henüz zor bir durumda değillerdi. Büyük şehirlerden kaçınmış, en son geçtikleri isimsiz köylerden su tulumlarını doldurmuş, develerine su vermişlerdi. Nehre ve şehre bu kadar yakınken, sanki çöle gidiyormuş gibi hazırlandığı için diğerleri onun aptal olduğunu düşünmüşlerdi.

Atını durdurdu. Dizginleri parmaklarının arasından geçirerek atın ön ayağını okşamak için eğildi.

Arslan yanına geldi. "Bir şey görüyor musunuz, lordum?"

"Hiçbir şey" dedi Aidan. "Hiçbir şey görmüyorum."

Arslan bir kaşını kaldırdı. Son zamanlarda bunu yapma alışkanlığı edinmişti. Aidan kendi kaşının da kalktığını hissedince oğlanın bunu nereden öğrendiğini anladı. "Lordum?" diye sordu Arslan.

"Hiçbir şey görmüyorum" dedi Aidan. "Hama'yı veya en azından nehri görmeliydim."

Diğerleri de gelerek atlarının izin verdiğince yaklaştılar. Timur'un kısrağı, her zamanki gibi, tiz bir sesle kişneyerek kar-

---

* *Kral Arthur dönemin in efsanevi sihirli ormanı*

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

deşinin atını tekmeledi, o da, her zamanki gibi, durmalarını fırsat bilerek bir uvertüre başladı. İğdiş edilmiş bir at olduğu hiç kafasına dank etmiyor gibi görünüyordu.

İlkhan atın ensesine vurarak, "Ahmak" dedi. Ve Aidan'a dönerek, "Hama'yı göremeyiz. O nehrin oluşturduğu yarığın aşağısında."

"Peki, öyleyse: nehir nerede?"

Hiçbiri buna yanıt veremedi. Çoğu vermek istemiyor gibi görünüyordu. "Düşündüğümüzden daha yavaşmışız" dedi Dildirim.

"Veya yanlış yola saptık" dedi Conrad.

Andronikos kaşlarını çattı. "Sizce bunlar Hama yakınındaki dağlara benziyor mu?"

"Nasıl dağlarmış onlar?" diye sordu Arslan, sert bir sesle.

Yolun aşağısına bakarak kaşlarını çattı. Sonra yüzüne somurtkan bir ifade oturdu. Türkçe kısa ve kaba bir küfür etti. "Allah!" diye kendi kendini yanıtladı. "Bunlar gibi değil. Tanrı aşkına, neredeyiz biz?"

"Halep'in güneyinde" dedi Timur.

Hepsinin dik bakışları karşısında onun bile cesareti kırılmıştı.

"Ben nerede olduğumuzdan ziyade bunun nedenini bilmek isterdim" dedi Andronikos. Dik bakışlar ona yöneldiği zaman da ekledi: "Eğer neden yoldan saptığımızı bilirsek nerede olduğumuzu da tahmin edebiliriz."

Yunan mantığı. Bu bir Sarazen için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Frenk bir büyücü içinse son derece makuldü. "Nedenine gelince" dedi Aidan, "size bunu kolayca söyleyebilirim. Bize büyü yapıldı." Adamların bakışlarına karşılık verdi. "Evet, bana bile. Ben yenilmez değilim."

Yüksek sesle itiraz ettiler. Aidan adamlar birbirlerine bağırmaktan yorulana dek bekledi. Sonra şöyle dedi, "Kamp yapacak bir yer arasak iyi olur. Buradan çıkış yolunu düşünmek için dinlenmeye ve sessizliğe ihtiyacımız olacak."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Uygun bir yer buldular, üstünde çok eski bir kalenin yıkıntıları olan alçak bir tepe. Duvarlardan biri deve yüksekliğindeydi; orada arazi yeterince sertti ve kuyu çoktan kurumuş olsa da tepenin etrafında develer için otlak vardı. Her zamanki gibi, Aidan'ın varlığı yılanlara ve akreplere karşı koruyucuydu, hatta sinekler bile fazla yaklaşmaktan çekiniyordu. Onun bilmesine gerek yoktu ama memlukları ona en yakın yerde kimin yatacağını belirlemek için kura çekiyorlardı; her gece Aidan'ın arkasında uyuyan farklı bir sıcak beden vardı.

Bu gece görünüşe göre yazı turayı Andronikos kazanmıştı. Gün batımının son ışıkları da gökyüzünden silinirken, Andronikos, Aidan'ın önünde topuklarının üstüne çökmüş, sıkıca tuttuğu kılıcıyla deve dışkısından ateşi karıştırıyor ve tencereden gelen nefis kokuyu içine çekiyordu. Mevkisi kendisine geceleri Aidan'ın sağ tarafında yatma hakkı veren Arslan çömleği dalgın bir şekilde karıştırıyordu. Bir büyünün ağına –onların bile- düşmüş olmalan içine çok dert olmuştu. Aidan'ın omzunun üstündeki kolu pek teselli etmiyordu.

Hiçbiri gürültücü olmadığı için yemeklerini neredeyse sessizlik içinde yediler. Bakışları durmadan Aidan'a takılıyordu. Açıktı ki eğer düşünmek gerekiyorsa bu onun vazifesiydl.

Aidan'ın hiçbir zaman pek matah olmayan iştahı hepten kaçtı. Ağzındaki son lokmayı yutarak ellerindeki yağları yaladı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Ama gücünün bunun için yeterli olup olmadığını bilmiyordu.

Hepsi bakışlarını ona dikti. Aidan onlara homurdandı. Geri çekildiler ama bakmaya devam ettiler. "Tann'nın kemikleri!" diye patladı Aidan. "Hiç böyle gözleri yerinden fırlamış bir ahmaklar sürüsü olmuş mudur acaba?"

"Hayır" diye mırıldandı içlerinden biri.

Aidan güldü, kısa ve sert. "Gelin, öyleyse. Yapmamız gereken düşünmek değil. Henüz değil."

Konuşurken ateşten biraz geri çekilmiş, taşlan dağıtarak yerdeki toprağı düzleştirmişti. Ateşin olduğu yer çukurdu fa-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

kat onun önünde yer düz ve bozulmamıştı. Aidan uzun bir nefes çekti. İçindeki ateş pek az yanıyordu ama yanıyordu. Memluklannın dikkati besliyordu onu. Aidan büyük bir özenle bu ateşi toplayarak avuçlarının arasına aldı. Titreşti; Aidan onun üstüne üfledi. Titreşmesi kesildi. Onu düz yere koydu. Işıktan yapılmış bir mücevher gibi, yüreğindeki yakut gibi, yüreğinin etrafındaki ay taşı gibi parlıyordu. Ellerini üstüne uzattı. Eridi ve aktı. İradesi onu şekillendirdi ve ona bir somutluk verdi; onu dünyanın bir imgesi haline getirdi. Doğu tarafı kabardı, büyüdü ve onunla ateş arasındaki alanı doldurdu.

Halep oradaydı, kalesinin yaptığı azametli çıkıntıyla kemik beyazı o şehir. İşte Şam da oradaydı, çöldeki yeşil mücevher. Ve dünyanın kalbi Kudüs, ufacık altınsı bir kıvılcım olan Kubbetüs Sahra da öyle. Aidan isimlerini söyledikçe daha küçük şehirler teker teker netleştiler. Asi Nehri'nin kıvnmlarının aşağısındaki Shaizar, Hama, Homs. Doğuya ve denize doğru Antakya, Tortosa, Trablus. Ve onların arasında, Suriye'nin dağlarındaki Masyaf.

Aidan sallandı; bakışları donuklaştı. İmge küçük bir su dalgasının altında titreşti. Kenarları belirgindi. Aidan yavaşça parmağını aradaki hattın üstünden geçirdi: Masyaf'tan akan gücün şekliydi bu. Bu gücün sınırı izleyebildiği yolları izliyor, yapması gereken yerlerde bu yolları taklit ediyor, Aidan'ın bedenini yöneltmiş olduğu gibi bakışlarını da yöneltiyordu. Güneye ve batıya, evet, ama hedeften çok uzağa, çölün içine doğru. Hama batıya doğru bir günlük yoldu. Asi Nehri'ne ulaşacaklardı ama Homs'un güneyinde, Homs gölünün kıyılarında. Sonra, eğer giderlerse dağlara gideceklerdi ama asla Masyaf'a değil; yol ve güç onları Trablus'a, Frenklerin arasına atacaktı.

Epey yumuşak bir sihirdi bu, ince ve fevkalade ustacaydı. Aidan'ın gerçek yüzünü ortaya koyuyordu: kendinin olan gücü harcayan ihtiyatsız bir çocuk; gücünü koruyacak yere sa-

vuran, gücünün özgürce uçmasına izin vermesi gerektiği zamanda onu duvarların arasına hapseden bir çocuk.

Bildiği buydu. Onun savaşlan her zaman insan savaşları olmuştu; güç bir oyundu, sahip olduğu için kullandığı bir yetenekti, asla ona ihtiyaç duyduğu için değil. Bir atı veya av köpeğini eğittiği gibi eğitmemişti hiç gücünü. Ona gereksinim duydukça veya kendi zevki için, onun kendi kendini eğitmesine izin vermişti.

Aptallığına yanmak için artık çok geçti. Masyaf'tan bir duvarla ayrılmıştı; bu duvarı yıkacak ne gücü, ne becerisi vardı.

Ama bir yemin etmişti. Gitmeliydi. O duvarı yıkmalıydı.

Veya etrafından dolanmalıydı. Ya da altını kazmalıydı.

Şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Yan tarafına dönmüş yatıyordu; düştüğünü hatırlamıyordu. İmge kaybolmuştu. Ama belleğinde yanıyordu. Nerede olduklarını ve nereye gidebileceklerini biliyordu. Bunu söylemeye çalıştı; Arapça sözcükleri bulamadı. Bütün duyuları, gücünü Joanna'ya akıttığı zaman olduğu gibi, körelmişti. Yine boşalmıştı. Daha akıllı olmayı öğrenmeliydi.

Daha sonra.

Şimdi uyumalıydı. Memlukları onu battaniyelerle sardılar – kendilerininkileri de kullandılar; Aidan bunu yaptıkları için onları paylayamadı. Hepsi yavru köpekler gibi onun üstüne yattılar. Hepsinin içinden sıcaklık, uyku ve mutlu bir kesinlik duygusu yayılıyordu. O onların lorduydu. Ne yapmaya kalkışırsa kalkışsın, başansız olamazdı.

Hepsini memnuniyetle boğazlayabilirdi.

XXV

Aidan yasak bölgenin kenarlarından dolaşmanın, sınırları izin verdiğince onun yakınından ilerlemenin mümkün olduğunu

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

keşfetti. Sağ tarafta bir boşluk, Masyaf'a doğru dönme acizliği gibi bir şeydi bu. Bazen bunu deniyordu. Her zaman kendini yolundan sapmış uzaklarda dolanırken, yavaşça doğru yolda olduğu kanaatinden uyanırken buluyordu.

Homs Gölü'nün etrafından dolanıp Asi Nehri'nin sığ yerinden geçtiler ve kuzeye doğru yönelmeye başladılar. Aidan'ın gücü artmaya başlıyordu, sanki yasak bölgenin sınırlarını yoklayarak geçirdiği uzun günler gücünü bilemiş ve kıvamına getirmişti; tam Masyaf'a doğru dönemiyordu ama ona daha çok yanaşabiliyordu.

Şimdi Frenk topraklarında, Trablus Ülkesi'ndeydiler. Bunun Aidan için pek önemi yoktu. Bir yarısı onu yönlendiren öfke ve acı üstüne odaklanmış, diğer yarısı ise Fedailerin yasak bölgesiyle serbest alan arasındaki ince çizgiye odaklanmıştı. Başka hiçbir şeye, yemek yediğine veya uyuduğuna, at bindiğine ya da dinlendiğine, Müslüman hâkimiyetinde veya Hristiyanlığın kalkanı altındaki topraklarda yürüdüğüne hiç aldırmıyordu. Memlukları ona her zamankinden daha büyük bir huşuyla bakıyorlardı; Aidan bunu hissedebiliyordu. Adamları onun aklını kaybetmeye başladığını düşünmeye başlamışlardı.

Aslında bu doğruydu. Çoğunlukla dünyayı görüşü bulanıklaşıyor ve Joanna'yı Fedainin onu attığı yerde ve araziyi gücünün resmetmiş olduğu haliyle, yasak bölgeyi de bir ateş çemberi olarak görüyordu. Fakat ateş olan kendisi, santim santim, bu çemberi eğmeye başlamıştı.

İsmi ya da sayısı olmayan bir günde, Aidan o çember ve yasaklı bölge dışında her şeyi algıladığı gibi gri bir gökyüzünün altında eyerinin üstünde dikeldi. Atı sıçrayarak durdu. Refakatçileri de darmadağınık onun etrafında durdular.

Bu yasağın ardında canlı bir irade yoktu. Kuşkusuz onu canlı bir güç meydana getirmişti ama ondan sonra kendi kendini idame ettirmişti: Aidan'ın nasıl kaldıracağını bildiği korunmalı bölgeler gibiydi ama onlardan çok daha büyüktü.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Böyle bir güç ustasının öyle kötü bir canavar olması ne yazıktı.

Ama o kadının bilmeyebileceği ve Aidan'ın bildiği bir şey vardı. Sürekli canlı muhafızları olmayan korunmalı bölgeler geçilebilirdi. Kolay değildi, basit değildi ama bu yapılabilirdi, Bir kere içinden geçtikten sonra, eğer becerikliyse ve gücü yeterince kuvvetliyse duvar tekrar dikilecekti ama o içerde olacaktı.

Usulca gülümsedi. Zavallı delikanlıları dehşete düşürüyordu ama bu onların anlayacağı bir şey değildi. Sinirli atını eliyle ve sesiyle yatıştırarak yürümeye teşvik etti.

Roma gençken bile çok eski olan bir yolda kuzeye doğru ilerliyorlardı; ama Roma bu yolu düzleştirmişti, taş döşemişti ve yol bin yıldır dayanıyordu. Yasaklı bölge onları batıya doğru itelemek istiyordu; Aidan zihnini ona karşı pekiştirdi, düşüncelerini bu avın sonucundan uzaklaştırarak sadece tam önünde olanlara odaklandı. Gerginlik yumuşadı. Aidan da onunla birlikte rahatlayarak adeta uyuklamaya başladı.

Taşların üstünde takırdayan toynak sesleri geldi. Aidan tekrar gerildi. Önden giden Timur sarsılarak tepenin üstüne çıkıp kayarak atını durdurdu. Adeta eyerinin üstünde dans ediyordu. "Atlılar! Bir atlı ordusu. Zırhlılar. Mızrakları var."

"Frenkler mi?" diye sordu Aidan, bilmesine rağmen.

"Frenkler" dedi Timur.

Memluklar bir araya topladılar. İçlerinden bir-ikisi kılıçlarını çekti. Türkler yaylarına davrandılar.

Aidan hepsini durdurdu. "Hayır" dedi. "Dövüşmek yok."

Bazıları anlamakta zorlandı. Efendilerinin ne olduğunu unutmuşlardı.

Aidan başa geçti; Arslan kılıçların kınlarında kaldığından, yayların çekilmediğinden emin olmak için geride kaldı. Ne çok yavaş, ne çok hızlı, tepeyi çıkmaya koyuldular.

Gerçekten atlılardı. Siyahlara bürünmüş, kalkanlarının ve omuzlarının üstünde haçlar olan atlılar. Yanlarında çömez-re-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

lakatçiler olan bir çift Hastane Şövalyesi ile bir grup silahlı asker. Timur'u görmüşlerdi: uygun adım yürüyorlardı ve şövalyeler savaşmak için miğferlerini başlarına geçirmişlerdi. Aidan'ı görünce baştaki şövalye bir elini kaldırdı. Frenkler yolu tıkayarak durdular.

Aidan da, hafif şaşırarak ve tehlikeli bir şekilde eğlenmeye başlayarak, kendi adamlarını durdurdu. Eğer onun memlukları onun bir Frenk olduğunu unutmuşlarsa, o da bir Outremer şövalyesine nasıl görüneceğini unutmuştu: bir grup Sarazenin arasında bir Sarazen, o Bedevi giysileri içinde, diğerleri kırmızı üniformaları içinde, bir sülün sürüsü kadar egzotik. Ve silahlanmış halde Frenklerin efendi olduğu bir yolda ilerleyecek kadar da mağrur.

Hastane Şövalyesi, berbat bir Arapçayla, sesi durgun havada gürleyerek bağırdı. "Kimsiniz? Nereye gidiyorsunuz?"

Aidan memluklarına geride durmalarını işaret ederek atıyla öne çıktı. Adamları, en ufak bir tehdit hissederlerse fırlamaya hazır olarak, ona itaat ettiler. Frenkler gerildi. Aidan ellerini silahlarından uzakta tutuyordu, yüzü sakindi, kahkahasını gözlerinin arkasında sımsıkı zapt ediyordu. Carcassonne'daki leydisine kur yaptığı zamanki gibi tatlı bir sesle, son derece zarif bir tavırla kendi anadilinle konuştu. "Size ve bütün grubunuza iyi günler dilerim, saygıdeğer kardeşim."

Hastane Şövalyesi bir çöl kurdunun şövalyelere özgü bir nezaket göstermesi karşısında şaşırdıysa da belli etmedi. Anadiline döndüğü için açıkça rahatlamıştı. Aksanı Aidan'ınkinden daha kusursuz değildi. "Bir gün ancak insan onu ne kadar iyi yaşarsa o kadar iyidir. Kimsiniz ve bizim topraklarımızda ne işiniz var?"

"Ben" dedi Aidan, "orta halli bir Hristiyan ve Kudüs'ün şövalyesi olmayı umut eden bir batı şövalyesiyim ve eğer topraklarınıza izinsiz girdiysem beni affetmenizi rica ediyorum, bunun ihtiyacı olan herkese açık bir yol olduğunu düşünmüştüm."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Bu ihtiyacın ne olduğuna bağlı."

Aidan gülümsedi. "Korkmayın, kardeşim. Bunun sizinle veya ihtiyaçlarınızla bir ilgisi yok."

"Buna inanmamı bekleyemezsin."

Konuşanla sessiz duran adamlarının hepsi gözlerinden ateş saçarak Aidan'ın refakatçilerine baktılar, onlar da vahşi bakışlarla karşılık verdiler.

Aidan'ın gülümsemesi iyice yayıldı. "Ah" dedi, "anlıyorum. Affedersiniz, efendim. Onlar size zarar vermezler. Onlar benim adamlarım; onlara ne emredersem onu yaparlar."

"Ne zamandan beri bir grup Sarazen Hristiyan bir şövalyenin emirlerini yerine getiriyor?" diye sordu Hastane Şövalyesi küçümser bir havayla.

"Şam'daki sultan onları bana verdiğinden beri" diye yanıtladı Aidan.

Adamların arasında bir mırıltı dolaştı.

Aidan kaskatı kesildi. "Siz benim hain olduğumu mu düşünüyorsunuz? Siz hiç İslam'ın Evi ile müttefik olmadınız mı?"

"Eğer gerçekten söylediğin kişiysen, benimle gelsen iyi olur" dedi Hastane Şövalyesi, "o zaman benden daha iyi yargılayacak kişilere kanıt sunabilirsin."

Eğer gitmezse de layık olduğu muameleyi göreceği açıktı. Aidan arkasına bir göz attı. Memlukları, sinirleri gerilmiş hayvan gibi tetikte izliyorlardı. İçlerinden sadece bir veya ikisi söylenenleri anlayabiliyordu ama hepsi ses tonlarını ve yüzleri okuyabiliyor ve hissettikleri zaman düşmanlığı tanıyorlardı. Hastane Şövalyeleri yakında taşacak gibi görünen bir sabır içinde bekliyorlardı. Onu götürecekleri kaleleri arkalarındaydı.

Kale yasak bölgenin içinde, Masyaf ın bulunduğu yöne doğru uzanan bir yolun yakınındaydı. Aidan kendi yabancılığını gizlemek için, etrafındaki insan zihinlerinin sayısını, ağırlığını ve içlerindeki gücü düşündü. Herhalde yeterli olacaktı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Bu Hastane Şövalyelerini yoluna çıkartan iyi meleğe bir şükran duası gönderdi ve "Konukseverliğinizi kabul etmekten mutluluk duyarım" dedi.

Şövalyeler onun alay ettiğini sandılar. Aidan onları aydınlatma isteği duymuyordu. Adamlarının şiddete başvurmasına meydan vermeden onlan söz ve bakışlarıyla idare ederek şövalyelerin küçük grubunun etrafını çevirmesine izin verdi. Timur hepsinin söylemesi gerekeni söyleyecek kadar gözü pekti. Ateşli ve fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Ama bizi *esir* alıyorlar!" dedi.

"Biz konuğuz" dedi Aidan prenslere yaraşır bir kesinlikle, "ve müttefikiz."

Hiçbiri buna inanmadı. Ama susturdular. Silahları alınmadı. Sadece Hastane Şövalyelerinin yönelttiği yerden başka yere gitmeleri önlendi.

Ve orası tam yasak bölgenin içindeydi. Ortalarında kapana kısılmış olan Aidan ondan kaçamıyordu. O değirmen oluğunda bir saman çöpüydü. Ve o duvarı geçmeyi istemesinin hiç önemi yoktu. İnsan zihinlerinin derinlerine gömülmesine, ezilmesine, hatta unutulacak kadar bastırılmasına rağmen gücü yetmiyordu. Yeterince kuvvetli değildi. Yeterince usta değildi. Parçalanacaktı. Fırlayıp kaçacaktı. Hatta...

Tam artık dayanamayacağını anladığı, beyni kafatasının içinde kaynayacak ve kanı damarlarının içinde eriyecek gibi hissettiği anda duvar gerildi, titreşti ve bir anda yıkıldı.

Aidan duvarı geçti. Eyerinin topuzunun üstüne eğildi ve midesi bulanarak ve başı dönerek bir süre öyle kaldı.

Savaşçıları bakışlarını ona dikmiş, korkmaya başlamışlardı. Aidan kendini toplayarak zorla doğruldu. Yasak bölgenin duvarı yeniden arkalarında belirmişti. Onları aramak için hiçbir şey gelmedi; korumalı bölgenin sahibinin onların zorla sınırı geçtiğini fark ettiğine dair ne gökte ne yerde bir işaret yoktu.

Aidan hem içinde yükselen meydan okuma duygusun-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dan, hem de sevinçten bir kahkaha attı ve eşkin yürümesi için eliyle atına dokundu.

Aidan memnuniyetle yanındakilerden kurtulup Masyaf'a doğru yola koyulabilirdi ama içinde kalan son bir ihtiyat kırıntısı onu olduğu yerde tuttu. Gece yaklaşıyordu; atı yorgundu. Ve kesinlikle kendisi de öyleydi. Bir kampta veya Hastane Şövalyelerinin bir kalesinde dinlense ne olurdu ki?

Arslan ve arkadaşları için burası Hisn al-Akrad, yani Kürtlerin Kalesi idi; ama etraflarını saran Frenkler için orası Krak des Chevaliers, yani Trablus'un sınır bölgesini koruyan Şövalyelerin Kalesi idi. Duvarlarda kule, iç kaleyle sur, geniş ve zapt edilemez bir şekilde sarp kayalığın üstünde yükseliyordu. Batıda onunla kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu; Aidan'ın bildiği kadarıyla doğuda da yoktu.

Amansız gökyüzünün önünde çok güzeldi, güzel ve korkunçtu. Ama Aidan ondan korkmazdı. Orası Masyaf değildi.

Memlukları onun soğukkanlılığına öykünmeye çalıştılar. Sesi yankılanan devasa kapıdan geçerken bile. Atlarını bırakmaları ve nihayet silahlarını teslim etmeleri gerektiği, Francia'daki bir kaleyi bütünüyle yutabilecek büyüklükteki avluda bile. Aidan nemrut yüzlü bir muhafızın silahlarını alıp üstünü aramasına izin verirken zorlama bir neşeyle, "Nereye koyduğuna dikkat et. Onları geri isteyeceğim" dedi.

"O kale kumandanına bağlı" dedi muhafız. Aidan'ın hançerlerini ve kılıcını rahip olmayan bir çalışana verdi ve komutanına dönerek, "Adam temiz, efendim" dedi.

Şövalye başını salladı. Miğferi çıkmıştı, yüzü dışında her yerini sıkıca saran başlığı omuzlarının üstüne düşmüştü, yıpranmış, yaşını göstermeyen bir yüzü, tepesi tıraşlı başının etrafını çeviren kısa kır saçları ve savaşçı rahiplerin geleneğine uygun uzun bir sakalı vardı. Burada kendi mekânında, kendi insanlarının arasında biraz rahatlayabilir, kendisine belki de yolda rastladıkları bu garip tipin gerçeği söylediğini düşünme

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

izni verebilirdi. "Benimle geliyorsun" dedi, hâlâ bir unvan kullanmadan. Saygı göstermiyordu ama düşmanlık da göstermiyordu.

Aidan yerinden kımıldamadı. "Tek başıma mı?"

Şövalye hafifçe kaşlarını çattı. "Bir kişi daha, öyleyse."

"Ya geri kalanlar?"

Kaşlar iyice çatıldı. "Onlarla ilgilenilecek."

"Konuk olarak mı?"

Aidan ince ve tehlikeli bir çizgide yürüyordu ve bunu biliyordu. Ama görünüşe göre Sıhhiye Şövalyesi kızmakta bir fayda görmemişti, "Konuk olarak" dedi. "Aksi ispatlanmadıkça."

Aidan nezaketle başını eğdi. Memluklarına Arapça, "Ben bu adamla gidiyorum" dedi. "Siz konuksunuz; öyle davranın, yoksa bana hesap verirsiniz. Raihan, sen gel."

Onlar gibi Aidan da sözlerinin ve adamlarının itaatinin dikkatle izlendiğinin ve tartıldığının farkındaydı. Bunun üstüne hepsi zarafetle, onurla ve biraz da meydan okurcasına eğildiler ve Hastane Şövalyeleri uşaklarının kendilerini yönelttiği yere doğru ilerlediler. Raihan geride kaldı, buna layık olmadığını haykırmak istiyordu fakat o kadar Frenk'in önünde bunu yapmayacak kadar gururluydu. Aidan bir kolunu omzuna koyarak ona sırıttı. "Evet, küçük kardeşim. Bu insanlara kim olduğumuzu gösterelim mi?"

Bunun üstüne Raihan'ın sırtı kasıldı. En çok ihtiyaç duyulduğu zaman koruyuculuk yapma görevinde başarısız olduğunu asla unutmayacaktı ama kendini affetmeyi öğreniyordu. Aidan memnun olarak gülümsedi. Oğlanın muhafızlann yeri olan bir-iki adım arkada kalmasına izin verdi ve rehberlerinin ardından kaienin içine doğru ilerledi.

Tanrı'nın şövalyelerinin Sarazenlere karşı bekçilik yaptığı burada bile doğu geleneği hâkimdi. Çıplak taşların ve loş geçitlerin sadeliği manastırlara ve batıya özgü olsa da, daha nazik bir dünyanın işaretleri de vardı: bir halı, bir perde, Bizans

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

deşlerinin yardımıyla, onların insanlığıyla korunarak duvarı geçebildim. Şimdi duvarın içindeyim ve yol açık artık. Bunun için sana ve hepinize büyük bir minnet borcum var."

Gilles bir süre bütün bunları düşündü: son derece bitkin olan Aidan bundan yararlanarak yere oturdu. Sonunda Hastane Şövalyesi konuştu, "Tanrı'dan başka kimseye minnet borcun yok. Ben sana tarikatın verebileceği desteği sundum; bu destek karşılıksız sunuldu. Hatta biz bile verdiğimizin farkında değildik."

"Yine de verdiniz. Bunu hatırlayacağım." Aynı sözleri, ruhun zamanına göre asırlar önce, Aqua Bella'nın avlusunda da söylemişti.

"Bizden gitmene izin vermemizi bekliyorsun" dedi Gilles.

Aidan başını kaldırdı. Hastane Şövalyesi onun gözlerindeki ışıktan kaçındı. "Beni tutabilir misiniz?"

"Muhtemelen hayır" dedi Gilles. "Ama hayatını korumak adına bunu deneyebiliriz."

"Hayır" dedi Aidan. "Benim, İslam'ın sınır bölgesindeki kalelerinizdeki sizleri bile yakıp kavuracak bir kıvılcım çakabileceğimden korkuyorsunuz. Bunu yaparken sadece kendimi tehlikeye atacağıma sizi nasıl ikna edebilirim?"

"Kendini ve Suriye sultanının on iki memluğunu."

"Onlar benim bir parçam. Onları kendim gibi koruyorum."

Gilles uzun bir nefes çekti. "Ben buradaki en yüksek görevli değilim. Sadece tarikatın, bir Sarazen gibi görünen Frenk bilmecesine bir yanıt bulabileceğini düşünen bir üyesiyim. Kale kumandanı, bizler ve kalemiz için bir tehdit oluşturmadığını ispatlayana dek seni burada koruma altında tutmak istiyor. Senin için onunla konuşabilirim ama gerçeği söylemem gerek. Bence sen ölümüne gidiyorsun."

"Tanrı'nın istediği olacak. Ölmeye can atmıyorum, buna inanabilirsin. Ölmesini istediğim başka biri."

Bir Hastane Şövalyesi gerçekten buna inanabilir ve bunu

anlayabilirdi. Fakat savaşçı olduğu kadar rahip de olan Gilles yavaşça şöyle dedi, "İntikam Hristiyan'lara özgü bir duygu değildir."

"O zaman işim bittiği zaman günah çıkartacağım papaz bunu öğrenecek."

Gilles yüzünü ekşitip başını sallayarak teslim oldu. "Bu amaç için mükemmel bir prens ve yeterince Hristiyan'sın. Sarazenlerini de yozlaştırdın mı?"

"Gözle görünecek kadar değil" dedi Aidan.

Unuttuğu ikindi ibadetine başlamış olan Raihan'ı izlediler. Bir an sonra Gilles, "Bizimle beraber akşam duasına katılacak mısın?" diye sordu.

Aidan kabul ederek başını eğdi.

Aidan Ürdün'ü geçtiğinden beri ne kendi dinine mahsus bir törene katılmıştı, ne de çok uzun zamandır rahiplerin eşliğinde diz çöküp ibadet etmişti. Burada hepsi erkekti, hepsi ilahi okuyan pes seslerdi. Hiç kadın yoktu; hiç oğlan yoktu. Onların iki ateş arasında yeri yoktu.

Bu, savaşın ortasındaki bir orduydu. Yine de sözler her zamanki sözlerdi, huzur ve sükûnet sözleri.

Bu sözler Aidan'ı teselli etmedi. O çok ileri gitmişti; çok fazla ıstırap çekmişti. Onun için Fedai ölene dek huzur yoktu.

Hastane Şövalyeleri ibadetlerini bitirip şapelden çıktılar. Aidan, Gilles'ın onu götürmüş olduğu bölmede kaldı. Gilles diğerleriyle birlikte çıkmıştı. Genç bir rahip sunağın üstündeki gece lambası dışında bütün mumları teker teker söndürdü. Gölgelerin arasındaki Aidan'ı görmemiş gibiydi. Sunağın önünde eğildi, sonra doğrularak esnedi ve oradan ayrıldı.

Kısa süre sonra, bir gölge yavaşça kapıdan süzüldü. Bir hapşırık onu ele verdi: tütsü kokusunun alışmamış duyulara yaptığı etki. Bu yabancı kutsallık içinde umarsızca rahatsız ama efendisinin varlığına ihtiyaç duyan gölge duvar boyunca süzüldü. Bölmelerin ucunda durakladı. Aidan hiç kımıldama-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dı. Gölge sessizce, aniden öne atıldı ve nefes nefese ayaklarının dibine düştü. Raihan esmer yüzünde ürkütecek kerte soluk duran gözlerini kaldırarak ona baktı. Oradan nefret ederek fakat orada kalmaya azmetmiş halde Aidan'ın dizlerinin önünde titriyordu. "Ben" diye fısıldadı, "diğerlerinin nerede olduğuna bakmaya gittim."

"İyiler mi?" diye sordu Aidan, ne yüksek ne de özellikle alçak bir sesle.

"Eğer sizinle birlikte olabilseler iyi olacaklardı. Ama itaat ediyorlar. Onlara emir vermenizi bekliyorlar."

"Yakında" dedi Aidan. Bölmede arkasına yaslanarak gözlerini yumdu. Tekrar açtığı zaman Gilles, yoldaki şövalye ve ikisinden daha yaşlı olan üçüncü biri daha oradaydı: siyah Hastane Şövalyesi giysisi eskimiş bir zırh gibi üstüne oturan, ince, sırım gibi bir adam. Baştan aşağıya askerdi ve baştan aşağıya Tanrı'nındı; dünyadan uzak, nazik bir rahip değil ama her Müslüman kadar inancına sadık ve bağlı olan bir inanç savaşçısı.

Aidan, Krak'ın komutanının kutsamasını kabul etmek için ayağa kalktı. Kalkarken biraz sendeledi. Yasaklı bölge bedenine ve gücüne bilmek istemediği kadar büyük zarar vermişti.

Raihan dışında kimse farkına varmış görünmüyordu: adamın omzu, göze batmayacak şekilde, destek olmak için oradaydı. Aidan kutsanmak için diz çökmeden evvel hafifçe o omuza yaslandı.

Kale kumandanı kutsarken, "Krak'a hoş geldiniz, prensim" dedi.

Aidan başını eğdi. "Saygıdeğer peder."

"Gauthier de Tournai" dedi Gilles.

Aidan'ın başı tekrar eğildi.

Kale kumandanı onu kendisine anlatılanlarla karşılaştırarak Aidan'a baktı. "Görüyorum ki tamamen kâfir olmamışsınız."

"Bu pek olası değil, saygıdeğer peder" dedi Aidan.

Kale kumandanı başını salladı. "Eğer ona hizmet etmek

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

için yaşarsanız, kral bundan memnun olacaktır. Tekrar düşünmek istemez misiniz?"

"Yeminimi yerine getirene kadar değil."

"Bu ölmenize neden olsa bile mi?"

"Siz yapmaz mıydınız?"

"Hayır" dedi kale kumandanı. Dikleşti. "Size engel olma yetkim yok. Benim fikrimi soracak olursanız, Kudüs'e geri dönün ve yemin ederek kralın hizmetine girin derim. Buradaki kardeşim beni bu konuda pek umutlu olmamaya inandırdığı için, elimden sizi yolunuza göndermekten başka bir şey gelmez."

"Teşekkür ederim" dedi Aidan, kumandanın anladığından daha büyük bir içtenlikle. Ama Gilles anlamıştı. Kumandanının arkasında gülümsedi; zorla ama iyi kazanılmış bir savaşı anlayan bir gülümsemeydi bu.

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz" dedi kumandan, "ve istediğiniz zaman gidebilirsiniz. Siz bu Hastane'nin konuğusunuz; elimizden geldiğince yardım edeceğiz size."

"Sizden kendim ve maiyetim için bir gecelik konaklama ve dualarınızı istiyorum."

"İkisi de sizindir" dedi kumandan.

Aidan sallandı. Bazen böyle oluyordu: gücü sınırlarına ve sınırlarının ötesine kadar takatini zorluyor, bedeninin ihanet etmesine neden oluyordu.

Bu sefer Raihan yeterince hızlı ya da görünmez değildi. Memluğun bakışlarını izleyen Gilles yakaladı Aidan'ı. "Hastasın" dedi.

Aidan şiddetle başını iki yana salladı: neredeyse düşüyordu. "Sadece uykuya ihtiyacım var" dedi. Bu kulağa tuhaf geliyordu. Tekrar söylemeye çalıştı. "Uykuya... sadece..."

Onu yatağa taşıdılar. Aidan'ın onlara karşı koyacak gücü yoktu. Onu yatırdıktan sonra çoğu uzaklaştı ama Gilles kaşlarını çatarak tepesinde dikildi. "Eğer kadın senin için fazla güçlüy-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

se, nasıl oluyor da onunla yüzleşip açıkça savaşmayı umuyorsun?"

Şimdi Aidan'ın bedeni rahatladığı için en azından diline yeniden kavuşmuştu. "Başka seçeneğim var mı?"

"Muhtemelen yok." Gilles içini çekti. "Gitmeden önce, en azından, günah çıkartacak mısın?"

"Bunu yapma yetkin var mı?"

"Benim yok. Ben sadece rahip yemini ettim."

Aidan gözlerini kapattı. "O zaman bir süre daha günah içinde yaşayacağım."

"Galiba beni utandıracaksın" dedi Gilles.

Aidan karanlıkta göz kapaklarının ardından gülümsedi.

"Kardeşim, ben bir skandalım. Nasıl bir skandal olduğumu bir yabancıya itiraf etmemi mi istersin?"

"Günah çıkarmanın mahremiyeti altında bunun ne zararı olabilir ki?"

"Yeterince" dedi Aidan. "Kalsın, kardeşim. Ben neysem oyum. Yapmam gerekeni yapıyorum. Sen ve ben daha kâfirlerle savaşacağız."

"Tanrı nasip ederse" dedi Gilles.

Aidan uykudan içi geçmesine rağmen güldü. "Bir Sarazen gibi konuşuyorsun."

"Bazen bir kâfir bile bir parça gerçeği idrak edebilir."

"Tanrı izin verirse" dedi Aidan, hâlâ gülümseyerek. "Verecek, kardeşim. Sadece bekle ve gör."

XXVI

Seyyida'nın ailesindeki erkekler yemeklerini yemiş ve güne başlamışlardı: baba ile Maimoun demirhaneye yollanmıştı, Hasan ise onu bir saattir şımartan Fahimah ile birlikteydi. Serbest ve tuhaf bir biçimde eksik kalan Seyyida, Maimoun'la

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

paylaştığı odayı toplamaya gitti. Giderken hafif gülümsüyordu. Maimoun bu gece tekrar geleceğine söz vermiş ve bir-iki gün içinde pazara gitmesine izin vereceğine de neredeyse söz vermişti. Maimoun'a kurnazlık yapmak gerekiyordu. Allah biliyor ya, Seyyida'nın bunu keşfetmesi bayağı sürmüştü.

Hücre gibi ufacık oda zifiri karanlıktı. Seyyida pencereyi açmak için el yordamıyla ilerledi ve yanaklarına vuran güneşin sıcaklığının tadını çıkartmak için durdu.

Bir fısıltı duyarak döndü. Birisi döşeğin üstüne kıvrılmıştı: beyaz, açık kırmızı ve aniden şaşırtıcı derecede kıpkırmızı. Seyyida şaşkınlık ve sevinçle "Morgiana!" dedi. Sonra neşesi biraz kaçarak: "Morgiana. Sen ne..."

Morgiana dertop olmuş, titriyordu. Seyyida omzuna dokundu. Daha çok dertop oldu. Ağlıyordu. Seyyida ona sarıldı.

Kadın sakinleşti; şokta olabilirdi. Daha önce hiç ağlamış mıydı? Karşılık beklemeden onu seven olmuş muydu hiç?

Morgiana'nın bedeni gevşedi. Gözyaşlarına bulanmış olsa da hâlâ güzel olan yüzünü kaldırdı. Seyyida'nın gördüğünü kavraması biraz zaman aldı. Boğazı mosmordu, Seyyida gözlerini dikmiş bakarken adeta şişiyordu. Morgiana'nın sesi fısıltı halinde çıktı. "Buraya gelmemem gerekirdi."

"Bunu sana kim söyledi?"

Başı sallanarak arkaya gitti. Dik durmaya çalıştı. Saçları karman çorman yüzünün önündeydi; onları geriye attı. Durdu. Gözlerini ellerine dikti. Ellerinde kan vardı, çok değil, ama oldukça: kurumuş, çatlamaya başlamıştı. Morgiana ürperdi. "Temiz. Temizlemeli..."

Odada, sabah ibadetinden önce yıkanmak için su vardı. Seyyida sürahiyi döşeğe götürdü; nazikçe ve Morgiana geri çekilmeye çalıştığı için ısrarla kanı temizlemeye koyuldu. Hafif ama güçlü bir kokusu vardı, toprak ve demir gibi.

"Kalbin kanı" dedi Morgiana'nın kırık dökük sesi. "Ama... ama can veren kan değil. Başaramadım. Öldürmeyi hep ba-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

şarmış olan ben." Gülmeye çalıştı; söyledikleri korkunçtu. "İlk kez, soğuk bir cinayet değil, apaçık nefretti. İlk kez, gerçekten bir can almak istedim. Ve Allah onu benden aldı."

"Görünen o ki" dedi Seyyida, "sana yardım etmiş." Temiz bir bez ve suyun son kalanıyla acı içindeki boğazını yıkamaya başladı. Üstünde lekeler vardı: parmak genişliğinde, kendisininkinden biraz daha dar ama daha uzun lekeler.

Moıgiana'nın yumrukları bezi ve eli bir yana itti. "Beni rahat bırak!"

Seyyida soğukkanlı bir şekilde karşılık verdi. "Bağırma. Sesini mahvedeceksin."

Moıgiana ofladı ama konuştuğu zaman fısıldıyordu. "Allah'ın bununla ilgisi yok. İblis'in bile yok. O benim kanımdan bir Frenk'ti ve ben ona benden nefret etmeyi öğrettim."

"Frenk mi?" Seyyida durdu. "Senin Frenk mi?"

İfritin dudağı büküldü. "Benim falan değil. Kocaman gâvur bir ineğe ait o. Ölümlü bir kadına, bir Hristiyan'ın karısına ait; ama kendi karısı değil."

Seyyida bundan bir anlam çıkartmak için bir an durdu. "Onu bir başkasının kansıyla yatakta mı buldun?"

"Efendimin avını, ben ne kadar ölümlü bir kadınsam, o da o kadar ölümlü bir erkek olan muhafızıyla o eski günahkâr dansı yaparken buldum. Daha önce hiç olmadığı kadar afalladım, içim nefretle doldu, bu gözümü kör etti. Yanlış vurdum. Şimdi o beni tanıyor ve benden nefret ediyor. Ve bütün yüreğini ve gücünü metresinin hayatını kurtarmak için fırlatıp attı."

"Seni öldürmeye çalıştı."

Moıgiana tekrar gülmeye çalışırken öksürdü. "Öldürmeye... değil. O kadar merhametli değil. Beni defetti." O korkunç, boğuk kahkahalarının arasından gözlerinden yaşlar boşalıyordu. "Benden nefret ediyor. Ama ben... ben... ben onu her zamankinden daha çok istiyorum."

"Bazı kadınlar öyledir" dedi Seyyida. "Onlara hükmedebilecek bir erkeğe ihtiyaç duyarlar."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana kasıldı. "Ben *öyle* biri..."

"Bağırma."

Derin, titrek bir nefes aldı. Gözleri kedi gibi vahşiydi. "Ben... ben bir efendi istemiyorum. Ben *onu* istiyorum. Ben bundan memnun muyum sanıyorsun? O benim kanımı istiyor. Kendini erkek ve prens sanıyor. Bebek o. Çocuk. Bu..." Parmaklarıyla boğazına hafifçe dokundu. "Bu çocukça bir hile. Eğer erkek olsaydı, bu işi bitirirdi."

"Allah'a şükür ki bitirmemiş." Seyyida kaşlarını çattı. "Orası için sudan daha fazlasına ihtiyaç var."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Seyyida içinden, bütün koca bebekler erkek değil diye düşündü. "Sen burada kal ve sessiz ol. Hemen döneceğim."

Mucize eseri, Seyyida geri döndüğü zaman Morgiana hâlâ oradaydı. Döşeğin üstüne kıvrılmıştı, yüzü bembeyazdı, sessiz ve pek narin bir şekilde perişandı. Merheme, kompres e ve Seyyida'nın yaptığı sargıya sesini çıkartmadı. İçindeki öfke boşalmıştı. "Şimdi beni arıyor" dedi. "Masyaf'ta barındığımı sanıyor. Akıllı ahmak. Ona teslim mi olayım? Geri dönüp, efendimin bana onu öldürmemi emretmesine izin mi vereyim? Sanırım, bunu yapabilirim. Bu yemin işi harikulade, korkunç bir şey."

"Burada kalacaksın" dedi Seyyida, "ve öldürmek hakkında düşünmemeye çalışacaksın. İşte, sana soğuk bir içecek getirdim, biraz sonra da istersen yemek yiyebilirsin."

Morgiana şerbeti içmek istemedi ama Seyyida onu içmesi için kandırdı. Sonra bir nebze daha toparlanmış halde arkasına uzandı ve uyuklamaya başladı. "Kalamam" dedi, o kaba fısıltısıyla. "Efendim... Ben ona söylemedim..."

"Efendin bekleyebilir. Uyu. Burada güvendesin."

Morgiana nefesini aniden dışarı vererek güldü. "Güvende. Evet, güvendeyim. Bana kim dokunabilir? Ölüm Meleğini kim katledebilir?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Sus" dedi Seyyida, tedirgin olarak.

Morgiana başını iki yana salladı ve bir kedi gibi zarifçe esnedi; kendisi de buna şaşırdı. "Korkma. Biz birbirimizi iyi tanıyoruz, o ve ben. Onun hizmetkârlarının en sadığı ben değil miyim?"

"Burada değil" dedi Seyyida.

"Hayır. Allah'a dua et ki burada değil." Morgiana'nın gözleri kısılıp kapandı. Göz kapaklarının altında gözyaşları birikti; öfkeyle yüzünü çevirdi.

Ağlayarak uykuya dald[illegible] Seyyida hiçbir şey söylemeden, usulca saçlarını okşayarak yanında kaldı.

Nihayet soluması yavaşlayıp düzeldiği zaman Seyyida geri çekildi. Bir süre uyurdu: şerbette ilaç vardı. Morgiana'nın onun tadını almamış olması sorununun bir işaretiydi.

Seyyida yatak örtüsünü Morgiana'nın üstüne serdi ve hafifçe içini çekerek ayağa kalktı. Allah'ın iradesini sorgulamayı hiç düşünmemişti ama bu bir yüktü. Bunu taşıyabilecek miydi bilmiyordu. Maimoun küplere binecekti: tam da onu yola getirmeye başladığı zaman.

Allah yardım ederdi. Etmek zorundaydı.

Şüphesiz yardım etmeye başlamıştı bile. Fahimah, bütün kadınların genellikle nakış yapmak için bir araya toplandığı saatte yalnızdı. Hasan memnun bir halde uyuyordu.

"Ah, şekerim" dedi Fahimah, Seyyida gelip yanlarında durunca. "Oynadı da oynadı, sonra da tatlı tatlı dalıp gitti."

"Bir gün bunu nasıl yaptığını anlayacağım" dedi Seyyida. Duraksayarak dikiş kutusuna uzandı. "Diğerleri nerede?"

"Annenin başı ağrıyor" dedi Fahimah. "Laila, Şahin'i pazara götürdü. Yeni bir kervan gelmiş."

Laila kervanların ne zaman geldiğini hep bilirdi. Başkalarına söylemekse pek aklına gelmezdi.

Bir kez olsun Seyyida sevindi. Fahimah'ın önünde yere çöktü ve tombul ellerini, iğne, iplik, hepsi birlikte, kendi ellerinin arasına aldı. Fahimah irkildi, gülümsedi ve memnun ol-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

du. "Annecik" dedi Seyyida. "Fahimah, bana yardım eder misin?"

"Her zaman etmeye çalıştığımı biliyorsun, çocuğum."

Seyyida zorla yutkundu. Bu paylaşılacak akıllıca bir sır olmayabilirdi. Ama bu sırrı tek başına saklayamazdı. Fazla ağırdı. "Fahimah, Morgiana burada. Maimoun onu görmemi yasakladı. Ama onu nasıl geri çevirebilirim? Yaralı; bana ihtiyacı var. Onu dışarı atamam."

Fahimah önemsiz laflarla zaman harcamadı. "Yaralanmış mı? Nasıl?"

Seyyida dudağını ısırdı. "Biri onu öldürmeye çalışmış. Ama mesele o değil" dedi aceleyle. "Onu halletmek kolay. Mesele... o adamı seviyor ve adam da onun ölmesini istiyor."

"Adamın sevdiği birini mi öldürmeye çalışmış?"

Seyyida bir ahmak gibi bön bön baktı.

Fahimah başını iki yana salladı. Her zamankinden daha akıllı görünmüyordu: insanların rahatlamak, avunmak veya sorgulanmadan kabul edilmek için yanına gittiği tombul, sakin, az buçuk aptal bir kadın. "Allah her kadına hak ettiği erkeği verir" dedi. "Alamut'un Kölesine bile."

"*Biliyorsun?*"

"Küçüğüm" dedi, "dünyadaki en hızlı zekâ benimki değil ama bazen olması da gerekmiyor. Babanla evlendiğim zaman bana tutmam için bazı sırlarını söyledi. Bu da onlardan biri."

"O halde yardım edebilir misin?"

"Bakalım" dedi Fahimah.

"Ah, zavallı çocuk" dedi, uyuyan Fedai'nin üstüne eğilerek. İkisi birlikte onu Fahimah'ın odasına taşımış, yıkamış, üstüne Laila'nın dökümtülerini giydirmiş ve kanlı giysilerini yakmak üzere götürmüşlerdi. Saçları bir örgü yapılıp derlenip toparlanmış halde uyuyan kadın tamamen zararsız, böyle bir ölüm yükü taşımayacak kadar genç ve narin görünüyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"O kadar zavallı değil" dedi Seyyida, "ve o kadar çocuk da değil." Hasan arzuyla kollarından atıldı; Seyyida hemen onu Morgiana'nın bedeninin oluşturduğu çukurluğun içine kıvrılmasına izin verdi. Çocuk kendisinden ne beklendiğini biliyor gibi görünüyordu: sessizdi ve şarap kırmızısı saçlara dayanamasa da saçların ucunu kemirmekle yetindi. "Giana" dedi tane tane. "Giana.*"

Seyyida elleriyle ağzını kapattı. Fahimah o kadar kendine hâkim değildi. Çocuğu tuttuğu gibi havaya kaldırdı. "İlk sözü, Seyyida! İlk sözü! Ah, küçük prens!"

Küçük prens hoşnut olmadığının kesin işaretlerini verdi. "Giana!" dedi tartışmaya yer vermeyecek bir netlikle.

"Giana" dedi Seyyida içini çekerek, Fahimah çocuğu istediği yere geri koyarken. "Çocuğumun ilk sözü ve bunu babasına söyleyemem bile."

"Başka sözler de söyler" diye teselli etti Fahimah. "Hadi, sen onunla kal, ben her şeyi hallederim."

"Ama..." diye konuşmaya yeltendi Seyyida.

O nazik yüzde kaşların çatıldığı o kadar nadir görülürdü ki bu Seyyida'yı hemen susturdu. Başını eğdi; Fahimah memnun olarak başını salladı ve kendi işleri kadar Seyyida'nın işlerini de yapmaya yollandı.

En azından Seyyida kendini meşgul edebiliyordu: sepeti yanında getirmişti ve içinde bir ay yetecek kadar nakış işi vardı. Ve akıllı her kadının peçeyi takmadan çok önce öğendiği bir sabırla işe koyuldu.

Morgiana tüm gün ve gece uyudu. Seyyida meraklandı, zira o kadar kuvvetli bir doz vermek istememişti ama doğal bir uyku gibi görünüyordu. Rahat nefes alıyordu; yüzü her zamankinden daha solgun değildi. Bazen yana dönmek veya

---

* *Giana İbranice Johanna sözcüğünden türemedir ve 'Tanrı bağışlayıcıdır' anlamına gelir*

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

tutulan bir uzvunu hareket ettirmek için kıpırdıyordu. Fahimah nöbeti devralmak için geldiği zaman bu konuda sakindi. "Uyanmaya hazır olduğu zaman uyanır. Sen kocana git, çocuğum."

Seyyida her zaman birilerinin emriyle geliyor veya gidiyor gibi görünüyordu. Karnı tok ve uykusu gelmiş olan Hasan'ı açıkça olmayı tercih ettiği yerde bırakarak, yüz ifadesini Maimoun'a göre değiştirdi.

Maimoun hiçbir şeyden şüphelenmedi. Aklındaki bir düşünce, bir hançerin kabzasına motif işlemenin yeni bir yöntemi hakkında konuşmak istedi. İlginçti, Seyyida bunu kabul ediyordu; dinlemek ve uygun sesleri çıkartmak için elinden geleni yaptı. Hatta bir sorun için çare bile buldu; Maimoun onu göklere çıkardı. Seyyida konuşmanın hızının yavaşlamaya başlamasına sevindi. Maimoun bu gece çok istekliydi ama uğraşıyordu: Seyyida'nın hoşuna gittiği gibi, biraz daha yavaş ve genç erkek şevkinin gerektirdiğinden biraz daha nazikti.

Seyyida bir süre için bunun onu dertlerinden uzaklaştırmasına izin verdi. Ama Maimoun her zamanki gibi çok çabuk tatmin oldu ve uykuya daldı. Ve Seyyida, bedeni yarı çalınmış bir nota gibi, zihni bittiği için ödlekçe memnun halde onun yanında tek başına kaldı. Kendini bir ifritle bir yatağı paylaşmanın nasıl bir şey olacağını düşünürken buldu. Hissettiği her şeyi, istediği her şeyi bilecekti. Tatmin olur olmaz hemen uykuya dalıp onu uyanık yatar halde mi bırakırdı acaba?

Kendine kızarak başını salladı. Madalyonun bir de öteki yüzü vardı: insan istediği zaman kendi başına kalmazdı ve hiç sırrı olamazdı. Morgiana'yı asla bir şeytandan saklayamazdı.

İkinci gün daha zordu. Laila evdeydi ve onu atlatmak için kurnazlık gerekiyordu. Baş ağrısı iyileşmiş olan Anne ihtiyaçlarının karşılanmasını istiyordu. Hasan huysuzlanıyordu; o yeni sözcüğü olmadık birine söyleyecek diye Seyyida'nın ödü kopuyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Allah biraz acımıştı, eğer bu acımaysa: Morgiana kendine geldiği zaman Seyyida yanındaydı. Işığa ve çatlayan başına küfrederek uyandı; sesi hırıltılıydı. Konuşmak şöyle dursun, yutkunmak bile acı veriyor olmalıydı. Seyyida bir yolunu bulup ona bir kupa soğuk su içirdi: bu sefer sade suydu ve Morgiana ilk yudumu Seyyida'nın suratına püskürttükten sonra, bunun sırf su olduğunu anladı. Doya doya içti; kupa boşaldığı zaman, gözlerinden ateş saçarak tekrar Seyyida'nın koluna bıraktı kendini. "Asla" diye fısıldadı, "bir daha asla bana söylemeden ilaç verme. Ben bir insan değilim. Beni zehirleyebilirdin."

"Ama zehirlemedim" dedi Seyyida.

"İyileştirme yeteneğin sayesinde. Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Bir gün ve bir gece" diye itiraf etti Seyyida.

Morgiana sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Ama Seyyida'yı da kendisiyle birlikte sürükleyerek hemen yere düştü. İkinci denemesinde daha yavaş hareket etti ve başını ellerinin arasına alarak oturdu. Dikkatle ellerini çekti. Derin bir nefes aldı. "Peygamber'in sakalı! Eğer seni biraz daha az sevseydim, bunun için senin derini yüzerdim, kızım."

"Buyur, yüz. Maimoun da artıkları alabilir."

Morgiana onu tuttu. İlaç ve uykudan zayıf düşmüş olsa da ellerinde zalim bir güç vardı. "Benim yüzümden sana ıstırap mı çektirdi o? Söyle bana!"

"Senin burada olduğunu bile bilmiyor. Biz tam anlamıyla hazır olana dek bilmeyecek de. Kocasının reddettiği muhtaç bir kuzen rolü oynayabilir misin? Onun yakınlarda olma ihtimali varken bir peçe takıp başını örtmen gerekecek."

"Bunun ne faydası olacak? Kadınlar beni tanıyacak."

"Çenelerini kapalı tutmalanna yetecek kadar gerçeği öğrenecekler. Fahimah zaten her şeyi biliyor."

Morgiana başını salladı. "Gitmem lazım. Efendim bekliyor. Av sona erdi. Masyaf'a dokunamayacak, uzun zaman ön-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ce bunu sağlama aldım ama Frenk benim düşündüğümden daha güçlü olabilir. Burada gereğinden uzun oyalandım."

"Yapman gerekeni buradan yapamaz mısın? Bana koruma büyüsünden bahsetmiştin. Bunun için efendinin pençeleri arasında olmana gerek yok." Morgiana'nın eli gevşedi. Seyyida kadının ellerini tuttu. "En azından ağrıların geçene kadar kal."

"Kalamam."

"Öyleyse, bir gün. Veya iki gün. Hasan dün bir kelime söyledi. Senin ismindi. Kendin duymak istemez misin?"

Morgiana şantajı duyduğu anda anlardı. Kaşlarını çattı ama şöyle dedi, "Bir gün. Daha fazla değil. Bana içirdiğin zehrin üstesinden gelen kadar."

Bu da yeterdi, başlangıç olarak.

"Bitiş olarak" dedi Morgiana, aklından geçen düşünceyi yakalayarak. "Şimdi. Senin şu tatlı dilli oğlun nerede?"

XXVII

Aidan sabah erkenden çok dinç olmasa da dinlenmiş olarak Krak'tan ayrıldı ve rotasına karar verdi. Gilles, eşlik etmek için olduğu kadar Hastane Şövalyesi gözcülerle karşılaşma ihtimalleri yüksek olduğu için de topraklarının sınırına kadar onunla birlikte gitti. Memlukların parlak kırmızı giysileri ortasında siyah kıyafet ve beyaz haç tuhaf bir şekilde göze batsa da, Aidan'ın adamlarıyla Arapçasını sınayan ve prensin bile hayran kaldığı bir beceriyle onların sevgisini kazanan Gilles gayet rahattı.

Hastane Şövalyelerininki ile Masyaf'ın toprakları arasındaki sınırda, üstünde okunmayacak kadar kararmış ve yıpranmış harflerle unutulmuş gitmiş bir Roma idarecisinin isminin yazılı olduğu eski bir kilometre taşı duruyordu. Gilles onun yanında dizginlerini çekti. Diğerleri de dikkatli bir şekilde, biraz açı-

larak durdular. "Prensim" dedi Hastane Şövalyesi. "Bir daha düşünmeyecek misin? Oradaki deli adam Leydi Margaret'e verebileceği bütün zararı verdi."

"Hayır, Kardeşim" dedi Aidan. "Henüz vermedi. Kızının Acre yakınlarında bir oğlu var."

"Ama herhalde bir bebeği..."

"Bir çocuk veya bir kadın onu durdurmadı. Bir bebeği öldürmek için neden tereddüt etsin ki? Veya daha kötüsü, onu alıp bir Fedai olarak yetiştirmek için."

Gilles zırhlı yumruğuyla sertçe uyluğuna vurdu. "Hay lanet olsun be adam! Suriye sultanı bütün ordularıyla bile Masyaf'ın gücünü kıramadı. Sen ise bir düzine yeniyetme oğlanla ve sıska develerle gidiyorsun. Seni canlı canlı yiyecek."

"Yemeyebilir" dedi Aidan. "Ne kadar eğlenceli biri olduğumu görmek için beni içeri alabilir."

"Ya sonra?"

Aidan omuzlarını silkti. "Sonra Tanrı bana yol gösterecek. Ya da şeytan. Benim ne olduğumu unutuyorsun."

"Ama onun kendine ait nesi olduğunu unutmuyorum."

"O kadın da benim gibi etten kemikten." Parmaklarını açarak Hastane Şövalyesinin yüzüne doğru uzattı. "Onda bunların izleri kaldı. Başladığımı bitiremeyeceğimi de kim söylüyor?"

Gilles gözlerini Aidan'a dikerek uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda elini kaldırdı ve istavroz çıkardı. "Tanrı seninle olsun arkadaşım ve seni yuvana geri getirsin."

Aidan bu kutsamanın önünde eğildi. "Tann seni korusun, arkadaşım."

Arada bir kaya çıkıntısının yükseldiği yolun kıvrıldığı yere gelmeden önce dönüp arkasına baktı. Gilles sabırlı atıyla kilometre taşının yanında duruyordu. Miğferi kafasındaydı; yüzü olmayan bir şekildi, taştan ve çelikten bir şövalye. Aidan elini kaldırdı. Yanıt olarak zırhlı el havaya kalktı. Aidan başını çevirerek Fedailerin memleketine döndü.

Krak'tan Masyaf'a mesafe kısaydı. Eğer çok gerekirse bir atlı bu yolu bir günde alabilirdi. Aidan bunu tercih etmedi. Bu sırf korkaklık değildi. İstediği kadar kuvvetli değildi ve iyi bir delinin olması gerektiğinden daha sağduyuluydu. Kâh yüksek duvarların arasından geçen, kâh sarp kayalığın kenarından dolanan üstünde ilerledikleri dar dağ patikası gittikçe dikleşiyordu. Aidan ihtiyatlı bir hızda gidiyordu, gücünü pusulann farkına varmak için mümkün olduğunca yaymıştı.

Akşam yaklaşırken adamları durdurdu. Yol kamp kuracak kadar biraz genişlemiş ve düzleşmişti; etrafta biraz ot vardı ama develer olanla yetinebilirlerdi. Basit, ateşsiz bir kamp kurdular ve dağın yukarısına bir muhafız koydular: kısa çöpü çeken Dildirim bunu gönül hoşluğuyla kabul ederek, yukarıda soğuk rüzgâr estiği için yanına yedek bir battaniye aldı. "Ama sakın fazla rehavete kapılma" diye uyardı Arslan. "Eğer uyursan ve bu yüzden başımıza bir bela gelirse Fedailerin geride bıraktığı ciğerini yerim."

İnsanlann duyma mesafesinin dışında olan Aidan gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Ama yüzü buruştu. Krak'ta biraz daha kalmalıydı. Bunu kendisinden başka kimseye itiraf edemezdi. Sadece bir gün daha kalsaydı gücü yerine gelirdi.

Bir gece daha uyumak iyi olacaktı. Pelerinine ve battaniyesine büründü. Arkasındaki sıcaklık Timur'du, ayaklarındaki sıcaklık da İlkhan'dı. Kısa süre sonra, Arslan geri kalan yerini ısıtmaya geldi.

Masum insanlara göre fazlasıyla ihtiyatlıydılar. Bir kayanın gölgesinde bir gölge olan Morgiana onların nizamını hesapladı. Morgiana'nın gözlerinin içinde, yakma dirayetini göstermiş olduklan ateşten daha parlak ama hatırladığından daha donuk yanan adam sağduyulu bir komutanın yapacağı gibi ortadaydı. Öyleyse: yasak bölgeyi geçmenin bedelini ödemişti.

Morgiana uzun süren bir tembellikten sonra nihayet

Şam'dan gelmişti. Seyyida ve Fahimah aralarında onu, tek erdemi karısının onu sevmesi olan Seyyida'nın burnu havada kocasından gizlemişlerdi. Yoksa Morgiana ona karısına doğru düzgün saygı göstermesini çoktan öğretmiş olurdu.

Bu iş bitince adamın dersini vermeye başlayacaktı. Eğer kendine hâkim olursa nazikçe yapacaktı bunu. Ne de olsa ortada Hasan vardı. Ne kadar acınacak kadar kusurlu olursa olsun, bir çocuğun babası olmalıydı. İkinci bir gölge kendi gölgesine eklendi. "Her şey hazır" diye fısıldadı kulağına.

Morgiana onu eliyle durdurdu. Ondan korkusundan kaskatı kesilen sıska kurt-kemikleri kadının parmaklarının altında eğildi. Morgiana karanlıkta keyifsiz bir şekilde gülümsedi. Evet, korksun. Sadece ona hizmet etsin ve onun emirlerini yerine getirsin.

Parmakları kasıldı. "Şimdi" dedi.

Aidan irkilerek uyandı. Ortalık zifiri karanlıktı: şafaktan önceki karanlık. Rüzgâr bile durmuştu, yıldızlar gök kubbede soğuk soğuk parlıyorlardı. Yine de bir şey vardı...

Arslan kımıldandı. Aidan bir elini oğlanın ağzına koydu; kulaklarını dikip, gözlerini dört açarak kıpırdamadan durdular.

Etraf fazla sessizdi.

Atlar; develer.

Gitmişti.

Aidan kılıcını kınından dikkatle çıkarttı.

Gece çıldırdı.

Bunlar Fedailer değildi. Nedenini bilmiyordu ama Aidan bundan emin olmak istedi. Bunlar Bedevilerdi, vahşi savaş çığlıkları atmak için çalmaktan vazgeçen çöl kurtları. Memluklar uykularından fırlayarak silahlarına sarıldılar; kamp savaşmak için ayağa kalktı. Savunmaya geçmek için toplanacak ne zaman ne de yer vardı. Arslan, Aidan'ın arkasında durmaya çalıştı; dalga amansızca onu savurdu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan'ı mızraklarla kuşattılar. Onları yardı; daha da çoğaldılar. Aidan'ı sıkıştırdılar. Kılıç tutan koluna engel olarak onu mızraklarıyla dürttüler. Aidan kılıcı kınına soktu bir mızrağı yakalayarak, onu tutan şaşkın adamı başının üstünden savurdu.

Bir diğeri hiç panik yapmadı. Aidan dondu kaldı. Bir mızrağın ucu en nazik yerine dayandı. Arkasında bir kurt bembeyaz sıntıyordu.

Aidan bu sırıtışı mızrağın sapıyla paramparça etti.

Ama mızraklı adamın bir düzine kardeşi vardı ve görünüşe göre, her birinin de bir düzine daha kardeşi vardı. Hiçbiri Aidan'la doğru dürüst savaşmadı. Sadece dürtüp durdular, etrafını çevirdiler ve onu mümkünlerinden kopardılar.

Aidan onları bulamıyordu. Birini bile. Ne gözleriyle, ne de zihniyle.

Zihin.

Elindeki mızrağı ve onu kuşatan mızrakları unuttu. Sesini ve gücünü alabildiğine savurdu. "Kaltak! Katil! Korkak! Ortaya çık da yüzüme bak!"

İşkencecileri geri çekildi. Onları görmedi bile. "Haşhaşi! Senin pis kokunu tanıyorum. Çık ininden!"

Hiçbir şey olmadı. Onun varlığına dair hiçbir işaret yoktu. Aidan dağlar çınlayana kadar bağırdı. "Morgiana! Morgiana!"

Dağlar çöktü, onlarla birlikte gece de.

Bedevilerin oluşturduğu çember gün ağarırken geri çekildi. Bazıları yerdeydi. İçlerinden en az biri ölmüştü.

Morgiana ölü adamı ayağıyla iteledi ve onu öldürenin yanına diz çöktü. Adam yaşıyordu fakat sersemlemişti: o ismiyle dağları inletirken bir mızrağın sapıyla yere serilmişti. Morgiana ona büyü yaparak iyice karanlığın derinliklerine gönderdi, ancak o zaman ona dokunmaya, avucunu yanağına koymaya cesaret edebildi. Hatırladığından daha inceydi, derisi güçlü kemiklerin üstünde gerilmişti. "Sana benden nefret etmemeyi öğreteceğim" dedi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Kurtları büyülenmiş gibi izliyorlardı. Morgiana onlara döndü. "Kaldınn onu. Size söylediğim gibi bağlayın." Kurtlar emrine uymak için harekete geçmeyince bağırdı: "Hemen!"

Hızla hareket etmeye başladılar. Onların türü bile Fedailerin bölgesine izinsiz girmekten kaçınabilirdi ve o bölgenin tam içindeydiler. Frenk'i sağlam, yumuşak iplerle bağladılar ve en iyi develerinin üstüne oturttular. Morgiana da onu dengede tutarak arkasına oturdu. Aidan kollarının arasında sıcaktı.

Banu Nidal ölülerle yaralılan topladı ve araziyi temizledi. Onların daha büyük bir kısmı hayvanlarını ve ganimetleri toplayarak, ellerinden geldiğince süratle Morgiana'nın emrettiği yere doğru yola koyuldular. Küçük bir grup Morgiana'nın gözünün önünde kaldı; ama bunlar en iyileriydi, şeyhin kendisi ve oğulları. Onların yolu çok daha hızlı ve daha gizliydi. Onları bir gölge ve bir parıltı gibi gösteren bir büyü altında, koşma hızında yol alıyorlardı.

Kabile sırları olan bir vadide, dağların ortasındaki yeşil bir cennette kamp kurdu. Ticaret ve savaş yolları oraya seyyarların bildiğinden daha yakındı ama giriş dar ve gizliydi ve son derece iyi korunuyordu.

Akşamın son ışıklarıyla, yorgun atlarını dörtnala koşturarak ve zaferlerini bağırarak vahaya indiler. Geçidin muhafızı bir nara atarak geçmelerine izin verdi. Aşağıdaki arazideki çadırlar boşaldı: kadınlar, çocuklar, kampa göz kulak olmak için geride bırakılan suratı asık birkaç oğlan. Yaşlı erkek hiç yoktu, Banu Nidal'ın erkekleri savaşabildikleri sürece yaşardı. Morgiana esirinin şeyhin çadırının yanındaki bir çadırda, kabilenin en iyi battaniyeleri ve kumaşlan üstünde yattığını gördü. "O benimdir" dedi, "ve eğer gelir de onun gittiğini görürsem kabilenin kanını içerim."

Şeyh başını salladı. "Bunu sağlama alabiliriz" dedi. Diz çökerek yerdeki tozlu ipi aldı ve bıçağını çekti. "Sakatlanırsa koşamaz ama istediğiniz başka her şey için domuz gibi sağlam olur. Veya buraya, topuğa şöyle batırıp bir de ip..."

Morgiana onu bir vuruşta yere serdi. "Onun kanından akıttığın her damlanın hesabını kendi bedeninle vereceksin. Bu" dedi, bıçağıyla adamın kemikli göğsünü yarıyormuş gibi yaparak, "onu yaralama tavsiyen için. Onu gözünün önünden ayırma ve kendin gibi el üstünde tut, çünkü onun hayatı senin hayatın olacak." Havaya küçük bir şişe kaldırdı. "Bir süre daha uyuyacak. Uyandığı zaman bununla uyut. Ama nazikçe! Eğer çok derin uyursa veya bu yüzden ölürse sana bunu ödetirim."

Şeyh şişeyi titremeye tenezzül etmeyen eliyle tuttu. Ondan korkuyordu: aptal değildi. Ama bu saf bir korkuydu, kurdun kendisini alt eden rakibine karşı duyduğu korkuydu. Kadının isteğini kabul ederek eğildi ama gözlerini yere indirmedi. "Onu kendim gibi koruyacağım."

Morgiana bir kez başını sallayarak sırtını adama döndü. Aidan'ın cübbesini aşağı çekmek ve parmaklarıyla yanağına hafifçe dokunmak için durdu. İki nefes arasında, gitmişti.

Aidan kasvetli, tuhaf bir rüyanın içinde dolaşıp duruyordu. Dağdaki kampı gördü, her şey dağılmıştı. Memluklan ortadan kaybolmuştu; atlar, develer, güzel kılıcı, hepsi gitmişti. Acının ötesinde öfke, kayıp ve keskin bir çaresizlik duygusu vardı.

Rüya bulanıklaştı. Yüksek, sallanan bir yatakta bir kadının kollarında yatıyordu. Kadının dokunuşu nazikti, onunkine değen bedeni sıcak ve kıvraktı; kokusu fevkalade tatlıydı. Aydınlıkta bir yerde, nefret olması gerektiğini biliyordu. Burada sadece huzur vardı.

Parmaklarıyla kazıyarak, uzun bir karanlığın ve daha uzun bir alacakaranlığın içinden geçerek bu huzurdan çıkmaya çalıştı. Bedeni acı içinde çizilmiş bir şekildi. Alacakaranlık ölümcül loşluğa dönüştü: rüzgârın şarkısıyla yer değiştiren karanlık duvarlar, pis kokularla ağırlaşmış hava, insan, keçi, deve ve çok eskilerden kalmış duman, hepsi iç içe geçmişti. Öğürdü ve öğürürken, uyanık olduğunu anladı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Keçi kılından dokunmuş bir çadırın içinde küflü bir kilimin üstünde yatıyordu, elleriyle ayakları bağlıydı ve başına almış olduğu bir darbe yeri zonkluyordu. Bu darbeyi nasıl aldığını bilmiyordu. Memluklarının arasında uyumak için yatmıştı. Uyanmış... mıydı? Dövüşmüş müydü?

Evet. Dövüşmüştü. Belli ki şimdi esirdi. Ama Masyaf'ta değildi. Rüzgârın şarkısı, içinde sesler ve keçilerin melemesi, taşlara çarpan toynakların takırtısı, bir devenin hırıltısı olan açık alanların şarkısıydı.

Aidan'ın gücü hiç eşlek olmasa da yayılmaya başladı. İçinde bir an keskin bir zevk duydu. O halde gece uyumuştu, bu bedenine pek yaramamış olsa da. Aidan zihinlere dokundu; biri daha genç ve biraz daha basit olduğu için diğerlerinden daha açık bir zihindi. Çöl, vaha, kamp. Banu Nidal: Bedeviler, Allah'a ve bir hava şeytanına hizmet etmeye mecbur olan, çölün derinliklerindeki kabile halkı. Adamlar baskın yapmaya gitmişti –burada gücenme duygusu vardı; o da gitmeliydi, yeterince büyüktü, babasının yayına tel geçirebiliyordu– ama en güçlüleri şeytanla ve şeytanın akşam yemeği için lezzetli bir lokmayla birlikte geri gelmişti.

Lezzetli lokma, bağlarının akıllıca bağlandığını keşfederek çadırda bir yanına dönmüş yatıyordu. Bayağı özgürce hareket edebiliyor, hatta kalkıp oturabiliyordu ama düğümler ulaşamayacağı yerdeydi.

Oturmak bir hataydı. Boş olan midesi kilimin üstüne kusmak için her yolu denedi. Kasılmalar çok yavaş geçti ve onu titreyerek ve soğuk terler dökerek dertop olmuş halde bıraktı. Uzun bir süre nefes almak dışında bir şey yapamadı.

Ve elinde olmadan düşünmek dışında. Bu şeytanın kim olduğunu pekâlâ tahmin edebiliyordu. Onun kendisini neden Masyaf'taki efendisine değil de buraya getirmiş olduğunu merak edecek zaman vardı daha. Belki araları açılmıştı. Veya belki kadın sırf kendi zevki için onu dilim dilim doğramak istemişti.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Kadın burada değildi. Bundan oldukça emindi. Ona sahip çıkmaya tenezzül edene kadar saklanıyordu.

Çadırının önündeki muhafız kasılmalarını duymuştu; ama o şeytanın avına bulaşan gözü kara biriydi ve kahraman falan değildi. Çok geçmeden muhafızın çağrısına birisi geldi; bu yeni gelen belki daha gözü kara değildi ama şeytanın isteklerine daha önem veriyordu. *Zarar görmeyecek*, diye hızlı hızlı konuşuyordu yeni gelenin zihni. *Zarar görmeyecek, yoksa cigerimi yer.* Ve alttaki düşünce: *Eğer biz onu rahat bırakmışken ölürse, bunun için nasıl bizi suçlayabilir?* Ve sonuç: *Çok kolay. Ah, hem de çok kolay.*

Işık huzmesi Aidan'a saplandı. Bir gölge ışığı kesti. Pis bir insan ve keçi kokusu içini baydı. Zihin konuşup duruyordu. Uyanık. İblis alsın onu! Yemek –su- şu küçük şişe, kadının emrettiği gibi – Aklına bir fikir geldi; rahatladı. Kadın işi bu. Eğer adam hastalanırsa bedelini de bir kadın ödesin.

"Evet" dedi Aidan nazikçe. "O ödesin."

Adam basıp gitti.

Adam kadınlarının idaresinde hiç de çekingen değildi. Fakat gelen kadın, yara berelerini bir bayrak gibi sallayarak kendi isteğiyle gelmişti. Güçlü bir adamın kadınıydı; gururla, çadırın sınırlı alanı içinde bile kraliçe gibi dimdik yürüyordu.

Peçe takmamıştı: İslam dünyasında bu kadar uzun kaldıktan sonra bir kadının çıplak yüzünü görmek tuhaftı. Pek güzel sayılmazdı ve çöl onu zamanından epey önce yaşlandırmıştı. Şüphesiz kocası onun şeytanın avına bakıcılık yapmasına izin verirken bunu da düşünmüştü.

Kadın elinde taşıdığını yere koydu: bir avuç hurma ve bir parça peynirle beraber yuvarlak bir pide ve içinde su olması gereken bir tulumla tahta bir kupa. Kadın Aidan'ın güzelliğinin farkındaydı ama son derece aklı başında bir kadındı. Aidan güzeldi; Morgiana korkunçtu. Yeterince basit bir seçimdi.

Kadın Aidan'ın ayağa kalkmasına yardım etti; bu sefer bir anlık bir baş dönmesinden başka bir şeye yol açmadı bu. Ye-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

mek yerken bile bağlarının çözülmeyeceği açıktı. Kadın Aidan'ı gözle görünür bir zevkle, artık daha fazla yiyemeyecek hale gelene kadar lokma lokma besledi ve kupayı dudaklarına götürdü.

Aidan'ın burnu kırıştı. Çok eski keçi derisi, tuz ve sülfür – çöl suyu. Ama altında başka bir şey daha vardı. Karanlık ve uyku.

Boğazı su özlemiyle yanıyordu. İradesi tüm gücüyle buna karşı koydu. Öne düştü. Kupa kadının elinden yuvarlanarak içindeki ağır uyku etrafa saçıldı. Aidan su tulumunun üstüne atıldı.

Kadın tulumu kapıp çekti. "Ah" dedi gülerek, "akıllısın! Bunun için ne verirsin?"

"Bir gülümseme" dedi Aidan.

Kadın başını eğdi. "Onu zaten aldım."

"Eğer altın bir Bizans sikken olsaydı, bir diğerini reddeder miydin?"

"Eğer daha iyisini elde edebileceğimi bilirsem."

"Bu ne olabilir?"

Kadının gözleri Aidan'ın üstünde gezindi. O kadar yaşlı değildi; gençken de çok itici biri olmamalıydı. "Kocam korkunç biri ama o kadın ondan da korkunçtur. Eğer beni öpersen kocam öfkelenmekten başka ne yapabilir ki?"

"Seni dövebilir."

Kadın omuzlarını silkti. "Bana vuruyor. Ben de ona vuruyorum. Bazen kazanıyorum. Bazen onun kazanmasına izin veriyorum." Onu ayartmak için su tulumunu salladı. "Susadın mı, ceylanım?"

"Senin öpücüklerine, yavru geyiğim."

Kadın büyük bir zevkle ona ikisini de verdi ve su tulumunu ona bıraktı: altından daha kıymetli bir armağan. Yanından ayrılırken ona tavsiyede bulundu, "Uyuyormuş gibi yap. Adamı öpücüklerle satın alabileceğinden şüpheliyim. Ve o kadının satın alınmaya bile ihtiyacı yok."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Onun Morgiana hakkında ne düşündüğünü anlamak için gücünü kullanmasına bile gerek yoktu. Şeytanın işini bozmanın karşılığını acıyla ödese bile, bunu adil bir bedel sayacaktı. Ama o bile Aidan'ı serbest bırakacak kadar ileri gidemezdi.

Aidan kadının onu bıraktığı yerde yatarak bağların içindeki bileklerini büktü. Çok iyi düğümlenmişlerdi.

Hiç kimsenin en insani gereksinimi düşünmediğini fark etti. Belki altını kirletmesini bekliyorlardı. Henüz bunu yapmaya hazır değildi.

Teslim olmak, bunu hiç düşünmemişti. Orada yattıkça, ölümlüler dışında hiçbir şey tarafından izlenmediğinden emin oldu. Onun ilaçla derin bir uykuya dalmış olduğunu, Morgiana gelene kadar sersem ve çaresiz durumda olacağını düşünüyorlardı.

Onun yerine getirilecek bir yemini ve ödenecek bir borcu vardı: bir düzine memluğun değeriyle bu borç şimdi daha da büyümüştü. Bu esaret bunun bir parçası değildi.

Onu esir alanlar onun ne olduğunu bilmiyorlardı. Morgiana onlara söylemeyi uygun görmemişti.

Aidan gülümsemeye başladı.

XXVIII

Seyyida çamaşır dolabının içini karıştırıyor, tamir edilebilecek olanları hiç tamire ihtiyacı olmayanlardan ayırıyordu. Laila ne durumda olursa olsun, bıktığı giysileri hep paçavra sepetine gönderiyordu; Seyyida içinden altın bir şerit geçen tavus ipeğinden bir peçe buldu, Maimoun'a güzel görünmek istediği zamanlarda gayet güzel işe yarardı. Onu boynuna sararak daha derinleri karıştırmaya koyuldu.

"Bu sana uyar" dedi biri.

Seyyida dolaptan çıkıp doğruldu. Morgiana erik renginde

bir gecelik tutuyordu elinde. Saçlarıyla korkunç bir tezat oluşturuyordu. Seyyida'nın güm güm atan yüreği yavaşça sakinleşti. Hâlâ biraz titreyen parmaklarıyla geceliği tuttu ve uzun bir iç çekti. "Keşke bunu yapmasaydın" dedi.

İfrit güldü. Boğazı moraran berelerle yamalanmış gibiydi ama geriye biraz kısıklık kalsa da kendi sesine kavuşmuştu. Sanki dans etmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Bu aklına gelir gelmez Hasan'ı kullanılmayan giysilerin oluşturduğu yığının arasından aldığı gibi onunla birlikte dönmeye başladı; bu oğlanı mest etti.

"Keyfin yerinde" dedi Seyyida biraz bozulmuş halde.

Morgiana haylaz bir tavırla gülümsedi. "Ah, öyleyim. Öyleyim!" Hasan'ı göğsüne bastırarak yanaklarından sesli bir şekilde öptü. "Ne yaptım biliyor musun?"

"Korkunç bir şey" dedi Seyyida.

"Ah, evet. Gerçekten öyle. Üstelik kimseyi öldürmedim." Bu onu biraz kendine getirdi. Ama sırrı onun için çok büyüktü. Yine de sanki sırrını vermeye dayanamıyormuş gibi bir süre bekledi. Sonra: "Şimdi o benim."

"O mu?"

"O!" Zıpladı; bunu anlatacak başka kelime yoktu. "Frenk'im. Kimse ne yaptığımı anlamadan onu yakalayıp götürdüm. Şimdi güvende, ben onu almaya hazır olana kadar."

Aptal bir velet gibi davranan Morgiana şaşırtıcı bir manzaraydı. Seyyida onun daha makul düşünmesini sağlamaya çalıştı. "Bu konuda bir fikri var mı? Yoksa bir fikri olmasına izin vermiyor musun?"

"Olacak. Ben hazır olduğum zaman." Tekrar güldü, adeta –Allah hepsine yardım etsin- kıkırdıyordu. "Beni nasıl az kalsın zehirlemiştin, hatırlıyor musun? O şişeyi ödünç aldım. Ben uyanmasını isteyene kadar uyuyacak."

Gittikçe kötüleşiyordu. "Ya sonra?"

"Uyanacak." Bekledi; Seyyida onun dehasını göklere çıkaramadı. "Anlamıyorum. Onun için hazırladığım yerde uyana-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

‹ ak. Çılgına dönecek, bunu biliyorum. Ama onu evcilleştire‹ eğim. Sevgi ile nefretin arası çok uzak değildir. Ve biz birbiimize aidiz. O bir çocuk ama tam gelişmemiş bir önseziye ahip. Ne olması gerektiğini anlayacaktır."

"Sen aklını kaçırmışsın" dedi Seyyida.

Bu bile Morgiana'yı etkileyemedi. "Sen ölümlüsün" dedi. Ölümlüler gibi düşünüyorsun. O ve ben – biz aynı türdeniz. O bunu hatırlayacaktır. Benim gibi görmeye başlayacaktır."

"İnşallah" dedi Seyyida.

Seyyida o gece peçeyi taktı ve geceliği giydi. Morgiana ona zevkle yardım etti: saçını Leila'nın kınasıyla yıkamasına ve Maimoun'un kendisinin yaptığı, içine turkuvazların kakıldığı gümüş bir tokayla yukarı tutturmasına, gözlerini boyamasına ve hatta bir parça koku sürmesine. Düğününden beri Seyyida kendini bu kadar güzel hissetmemişti.

Maimoun gelmekte gecikmişti. Dert edecek bir şey yoktu: bir-iki arkadaşıyla akşam yemeği yiyordu ve geceyi tavla oynayarak geçirmek hoşlarına gidiyordu. Maimoun nezaket icabı biraz kalacaktı: bir erkek karısının yanına gitmeye çok hevesli görünmemeliydi.

Seyyida tek başına bekliyordu. Hasan Fahimah ile Morgiana'nın yanındaydı. Arkadaşlık etsin diye gidip Hasan'ı getirmeyi düşündü ama o bunu yaparken Maimoun'un gelmesi pek uygun olmazdı. Alışık olmadığı o süs püsün içinde kıpırdandı ve gözlerini ovalayarak sürmeyi bozmamaya çalıştı. Eğer birazdan gelmezse, kendini muhteşem hissetmeyi kesip, aptal hissetmeye başlayacaktı. Boyalarla, kokularla ve kınalı buklelerle ne işi vardı? Gösterişsiz, hantal Seyyida'ydı o.

Adamın ayak sesini tanıdı: onun gibi sağlam ve biraz da kendini beğenmiş. Bu ses onu yarı uyuklar halden çıkarttı ve kendini yukarı çekip, Morgiana'nın en iyi duruşu olduğunu söylediği bir açıda durdu, gizleyecek sırları olduğu için o günlerde hep olduğu gibi gerildi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Adam kapının dışında durakladı. Seyyida kıpırdamadan durdu. Bazen kocasının arkadaşları şarap içerdi ve onun bunu bilmemesi gerekiyordu. Ama her zaman bilmişti, çünkü kocası daha dikkatli yürür, daha rahat konuşur ve nefesi nane kokardı.

Kocası yavaşça içeri girdi. Kaşları çatıktı. Seyyida'nın burnuna ne şarap ne nane kokusu geldi; daha tatlı bir koku alıyordu. Bu koku aklına...

Seyyida onu sürmüştü. Laila'nın parfümü.

Hayır. O asla bunu yapmazdı. Ustasının karısıyla değil.

Adamın gözleri Seyyida'nın yüzüne odaklandı. Ne peçeyi, ne giysiyi, ne de gözlerini çevredeyse güzelleştiren sürmeyi gördü. "Benden bir şey saklıyorsun" dedi.

Seyyida ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

"Sana söyledim" dedi kocası. "Sana onu görmemeni söyledim."

Yalan söyleyebilirdi. İnkâr edebilirdi. Ona bağırabilirdi. Sakin bir sesle, "Onun burada olduğunu sana kim söyledi?" dedi.

"Laila."

Düşünmeden ağzından çıkıvermişti. Kızardı.

"Bu hainlik" dedi Seyyida.

Adamın yüzü iyice kıpkırmızı oldu. "İtiraf mı ediyorsun?"

"Yalan söylemeyeceğim." Elleri titredi; onları birbirine kavuşturdu. "Başka seçeneğim yoktu, Maimoun. Yaralanmıştı; hastaydı. Gidecek başka yeri yoktu."

Adam üstüne yürüdü. "Seni men ettim. Bana karşı geldin. Nasıl cüret ettin? Buna nasıl *cüret* ettin?"

Seyyida'nın sırtı duvara vurdu. Hareket ettiğini bile hatırlamıyordu. Maimoun'u hiç böyle görmemişti. "Maimoun! Dinlemiyor musun? O bir arkadaş. Bana geldi; bana ihtiyacı vardı. Onu nasıl dışarı atabilirdim?"

"Sana onu görmemeni söyledim."

İri cüssesiyle Seyyida'nın başına dikildi. Seyyida kalkmaya

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

çalıştı; adam onu geri itti. Seyyida ağlamayacaktı – ağlamayacaktı. "Neden? Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"O bir dehşet. Sayılamayacak kadar çok adam öldürdü."

"Kim söyledi bunu sana?"

Adam cevap vermedi.

"Laila, değil mi? Beni ne kadar az sevdiğini biliyorsun."

"Bazen doğruyu söylüyor."

"O kadını *tanımıyorsun* bile!"

"Kadın mı? Kadın, öyle mi? Onun kimin kölesi olduğunu biliyorum. Senin ailene nasıl lanet ettiğini biliyorum. Bütün bunları biliyorum, Seyyida. Benden saklayabileceğinizi sandınız, değil mi? Hepiniz." Küçümseyerek dudağını büktü. "Harem ağası Behram. Gümüş kabzalı hançerlere tutkun olan, hadım edilmiş Behram. Beni aptal yerine koydunuz."

Seyyida adamın ceketini yakaladı. "Maimoun! Dur. Lütfen, dur."

Adam kadının ellerini sertçe itti. "Hayır, durmayacağım. Seni kesinlikle men ettiğim halde hâlâ onu korumaktan vazgeçmiyorsun."

Bir şey kırıldı. Seyyida kırılmasını istemedi. Onu bir araya getirmeye, sesinin titremesine engel olmaya çalıştı. "Bana ihtiyacı vardı. Onu bebekliğimden beri tanıyorum. Onu geri çeviremezdim."

"Onun hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyacı yok. Bunu sen seçtin. Onu seçtin ve bana karşı geldin. Başka ne yaptın? Nereye gittin? Kimleri gördün? Kimlerle konuştun? Kimlerle uyudun? Acaba oğlum benim oğlum mu?"

"Maimoun" dedi Seyyida, "yapma."

Adam onu çekip kaldırdı. Tükürüğü yüzüne sıçradı. "Yapma! Bana emir mi veriyorsun, kadın? Yüzüme mi gülüyorsun? Hadi. Gerçeği söyle bana. Beni nasıl küçümsediğini söyle."

"Küçümsemiyorum."

"Yalancı."

Seyyida'nın nefesi kesildi: bir hıçkırık. "Bana öyle deme."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Sana istediğimi söylerim."

Buna daha fazla dayanamayacaktı. Üzgündü. Bunu istememişti. Ama artık çok fazlaydı; çok güçlüydü. Öfkeydi bu.

Usul usul geldi. "Söylemeyeceksin" dedi ona.

Adam başını boynunun üstünde ileri geri sallayarak onu sarstı. "Söyleyeceğim. Yalancı." Salladı. "Yalancı." Salladı. "Yalancı!"

Seyyida'nın eli kurtuldu ve öfkenin, acının ve ihanetin bütün gücüyle adama vurdu. Adam da ona vurdu.

"Bu" dedi Seyyida'nın öfkesinin sesi kadar yumuşak bir ses, "hiç akıllıca değildi."

Başta adam bunu duymamış gibiydi. Sanki onun orada ne işi olduğunu anlayamıyormuş gibi, ağzı açık ayaklarının dibinde sere serpe uzanan Seyyida'ya baktı. Seyyida da gözlerini yukarı dikmişti. İçinde açılanın nefret olduğunu buz gibi bir kesinlikle biliyordu.

Morgiana ikisinin arasına girdi. Beyazlar içindeydi. Maimoun'un kara cüssesinin önünde bir alev gibi görünüyordu; içinde insani hiçbir şey yoktu. Hasan gözlerini kocaman açarak boynuna sarılmıştı.

Ona dikkatini bile vermedi. "Onu öldüreyim mi?" diye sordu.

Seyyida acıyla yutkundu. Dudağı yarılmıştı; ağzına kan tadı geliyordu. "Hayır" dedi. "Hayır, o öldürülmeye değmez." Durdu. "Laila'ya bir şey yapmadın, değil mi?"

İfrit korkunç bir rahatlıkla gülümsedi. "Hayır. Hiçbir şey yapmadım. Yalnız..." Sesi kesildi.

"Ne yaptın?"

Kaygısı Morgiana'yı güldürdü. "Suç sayılacak bir şey değil galiba. Sadece onun için bir dilekte bulundum. Kocasına doğruyu söylemeli, sadece doğruyu, aynen düşündüğü gibi, süsleyip püsiemeden. Bu ilgili herkes için pek aydınlatıcı oldu."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Seyyida gülemiyordu. Bir daha gülebileceğini sanmıyordu. Ama zorla gülümsedi. "Hayal edebiliyorum."

Morgiana'nın bakışları sertleşti; Seyyida'ya doğru eğildi. Parmağını titreyen dudağına hafifçe dokundurdu. Dişlerinin arasından konuştu. "Sana vurdu."

Önemli bir şey değil, diyecekti Seyyida. Maimoun'a karşı sevgisinden değil. Sadece kendisi hesabına hiçbir insanın ölmesini istemediği için.

Ama önce Maimoun konuştu; sadece kendisinin erkek ve onun kadın olduğunu göreren, basireti bağlanmış halde dikkendi. "Evet, ona vurdum. O benim karım. Onunla istediğimi yaparım. O benim."

"Öyle mi?" Nazik. Yumuşacık. Tatlı. Ölesiye tehlikeli.

Adam sadece yumuşaklığı duydu. Göğsü gerildi. "Öyle." Ellerini uzattı. "Oğlumu bana ver ve dışarı çık."

Hasan'ın yüzü Morgiana'nın omzuna gömülmüştü. Morgiana gözlerini çocuktan babasına çevirdi. Burun delikleri şişti. "Reddedersem ne yapacaksın? Bana vuracak mısın?"

"Dayak sana iyi gelir."

"Öyle mi düşünüyorsun? Gözlerini kocaman açmıştı ve bir genç kız gibi şaşırmıştı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

O bile buna kanacak kadar büyük bir aptallık yapamazdı. Gözlerini kısarak sustu. Morgiana yanağını Hasan'ın kıvırcık saçlarına yasladı. Bir kolu çocuğu tutuyordu. Diğeri Seyyida'nın omuzlarındaydı.

Adamın elleri yukarı kalktı. Ellerinden biri, bir yumruk, kadınların arasında titreşti. Diğeri Hasan'ı kaptı.

Morgiana geri çekildi. Seyyida atıldı. Hangisini korumak istediğini hiç bilmiyordu. Maimoun'un çoktan harekete geçen yumruğu başının kenarına geldi ve onu ifrite doğru fırlattı. Morgiana çığlık attı. Seyyida çığlık atmaya çalıştı. "Hayır! Öldürme! Öldürme..."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Sessizlik.

Seyyida sert yerde oturuyordu. Kalçaları karşı koyuyordu taşı tanıyordu. Başı fırıl fırıl dönüyordu, sadece aldığı darbeden de değil.

Bu tanıdığı bir oda değildi.

Elini koydu. Evet, taştı. Üstünde bir halı vardı, zengin ve mücevher gibi güzel bir halı. Bir sürü lamba; ipek örtüler, alev kırmızısı, alev mavisi, alev altını.

Ciddi bir şaşkınlıkla etrafına bakınan Hasan'la birlikte, beyaz, kıpkırmızı ve amansız kedi-yeşili Morgiana.

Seyyida kollarını uzattı. Hasan kollarını doldurdu; onu sıkıca tuttu ve titrememeye çalıştı. Çok, çok yakında çığlık çığlığa bir isteri krizine girecekti. "Neredeyiz?" diye sormayı başardı.

"Uzakta." Morgiana kadının önünde diz çöktü. "Burası benim yerim, benim sırrım."

"Uzağa gittiğin zaman geldiğin yer burası mı?"

"Bazen."

Seyyida, Hasan'a yapışıp sallanmaya başladı. Üşüyordu; içi soğuk ve kasvetliydi. Sabrından çok daha fazlasını kaybetmişti bu gece. "Sen... sen onu öldürmedin. Değil mi?"

"Bana öldürmememi söyledin." Morgiana durakladı. Kararsız görünüyordu. "Onu gözleri fırlamış halde sana geri dönmen için bağırırken bıraktım."

Seyyida'nın yüreği sıkıştı.

"Seni götürebilirim" dedi Morgiana. "Eğer istersen."

"Hayır." Seyyida bunu söylemek istememişti. Ama dilinin kendi iradesi vardı. "Hayır. O bana yalancı dedi. Bana ne saygı duyuyor, ne de güveniyor. Beni hapsediyor. Bunlara geri dönmeyeceğim."

"Seni göndermeyeceğim."

Seyyida boğazında oluşan düğümden sözcükleri zorla çıkarttı. "Burada kalmama izin verecek misin?"

"İstediğin kadar" dedi Morgiana.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Ebediyen! Seyyida neredeyse bağıracaktı. Ama o zaman bile o kadar ileri gitmedi. "Bir... bir süreliğine" dedi. "Ne istediğimi anlayana kadar. Eğer sakıncası..."

"Nasıl sakıncası olabilir ki? Seni buraya ben getirdim."

Seyyida güldü, çünkü eğer gülmese gözyaşlanna boğulacaktı. "Bir masal gibi. Prenses zor durumdadır, büyücünün şatosuna götürülür. Bütün masallar sonunda bu kadar basit mi?"

Morgiana Maimoun'un yumruğunun bıraktığı ize dokundu. "O kadar basit değil" dedi.

O zaman gözyaşları dökülmeye başladı, zira Seyyida'nın elinden gelen sadece buydu. Morgiana huysuzlanan Hasan'ı onun kollarından aldı. Seyyida yüzüstü yattı ve hüngür hüngür ağladı.

Seyyida bir şeyi kafasına koyduğu zaman, bu yüreğini parçalasa bile ondan vazgeçmezdi. Ailesini dinlemedi; olanları anlatmadı. Morgiana'nın gizli yerine yerleşti; bebek onu meşgul ediyordu ve Morgiana'nın yapmaya değer bulmak şöyle dursun, aklına bile gelmeyen bin türlü ufak tefek iş vardı. Hemen göze çarpmasa da bunların bir fark yarattığını kabul etti Morgiana. Seyyida salonun bir köşesini kendisi ve Hasan için istedi, oraya kilimler, minderler yığdı ve Morgiana'nın bebek için getirdiği oyuncakları ve incik boncuğu o alanın içinde tutmaya çalıştı. Eski ve kararmış bir ocak taşının bulunduğu ve tavanın gökyüzüne açılan bir baca gibi yükseldiği daha küçük mağarayı da mutfağı yaptı. Kertenkeleleri, örümcekleri ve fareleri mağaranın ağzındaki bir bölgeye sürdü, çünkü Morgiana onların uzaklaştırılmasını kabul etmeyecekti.

Morgiana bir ev kadını olarak maharetleri konusunda kendini aldatmıyordu ama bu sanatta usta olan birinin önünde eksiklerini kuvvetle hissetti. Bu biraz canını sıktı. Ama bir hayli eğlendirdi de onu. O... evet, o her şeyden çok onların burada olmasına, onun gizli yerinde yaşamalarına, orayı kendi zevklerine göre değiştirmelerine seviniyordu.

O zamana dek yalnız olduğunu anladı. Dışarıda soğuk rüzgâr eserken ve içerde lambalar sıcacık titreşirken yastıklarının üstüne uzanıp yerde oynayan Hasan'ı izlemeye koyuldu. Annesi çocuğun yakınına oturmuş, düzgün, esmer kafası onun için yaptığı paltonun üstüne eğilmişti. Artık içinde hep bir karanlık, katı, soğuk bir dik başlılık düğümü vardı ama görünüşü uysal, hatta hoşnuttu.

Başını kaldırıp gülümsedi. Morgiana da ona gülümsedi. İkisi de bir şey söylemedi. Söylemelerine gerek yoktu. Bu arkadaşlıktı, bu sessizlik.

Çok sonra Morgiana uyandı. Hasan huzur içinde uyuyordu. Seyyida da uyuyor görünüyordu ama o hareketsizliğin altında usulca gözyaşları akıyordu.

Morgiana biliyordu, olmaktan yapmaya geçmenin zamanı yine gelmişti. Seyyida olabileceği kadar rahattı. Morgiana gittiği zaman Seyyida Hasan'la beraber en içteki mağaranın büyük hazinesinden yararlanıyordu: bir havuzun içine toplanmış sıcak kaynak suyu ile yanında soğuk ve berrak suyla dolu bir havuz daha.

Morgiana gülümsedi ve *dönüp içinden* geçerek bambaşka bir havanın içine adım attı.

Banu Nidal telaş içindeydi. İnsanların yarısı kampı toplamaya çalışıyor gibi görünüyordu; diğer yarısı ise ellerini ovuşturarak ortalıkta dolanıyordu. Şeyh ortalarında durmuş titreyen bir devenin dizginini tutuyordu.

Morgiana havadan dışarı adım attığı zaman irkilmedi bile ama yüzü biraz soldu. Kadının önünde eğilirken neredeyse düşüyordu. Morgiana onu sertçe tutup ayağa kaldırdı. Etraflarında gittikçe genişleyen büyük ve sessiz bir kalabalığın toplandığına dikkat etti. İnsanlar ortadan toz olma gayretinde görünüyordu.

"Suç benim" dedi şeyh. "Kudretli ruh, ateşin kızı, suç tamamen benim. Beni al, başım üstüne ama halkımı bağışla."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana olması gerekenden daha yavaştı: yeni yeni anlamaya başlamıştı. Aniden ileri fırlayarak adamı boğazından yakaladı. "*O nerede?*"

Adamın soluğu kesilerek öğürdü. Morgiana parmaklarını biraz gevşetti. "Büyük hanım, bilmiyoruz. Onu arıyoruz. Ama hiçbir yerde..."

Birisi ikisinin arasına girdi: en büyük karısı, şiddetle savunmaya geçti. "Bize onun bir İblis'in oğlu olduğunu söylemediniz!"

Morgiana bir adım geriledi. Bu bir geri çekilme değildi.

Kadın da öyle olduğunu düşünmedi; ama bu onu cesaretlendirdi. "Bize söylemeliydiniz" dedi. "Ona aynen bize emrettiğiniz gibi, ölümlü bir adam gibi bakıp gözettik. Ölümlü olmadığını nasıl bilebilirdik ki?"

Bu yeni ve tuhaf bir şeydi: bir insan kadın tarafından utandırılmak. Morgiana o anda öfkenin çok ötesindeydi. "Anlat" dedi.

Sözcüklerden daha fazlasına ulaştı. Akşam; akşam ibadeti bitmiş, kadınlar ateşlerin üstüne eğilmiş, akşam yemeğinin kokusu havayı ağırlaştırmış. Muhafız esirin çadırının önünde tetikteydi ve sağduyulu biri, akıllı esirin kaçmayı düşünebileceği arka tarafa erkek deveyi bağlamıştı.

Adam bağları elinde sallayarak, sersemlemiş ve çaresiz muhafızın yanından geçip dışarı çıktı. Şeyhin oğullarından biri onu yakalamak için ileri atıldı; adam bir söz söyledi ve oğlan bakışlarını dikip olduğu yerde kalakaldı. Adam dosdoğru şeyhin yanına gitti ve önünde eğilerek gösterdiği konukseverlik için teşekkür etti.

"Ve sonra" dedi şeyhin karısı, "kanatlarını açtı uçup gitti."

Morgiana bunu onların görmüş olduğu gibi görüyordu. Onların hayal ettiği kadar uzun boylu değildi o, yüzü de o kadar beyaz değildi ama ateşten pelerin kesinlikle güçtü. Ve kısmen gölge, kısmen sihir olan kanatlar altınsı-kırmızı ateşin bir parıltısıydı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Banu Nidal ağzını açıp arkasından bakmakla vakit kaybetmedi. Develerine atlayıp aramaya koyuldular; ama adam çok hızlıydı ve hiç iz bırakmıyordu. Onu kendi gücüyle izleyebilecek olan o ise Şam'da Seyyida'nın adına savaşmış ve sonra da gizli yerinde halinden memnun oyalanıp durmuştu.

Banu Nidal kadının sessizliğinden korkarak bekliyordu. Onun kendine nasıl yüklendiğini anlayamazlardı. Aidan gençti; aptaldı; kesinlikle çılgındı. Ama onun ifrit olmasına karşı o da bir ifritti ve kendisi günahların en kötüsünü işlemişti. Onu hafife almıştı.

Bir öfke fırtınası içinde fırıl fırıl döndü. Kabile insanları ondan uzaklaştılar. Onların hissettiği dehşet duygusu Morgiana'yı yatıştırmadı. Kanlı ve karanlık kanatlarını açtı ve hızla gökyüzüne havalandı.

XXIX

Masyaf ın kapısındaki muhafız sabahı seyrediyordu. Önünde soğuk ve kasvetli, çıplak dağlar sıralanmıştı. Aşağıda kaleyi besleyen ve hasat sonunda nadasa bırakılan ama yeşilleneceğini vaat eden tarlalar uzanıyordu. Bu topraklar sultanın savaşında acı çekmişti; rüzgâr ve sonbahar yağmurları kuşatma çabalarının kalıntılarını silmeye başlamıştı.

Geri gelmeyecekti sultan. Allah ve Sinan o işi halletmişlerdi. İnancından ve haklılığından emin olan muhafız bir şükran duası mırıldandı. O Allah'ın Kapısı'nın bekçisi değil miydi? Cennet'e gideceği garanti değil miydi?

Siyah bir kuş kanat çırparak bir tarladaki anızların arasına indi. Çok büyük ve biçimsiz bir kuştu, sanki bir yarası varmış gibi sendeleyip debeleniyordu. Ama tarlalarda hiç nişancı yoktu, duvarlardan atış yapan bir delikanlı da yoktu. Ve kuş tek başına uçuyordu.

Bulanıklaştı ve gözcünün görüş alanında yön değiştirdi. Büyüktü gerçekten. İnsan boyundaydı, hatta uzun boylu bir adamdı. Kanatları çekerek eski püskü giysilere dönüştü. Beyaz bir yüz, kocaman, kara-gölgeli gözler belirdi; karmakarışık siyah saçlar, siyah bir sakal, keskin ve sert bir şekilde kıvrılmış ama açıkça kuş burnuyla ilgisi olmayan bir burun.

Ama muhafız ona insan demeye hâlâ tereddüt ediyordu. İnsan şeklindeydi kesinlikle ve şüphesiz erkekti. Ama kaleye doğru gelmeye çalışırken daha az değil, gittikçe daha çok tuhaf görünmeye başlamıştı.

O –adam- apaçık zırdeliydi. Yamacın eğimi dizlerinin üstüne düşmesine neden oldu. Düşer düşmez hemen kendini ayağa kaldırıp santim santim kapıya yaklaşmaya devam etti. Giysisi yırtılmıştı, üstündeki kan lekesi parlıyordu. Yüzünde dingin, hatta coşkulu bir ifade vardı.

Kapı kapalıydı. Hendeğin kenarında gülümseyerek sallandı. Bir an için bakışları muhafızın bakışlarıyla karşılaşmış gibi göründü ama bu mümkün değildi: muhafız mazgallı siperin gölgesinde gizleniyordu. Hâlâ gülümseyerek uzun beyaz ellerini uzattı ve birbirine çarptı. Kapı sarsıldı; durdu.

Alnında kaşları belli belirsiz çatıldı. Kapının yıkılmasını mı ummuştu? Gözleri yukarı kaydı. Usulca, rüyada gibi yavaşça, yere devrildi.

Muhafız onu ölüme terk edebilirdi, eğer ona kalsaydı ama Efendi buna izin vermezdi. Onu içeri taşıdılar ve onunla ilgilendiler. Pisti, hırpalanmıştı, bitkindi ve çok zayıftı; şiddetle suya ve uykuya ihtiyacı vardı. Ama ölme tehlikesi yoktu. Müslüman olmadığını gördüler. Ölümlü olmadığı kanısına vardılar.

Sinan onu büyük bir ilgi ve hayretle süzdü. Hekim ona kanıtı sundu: göz kapağı kaldırıldı, göz hissiz bir şekilde kaydı ama ışık vurduğu zaman işlevini yaptı. İnsan olmayan gri gözlü bir adam.

Fedailerin Efendisi bir yabancının yatağının kenarında bekleyemezdi, bu yabancı her ne kadar ilgi uyandırsa da. Başına muhafızlar koydu, onlara emirler verdi ve asla o kadar ilgi çekici olmasa da daha elzem işlerine döndü.

Aidan kafası son derece berrak bir şekilde uyandı. Nerede olduğunu biliyordu. Oraya nasıl geldiğini tahmin ediyordu. Hiç de akıllıca davranmadığını biliyordu.

Yatak sertti ama örtüler yumuşak ve sıcaktı. Temizlenmişti; yaraları acıyor, kesikleri sızlıyordu ama çok değil. Zorlanan gücünün acısı ise daha beterdi. Gücünün verebileceği her şeyi istemişti ve sonra bir daha istemişti. Ve o da kendisine itaat etmişti.

Bir yara gibi zonkluyordu. Onu korumaya almak bile acı veriyordu.

Aldırmadı. Masyaf'taydı.

Dikkatle doğruldu. Müslüman tevazusu ona bir gömlek ve don giydirmişti; sade ama iyi dikilmişlerdi ve üstüne de fena oturmamışlardı.

Oda küçüktü ama hücre gibi değildi: taş duvarlar ipeklerle yumuşatılmıştı, iyi bir halı, hatta bir pencere vardı. Kapı demirliydi, üst pervazında yıldız şeklinde bir mühür vardı. Pencere bir uçuruma bakıyordu.

Alçak bir masa ve içinde temiz su olan bir sürahi vardı; yanında bir tabak çörek, peynir ve bir nar vardı.

Pencerenin altında çok güzel oymalı, sedir ağacından bir sandık duruyordu. İçinde giysiler vardı: beyaz ve gömleği gibi sade ama son derece kaliteli. Fedailerin giysisi. Onları giydi. Oda soğuktu ve o da deliydi ama sunulan sıcaklığı reddedecek kadar aptal değildi.

Yedi, içti. Çörekler Fedailerin çörekleriydi; kan bulaşmadığı zaman tatları güzeldi. Nar incilerini dökerek parmaklarını kırmızıya boyadı.

Gözlerini kapıda duran adama kaldırdı. Ne beklediğini bil-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

miyordu. Yaşlı bir adamdı, evet. Yaşlı ve güçlüydü, yıllarca sürdürdüğü dünyadan uzak sıkı hayatı onu zayıflatmıştı. Sakalı uzun ve gümüş rengindeydi, gözleri koyu ve derindi. Belki güzel değildi ama güçlü bir yüzü vardı, hatları keskindi, kadim Pers ülkesinden çıkma bir yüz. Onun türü iki bin yıl batıya karşı savaşmıştı.

İçinde hiç yumuşaklık yoktu. Yüzü merhamet ve şefkatin Allah'a özgü olduğunu söylüyordu. Sadece ölümlü bir adam olan kendisi bunları istemezdi.

Silahsız ve tek başına gelmişti. Akıllı adam. Muhafızlar, bıçaklar, şiddet, Aidan aynısıyla karşılık verebilirdi. Bu vahşi zararsızlık ise onu olduğu yerde tuttu.

"Mesajınızı aldım" dedi Masyaf'ın Efendisi.

Aidan hatırlamak için bir süre durakladı. "Ya mesajı getiren?" diye sordu.

"Öldü" dedi Aidan. *Elbette*, diyordu ses tonu.

Aidan buna üzülmekten kendini alamadı. Birazcık. Onun kavgası Sinan'la ve Sinan'ın evcil şeytanıylaydı. "Yazık" dedi. "Faydalı biriydi."

"Bir kez maskesi indikten sonra değil" dedi Sinan. Aidan'a belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı. "Gelin" dedi. "Benimle beraber yürüyün."

Korkusuz değildi. Aidan korkunun kokusunu alıyordu, hafif ve keskin. Ama Sinan dehşetten haz duyan, en büyük zevki ona kafa tutmak olan biriydi. Bir leoparı ehlileştirmeyi düşünen bir adam gibi yürüyordu, Aidan'a dokunmadan, o kadar ileri gitmeden ama onun menzili içinde. Bir Sarazene göre vasat bir adamdı, bir Frenk'e göre de ufak tefek ve zayıftı; Aidan bir eliyle boynunu kopartabilirdi.

Görünüşe göre belli bir yöne gitmeden, kalenin içinde dolaşmaya başladılar. Krak'tan sonra burası küçük görünüyordu ama verdiği his aynıydı: Tanrı'ya adanmış bir savaş evi. Kale halkı amaçları belli ve kesin olan insanların sessizliği içinde hareket ediyordu. Sinan'ı büyük bir saygı ile ve refakatçi-

sini de kısa ilgisiz bakışlarla selamladılar. Burada sorular sorulmuyordu veya düşünülmüyordu; Efendi'nin önünde değil. Bildiklerini veya tahmin ettiklerini kendilerine saklıyorlardı.

Sinan pek az konuşuyordu, söyledikleri de etrafla ilgiliydi: bir odanın faydası, bir dönemecin alternatifi. Bizim sırrımız yok, diyordu tavrı. Bak, her şey açık, gizli hiçbir yer yok, zincirlenmiş, karanlıkta saklanan utanılacak hiçbir şey yok.

Evet, diye düşündü Aidan. Sinan'ın burada hiç sırra ihtiyacı yok. Sırların hepsi casusları ve hizmetkârları arasında, dışandaki dünyadaydı.

Bahçe kışa yaklaşırken soluyordu ama korunaklı yerlerinde hâlâ güller açıyordu. Sinan dinlenmek için beyaz ve kırmızı bir gölgeliğin altına oturdu. "Doğru mu bu" diye sordu Aidan, "Alamut'ta güller hiç solmaz mı?"

"Bu doğru olsa hoşunuza gider miydi?"

Aidan dişlerini gösterdi. "Benim şehrimde öyle bir bahçe var. Ama ona bakan kadın hiçbir ölümlünün kölesi değil."

Fedai gerilmiş miydi? Yüzü ifadesizdi. "Alamut'ta hiçbir kölenin öyle bir gücü yok."

"Ya Masyaf'ta?"

İnce el kalktı, açmış bir çiçeğin yapraklarını koparıp atmaya başladı. "Masyaf'ta ölüm ve yaşam Allah'ın takdir ettiği gibi olur."

"Veya sizin buyurduğunuz gibi."

"Ben sadece Allah'ın iradesine hizmet ediyorum."

"Öyle olduğuna inanıyorsunuz" dedi Aidan. Adam şaşırmamıştı. Alaycı veya ikiyüzlü biri daha az tehlikeli olurdu.

"Ya siz? Siz neye inanıyorsunuz?"

"Allah'ın bir insanın hırsı için oldukça büyük bir isim olduğuna."

Sinan alınmamıştı. "Yani? Sizin hırsınızın ismi ne?"

"Benim hırsım yok. Benim günahlarım gurur ve öfkedir. Onları da isimleriyle adlandırırım."

"Gururlusunuz gerçekten" dedi Sinan. Avucuna tek bir

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

kan kırmızısı yaprak koyarak bakışlarını dikkatle ona dikti. Gözlerini kaldırdı. "Benden ne istiyorsunuz?"

Açıklık bir Sarazen için bir beceriydi. Aidan da aynı açıklığı gösterdi. "Teslim olmanızı."

Daha önemsiz seviyedeki biri bir kahkaha patlatırdı. Sinan ise, "Belki de kontrolün kimde olduğuna dair şüpheniz var" dedi. Parmaklarını şaklatarak işaret etti. Bahçenin gölgeli ve kuytu yerlerinden ve köşelerinden beyazlara bürünmüş adamlar öne çıktılar. Hepsinin yayları gerilmiş ve her bir ok dosdoğru hedefe odaklanmıştı.

Aidan gülümsedi. "Ah, hayır" dedi. "Bu konuda hiç şüphem yok. Bana ne istediğimi sordunuz. Kalbim hayatınızı istiyor ama bu benim akrabamı geri getirmez. Teslim olmanızla yetineceğim; Leydi Maig a ret'e eziyet etmeye son vere c eğinize dair yemin etmenizle ve aldığınız canların karşılığını ödemenizle yetineceğim."

Masyaf'ın Efendisi ona biraz daha saygıyla bakmaya başladı. "Ah, bayım. Görüyorum ki uygar bir adamsınız."

"Pek sayılmaz" dedi Aidan. "Koyduğum fiyat pek düşük olmayacak. Ve İbrahim'in Evi'nde güç kazanma umudundan sonsuza dek vazgeçmelisiniz."

"Başka evler de var."

"Tüccar evleri. Ve tüccarlar cinayet işleme çiğliğine başvuran sözde akrabalarına karşı sevgi duymazlar. Hayır" dedi Aidan. "Bu savaştaki taktiklerinizle mücadeleyi kaybettiniz."

"Yani teslim olmalıyım. Ya leydiyi yakalayıp zorlarsam?"

"Önce ölmeyi tercih eder" dedi Aidan. "Ve benim de göründüğümden daha büyük bir engel olduğumu keşfedebilirsiniz."

"Yeterince büyüksünüz" dedi Sinan, onun boyuna bakarak, "ve güçlüsünüz, bu kesin. Ama Allah sizin türünüzü bazı baskılara maruz bıraktı. Ceketinden küçük bir şey çıkarttı: bir zincirde, üstüne altı uçlu bir yıldız oyulmuş ve Arapça olarak mutlaka İbranice olması gereken bir şeylerin yazıldığı yuvar-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

lak bir demir. Aidan biraz şaşırarak hücresinde kapının üst pervazındaki oymayı hatırladı.

"Süleyman'ın Mührü" dedi Sinan, "o bununla cinlerin ırklarını bağladı. İçine sizin isminizi yazdım."

"Ama ben Müslüman değilim ki" dedi Aidan.

"Süleyman da değildi."

Aidan Mührü Sinan'ın elinden kaptı. Okçular gerildi ama hiçbiri ok atmadı. Aidan onu parmaklarının arasında çevirdi. Onda demirin soğuk hareketsizliği ve insan dileğinin sıcaklığı dışında hiçbir güç yoktu.

Eliyle tarttı. Hile yapmayı tarttı; gerçeğin faydasını tarttı. Sinan onun o anda herhangi bir ölümlüden daha fazla gücü olmadığını bilmiyordu. Gücü tekrar yerine gelene kadar, Aidan'ın ona dayanmak için aklı ve fiziksel gücü dışında hiçbir şeyi yoktu. Bir de onun türünün insan erkeklerde uyandırdığı korku dışında.

Sinan, Aidan'ı kendi zayıflığının değil, bu gösterişli ama değersiz nesnenin bağladığını düşünedursun...

Aidan Mührü Sinan'ın kucağına bırakarak içini çekti. "Pekâlâ. Beni kıstırdınız. Benimle pazarlık mı edeceksiniz?"

"Belki. Bir köle yararlıdır ama ücret karşılığı çalışan özgür biri daha iyisini yapmak için uğraşır. Diyelim ki siz, kendi başınıza, aklımdan İbrahim'in Evi'ni çıkartabilirdiniz. Bunu yapar mıydınız?"

"Sizin için öldürmeyeceğim."

Sinan hafifçe gülümsedi. "Sizden tek isteyebileceğimin bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Başka ne olabilir ki?"

"Sizi daha fazla tanıyana kadar bunu nasıl bilebilirim?"

"Benim ben olduğum dışında bilinecek ne var?"

"Ama bu pek basit bir şey değil" dedi Sinan. "Ve herkesin bildiği bir sır olsa da yine de bir sır. Sizin hakkınızda bilinenler sadece söylenti ve fısıltılar, herhangi bir ölümlünün sahip olabilecekleri dışında: mevki, servet, savaşta gösterilen

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

kahramanlıklar. Benim bunlardan hiçbirine ihtiyacım yok. Eğer kendi amacıma yöneltebilirsem, gurur ve öfkenizden yararlanabilirim." Düşünceli bir şekilde, yavaşça sakalını okşamaya başladı. "Pazarlık yapmak için veya bu pazarlığı bağlayacak güvenin oluşması için henüz erken. Ama size şunu söyleyeyim. Eğer kendinizi benim belirleyeceğim bir süre için tümüyle bana verirseniz, o zaman sizin taleplerinizi yerine getirmeyi düşünürüm."

"Sadece düşünür müsünüz?"

"Size güvenebileceğimi bilmem gerekiyor."

Aidan gerildi.

"Biz Frenk inancını biliriz" dedi Efendi. "Bir kâfire edilmiş yemin, yemin değildir."

Aidan yerinden sıçramadı. Onu alıkoyan okçular değildi. Gururdu. Ve de öfke. Fakat genç bir şeytan olsa da insan türünün yöntemlerini yakından biliyordu. Kendisine yem atıldığı zaman bunu anlardı. Dişlerini göstererek gülümsedi. "Olabilir. Fakat karşılığını vermek için ettiğim yemini, yeterince Hristiyan olan kendi benliğime ettim."

"Size bunu kanıtlamak için bol zaman verilecek." Sinan bir elini kaldırdı. Okçuların ikisi yaylarını indirip öne çıktı. İri yarıydılar; Sarazenlerin arasındaki devler. Biri Aidan'dan daha uzundu ve rahatlıkla onun üç katı genişliğindeydi.

"Dinlenmek ve konuştuklarımızı düşünmek istersiniz" dedi efendileri. Muhafızlara başını salladı; adamlar prensin iki yanına geçtiler.

Aidan bir birine, bir diğerine baktı. Hiçbiri bakışlarına karşılık vermedi. Bir omzunu silkti ve topuklarının üstünde döndü. Onu sürükleyerek geri getirmekle gitmesine izin vermek arasında bocaladılar.

Aidan sakince kapıya doğru yürüdü. Sinan onu geri çağırmak için hareket etmedi. Muhafızlar hızla onun arkasından gittiler.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Seçim daha kolay olmalıydı. Aidan ya teslim olup yemin edecekti ya da Sinan'a karşı koyacak ve intikamını bir başka yolla alacaktı. Bu uğruna ölse de, eğer yapması gerekirse öldürebilirdi. Sinan'ın aleti, o yalancının, kendi türüne ihanet eden o hainin canını da alacaktı kesinlikle.

Seçim basit olmalıydı. Karşı koymak ve ölmek köle olmaktan daha iyiydi. Ama yine de bu kesin ve kaçınılmaz seçimi yapamıyordu. Zihni kurnaz olmak istiyordu. Fedailerin Efendisinin hizmetine girmek, kendisini vazgeçilmez kılmak, dişi-şeytanı yerinden etmek istiyordu. Ve sonra, o gözden düşüp kendisi iyice göze girince ve hizmet döneminin sonu yaklaşırken her ikisini de yok etmek.

Uzun süre bu kadar kurnaz olmanın ona göre olmadığını biliyordu. O entrikacı değildi, hiçbir insanın kölesi de değildi. Ama gözlerinin ardındaki güç susturulmayı reddediyordu. *Ona karşı koy, belki tekrar Joanna'ya saldırır. Oğlu için de harekete geçeceği kesin. O zaman leydi teslim olur: böyle bir ikna yöntemine o bile direnemez. Ama eğer teslim olmuş görünürsen, eğer sen inancını kanıtlarken ondan hiçbir hareket bulunmayacağına dair bir söz alırsan, sabırsızlığın dışında ne kaybedersin?*

"Kendime saygımı" dedi sertçe, hapishanesi boyunca ileri geri yürürken. "Ve direncim kırıldığı zaman da hayatımı. Ki kesinlikle kırılacaktır. O zaman leydiye çok daha acımasız eziyet edecektir."

Düşündüğünden daha güçlü olabilirsin.

Homurdanarak kendini döşeğin üstüne attı. Tuzağa düştüğünü itiraf edebilirdi. Masyaf'a ulaşmak dışında hiçbir şey düşünmemişti. İşte oradaydı, hiçbir planı ve makul hiçbir amacı yoktu.

Büyüden yoksun, memluklarından uzaklaştırılmış, kılıcından mahrum, tamamen Fedailerin hâkimiyeti altında bir esirdi. Gücü geri gelene kadar oynayabileceğinden bile emin değildi. Ve eğer oynayabilirse, sonra ne olacaktı? Hâlâ Sinan ve

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Sinan'ın şeytanı hayatta olacaktı, bir de onları öldürme borcu. Belki ikisini de öldürmeli, bunun sonucunda da taşların kendi kendine yerine oturmasına izin vermeliydi. Öldürmek basitti; nihaiydi. Kişinin bütün tereddütlerine bir son veriyordu.

Fedailerin kokusunun sindiği giysileri çıkarttı ve kendisine, bir ölümlüye dokunacağı gibi dokunamayan soğukta çıplak yattı. Babasının kanını hatırlayınca bir kez titredi. Fakat ateş içinde güçlü yanıyordu. Aniden Joanna'yı istedi: şehvetle değil, o kadar çok değil ama kollannın arasına almayı; onu ısıtmasını, onu sevmesini, erkeğinin kadını olmasını. Onu çılgınca bir keder içindeyken bırakmış, kendi acısına terk etmişti. Şimdi kendisi hakkında ne düşünüyordu acaba?

Eğer akıllıysa ondan nefret ederdi.

Yüzükoyun yattı. Geri kalanından bağımsız olan gözleri ağlıyordu. Sadece birazcık; kısacık. İçini çekti ve kımıldamadan yattı.

Sırtı karıncalandı. Dışarıda rüzgânn ağıtından, uzakta yankılanan insan seslerine kadar pek çok ses vardı. İçerde, sessizlik mutlaktı.

Yalnız değildi.

Büyük bir dikkatle yanına döndü: O oradaydı: Fedai. Bakıyordu. Aidan da gözlerini kadına dikti. Kadın kızardı; gözlerini kaçırdı. Aidan atıldı.

Bir an zalim bir sevinçle onu tuttu. Ama o hava ve suydu; ellerinden kaçıverdi. Ve bir kahkaha attı. Yumuşak, hafif, son derece alaycı bir kahkaha. Bu Aidan'ı delirtti.

XXX

Seyyida tencereye bir tutam kakule ekledi ve hafifçe kaşlarını çatarak karıştırmaya başladı. Hâlâ bir şeye ihtiyacı vardı ama ne olduğu gelmiyordu aklına. Dalgın bir şekilde ama ustaca

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

uzanıp Hasan'ı pirinç sepetinden uzaklaştırdı. Çocuk yukarı kaldırılırken tiz bir çığlık attı ama Seyyida'nın omzunun üstünden gördüğü bir şey hemen durmasına neden oldu.

Morgiana, sıklıkla yaptığı gibi, yine gitmişti – şüphesiz yeni bir şey getirecekti. Görünüşe göre şimdi geri gelmişti. Seyyida ne getirdiğini görmek için arkasını döndü.

Yeniydi. Gerçekten. Ve adam epeyce de büyüktü: bu açıkça görülüyordu. Morgiana biraz şaşkındı ve elmacık kemiğinde bir yara görünüyordu ama gülümsüyordu. Adam, aşın büyük bir bebek gibi onun kollarının arasına kıvrılmış halde tamamen kendinden geçmişti.

Seyyida'nın bir parçası dehşete düşerek geri durdu. Bir parçası ise –bedenini yöneten parçası- Hasan'ı yere koydu ve ifrite yardım etmeye koştu. İkisi birlikte, divan onun için fazla küçük olduğu için, onu Morgiana'nın yatağı olan minderlerin ve örtülerin üstüne yatırdılar. Seyyida elinde olmadan adamın ne kadar biçimli ve ne kadar hafif olduğuna dikkat etti. Onu Morgiana'nın deposundan bir iç don ve kalın, yumuşak bir battaniyeyle örttüğüne neredeyse üzülecekti.

Adam büyüyle savaşıyor gibi görünüyordu – zira Seyyida bunun büyü olduğuna emindi. Adam kımıldadı; kaşlan çatıldı; konuşmaya çabaladı. Morgiana onun alnına dokundu. Adam hareketsizleşti.

Morgiana topuklarının üstüne oturarak onu seyretti. Seyyida da oturarak Morgiana'yı seyretti. Evet, yeni bir yarası vardı ve saçları karman çormandı, ceketinde de bir sökük vardı. "Bunları o mu yaptı?" diye sordu Seyyida.

Morgiana silkindi. "O mu?" Biraz kendine gelmiş gibi görünüyordu ama bakışlannı adamın yüzünden çekmedi. "Evet, evet. Karşı koydu. O kadar basit, o kadar deli ki."

Seyyida'nın nefesi kesildi. "Deli mi? Sen de onu buraya mı getirdin?"

"Başka nereye götürecektim?"

"Ama o tehlikeli" dedi Seyyida.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Ben onu kontrol edebilirim."

Seyyida kadının boğazında kaybolan son izlere baktı; sonra yüzündeki yeni ize baktı.

Morgiana hafifçe kızardı. "İkisi de benim yanlış değerlendirmem. Kışkırtılıp delirtilmediği sürece şaşırtıcı derecede nazik bir yaratıktır o. Ve kendi görüşüne göre, benden nefret etmesi için nedeni var. Onu yavaş yavaş evcilleştireceğim."

"Eğer önce o seni parçalamazsa."

"O vahşi bir hayvan değil."

Seyyida ağzını sıkıca kapattı. Frenk kendinden geçmiş halde aralarında yatıyordu. Uyurken yüzü Morgiana'nınkinden daha insani değildi. Neden onu yakışıklı, hatta çekici bulduğunu anlayamıyordu. İkisi de tamamayacak kadar yabancıydı her haliyle.

"Sihir" dedi Morgiana. "İnsanlarla birlikteyken, onlara benziyormuş gibi davranıyor; yüzüne bir maske, bir büyü geçiriyor. Ama gücünü çarçur etti. Şimdi hiç gücü yok, bu da onu kaçınılmaz bir şekilde kendi yapıyor."

"Hiç mi yok? Hiç mi sihri yok?"

"Geri gelecek. Eğer izin verirse. Sihir bir havuza akan bir akarsu gibidir. O havuzu içip kuruttu; tekrar dolması için zamana ihtiyaç var."

Seyyida bunu hiç hesaplamamıştı. Frenk'e doğru ilerleyen Hasan'a sığındı. Onu yakaladı ve itirazlarına rağmen adamdan uzak tuttu; ama çocuk biraz düşündükten sonra kucağına oturup bakmaya razı oldu.

Morgiana onların başında durdu. Elini bir an için, hafifçe Seyyida'nın saçlarının üstüne koydu. "Korkma" dedi. "Sana asla zarar vermeyecek. Neden benden nefret ediyor sanıyorsun? Ben bir insan çocuk öldürdüm ve bir insan kadın öldürmeye çalışıp onu hizmetkârlarından ayırdım."

Sesi korkutucuydu, çünkü gerçeği hiç allayıp pullamadan o kadar sakin bir şekilde anlatıyordu ki. Çok az acılık, çok az üzüntü vardı. Fakat umutsuzluğu reddediyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Ona benim gerçeğimi öğreteceğim" dedi. "İzle de gör."

Aidan yüzerek derin sulardan fevkalade basit bir rüyaya doğru yükseldi. Bir yemek kokusu; şarkı söyleyen bir kadın sesi, berrak, hafif ve ahenkli. Bir an için yine çocuktu, ne sarayları ne de kral bir babası olduğu şöyle dursun, bir babası olduğunu bile bilmeyen, bir orman büyücüsünün evindeki küçük, yarı vahşi bir şey. Neredeyse diğer yarısına, rahimde onunla birlikte kıvrılıp uyumuş olan erkek kardeşine doğru uzanıyordu.

Eli sadece boşluk bulacağını biliyordu. Bedeni kendisini hatırladı. Sıcaktı, rahattı. Göğsünün üstündeki canlı ağırlık dışında.

Gözlerini açtı. Çok genç bir yüzün üstündeki kahverengi gözler kendisine dikildi. "Ha" dedi gözlerin sahibi. "Lid." Çocuk gülerek sıçradı. "Halid!"

Üstünde zıplandığı için nefesi kesilen Aidan nefes almaya çalıştı. Bu gerçek bir ağırlıktı ve çok gerçek bir bebekti – erkek çocuktu, bunu görebiliyordu: boynunda bir dizi mavi boncuk aslıydı ve başka bir şey yoktu. "Halid!" diye bağırdı neşeyle zıplayarak. "Halid!"

Aniden yukarıya hamle yaptı. Aidan'ın serbest kalan ciğerleri havayı içine çekti. Genç bir kadın yukarıdan kendisine bakıyordu. Çocuğun yuvarlak kahverengi gözlerinin aynısı onda da vardı ama çocuğun yuvarlak esmer yüzü yerine onunki daha ince, neredeyse sivriydi. Aniden kızardı ve yüzünü başörtüsünün kenarıyla kapattı.

Aidan onun bir Sarazen olduğunu anlamıştı. Masyaf'taki hücresinde olmadığını görebiliyordu. Bunda Moigiana'nın parmağı olduğunu tahmin edebiliyordu. "Seni de mi kaçırdı?" diye sordu.

Yüzünü örten kız daha cesurdu. Bebeği kalçasına dayayarak, neşeli bir dikkatle Aidan'a baktı. "O benim arkadaşım" dedi.

Aidan ne diyeceğini bilemedi.

Kız suratını astı. "Bu mümkün, biliyorsun. Onun bir arkadaşının olması yani. Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Öldürdüğünü" dedi Aidan.

"Yani senin ellerine kan bulaşmadı, öyle mi?"

Aidan kalkıp oturdu. Yanakları yanıyordu. Bu onun laneti gibiydi, peçeli Müslüman kadınlar tarafından ağzının payının verilmesi.

Bu kadın Aidan hareket ederken biraz geri çekildi ve bebeğiyle onun arasında durdu. Ondan korkuyordu. Deli, diye düşünüyordu. Tehlikeli. Ve bir Frenk.

Aidan'ın gücü geri geliyordu.

Kımıldamadan oturdu. Seyyida yavaş yavaş rahatladı. "Hasan seni uyandırdığı için üzgünüm" dedi.

"Daha kötü şeyler uyandırabilirdi."

Kadının bakışları ısınarak gülümsedi – önce yavaşça; istemeden; ama karşı koyamadan. "Benim adım Seyyida."

Aidan başını eğerek, "Aidan" dedi.

"Aç mısın?"

Açtı. Bu onu şaşırttı.

Seyyida ona güvenmiyordu, daha değil: Hasan'ı yanına aldı ve onu kalçasında ve bir tepsiyi de kafasının üstünde dengede tutarak geri geldi. Aidan kadının bu ustalığına hayranlıkla baktı. Peçe şimdi sağlam bağlanmıştı ama tepsiyi almak için ayağa kalkarken kadının kızardığını görebildi. Elinde olmadan gülümsedi, bu da kadının daha çok kızarmasına neden oldu.

Onunla birlikte yemedi. Bir kadın bunu yapmamalıydı, hem o bir kâfirdi. Ama Hasan böyle bir utanma duygusundan habersizdi. Seyyida onun Aidan'a eşlik etmesine izin vermek zorunda kaldı, çocuk da dosdoğru Aidan'ın kucağına atladı. Seyyida onun arkasından atılacakken durdu.

"Ona zarar vermem" dedi Aidan nazikçe.

Seyyida gözlerini indirdi. Biraz kızmıştı ama ona değil. "Vermeyeceğini söyledi."

Aidan dişlerini sıktı. "Ve sen de onun sözüne güveniyorsun."

"Onu Hasan kadarken beri tanıyorum."

"Ve beni hiç tanımıyorsun." Aidan gevşedi, doğuya özgü pideye uzandı ve tencereye daldırdı. Hasan aç gözlerle ona baktı. Aidan pideyi ikiye böldü, yarısını çocuğa verdi. Kendisininkini ısırdı. "Güzel."

Seyyida sanki kendini tutamıyormuş gibi güldü. "Evet, yemek pişirebiliyorum! Ama kocama söyleme. O bunun iyi bir ailenin kızına yakışmadığını düşünür." Durdu; ne söylediğini idrak etmiş gibiydi. Aniden ayağa kalktı ve Aidan'ın şimdi bir mağara olduğunu sandığı kubbeli odayı geçip gitti.

Onu izlemedi. Hasan daha fazla ekmek istedi. Aidan ona ekmek verdi. Gülmek istedi, buna cesaret edeceğinden pek emin olmasa da. Burada bir sultanın haremi gibi süslü bir mağarada oturuyordu, buraya büyüyle getirilmişti, kucağında bir bebek vardı ve annesi kadınların en yaygın derdinden muzdaripti: kocasıyla arası açıktı. Kendisinden onu teselli etmesini mi beklediğini merak etti.

Bu ikisi için de uygun değildi. Yemeğini Hasan'la paylaşarak açlığını yatıştırdı. Bitirdikleri zaman, Seyyida geri döndü. Yüzünde neden ağladığımı sor da göreyim dercesine bir ifade vardı. "Keşfe çıkmama izin var mı?" dedi Aidan.

Seyyida gerilerek, çok meraklı olduğunu yüzüne vurmak istedi. Durması, derin bir nefes alması, zihnini bu beklenmedik yöne odaklaması gerekti. "Seni durdurabileceğimi sanmıyorum." Durdu. "Ayağa kalktın mı?"

"Hiç kendimi bu kadar iyi hissettiğimi sanmıyorum." Ve bu doğruydu. Zindeydi; kuvvetliydi. Gücü daha bir damlacıktı ama gittikçe büyüyordu.

Seyyida ona inanmadı ama akıllıydı: onunla tartışmaya kalkışmadı. Giyinmesi için –onun tabiriyle, kendini örtmesi için- ısrar etti. Getirdiği giysi bir çöl cübbesiydi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Kendi cübbesiydi, temizlenmiş ve ustaca onarılmıştı. Ama silahları yoktu. Elbette: onları almasına izin verilmeyecekti.

Birbirine bağlı üç mağara vardı: büyük salon; mutfak işlevi gören küçük bacalı oda; hafif buharlı havuzuyla, mücevherli duvarları ve çiçekli taşları olan mucizevî mağara. Aidan orada bile pek oyalanmadı. Zihni dışarıya yöneldi.

Sabahtı; kemikleri anlıyordu bunu. Gecenin acı soğuğu neredeyse geçmişti; günün sıcağı yeni yeni başlıyordu. Her taraf çöldü: kum, taş ve gökyüzü.

Ve güç. Aidan kendi gücüyle yasak çemberinin sınırlarını belirledi. Masyaf'ın etrafındakinden daha küçüktü ama engelleri daha güçlüydü. Bunun anlamı tamamen farklıydı. Evet, keşfe çıkabilirdi: insanların yürüyüş hızında, uygun bir mesafeye kadar. Ama kaçamazdı. Yukarı doğru bile. Kendi türü için bundan daha mükemmel bir hapishane hayal edemezdi.

Mağaranın dar ağzının üstündeki sarp kayalığa tırmandı; bunun Masyaf'a sürünürken açılan yarıkların hâlâ durduğu ellerini zorlaması hoşuna gitti. Tepede kollarını dizlerine sararak yere çöktü. Gökyüzü inanılmaz engindi. Aşağıda devrik kayalardan oluşan bir harabe uzanıyordu. Toprak üstünü örtmüş, zaman yerinden etmişti ama insan elinden çıkma olduğu hâlâ gözle görülür şekilde belliydi.

"Orası bir zamanlar bir şehirdi" dedi Fedai arkasından.

Aidan yerinden sıçramadı. Arkasını bile dönmedi. "Persepolis mi?"

"Hayır. Bunu Sikandar yakıp yıkmadı; kurdu. Bunu tazısı için yaptığını söylüyorlar, çünkü köpek burada ölmüş."

"İskender deliydi."

"Kesinlikle." Kadının gölgesi ona dokundu; Aidan ürperek uzaklaştı. "Pek makul davranmıyorsun, lordum Halid."

"Cinayette mantık var mı?"

Bu onu uzaklaştırdı. Aidan uzun bir süre bekledi; geri gelmedi. Yavaş yavaş aşağı indi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Kadın mağaralarda değildi. Seyyida bir köşede huzurlu ve kadınca bir şey yapıyordu. Hasan oyun istiyordu. Aidan onu sevindirdi.

Bütün cesaretine ve dobralığına rağmen Seyyida utangaçtı. Belki de Aidan bir kadın olmuş olsaydı ona daha çabuk açılırdı. Ama bu durumda peçeli dolaşıyor ve mutfakta uyuyordu ki bu o gelmeden önce hiç yapmadığı bir şeydi. Aidan, aralarındaki mesafeye rağmen, onu salonu kendisiyle paylaşmaya ikna edemedi. "Bu yakışık almaz" dedi Seyyida.

Fakat gün ışığında ondan kaçınmıyor ve onunla rahatça konuşuyordu.

"Sen o kılıç zanaatkârının kızı mısın?" diye bağırdı Aidan, nihayet anlamaya başlayınca. "İshak'ın kız kardeşi misin?"

Seyyida başını salladı. Eğleniyordu.

Aslında mantıklıydı. Morgiana'nın arkadaşının soğuk çelikle bir ilişkisi olmalıydı.

"O zaman benim babanın konuğu olduğum gece bizi izleyen sendin."

Seyyida yine başını salladı. "Seni sokakta da gördüm."

"Kocanın dışarı çıkmana izin vermediğini sanıyordum."

"Vermiyordu."

Aidan bir şey söylemedi. Bu nezaket ve sağduyuydu.

O sırada Seyyida bu mesele hakkında daha fazla konuşmadı ama sonradan bu konuyu açtı: ailesi olmayan, babasının çömezi yaptığı ve en küçük kızını ona verdiği genç demirciyi anlattı. "Babam bana söz hakkı vermedi değil" dedi. "Reddedebilirdim. Ama Maimoun'dan hoşlandım ve sanatına hayran oldum. Çocuklarım için iyi bir baba olacağını düşündüm."

O kadar basit değildi veya başka şeyler ortaya çıkmıştı. "Bana güvenmeli" dedi Seyyida. "Kendi seçimlerimi yapmama izin vermeli."

"Genç bir erkek için bu zordur" dedi Aidan.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Seyyida ona yan gözle baktı. Aidan gülümsedi. Maimoun'dan genç görünüyordu ve bunu biliyordu. Seyyida gevşeyerek başını salladı. "Evet: sen bilirsin, öyle değil mi?"

"Senin anlayacağın, bu kibirdir. Nihayet bir erkek olmak, bir erkeğin bütün gücü ve gururuyla birlikte. Bunun karşısında bir kadının isteği nedir ki?"

"Amansızdır." Öyle görünüyordu.

"O halde öğrenmesi gerekiyor. Bu kolay bir ders değil: bir erkek ve güçlü olduğu ama yenilmez olmadığını, bazen teslim olması gerektiğini öğrenmek."

"Bunu bensiz öğrenebilir. Ben onun terbiye olması için dayak yemeyeceğim."

"Bahse girerim, şimdi üzgündür."

"Umarım öyledir." Sesinde az bulunur bir zehir vardı. Seyyida kin tutuyordu.

Bir hayvan bir kafeste delirebilirdi, bunun kadar büyük bir kafeste bile. Öte yandan, bir büyücünün yavrusu aklını koruyabilirdi.

Aidan bunu istemiyordu. Beslenmesi gereken bir nefret varsa makul olmak tehlikeliydi. Makullük tiksinti duygusu için nedenler ve affedilemez şeyler için mazeretler bulup duruyordu. Aidan'a acıyı unutturuyor ve bedenine yapışan bir bedenin sıcaklığını hatırlatıyordu; onun için yaratılmış bir bedenin sıcaklığını. Ve bu makul akıl Seyyida ile oğluna bakıyor ve onların sevdiği Morgiana ile kendisinin nefret ettiği Morgiana'yı bağdaştıramıyordu.

Seyyida, Morgiana'nın ne olduğunu görmüyor değildi. Onu Aidan'dan bile daha iyi tanıyordu. Yine de o şeytanı arkadaşı olarak adlandırıyor ve kız kardeşi kabul ediyordu. Hasan ona tapıyordu. Onun kafasında Morgiana bir mucizeydi, dünyanın en güzel saçlarına sahip olan, ışıldayan harika bir yaratık. Aidan'ı da onun bir parçası olarak düşünüyordu. Saat başı şarkı söyleyebilen ve ona annesini güldüren, ellerini çır-

pıp kendisine küçük kralım diye seslenmesini sağlayan yeni sözcükler öğreten, gökyüzü kadar yüksek biriydi. Onu dışarıdaki kocaman dünyaya çıkartan ve kuşlan, hayvanları ve çorak toprakta cesaretle büyüyen kök salmış şeyleri gösteren biriydi; harikulade bir sabah kendisiyle birlikte yasak alanın ta tepesine kadar uçan biriydi.

Aidan aşağıya inice Seyyida'yı öfkeden kudurmuş halde buldu. "Sakın" dedi, sessiz konuşma gayretiyle titreyerek, "Sakın bunu bir daha... sakın bir daha..."

"Seni korkutmak istememiştim."

Oğlunu kollarından çekip aldı. "İstemedin. Öyle mi?"

"Seyyida, ben düşünemedim..."

"Erkekler hiç düşünmez." Küçümsediği çok açıktı. Ona sırtını döndü. Aidan pişmanlık içinde ve gittikçe içerleyerek orada kalakaldı.

"Kadınlar da hiç anlamaz!" diye bağırdı arkasından. Seyyida durup döndü. "Kadınlar fazlasıyla anlar!"

"Belki anlarlar!"

Çarpacak kapı yoktu ama Seyyida onsuz da bayağı becerikliydi. Aidan ona nispet yapmak için kayanın tepesine uçtu ve oraya tüneyip kara kara kadınların ne kadar mantıksız olduğunu düşündü. Seyyida da aşağıda kara kara erkeklerin ne kadar ahmak olduğunu düşünüyordu. Sızlanıp duruyorlardı, birinden biri –Aidan hangisi olduğundan bile emin değildi– diğerini aileden bir akraba gibi düşünüyordu.

Kadın ondan korkmuyordu. Aidan... gülmek istedi ki bu onun öfkesi için ölümcüldü.

Yüzünü gökyüzüne çevirdi. "Şimdi anlıyorum" dedi. "Beni bu kız çocuğuyla yumuşatacaksın; onun bebeğiyle baştan çıkartacaksın. Sonra beni evcilleşmiş, nazik ve gelip almaya hazır halde bulacaksın.

"Ama hayır" dedi. "Sana boyun eğmeyeceğim. Sen benim akrabamı öldürdün. Tanrı seni affedebilir ama ben affetmeyeceğim."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

XXXI

Morgiana her neredeyse, oradan geri döndüğü zaman şaşırtıcı bir aile hayatı sahnesi buldu karşısında. Seyyida bir minderin üstüne oturmuş, dikiş dikiyordu. Aidan, Hasan'la birlikte yerdeydi. Bebek yürümek istiyordu ama tam dengesini bulamıyordu. Ve kesilmemiş saçlan ayartıcı bir şekilde aşağı sarkan ve sakalı parmaklarına dolanmak için yalvaran yanındaki arkadaşında daha büyüleyici şeyler vardı. Annesi onu azarladı ama gülmemek için kendini tutuyordu. Aidan azarlamaya kalkışmadı bile. O cüretkâr parmakları sakalından çekti ve sanki hapır hupur yiyormuş gibi yaptı. Hasan sevinçle bağırdı.

Onu önce Seyyida gördü. Morgiana bir parmağını dudağına götürdü. Bu uyarıya rağmen, Seyyida kahkahasının tedirginliğe dönüşmesini engelleyemedi.

Aidan kendini oyuna kaptırmıştı. Onları bir sevinç çığlığıyla ele veren Hasan oldu. "Giana!"

Aidan, Hasan'ın ellerini yanaklarından yavaşça uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Morgiana'ya döndü.

Serbest kalan Hasan ayağa kalkıp ona doğru atıldı. Morgiana çocuk düşmeden önce onu yakaladı. Hasan parmaklarını kadının saçlarına doladı ve mutluluk içinde gülümsedi. "Giana" dedi. "Anne. Halid. Kilim, sedir, su, gök!"

Morgiana hayranlık içinde onu dinledi. "Konuşmayı öğreniyor!" Ve annesi gergin olmasına rağmen gururla başını salladığı zaman, "Halep aksanı var" diye ekledi.

Aidan kaskatı duruyordu. Lamba saçlarında mavi ışıklar yakalıyordu. Morgiana onları okşamak, dolaşık yerlerini düzeltmek, elini aşağıya kaydırmak ve omuzlarındaki gerginliği rahatlatmak istedi.

Ölmeyi tercih ederim, dedi Aidan içinden, acı bir soğuklukla.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Bir kere o bir korkaktı. Yoksa onu yumuşatmaya başlamak için neden onu bu kadar uzun zaman Seyyida'yla bırakmıştı? Onun nefretinin acımasızlığından çekinmişti. Mağaradan başka bir yere sıvışmıştı.

Şimdi de geri gelmişti. Artık saklanmak yoktu; artık kaçmak yoktu. Burası onun yeriydi. Ne orayı ne de onu kazanana dek Aidan'ı bırakmaya niyeti olmadığını görecekti.

"Öyleyse yıldızlar aşağı düşene kadar buradayız" dedi Aidan, sıktığı dişlerinin arasından.

"Sanırım, o kadar uzun değil." Morgiana ona bakmak için döndü. Aidan çocuk rolü oynamayı reddetti: hiç kımıldamadı. Bakışları donuktu. Bütün bunlara rağmen, esir tutulurken kendi kendini yiyen birinin hâdesi yoktu onda. Morgiana onunla oynarken, akrabası ondan korunmuş oluyordu.

Morgiana gülümsemeden başını salladı. "Gözlerin yeterince keskin. Seni sana ya da insanlarına asla isteyerek zarar vermediğime ikna etmek için ne gerekiyor?"

"Bana yalan söyleme. Gereint'i öldürdüğüne sevindin. Thibaut'u vicdanın en ufak sızlamadan öldürdün. Allah'ın savaşçıları memluklarımın hepsi gitti. Joanna – Joanna'yı memnuniyetle lime lime doğrardın."

Morgiana'nın soluğu kesildi. "Şu koca inek. Allah aşkına, onda ne buluyorsun?"

Aidan gevşedi. Muhteşemdi, ne kadar uzundu, ne kadar esnekti, bir panter gibi ve bundan ne kadar habersizdi. Aidan'ın öfkesi kadını sarstı. Hasan olmasa ona vurabilirdi ya da böyle düşünmek ona zevk veriyordu. "Onda ne mi buluyorum? Sen ne bilirsin ki, şeytan, çocuk katili? Ya sen, kızışmış bir kaltağın bulduğundan başka ne buluyorsun bende?"

Böyle açık konuşması çok zalimceydi ve o da öyle olsun istemişti. Morgiana kendine böyle söyledi. "Pekâlâ" dedi. "Yani kıskançlık ve bedenin ateşi bu. Seni bulduğum yer bir rahip hücresi ya da içinde bulunduğun durum bir rahibin riyazeti değildi."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan'ın teni onunkinden daha beyazdı; onun için kızardığı zaman çok daha göze batıyordu. "Ve bütün bunlardan sonra seni isteyebileceğimi mi düşünüyorsun? Ya da seni affedebileceğimi?"

"Onu öldürmedim."

"Denemediğinden değil."

"Ama senin için asla denemezdim." Bu Aidan'ı susturdu. Seyyida sessizce yaklaştı, Hasan'ı ondan aldı ve usulca uzaklaştı. İkisi de ona dikkat etmedi. Morgiana çenesini kaldırmış, gözlerinden ateş saçarak Aidan'a bakıyordu. Yüzünden kan çekilmişti. "Ettiğim kutsal yemine dayanarak bana bu emredildi ve büyük gücün sözleri gereği onun canını almak zorundaydım. O yemini bozmaya karar vermiştim; onu bulmaya, sadece onun yüzünü görmeye ve belki de efendimin hatırına onu hafifçe yaralayıp gidecektim. Peki, onu ne halde buldum? Zevk içindeydi – ki bunun için onu pek suçlayamazdım. Ta ki bunu kiminle yaptığını görene dek."

Aidan delilik ve kıskançlık nedir biliyordu. Bunun doğruluğunu kabul etmesi gerekiyordu. Ama bu yüzden yumuşamayacaktı. "Bunu yaptığına pişmansın; ama Joanna için değil. Bu yüzden beni kaybettiğin için."

"O bir insan" dedi Morgiana.

Aidan'ın bedeni dikleşti; gözleri parıldadı. "O zaman şuradaki yavrunun boynunu kopartırsam hiç acı çekmeyeceksin."

"Buna cesaret edemezsin."

"O bir insan" dedi Aidan, küçümseyen bir havayla.

Yumruklarını sıktı. Onu kıstırmıştı; bunu çok iyi biliyordu. İnsanlar vardı ve bir de kendi insanlarımız vardı. Ama o hantal hantal yürüyen yaratığın onun... bu dayanılmazdı.

"Bebekleri öldürmeye son vermeyi düşünüyorsun" dedi. "Ama neredeyse bunu yaptın. O benim çocuğumu taşıyor."

Bu sözler bir anlam ifade etmeyi reddediyordu. Elbette ölümlü bir kadın... nasıl yapabilirdi...

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan kadının üstüne yürüdü, bu sefer daha derine saplayarak bıçağı yaranın içinde çevirdi. "Bana söylemeye korkuyordu; onu başımdan atacağımdan korkuyordu. Ve bunu yapmayacağımı gördüğü zaman, bu haberin verdiği şaşkınlıktan sonra sevindiğimi, onu ve çocuğu bağrıma bastığımı görünce o kadar mutlu oldu ki sanki hava bile şarkı söylemeye başladı.

Sonra" dedi, "sonra sen geldin. Gördün ve vurdun. Beni kazanma umudunu hepten kaybettin."

Morgiana ağlamadı, öfkelenmedi veya ağlayarak inkâr etmedi. Bunu yapmayacak kadar gururluydu. "Ölümlü kadınlar yaşlanırlar" dedi. "Ölürler."

Aidan'ın yüzü çarpıldı. "Ah, zalim ve soğuksun. İnsan sıcaklığı sana dokunamaz."

"Sana dokunduğundan fazla değil."

Bu hedefi bulmuştu. Aidan geri çekildi; dudaklarını sıktı.

"Onca yılın beni getirdiği bu hali değiştiremem" dedi Morgiana. "Yalnızdım; o uzun günlere bir amaç vermek için kendimi bir köle haline getirdim. Aptallığım ve acım oldu bu. Allah'ın senin ve benim için ne yazmış olduğunu nereden bilebilirdim?"

Aidan duymaya dayanabileceği kadarını duymuştu. Tek söz etmeden ona arkasını döndü ve uzun adımlarla mağaradan dışarı çıktı.

Morgiana gitmesine izin verdi. Kaçamazdı, o da kendisi kadar iyi biliyordu bunu. Belki de Aidan kaçmak istemediğini bilmiyordu.

Kendine ne kadar iyi yalan söylüyorsun, dedi Aidan'ın küçümsemeyle acılaşan sesi Morgiana'nın zihninde. Morgiana bu sözü küçümseme olmadan ona geri gönderdi.

Aidan'ın zihni kapanan bir kapı gibi kapandı.

Üçü kendilerine bir dünya yaratmışlardı, küçük ama tam bir dünya. Bu davetsiz dördüncü onu parçalamıştı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Kız ve çocuk buna aldırmadı. Ne de olsa izinsiz gelen, yabancı olan oydu. Aidan'ın çocuğun Morgiana'nın sırf varlığından bile nasıl keyif aldığını ve Seyyida'nın kendisini akrabası gibi yakın ve sıcak davrandığını ona nasıl açtığını görmesi gerekiyordu. Görmek istemedikleri şimdi acı verici bir şekilde ortaya çıkmıştı. O kendisi olarak değil, Morgiana'nın sevdiği olarak kabul görmüştü.

Aidan dışarı gidip, açlık onu içeri çekene kadar orada kalmaya başlamıştı. Bazen o zaman bile içeri girmiyordu. Eğer sabırlı olursa, etrafta biraz av varsa, Masyaf'a giderken yapmış olduğu gibi, yasaklı bölgenin kenarlarını yoklamaya başladı; ama bu hiç açık vermiyordu. Onu yapan içindeydi, onu ayakta tutuyordu ve şimdi Aidan'ı tanıyordu. Hem de kendisinin onu tanıdığından çok daha iyi tanıdığından şüpheleniyordu Aidan.

Morgiana her zaman onun farkındaydı, tıpkı Aidan'ın onun farkında olduğu gibi. Çoğunlukla Aidan'ı izliyordu. Asla onu yakalamaya çalışmadı. Aidan'ın peşine düşmüştü ama avcı sabırlıydı. Sadece onu seyretmekten, onu kendi hâkimiyetine aldığını bilmekten memnun görünüyordu.

Morgiana'nın zihni ona açıktı. Bu, içkin ve tam bir güvendi. Bu Aidan'ı çıldırtıyordu. Ama delirtmiyordu. Deliliğe sığınmak artık onun için olanaksızdı. Morgiana'nın onu nasıl sevdiğini ve istediğini anlaması gerekiyordu; Aidan'ın bu sevgiye ve isteğe karşılık vermeyecek olmasının ne kadar derin bir yara olduğunu anlamalıydı.

Veremiyordu.

Vermeyecekti. Morgiana bundan emindi. Lanet olsun bu kesinliğe. Yıllarına, gücüne ve dik başlılığına lanet olsun.

İnatçı, dedi Aidan'a. *Aptal.*

Katil, diye düşündü Aidan onun zihnine.

Morgiana ona, Aidan on iki yaşındayken öldürdüğü ilk adamı gösterdi. Sonra ikincisini, üçüncüsünü, dördüncüsünü gösterdi. Ona yıllarca süren maceraperestliğini, yapılan sa-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

vaşları, yağmalanan şehirleri, savaşın kan kırmızısı coşkusu içinde acımasızca katledilen düşmanları gösterdi. Kuşatma altında can çekişen şehri –Aidan ismini unutmuştu, unutmak istemişti-, derme çakma silahlarıyla, bir deri bir kemik aç kadınları, Aidan zırhı içindeyken, pis paçavralar içinde çığlık atarak ona saldıran kadını ve onları ikiye bölene kadar Aidan'ın görmediği kadının sırtındaki bebeği gösterdi. Aidan bir an afallad ama sonra omuzlarını silkip bıçağını temizledi ve geri döndü.

Morgiana ona çitanın yaptığı gibi, yere devirip boynunu kırarak avlamış olduğu ceylanın başında çömelen kendisini gösterdi. Ağzında kanın tadı olan, donuk kedi gözleri ışıkta kısılan o büyük zarif yırtıcı hayvanı.

"Tanrı bizi böyle yarattı" dedi Morgiana, bir kaya çıkıntısının üstüne bağdaş kurup ona bakarak. "Senin de benden altta kalır yanın yok. Eğer benden nefret edeceksen kendinden de nefret etmelisin. Bizler aynı kandan ve aynı türdeniz."

Aidan'ın boğazı yandı. "Keşke hiç doğmasaydın!"

"Neden? Sana gerçeği görmeyi öğrettiğim için mi?

"Akıllıca yalanlar. Olanları sen nasıl olmasını istiyorsan öyle çarpıtıyorsun. Ben senin köpeğin değilim, Haşhaşi. Bırak gideyim!"

Morgiana kafasını iki yana salladı. "Şimdi Fedai değilim. Vazgeçtim. Öldürmek için inancım kalmadı."

Birinin böyle bir nedenle öldürmesi Aidan'ın midesini bulandırdı. Havada bir şey titreşti. Üstüne bir haç dikilmiş olan bir kumaş parçası, siyah üstüne parlak kırmızı.

Sessizlik gerildi. Görünüşe göre Morgiana zihnini Aidan'ın av alanını düşünmek için ondan uzaklaştırmıştı: İskender'in bir tazının anısına kurduğu şehri. Aidan kumaşı rüzgârın onu savurduğu yerde bıraktı ve içi bulansa da öldürdüğü avını temizlemeye koyuldu. Bunun için bir bıçağı vardı, ne iyi, ne kötü, alelade bir bıçaktı bu. Morgiana'nın varlığı teninin üstünde bir ateşti, onun aymazlığı içinde bir dertti.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana'nın her şey için bir yanıtı vardı. Soğukkanlı cinayet ile temiz savaş arasındaki farkı görmüyor, göremiyordu.

Temiz mi?

Thibaut'un sanki derin bir uykudaymış gibi görünen dingin bedenini ve kanlı bir savaştan sonra ortalığın halini görmüştü.

Zihni kapanıp kilitlendi. Morgiana onu dışarıda olduğu kadar içeride de karıştırmıştı.

"Ben bu halim için özür dilemiyorum" dedi Morgiana. "Sadece bunu net bir şekilde görmeni istiyorum, canının istediği gibi değil."

"Ben yeterince net görüyorum. Çiftleşme zamanının geldiğini görüyorum ve ben buradayım, erkeğim ve doğru türdenim. Bu mesele bundan başka bir şey değil."

"Başta öyleydi" dedi Morgiana.

Ölüm Meleği gibi soğuk beyazlara bürünmüş, önünde duruyordu. Bir bakire azize ancak bu kadar cezbedici olabilirdi. Morgiana baştan çıkartmaya çalışmıyordu. Bunun ne olduğunu bile bilmiyordu.

Morgiana uzandı. Aidan çekildi. Hızlı bir acıyla irkilme, daha da hızlı titreşen bir gülümseme gördü. Morgiana sıcak elini Aidan'ın yanağına koydu. Meydan okumak için, gülünç duruma düşürmek için, Aidan da bu hareketi taklit etti. Pürüzsüz; fevkalade yumuşak. Onun türünün teni, ilk başta göze çarpmasa da insanınkinden son derece farklı bir ten. Bir parmağını bir nefes gibi hafifçe kadının yüz hatlarının üstünde dolaştırdı. Taktığı maskenin arkasında, güzelliği soğuk değildi. Ah, hayır. Hiç soğuk değildi.

Aidan geri çekildi. Morgiana'nın yüzünde zafer kazandığını ima eden hiçbir ifade belirmedi. Arkasını döndü ve uzaklaştı. Her yaratık gibi yürüyerek. Her dişi yaratık gibi. Hiçbir erkekte bu zarafet, taşların üstünde zorlukla ilerlerken bile bu hâkimiyet havası yoktu.

Yüzünde Morgiana'nın dokunduğu yer yanıyordu. Eğilip yeni öldürdüğü avını aldı ve omzuna attı. Geri dönmenin en iyi yolu kadının gittiği yoldu. O yoldan o gittiği için gitmediğini söyledi kendisine.

Morgiana bütün gözü pekliğine ve çılgınlığına rağmen, uyuma yerleri konusunda Seyyida gibi aşırı iffetliydi. Kadınlar döşeklerini mutfağa serdiler. Aidan da sık sık yanına Hasan'ı alıyordu. O kadar küçük olmasına rağmen, çocuk ikisinin de erkek olduğunu anlıyor gibi görünüyordu. Ve bütün o yastıkları ve örtüleri seviyordu. "Küçük bir prense dönüşüyor" dedi annesi.

"O zaman doğru kişinin yanında" dedi Morgiana.

Aidan bir parça kızarmış ceylanı isteksizce didiklerken, başını kaldırınca Seyyida'nın dehşet içindeki komik yüz ifadesiyle karşılaştı. "Hay Allah! Tamamen unutmuşum."

Aidan alaycı bir şekilde gülümsedi. "Eğilme. Tencerenin içine düşeceksin."

"Benim niyetim şey değildi... yani..." Seyyida kafası karışarak durdu.

"Gerçek bir kraliyet soyundan gelmiyorum ki" dedi. Seyyida kızarak ağzını açtı. Aidan güldü. "Gelmediğimi biliyorum. Bu bilgiyi sağlam bir kaynaktan aldım. Gerçek nasıl onurumu kırabilir ki?"

"Saçmalık" dedi Seyyida. "Kraliyet kraliyettir. Bunu düşünmedim bile. İshak bana söylemişti, bundan başka bir şeyden konuşmuyordu ki. Ben hatırlayamadım. Bir prensin benim için ne anlamı vardı ki? Asla yanına daha fazla yaklaşamazdım."

"Sizin Allah'ınız istediği zaman pek tuhaf şeyler yazıyor." Aidan eti bırakıp peynire geçti. Morgiana'nın bakışları deliciydi. Aidan onu görmezden geldi.

Yarısını dişlediği peyniri geri koydu. "Hadi, yiyin. Ben bitirdim."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Karşı çıkmayı denediler ama Aidan'ın iştahı yoktu, onların iştahıysa gayet yerindeydi. Onlar yerken o da banyo yapmaya çekildi. Banyonun her zaman orada, elinin altında olması bir mucizeydi. Ve içinde yüzecek kadar genişti.

Giysilerini çıkarttı ama havuza girmedi. Taşın mavi ve soluk yeşil bir buz gibi bir perde misali aşağı indiği yerde karın üstü uzandı, çenesini kıvırdığı kollarının üstüne koyarak lambanın suda yarattığı ışık oyununu seyretti. Tembelce kendi ışığını yaptı ve onu korlar halinde parçalayarak suyun üstünde dans etmeleri için suya bırakt

Esneyerek yanağını kolun sürttü. Tıraş olmanın nasıl bir duygu olduğunu unutuyordu. Be ki yine olurdu. Bu kadınları şaşırtırdı; onun bir Frenk ve bir barbar olduğunu kanıtlardı. Ve de bedeninin korkunç genç olduğunu.

Zaman onun üstünde hiç iz bırakmamıştı. Yaralar bile silinip kaybolmuştu. Erişkin olduktan çok sonra ağzına bir yumruk yemişti. Kopan dişlerinin kökleri sallanıp düşmüştü; ağzı kapalı gülmeyi öğrenmiş ve bozulan güzelliğini düşünüp durmuştu. Güzelliğin ne kadar önemli olduğunu öğrenmek aydınlatıcı ve kibir kırıcı bir deneyimdi. Ama bir gün geldi, dilini o kocaman çirkin boşluğun üstünde dolaştırdı ve bir gariplik hissetti. Birkaç ay içinde hepsi yeniden çıkmıştı, bütün kırılan dişleri, eskisinden daha keskin ve beyaz yerine gelmişti. Bazen çılgın anlarından birinde, tekrar büyüyüp büyümeyeceğini görmek için bir parmağını feda etme dürtüsü uyanıyordu içinde.

Bunu hiçbir zaman yapmadı. Görünüşü konusunda çok hassastı. Aynaları pek takmıyordu ama aynada ne göeceğini bilmek hoşuna gidiyordu. Onunla karşılaşan insanların biraz geri çekilip bakakalmaları ve gözlerinden şüphelenmeleri hoşuna gidiyordu. Hatta onu, daha fazlasına ihtiyaç duymayan boş bir güzellik olarak yargılamaları bile hoşuna gidiyordu. Onlara yanıldıklarını ispatlamak her zaman eğlenceli olmuştu.

Artık Morgiana'nın nerede olduğunu hep biliyordu, tıpkı

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

elinin nerede olduğunu bildiği gibi. Suya, fakat kısmen de Morgiana'ya, "İş çözülmesi zor durumlara gelince ben sığ bir yaratığımdır" dedi.

Morgiana onun üstüne bir şey bıraktı: ağır ipekten, kor gibi kıpkırmızı bir cübbe. "Ama seyredilmesi pek hoş bir yaratıksın" dedi, "ve bir hayvandan daha mütevazı değilsin."

"Neden olayım? Saklayacak bir şeyim yok."

"Peygamber, rahmet ve selamet onun üstüne olsun, mütevazı bir adamdı. Biz onu örnek alırız."

Aidan cübbeyi üstüne alarak kalkıp oturdu. Kenarları soluk altın renginde daha hafif bir ipekle çevrelenmişti; üstüne ejderhalar işlenmişti. Tam zevkine göreydi. "Çirkin miydi yani?"

"Ah, hayır!" Bu düşünce karşısında şoke olmuş gibiydi. "Çok yakışıklıydı. Biraz sana benziyordu: soyluydu, Arap'tı ve yaşını pek göstermezdi."

"Onu tanıyordun."

"O mutluluğa erişmedim." Bu gece yeşiller içindeydi. Yeşil ona beyazdan daha çok yakışmıştı. Daha sıcaktı; daha insaniydi.

Muhammed'i tanıyacak kadar yaşlı olduğunu inkâr etmemişti.

"Belki" dedi. "Hatırlamıyorum. Efendim beni bulup kendisinin yapana kadar çöldeki bir rüzgârdan pek farkım yoktu. Çocuk olduğumu hiç hatırlamıyorum. Kim bilir? Belki de hiç olmadım."

"Benim annem öyleydi" dedi Aidan. "Adeta benliği hiç olmayan vahşi bir şeydi, ta ki ölümlü bir adam ona ölümlülerin zamanında yaşaması için bir neden verene dek."

"Onunla birlikte mi öldü?"

"Hayır. O... silinip gitti. Ormana geri döndü. Bizi –erkek kardeşimi ve beni- terk etti. Biz yarı ölümlüydük ve ölümlü olarak yetiştirildik, gerçi öyle olmadığımızı epey erken öğrendik. Kız kardeşimizin aksine."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Bir kız kardeşin mi var?"

Aidan'ın acıyla içi burkuldu. "Gwenllian. Evet. Benden on yaş küçük ve giderek yaşlanıyor. Sen onun oğlunu öldürdün."

"Yeminim beni bağlamıştı" dedi Morgiana. "Bunun ne olduğunu bilirsin."

Aidan dizlerini yukarı çekip alnını üstüne koydu. Yorgundu. Savaşmaktan. Nefret etmekten. Ölü insanlara üzülmekten.

"İnsanlar öyle işte. Bize acı verirler."

"Ve sevinç" dedi Aidan. "Sevinç de verirler. Canlı olmak bu sanırım."

"Bilmiyorum. Ben hiç yaşadığımı sanmıyorum. Benlikten yoksundum – evet, öyleydim. Bir hançer ve bir yemindim ben. Şimdi ondan bile daha azım."

Aidan'ın başı hızla kalktı. Aniden öfkesi alevlenmişti. "Hiç de değilsin!"

Onu hayrete düşürmüştü. Morgiana dudağını büktü. "Hayır. Hâlâ bir şeyim. Nefret edilecek bir şey."

"Ben senden..." Aidan'ın sesi kesildi. Söyleyemedi. Bu bir yalan olurdu.

Yalnız...

Silkindi. "Sen bundan fazlasısın! Etrafına baksana. Arkadaşına bak; Hasan'a bak. Onların bir değeri yok mu?"

"Yüz yılda bir arkadaş" dedi.

"Bir hançer ve bir yemin olduğun yüz yılda mı? Seni asla başka bir şey olarak görmeyen efendilere hizmet ettiğin yüz yılda mı? Ama sen bundan fazlasısın; kalbin bunu biliyor. O Seyyida'yı buldu ve Seyyida senin ne olduğunu bilecek kadar akıllı ve vasıflı biri."

"Bir çocuk katiliyim ben."

Bu sözlerin yüzüne çarpılması Aidan'ın canını yaktı. Bunun canını yakmaması gerekiyordu. Bunun bir zafer olması gerekiyordu. "Evet, lanet olsun. Ve ondan fazlasısın. Hiçbirimiz basit değiliz, leydim."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Bunu söyleyebiliyorsun, ha?"

"Seni açıkça görmemi istedin."

Morgiana ayağa kalktı. Öfkeli bir tavırla silkindi. "Ben senin beni sevmeni istedim."

Aidan sakalını kısalttı ama tamamen kesmedi. Bunun için savaşmaya değmezdi. Ve yeminini tutmamıştı. Henüz.

Sakalı yüzünün şeklini ortaya çıkaracak kadar kısalınca, sakalının hoşuna gittiğine karar verdi. Bu ona daha yaşlı ve onurlu bir hava vermişti ki bunların ikisi de pekâlâ işine yaramıştı. Ayrıca, kadınların dediği gibi, o bir erkekti ve bir erkeğin güzelliği sakalı olmadan mükemmel olmazdı.

Bazen Müslümanların gelenekleri şaşırtıcı derecede anlamlı geliyordu.

Morgiana ara sıra onları bırakıp, kimsenin kendisini izleyemeyeceği yollardan giderek yiyecekler, kaynak suyundan başka içecekler ve bazen de değerli bir şeyler getiriyordu. Bir keresinde bir sürahi şarap ve bir lavta getirmişti.

Morgiana lavtayı kucağına koyduğu zaman Aidan ona baktı ve usulca, çok usulca ses tahtasının üstündeki kakmaları okşadı. "Nereden buldun bunu?" diye sordu.

Çaldın, demek istemişti. Morgiana oltaya gelmedi. "Böyle şeylerin bilindiği bir yere gittim ve en iyi lavta zanaatkârını nerede bulabileceğimi sordum. Karşılığını ödedim. Kendi altınlarımla. Adilce ve dürüstçe kazandığım altınlarımla."

Aidan yere baktı. Utanacak kadar nezaketi vardı. Hafifçe, neredeyse çekinerek bir teli çekti. Lavtanın akordu iyiydi.

"Bunu kabul edemem" dedi.

"Onun bir hediye olduğunu söyledim mi?"

Aidan kızardı.

"Benim için çal" diye emretti.

Aidan ona itaat edecek kadar kızgın ve kendi ülkesinden bir nağme seçecek kadar cüretkârdı. Ama Morgiana çok

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

uzaklara gitmişti; doğuya yabancı melodilerden zevk almayı öğrenmişti. Bu bir arp müziği, ozan müziğiydi ama Aidan onu lavtanın kıvrak havasına gayet iyi uydurdu.

Morgiana sessizce onu izliyordu. Aidan paslanmıştı; birden fazla defa hata yaptı. Ama doğuştan müzisyen olanların konsantrasyonuyla, kendini müziğe kaptırdıkça daha da eğilerek, ağzı bir çizgi halini alıp parmakları esnekleşerek ve gittikçe hatırlayarak çok iyi çalıyordu.

Şarkı söylemeye başladığı zaman Morgiana adeta yerinden sıçradı. Neden bir tenor sesi duymayı beklediğini bilmiyordu: Aidan çok hafif bir kedi hırıltısını akla getiren, oldukça alçak bir sesle konuşurdu. Şarkıda bu ahenksizlik kaybolmuştu ama bu yeni netlik bastan biraz daha düşük bir tınıda yankılanıyordu. Hiç şüphesiz bir erkek sesiydi bu, karanlık ve tatlı.

Ona dokunmaktan kendini alıkoymak için Morgiana bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı. Aidan ona iğrenç bir rahatlıkla direniyordu; sadece Frenk kadınını hatırlaması yetiyordu. Ve kadının taşıdığını. O, hayalarından tutup sürüklenecek bir insan erkek gibi değildi.

Ama Aidan onu izliyordu. Morgiana bunu biliyordu. Ona bakmak Aidan'ın hoşuna gidiyordu. Onu sevmeyi hiç öğrenmeyecekti belki ama isteyerek olmasa da ondan nefret etmeyi unutmaya başlıyordu. Ve Aidan onun gücünü istiyordu, göz açıp kapayıncaya kadar Pers ülkesinin kıraç topraklarından Şam'ın pazarlarına gitmek istiyordu.

Morgiana ona daha aşağı seviyelerdeki sanatları öğretmekten, Aidan'ın o zamana kadar sadece eğlenilecek bir oyuncak olarak görmüş olduğu gücü bilemekten memnundu ama o yegâne büyük sanatı ona vermeyecekti. Onunla ne yapacağını biliyordu. Daha bu sabah, onu hileyle öğrenmeye çalışmıştı. Sonra Morgiana ortadan kaybolduğunda, Aidan'ın istencinin ok gibi fırlayarak onun sırrını aradığını hissetti. Onu atlatmak eskisi gibi kolay değildi. Akıllı bir gençti ve gittikçe güçleniyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Lavtanın telleri durdu. Aidan başını kaldırdı. Gözleri koyuydu, kuzey denizinin rengindeydi. "Neden?" diye sordu. "Neden bana öğretiyorsun ki?"

"Neden öğretmeyeyim?"

"Ya senden daha güçlü olursam?"

Morgiana güldü, bu Aidan'ın gururunu zedeledi. "Bundan korkmama gerek olduğunu sanmıyorum. Ama eşit olabiliriz... evet, bu mümkün bence. Bu hoşuma gider."

"O zaman ne yapacağımı bilsen bile mi?"

"Ah, yapacak mısın?"

Aidan öfkeyle sustu.

"Benim tatlı arkadaşım" dedi Morgiana, "eğer sen hayal ettiğinin yarısı kadar akıllı olsaydın, birbirimizin düşünceleri içinde bu kadar kolaylıkla hareket etmemizin ne demek olduğunu bilirdin."

"Bu, sen bunu istiyorsun ve benim de seni dışarıda tutacak gücüm yok demek."

Morgiana başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Sen bunun ne olduğunu benden daha iyi biliyorsun. Erkek kardeşini ve onun kraliçesini hatırlasana."

Aidan ayağa fırladı. "Biz onlar gibi birbirimizin eşi değiliz!"

Hızla Morgiana'nın yanından ayrılmadan önce, lavtayı güvende olacağı bir yere koymaya dikkat etti. Morgiana bunu gördü; usulca gülümsedi.

XXXII

Gitmeliydi. Şimdiye kadar iyi dayanmıştı; kafesinde yaşamayı öğrenmişti. Ama dördü çok fazlaydı. Ve o – ona her yönden baskı uyguluyordu. Ne yana dönse o oradaydı, bakmıyordu bile, sadece ve kaçınılmaz olarak mevcuttu.

En kötüsü, onu görmekten nefret edemiyordu. Düpedüz

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

edemiyordu işte. O pazara gittiği zaman –lezzetli şeyler veya değersiz ıvır zıvırlar bulmak için oradan oraya uçarak sürdürülen olmadık bir aile hayatı- huzursuz oluyordu; hatta genellikle olduğundan daha az hareketsiz oturabiliyordu. Ama o geri gelene kadar böyleydi, o zaman içindeki düğüm açılıyor ve dünya tekrar yerli yerine oturuyoıdu.

Bir uyuşturucunun kölesi gibiydi. Ondan nefret ediyordu ve onsuz yaşayamıyordu.

Bunu ona o yapmıştı. O büyücü, hava ruhu. Ona artık katil diyemiyordu. Bu söz ellerini kanla ve zihnini uzun zamandır gömülü olan anılarla doldurmuyordu.

Onu kendi aleyhine döndürmeye çalıştı. O anıları biledi; bunun onun akıl sağlığına nasıl etki yapacağına aldırmadan, bunları ona iğrenç ayrıntılarıyla anlattı. Bedeniyle ona sataştı. Onun öğrettiklerini, açık bir şekilde kaçma yollan bulmak için kullandı.

Elbette bazen onu kızdırıyordu ama asla yeterince değil. Çoğunlukla sadece gülümsüyordu.

Aidan bu gülümsemenin ona neye mal olduğunu bilmiyordu. O da onu orada bu şekilde tutamayacağını Aidan kadar iyi biliyordu. O bir kafesin içinde evcilleşmeyecekti. Bu dersi öğrenmek ve ona göğüs germek zor olmuştu.

Seyyida anlıyordu. "İshak bana şahinleri anlattı" dedi. "Evcilleştiren kuşu uçması için serbest bırakana dek evcilleştirme işi bitmemiştir. Sen onu yakaladın, ona şahin kösteğine ve başlığa dayanmayı öğrettin. Riski göze alarak biraz uçmasına izin veriyorsun."

"Ayağına ip bağlı" dedi Morgiana, pek dinlemeden, dalgın bir tavırla. "Uçmasına nasıl izin verebilirim? Geri gelmeyeceğini *biliyorum*."

"O zaman onu cezbedecek bir yem bulman gerekecek. Onu sana ne çekebilir?"

Seyyida'nın gözleri kısıldı. "Bana onu anlattığın zamanı

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

hatırlıyor musun? Bir kadının bir erkeği nasıl elde ettiğinden bahsetmiştik."

"Bunun ne faydası var? Ben bir kadın değilim."

"Kadınsın! Zaten bütün derdin bu değil mi? Ona arzulanmaya değer olduğunu göstermek için ne yaptın?"

Morgiana öfkeyle omuzlarını silkeledi. "Ne yapabilirim ki? Beni görebiliyor. Beni duyabiliyor. Ondan ne istediğimi biliyor."

"Tabii biliyor. Sence kendisini damızlık bir boğa gibi hissetmek hoşuna gidiyor mudur?"

Morgiana bu ifadenin kabalığı karşısında nefesini tuttu. Seyyida hiç tınmadan konuşmaya devam etti. "Eğer tek istediğin buysa, bunu daha kolay elde edebileceğin başkaları var. Eğer daha fazlasını istiyorsan –eğer onu istiyorsan- onun senin bir kadın olduğunu bilmesine izin vermen gerekecek."

Morgiana başını eğip kendisine baktı. "Bu açık değil mi?"

Seyyida güldü ama biraz kızmıştı. "Morgiana, o kadar kalın kafalısın ki. Gel benimle."

Banyoya gittiler. Aidan kafesinin sınırlarını kolaçan etmekten vazgeçip dönerse içeri girmesin diye perdeyi çektiler. Seyyida acımasızdı. Utanmasına fırsat vermeden Morgiana'yı baştan aşağıya soydu. Kimse Morgiana'yı çıplak görmemişti, hamamlarda soymak ve temizlemek dışında hiçbir şey görmemek üzere eğitilmiş hizmetkârlar dışında.

Seyyida onu amansız bakışlarla inceledi. "Sen Laila kadar endamlı değilsin" dedi, "ama yeterli. Evet, Frenk'lerin tarzına ve inceliğe duydukları hayranlığa bakarsak kesinlikle yeterli. Laila senin tenin ve saçların için katil olurdu. Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Açlıktan ölmüş bir kediye benziyorum."

"O böyle mi düşünüyor?"

Dişlerini sıktı. "Bakmıyor bile."

"Bence bakıyor." Seyyida, Hasan'ı pat diye ayaklarına bıraktı. "Sen ona bak. Ben hemen geliyorum."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Gelmesi biraz daha uzun sürdü. Morgiana kollarını ovaladı, üşüdüğü için değil de –mağara çok sıcaktı- havanın çıplak teni üstünde yarattığı his yüzünden.

Küçük kollar bacağına sarıldı. Hasan başını kaldırıp ona gülümsedi. Onu öyle seviyordu.

"Kesinlikle erkeksin sen" dedi Morgiana, onu alıp kaldırırken. Hasan tutulmak istemiyordu; bu yeni yürüme sanatını denemek istiyordu. Morgiana havuza düşmesini önlemek için başında dikilerek çocuğun parlayan dikitler arasında bacaklarını denemesine izin verdi. Havuzun yanına oturdu ve bir şeyler yapmış olmak için saçlarını taramaya koyuldu. Saçlarıyla uğraşmamak için uzun aralarla onları kesiyordu ama en çok saçları dizlerine kadar uzun olduğu zaman rahat etmişti. Saçlarının rengi her zaman insanların büyük ilgisini çekmişti. Saçları siyah olsaydı daha mutlu olurdu. Aidan'ınki gibi, sık ve parlak, içinde mavi ışıklar titreşen saçlar. Ama teni hoşuna gidiyordu; onun ay gibi solgun tenine karşılık kendisininki saf fildişi rengindeydi. Dudakları onunkinden daha kırmızıydı, meme uçları bir deniz kabuğunun içinden geçen ışık gibi pembeydi. Memeleri küçük müydü? Ellerini dolduracak kadar büyüktü. Ve biçimliydi. O Frenk'in içlerinde kocaman mavi damarlar görünen, büyük, koyu meme uçları olan ve sütün ağırlığıyla aşağı sarkmış ağır, sallanan memeleri gibi değildi.

"İnek" dedi.

"İnek" dedi Hasan.

Morgiana elinde olmadan güldü. İçinde pek az neşe ve ağır bir kıskançlık vardı. Keşke onu değil de bunu sevebilseydi. Keşke onun çocuğunu taşıyabilseydi.

Onu zorlayamazdı. Bunu reddedemeyecek kadar açıkça biliyordu. Onun türünde insanların kırılganlığı yoktu ama insanların doğurganlığı da yoktu.

O kadının ömrü bitip ölene kadar bekleyebilir miydi?

Veya onu öldürebilirdi.

Hayır. O zaman onu kesinlikle ve ebediyen kaybederdi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Seyyida elinde parlak bir şeyle geri geldi: Morgiana'nın zevkine göre toplamış olduğu ipeklerin en şeffafıydı bu.

"Hayır" dedi Morgiana, telaşlanarak. "Olmaz."

"Onu istiyor musun, istemiyor musun?"

Morgiana dilini ısırdı. "Ama *bu*..."

"Bu ona senin bir kadın olduğunu bildirmenin bir yolu. Erkekler konuşulmasından pek hoşlanmazlar, dikkat etmedin mi? Onlara göstermelisin."

"Eğer fark etmek isterse" diye mırıldandı Morgiana.

"Seninle işim bittiğinde fark edecek. Şimdi kımıldama."

Kadınlar bir işler karıştırıyordu. Aidan gün boyu yıkıntılar arasında dolaştıktan sonra geri geldiği zaman Morgiana görünürde veya hissettiği hiçbir yerde yoktu; Seyyida ise mutfakta, kokusundan ve görmeye izin verdiği kadarından anladığı üzere, bir ziyafet hazırlıyordu. Sadece Hasan'ı onun kollarının arasına itip "onunla oyna" demek için dışarı geldi.

Aidan memnuniyetle ona boyun eğdi. Elini yüzünü yıkamaya gitti ama tekrar düşününce baştan aşağı banyo yapmaya karar verdi, tabii Hasan'la birlikte. Ortada bir yerde aniden gücü seğirdi, fark edilmeyecek kadar hızlı, emin olunmayacak kadar belli belirsiz. Ama çıkınca Bedevi giysilerinin kaybolduğunu gördü. Ve onlann yerinde Sarazen bir prense özgü ince muslin, keten ve ipekler buldu, hepsinin altına da ejderhalı cübbe katlanıp konmuştu.

Kendi giysilerini geri isteyebilirdi ama onlann oyununu oynamayı tercih etti. Küçük ama oldukça takdir eden tek seyirci olan Hasan'ın önünde giymesi istenenleri üstüne geçirdi. Uzun bol ceket dışında hepsi beyaz ve altın rengindeydi; kepte ve terliklerde altın ipliklerle dikilmiş yakutlar vardı.

Kepe uzanırken elinin yanında bir kutu belirdi. İrkildiğini belli etmemeye çalıştı. Hiç tehlike sezmese de ihtiyatla kapağı kaldırdı. Mücevherler – bir prense yaraşır bir servet, yakutlar, inciler, altın ve elmas.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Bu çok fazla" dedi havaya.

Yanıt gelmedi.

Tereddüt etti ama taşların ışıltısı karşı koyamayacağı kadar cazipti. Altın içine kakılmış bir yakut yüzük ve üstüne pantolonlu binicilerin ve atlann resmedildiği bir kolluk seçti. Geri kalanını bıraktı. O halde de yeterince süslüydü.

Temkinli bir şekilde dışarı çıktı. Salonda lambalar yakılmıştı, bir örtü serilmiş, üstüne gümüş tabaklar konulmuştu. Hâlâ Morgiana'dan iz yoktu. Seyyida Hasan'ı istedi ve bir an duraksayıp Aidan'ın ihtişamlı haline baktıktan sonra onu alıp götürdü. Bu duruş, yan dönüş, yuvarlak kahverengi gözlerin açılması Aidan'ın içini ısıttı.

Onun için konulmuş olan yastığın üstüne oturdu. Ne düşünmesi ya da yapması gerektiğini bilmiyordu.

Yemek dışında. İstekle yemeye koyuldu. Seyyida ona hizmet ediyordu; kadının zihni sessizdi. Ondan gizleniyordu, tıpkı her zaman peçeli olan yüzü gibi.

"Artık aile olduğumuzu düşündüğümü sanacaksın" dedi.

Seyyida sakin bir şekilde kupasını ballı şarapla doldurmaya devam etti. Testiyi yere koyduğu zaman bir karara varmış gibi görünüyordu. Peçesini çıkarttı.

İshak'a benziyordu. Onun profiline, onun hafif kavisli burnuna sahipti; hatta gülümsemesi bile onunki gibiydi. Aidan bir Sarazenin onu gösterişsiz bulacağını düşündü. Ama kendisi oldukça hoş bulmuştu.

Öyle de söyledi; Seyyida kıpkırmızı oldu.

Aidan hiçbir zaman bir insanı memnun edecek kadar yemezdi ama bu gece deniyordu. Daha sonra Seyyida'nın ortalığı temizlemesine yardım etti: bunu yapması kadının hoşuna gitmedi, özellikle mevkisini öğrendikten sonra ama buna dayanmayı öğrenmişti. Aidan bulaşıkları yıkamaya başlamadan onu adeta sürükleyerek mutfaktan çıkarttı – "O giysilerle mi!" Dehşet içindeydi. Onun yanında kalmaya, onu uyanık tutmaya da kararlıydı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan kadının zihninin etrafındaki perdeye rağmen, heyecanının kabardığını hissedebiliyordu. Kupasını tekrar doldurdu.

"Beni sarhoş edemezsin, biliyorsun" dedi.

"Edebileceğimi düşünmedim" dedi Seyyida sakince.

Şarabın onu sarhoş edemediği doğruydu ama onu ısıtabiliyor ve kaslarındaki düğümleri çözebiliyordu. Bir kupayı bitirip bir diğerine başladı. İyi bir şaraptı.

Lambalar loşiaştı. Seyyida elbisesinin katlarının arasından bir yerden bir kaval çıkarttı, ağzı dudaklarına götürerek çalmaya başladı. Bir-iki dize sonra ona hızlı ritimli, hafif bir davul sesi katıldı. Aidan hiç korkmuyordu, kaygılanmadı bile, sadece bir tür tembel beklenti içindeydi. Şarabın marifeti. Uzandı, bir dirseğine dayandı ve komplocuların onun için hazırladıklarının tadını çıkartmaya koyuldu.

Başta, sadece müzik vardı, çok eski bir melodi. İslam'dan çok daha eski zamanların, belki Perslerin müziğiydi bu. Bütün lambalar sönmüştü, onun uzandığı yere en yakın olan dışında. Gölgeler kapkaraydı, onun gözleri bile seçemiyordu.

En karanlık gölgenin içinden çıktı kadın, pek dans eder gibi değildi: ayaklarını zarif bir kesinlikle yere koyuyordu. Çıplak beyaz ayaklarının üstüne kına yapılmıştı. Üstlerinde mücevherler ve ahenkli sesler çıkartan küçük çanlar vardı. Pantolonu gözleri gibi yeşil ipektendi ve bürümcük kadar şeffaftı. Geniş kuşağından, her biri altın bir iple bağlı olan yüz çan sarkıyordu. Giysisinin üst kısmı yeşil ve altın rengindeydi. Kolları çıplak ve mücevherliydi. Saçları deniz yeşili ipek bir örtünün altına gizlenmişti. Alnını çevreleyen bandın üstünde altın sikkeler diziliydi. Kulaklarından ışıldayan zümrütler sarkıyordu ama gözleri onlardan daha parlaktı. Kemerinde bir hançer asılıydı.

Aidan eğer o anda ölse mutlu ölürdü. Gülümsedi. Morgiana onu hiç görmüyor gibiydi. Hareketsiz durdu; başı arkaya düştü. Müzik hızlandı. Dans etmeye başladı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Bu bir hikâye" dedi yumuşak bir ses. Seyyida'nın sesi; ama kavalın sesi durmadan devam etti. "Bunu Kahire'nin ve Şam'ın pazarlarında anlatırlar; bu şarkıyı Bağdat'ın meydanlarında söylerler. Bir zamanlar bir adam büyük bir sırrı, kırk hırsızın elinde bulunan bir hazinenin bulunduğu mağarayı öğrenmiş. Onları kandırıp servetlerini ele geçirmiş ve içlerinden biri bu uğurda ölmüş. Allah şahittir, bu iyi ve gerçek bir hikâyedir ama burada bunu dinlemeyeceğiz.

"Hayır; benim hikâyem fakir bir adamın hikâyesi; adam sonra bir prens ve hırsızların son derece ölümcül reisi olmuş. İntikam dolu bir nefretle yanarak becerisi, açıkgözlüğü ve sihirle kendisini soyan adamın ismini öğrenmiş ve onun arkadaşını katledip dönüşte onu da yok edeceğine yemin etmiş.

"Böylece, günlerden bir gün, bir prens olacak bu fakirin evine biri gelmiş: uzaklardan gelen bir tüccarmış bu, şehre yabancıymış, yağ ile zeytin ticareti yapıyormuş ve yanında büyük küpler taşıyan bir katır kervanı varmış. Prensimiz ona kalacak yer vermekten memnunmuş, zira herkesin kardeşine iyilik yapması gerektiği yazılı değil midir? Ve cömert bir ev sahibi olduğu için sunabileceği her şeyi sunmuş. Tüccar sunulanları güler yüzle kabul etmiş ama tek bir şeyi geri çevirmiş: ekmekle tuz karışımını. Bir yemin ettiğini söylemiş; özür dilemiş ama onu bozmaya cesaret edememiş. Ev sahibi memnuniyetle onu hoş görmüş, çünkü o iyi bir arkadaşmış, hem akıllı, hem de espriliymiş.

"Prensimizin çok güvendiği bir kölesi varmış, çocukluktan beri yetiştirdiği ve kızı gibi gördüğü bir Çerkes. Kız güzel olduğu kadar akıllı ve bilgiliymiş de, çünkü bir fakir bile olsa prensimiz Kitap'ın gücüne yürekten inanırmış. Sofrayı hazırlamak kızın göreviymiş; kız hazırlık yaparken pişirdiği yemeğe yağ koymayı unutmuş olduğunu fark etmiş – bu nefis yemeğin adı *imam bayıldı* imiş, çünkü karısı imama bu yemeği yaptığı zaman, yemek adamın bir yıl yeteceğini düşündüğü yağı bir gecede bitirmiş.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Kölenin, doğal olarak, aklı başından gitmiş, ta ki aklına tüccarın malları gelene kadar. Tüccar onca yağ içinden bir maşrapa almasını çok görmezmiş herhalde. Maşrapasını almış ve sessizce avluya çıkmış."

Seyyida durdu. Morgiana'nın dansı kadının sözleriyle uyumluydu. Prens için, iyi beslendiği için ağır, azametli bir yürüyüş; konuğu için, bir tüccarın kendini önemseyen uzun adımları; Morgiana el kol hareketleri yaparak, bedenini kıvırarak bütün ziyafeti canlandırıyordu. Ve sonra akıllı, bilgili, güzel köle oldu; ama gençti ve içinde bulunduğu o sıkıntılı durumda vicdanını susturmaya çalışırken yeterince insaniydi. Cesurca ama usulca, elinde hançerle, ışıkların ve mutfağın buharlarının içinden, dün geceki veya bin gece önceki Bağdat'ta akşamın loşluğu içinde kayboldu.

Hikâye devam etti ama sözler şimdi sadece gölge gibi, mağara da bir düş gibi görünüyordu. Gerçeklik, bir elinde lamba olan, bu kayan incecik figürdü, maşrapa ve küpler duvarın önünde duruyordu.

"Birinci küpün kapağını kaldırdı ama ne görsün! İçinde yağ falan değil, palmiye yapraklarının altında bir adam ve daha da derinde parlayan silahlar vardı. Adam küpün açıldığını gördüğü zaman, dişlerinin arasından fısıldadı, 'Zamanı geldi mi? Çıkıp hırsızı öldürelim mi?'

Ama kölenin kafası hızlı çalışıyordu ve efendisinin konuğunun görünüşü hiç hoşuna gitmemişti. O da hemen fısıldadı, 'Daha değil. Bekle ve sabırlı ol.'

Böylece kız her küpü açtı, hepsine aynı şeyi söyledi, ta ki gerçekten yağla dolu olan sonuncusuna kadar. Maşrapayı değil ama bütün küpü aldı ve mutfak ateşinin üstünde yavaş yavaş kaynamaya bıraktı. Ve yavaşça kaynamaya başladığı zaman –mükemmel bir yağdı ve imam bayıldı masadaki adamlardan büyük övgü almıştı- onu avluya geri götürdü ve maşrapayı doldurarak kaynayan yağı teker teker küplerin içindeki adamların kafasına döktü. Böylece adamlar öldü ve öldürme-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ye niyetlendiği adamla rahatça yemek yiyen efendilerinin bundan hiç haberi olmadı.

Ama ismi Morgiana olan köle bir tuzak kurdu. Efendisi konuk ağırlarken, yemeklerini yedikten sonra onlara dans etmek onun âdetiydi. Özellikle bir dans efendisinin favorisiydi, elinde bir hançerle yaptığı keskin bıçaklar dansı.

Onun yaptığı dans işte bu."

Şimdi sadece müzik ile ışık ve gölge içindeki dansöz vardı. Aidan bu dansı daha evvel doğunun pazarlarında, kervansaraylann avlulannda, Şam ile Halep'te şölenlerin sonunda görmüştü. Bu kendi halkının kılıç dansına benziyordu ama o bir erkek dansıydı: hızlı, şiddetli hareketler, sert, soğuk bir zarafet. Bu dans ise kadın gücüne göreydi: kıvrılarak, bükülerek, avlanan dişi kedi misali, avının üstüne kapanan yılan misali. Müzik kadının etrafında dönüyordu, yoksa müzik o muydu? Kadın dönerken hançer ışıldadı; kötücül, canlı bir parıltı. Çanlar tatlı ve yüksek bir sesle çınladı; altın sikkeler başörtüsünün altında ahenkle şıkırdadı. Bedeni yeşil ve altın bir sis içinde fildişinden bir kavisti.

Kalbi müziğe göre atıyor, gittikçe daha hızlanıyordu. Fini fini dönerek daha da yaklaştı. Aidan kadının yanaklarındaki, boğazındaki, yeleğinin altındaki göğüslerindeki terin parıltısını görebiliyordu. Kadının kokusu başını döndürdü. İpek ve altınla bağlı saçlan kurtulmuş, bir panterin kuyruğu gibi savruluyordu.

Müzik yükseldi. Morgiana aniden Aidan'ın üstüne eğildi. Aidan kadının gözlerine bakmak için başını arkaya atarak hareketsiz durdu. Boğazı kadının bıçağının karşısında çırılçıplaktı.

Sessizlik.

Hançer, hafifçe, çok hafifçe Aidan'ın yaşam kanıyla atan can damarının üstüne dayandı.

"Ve böylece" dedi hikâyenin sesi, "ne tüccar, ne de yabancı olmayan, hırsızların reisi olan sahte konuk katledildi."

Bundan fazlası olmalıydı. Belki de vardı. Aidan sadece üstündeki yüzü ve bu yüzdeki anlatılamaz derecede güzel ölümü görüyordu. Gittikçe yaklaştı. Dudakları tatlı tatlı yanıyordu.

Kolları kendiliğinden kadının boynuna dolandı. Morgiana'nın nefesi kesilerek kasıldı.

Ondan korkuyordu.

Aidan gülmeye cesaret edemedi. O mu? Kendisinden mi korkuyordu? O kendisinden çok daha yaşlıydı, çok daha güçlüydü. Onu kaçamayacağı şekilde esir tutuyordu. Bu kadın ölümcül olduğu kadar güzeldi de. Gökyüzündeki yıldızları dans ettirebilirdi.

"Ya da bu soğuk büyücü-prensi?"

Aidan'ın eli kendiliğinden hareket etti. Nazikçe kadının sırtını yukarıdan aşağıya doğru okşadı. Teni bebek gibi yumuşacıktı. "Tanrım ve ölülerim beni affetsin, senden nefret edemiyorum."

Morgiana'nın yüzü adamın omzuna gömüldü. Gergindi; sanki onu umutsuzca istiyormuş fakat hiç uygulamadan öğrenilmiş bir ders misali, bunu iyice düşünmesi gerekiyormuş gibi."

"Hiç mi?"

Morgiana ona başı arkaya savrulacak kadar sert vurdu. Aidan'ın kolları yere indi; hareketsiz oturdu. Çenesi zonkluyordu.

"Hiç!" Ona tükürdü.

Morgiana onun gülmesini, ondan şüphelenmesini, ona yalancı demesini istiyordu. Böylece ona tekrar vurup yanından uzaklaştırabilirdi. O da dokunulmasını istediği ve bundan korktuğu yere dokunamazdı.

Aidan ciddi bir tavırla başını salladı. "Bizler için durum zor. İstek o kadar nadir geliyor ve geldiği zaman da öyle bir geliyor ki. Ve karşımızdaki de bizim kanımızdan olduğu zaman..."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana saçındaki süsü yırtarak çıkarttı ve bir şıngırtıyla karanlığa fırlattı. "Senin için kolay. Senin sevgililerin var."

"O kadar çok değil. O kadar sık değil."

Morgiana'nın dudağı büküldü. "Sadece bir mevsimde bir sevgili."

"Yirmi yılda iki ve Tann'nın şakacılığı olsa gerek, aynı anda iki."

Morgiana irkildi. "Frenk'i gördüm. Diğeri kim?"

"Sen."

Kafasını hızla sallayarak ayağa fırladı. "Yalan söyleme. Buna dayanamam. Onu öldürmeye değime söz verdim. Öldürmekle işim bitti benim."

Aidan avcunu kadının yanağına koydu. Islaktı.

Morgiana geri çekilmedi. "Senin beni istemeni istedim" dedi. "O zaman... Ey Allah'ım, ben bir korkağım!"

"Bence değilsin. Ne de olsa buna yabancısın."

"Bende hanım hanımcık ya da bir bakireye yakışır hiçbir şey yok."

"Eğer olsaydı seni bu kadar büyüleyici bulacağımdan şüpheliyim."

Morgiana kaşlarını çattı. "Büyüleyici mi? Ben mi?"

"Hem de nasıl."

"Bu" dedi. "Sen cilve yapıyorsun."

"Lütfen, bu kibarlık. Ama gerçek de. Beni delirtiyorsun. Senden aklın almayacağı kadar nefret ettim. Ama seni asla sıkıcı bulmadım."

Morgiana aynı Aidan'ın Masyaf'a geldiği zamanki halindeydi. Uzun zamandır istediği şeyin içindeydi ve onunla ne yapacağını bilemiyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, biraz vahşi bakıyordu. Aidan eğildi; onu öptü. Morgiana titredi.

Aidan da öyle. Bir-iki adım geri çekildi. İtinalı bir şekilde eğildi. "Dans için teşekkürlerimi sunarım."

Morgiana'nın yatağına kadar peşinden gelmesinden biraz korktu; biraz da heveslendi. Ama kadın gitmedi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

XXXIII

Aidan şarabın içinde demlenen baharatların kokusuna uyandı. Derin bir nefes aldı ve şiddetle hapşırdı.

Morgiana kupayı yine burnunun altında tuttu. "Bir anlaşma yapalım" dedi.

Aidan şarabı içti, çünkü eğer içmezse sıcak şarap önüne dökülecekti. Hatırladı, tutarlı bir şekilde ama bir düş gibi.

Şimdi onda akşamki dansözden veya bakire kızdan eser kalmamıştı. Yine baştan aşağı Fedai'ydi, saçları sarığının altında sıkıca örülmüştü.

"Fedai değil" dedi, sabırsızca. "Fedailer yeşil giymezler."

Aidan kupayı elinden kapıp sonuna kadar içti. "Beni derin uykudan uyandırdın ve bunlardan bir anlam çıkartmamı mı bekliyorsun?"

"Güneş bir saat önce doğdu. Beklemekten yoruldum." Kollarını kavuşturdu. "Seninle anlaşma yapmak istiyorum."

"Acaba ben..."

"Hayır."

Ona rağmen ayağa kalktı. Üstüne bir-iki parça giysi geçirip parmaklarıyla saçlarını taradı. Kahvaltılık bir şeyler bulmaya gitmeyi düşündü ama Morgiana'nın ruh hali tehlikeliydi. Bir mindere oturdu, ayaklarını altına sıkıştırdı ve bir kaşını kaldırdı. "Evet?"

"Bir anlaşma" dedi Morgiana. "Seni özgür bırakacağım, seninle Sinan arasında aracılık edeceğim, ondan sonra hangi yolu seçersen oraya gidersin."

Aidan hızla nefesini verdi. "Ne... neden..."

"Seyyida bana şahinle avlanmanın bir ilkesini hatırlattı."

Delirmişti bu kadın. Ya da... "Bu bir hile."

"Ben hile yapmam."

"Vazgeçmezsin de. Böyle pat diye. Bütün intikamımı almam için böyle teklifte de bulunmazsın."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Neden olmasın?"

Aidan kollarını sıkıca karnının üstünde kavuşturdu. Şarap orada köpürüyordu. Onun türünün ateşi çıkmazdı ama başı dönüyordu; yüzü yanıyordu. "Bir bedeli var. Değil mi?"

"Evet."

Kolları biraz gevşedi. Nihayet; bir anlam pırıltısı. "Nedir?"

"Sen."

Aidan ona bakakaldı.

"Sen" dedi tekrar. "Yatağımda. Beni tatmin edene kadar."

Aidan güldü. Morgiana gülmedi. Sessizlik uzadı. Aidan öne eğildi. "Seni tatmin edene kadar mı? Hepsi bu mu?"

"Bu yeter."

"Ya... eğer... yapmazsam?"

"Yapamazsam mı demek istiyorsun?"

Aidan incinerek suratını astı.

"Bu o kadar yüksek bir bedel mi?" diye sordu Morgiana. "Sana en çok arzuladığın şeyi veriyorum. Sen de karşılığında seni Kudüs'te gördüğümden beri istediğim şeyi veriyorsun."

"Ya istemezsem? Ya alınıp satılacak bir şey olmazsam?"

"O zaman sen bir aptalsın."

Aidan yumruğunu yere vurdu. "Lanet olsun, kadın! Sana kur yapmamı mı, yoksa seni öldürmemi mi istiyorsun?"

"Kur yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum" dedi Morgiana. "Ben sadece neysem o olabilirim. Anlaşacak mısın?"

"Reddetmek bana neye mal olur?"

"Sen teslim olana kadar hapsolmana. Sinan da akrabana zulmetmeye devam eder."

Aidan çenesini ovuşturdu. Morgiana onu izledi. Aidan elini indirdi. "Bana düşünmem için zaman verecek misin?"

"Akşam ibadetine kadar."

Bunu mutlu bir şekilde vermedi ama verdi, hem de cömertçe. Aidan ona teşekkür etmeyi kendine yediremedi. O orada otururken giyinmesini tamamladı ve onu orada, gözleri hiçbir şeye odaklanmadan, öylece otururken bıraktı.

Sadece sarp kayalığın tepesine kadar gitti. Morgiana bedeniyle veya zihniyle takip etmeyecek kadar akıllıydı. Aşağıda Seyyida'nın işlerini yaptığının, Hasan'ın koşmayı öğrendiğinin farkındaydı. Morgiana gitmişti. Onun yokluğu gözlerinin arkasında bir acıydı.

Tanrı adına, ne diye böyle bir anlaşma yapmaya kalkışmıştı ki? Onunla bir gece ve karşılığında bu kadar çok şey: özgürlüğü, intikamı.

Dün gece onu baştan çıkartmaya kalkışmıştı. Bunu da bayağı iyi yapmıştı, ta ki başarana kadar. Ve şimdi, sabah da, bu.

Carcassonne'de bir skandal olurdu bu kadın.

Aidan gülümsüyordu. Dudağını ısırdı. Öfkeden kuduruyor olmalıydı. O bir Şam fahişesi miydi ki bedenini bir bedel karşılığında satsın?

Bedeli bu bile olsa?

Kilise buna ölümcül günah derdi.

Kilise ona büyücü ve şeytanın çocuğu derdi.

Başını ellerinin arasına aldı. Düşünmek asla hâkim olamadığı bir sanattı. Yapmakta çok daha iyiydi.

Başını aniden arkaya savurdu. Hayır. Düşünmeliydi. Joanna'yı... sevdiği, çocuğunu taşıyan Joanna'yı...

Başka bir adamın karısı olan Joanna'yı.

Bu dünyada temiz ya da basit olan bir şey yok muydu?

Onun yüzünü, ellerinin altındaki teninin verdiği duyguyu, onu yatağına alırkenki kokusunu hatırladı; Morgiana'nın bıçağının altında yayılan kanının parlaklığını. Hepsi insaniydi. Sevgili ve insani.

Onun olmadığı gibi. Yansı bile değildi. Burada bu çöl yerde, bu büyülü esaretinde, bunu çaresizce veya umutsuzca biliyordu. Bir insan erkek bu teklifi kabul eder, onu kendi çıkarına dönüştürür ve sevgilisini aldattığını dert bile etmezdi. O da zaten kocasını aldatmamış mıydı?

Anlardı. Belki affetmezdi; o kadar büyük bir azize değildi. Ama Morgiana'nın teklif ettiği bu anlaşmadaki mantığı anlar-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dı. Kadınlar korkunç mantıklı yaratıklardı; insan olan kadınlar bile.

Ve onun... onun istediği... O ikisini de istiyordu.

Evet. Morgiana'yı bile. Nasıl nefret edileceğini unuttuğu güzel, ölümcül, acımasız Morgiana'yı.

Ama ona emrettiği gibi sahip olmak; onun kendisine sahip olmasına izin vermek...

Kendini gökyüzüne fırlattı.

Güneş batarken yürüyerek mağaraya geri döndü. Giysisinde birkaç yırtık vardı; rüzgârdan saçları karman çorman olmuştu. Biraz aksıyordu. Pınarın başında su içmek için durdu, incir ağacının üstünde duran çöl şahiniyle bakıştı.

Her zamanki gibi yiyecekler kendisini bekliyordu ama Seyyida, Hasan'la birlikte mutfağı mesken tutmuştu ve dışarı çıkmıyordu. Onun bu mesele hakkında ne düşündüğünü bilmek istemiyordu. Her zamanki gibi banyo yaptı, küfrederek saçlarındaki düğümleri çekiştirdi, kasten yırtılmış ve tozlanmış giysileri tekrar üstüne geçirdi. Canı yemek istemiyordu ama bir kupa şarap içti. Bir daha doldurdu, sonra bir daha.

Tam akşam ibadetinin bitmesi gerektiği zaman başını kaldırdı, oradaydı.

Onu bekletmeye karar vermişti; ona çektirdiği ıstırap için ıstırap çekmesine izin verecekti. Sonra, sert ve niha - i darbe inecekti. Hayır, diyecekti. Hayır, yapmayacağım. Ben senin fahişen değilim.

"Evet" dedi.

Morgiana'nın yüz ifadesi değişmedi.

"Özgürlüğüm için" dedi Aidan. Başı dönüyordu ama şaraptan değil. "Sinan'ın İbrahim'in Evi'ne saldırmaya son vermesi için. Ve bir şey daha."

Morgiana bekledi.

"Bir daha veya herhangi bir şekilde Leydi Joanna'ya veya taşıdığı bebeğe zarar vermeyeceksin."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana'nın gözleri parladı. Aidan bir an için anladı. Bunu onun için yapacaktı. Reddedecekti.

Morgiana başını eğdi. "Nasıl istersen" dedi.

Bir sessizlik oldu. Aidan kupayı dudaklarına götürdü, duraksadı, geri koydu. Morgiana'nın başı hâlâ yerdeydi. Eğer dikkatle baksaydı titrediğini görebilirdi.

Ağlıyordu ama sevinçten değil. Onun kederi Aidan'ın içinde soğuk bir rüzgâr gibi esti. Morgiana bunu o kadar çok istemişti ki ve şimdi de sahip olacaktı ama boş bir şeydi bu, bir tüccann anlaşmasıydı, tutkusuz ve sevgisiz.

Başını kaldırdı. "Ama bunu sahip olacağım! Eğer tek yol buysa, öyle olsun. Allah öyle yazmış."

Aidan zorla yutkundu. Morgiana'nın yüzü bomboştu. Aidan öne eğildi, onu ellerinin arasına aldı. Teması Morgiana'yı titretti. "Leydim" dedi. "Morgiana. Senden nefret etmiyorum." Kadın dudaklarını sıktı; geri çekilmeye çalıştı. Aidan onu tuttu. "Bilmiyorum... korkuyorum... sanırım seni sevebilirim."

Morgiana o zaman ondan kurtuldu; ateş saçan öfkesini Aidan'a yöneltti. "Sana yalan söylememeni söyledim. Beni avutmak için bile olsa. Özellikle beni avutmak için."

Aidan ağrıyan başını iki yana salladı. "Yalan söylemiyorum. Keşke söyleseydim." Onu tekrar ellerinden tuttu. Elleri soğuktu. "Sence ben bu işe bir ulusun çıkarı için evlilik yapmaya yanaşan bir erkek gibi soğukça yaklaşabilseydim hepimiz için daha iyi olmaz mıydı? Tanrım! Sen bir kâfir ve bir Fedaisin ve ben Haçlı Seferleri'ne katıldım. İnançlarımız ve halkımız savaş halinde. Kocası, akrabaları ve kaçınılmaz faniliğiyle Joanna bile benim için senden daha uygun bir eş."

"Çok az konuda anlaşıyoruz" dedi Morgiana.

Eğer bunda bir alay varsa da Aidan'ın anlayamayacağı kadar inceydi.

Morgiana göğsü titreyerek derin bir nefes aldı. "Ama bunun önemi yok, öyle değil mi? Birbirimizin postunun içinde

yaşamaya başladık. Ben ve bir kâfir. Bir Frenk. En büyük düşman. Sen pis etler yiyorsun. Şarap içiyorsun. Sadece tek Tanrı varken üç tanrıya ibadet ediyorsun. Kutsal Kuran hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Uzanarak parmağını gözünün üstündeki geniş kavisli kaşının üstünde gezdirdi. "Barbar. İmansız. Şeytanperest."

Sesi müşfikti. Eli hafifti, alışılmadık derecede beceriksizdi. Aidan adeta nefes almadan hareketsiz oturuyordu. Kadının güzelliği nefesini kesmişti.

Morgiana elini indirerek kucağında diğer eliyle kavuşturdu. "Ben bilmiyorum... nasıl..."

"Sana öğretebilir miyim?"

Morgiana'yı bir titreme tuttu. Gülmeye çabaladı. "Sence öğrenebilir miyim?"

"Bence öğretilmeye pek ihtiyacın yok."

Sertçe başını salladı. "Anlamıyorsun. Ben... bir duygu çok güçlü olduğu zaman gücüm bana hakim oluyor. Sanırım... sanırım doğduğum zaman, yaşadığım o şok beni annemin bedeninden atıp başka bir yere gönderdi. Ya eğer..."

Bu Aidan'ı durdurdu. Ama şöyle dedi, "Eğer bu olursa, sadece geri gelirsin. Ben burada olacağım. Yani, seni tutmak için bir el gibi zihnimi açacağım."

Morgiana'nın zihni bir el gibi yavaşça dışarı süzüldü, önce hafifçe dokundu, sonra sıkıca tuttu. Sanki Aidan'ın bütün hayatı boyunca hiç haberdar olmadığı, bilmediği bir duyusu aniden ve mucizevî bir şekilde ortaya çıkıvermiş gibiydi.

Sendelediler. Birbirlerini yakaladılar. Onun yüzü de Morgiana'nınki gibi şaşkınlıktan bembeyaz mıydı?

"Bilmiyor muydun?"

Morgiana'nın inanamayan sesi. Hâlâ bunu yapacak kadar ayrıydılar. "Bu bilinebilecek bir şey değil" dedi Aidan, "olana kadar. Bunu erkek kardeşim söylemişti. O seçildiği, ben seçilmediğim için benimle dalga geçtiğini sanmıştım."

"Ona vurdun mu?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Tabii vurdum. O geri zekâlı sadece mide bulandırıcı bir sevimlilikle gülümsedi ve yatağına sürüklendi."

"Senin herhangi bir şey için herhangi bir yere sürüklendiğini hayal edemiyorum."

Aidan güldü. "Hayır. Ben sürüklenen tipte bir âşık değilim. Veya gülümseyen. Ya da ay ışığında şakıyan."

"Güzel. Ben de bana şakımanı istemem. Gerçi bir-iki şarkı, gerçek şarkı, hani içinde şöyle heyecanlandıran..."

"Senin için şarkı söyleyeyim mi?"

Morgiana durdu, kabul edecek gibi oldu ama başını salladı. "Daha sonra. Belki. Sanırım... ben şimdi derslerime başlamak istiyorum."

Onun bunu söylemesi için ne kadar cesarete ihtiyacı olduğunu biliyordu Aidan. Yavaşça, dikkatle elini tuttu, avucunun içini öptü ve parmaklarını üstüne kapattı. Morgiana gözlerini elinden ona çevirdi. "Bir hatıra ve bir söz olarak saklamak için" dedi. "Kolay değildir. İlki. Acı olacak. Pek fazla zevk olmayabilir. Ama sana vermeyi bildiğim kadar zevk vereceğim."

"Sen bunu daha önce yaptın."

"Hayır" dedi. "Bir bakireyle değil."

Morgiana kızardı. "Keşke benim de sana verecek bir şeyim olsaydı. Bunun... bu medrese dersinin yerine."

"Pek öyle sayılmaz" dedi Aidan, gülmesini zor tutarak. Şimdi bu işe başlayınca, artık gururu yüzünden buna son veremeyeceği noktaya gelince bundan tatlı, patavatsız bir zevk almaya başlamıştı. "Vermeye gelince, bana ne verebileceğini anlayacaksın. Gel şimdi, sarığını ver, saçlarını... onları asla saklamamalısın. O kadar güzel ki."

Aidan okşayarak saç örgüsünü açarken, Morgiana bu temasın verdiği o kör hayvani zevke dayanarak kaskatı durdu.

"Savaşma" dedi Aidan usulca. "Dansı düşün, kendini ona nasıl bıraktığını. Bu bütün dansların en eskisi ve şimdiye kadarki en iyisi."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana ne hareket etti, ne de konuştu. Aidan konuşmaya devam etti; ne söylediğinin önemi yoktu, sözlerinin ritminin kâh şarkının ucuna dokunmasına, kâh aşıp içine girmesine izin verdi. Teker teker ve yavaşça onu sarmalayan giysileri çıkartmaya başladı. O kadar çok giysi vardı ki üstünde, bir zırh gibi. Morgiana ona izin verdi ama bundan bir zevk almıyordu. Aidan'ın teması onu uyarmıyordu. Korkudan kaskatıydı.

Sıra iç gömleğine ve donuna geldiği zaman Aidan durdu. "Kadının erkeği soyması olağandır" dedi.

Morgiana harekete geçti. Bir an için parmakları ihramının kumaşında kıvrılıp kaldı. Aidan kadının gücünün kangal gibi sarıldığını hissetti.

Morgiana ihramı aniden sertçe aşağı çekti. Kaskatı, mekanik bir şekilde, Aidan'ın yapmış olduğu gibi. Mintana ve dona gelince durdu, elleri yanlarına düştü.

"Gerisi de" dedi Aidan.

Morgiana başını bir kez, sertçe salladı.

Aidan tekrarladı, nazikçe ama sertçe. "Gerisi de." Ve yapmayınca, "Sanki daha önce görmemişsin gibi" dedi.

Öfkeye kapılan kadının gücü kırbaç gibi şakladı. Aidan, aniden ve kadının elleri ona değmeksizin, çırılçıplak kaldı. Morgiana'nın gözleri kaydı, oraya buraya baktı ve sonra da ayaklarına dikildi.

"Ben farkında değilken yeterince baktın" dedi Aidan.

Morgiana'nın ateş püsküren bakışları ayaklarından yüzüne sıçradı. Aidan gülümsedi. Usulca, çabucak iç gömleğini çıkarttı. Morgiana'nın elleri göğüslerini örtmek için atıldı. Aidan izin verdi. Elleri o kadar meşgulken donunu tutan bağı gevşetti. Morgiana yakalamaya çalıştı, çok geçti.

Halkının geleneğine uyuyordu. Fildişine oyulmuş bir resim gibi, her yanı pürüzsüz bembeyazdı. Aidan öğretmeye odaklanarak, soğukkanlı olmuştu o ana kadar; ama bedeni bir anda neden burada olduğunu hatırladı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana'nın tuttuğu nefes sessizlikte çınladı. Bunu daha önce görmüştü elbette. Ama bunu kendisiyle ilişkisi olan bir şey gibi, gerçekten görmemişti.

Tehlikeli şekilde kaçmaya yakındı. Aidan elini tuttu, avucuna dokundu. "Hatırla" dedi.

"Yapamıyorum." Ona cevap vermiyordu. "Yapamıyorum!"

"Sevgilim, yapabilirsin."

Morgiana ürpererek sıçradı. Uzağa değil. Tam onun üstüne, bedeninin bastırabileceği kadar bastırıyor, onu kemiklerini ezecek kadar kuvvetle tutuyordu. Teni soğuktan yanıyordu.

Aidan nefes almaya, konuşmaya çabaladı. "Nazik ol, aşkım, nazik ol."

Morgiana gevşedi. Eli sırtından omuzlarına, oradan aşağıya kalçalarına doğru gitti. Sadece Aidan'ın omzuna geliyordu. Aidan kadının kaburgalarına yapışan göğüslerinin kuvvetle, adeta acıyla farkındaydı.

Morgiana başını geriye yatırdı. Gülümseyecek gücü yoktu ama bu bir zaferdi, yüzündeki bu ışık. "Tenin yumuşak, saçların da" dedi, parmaklarını saçlarının içine geçirerek. "Bir erkeğin her tarafının sert olacağını düşünürdüm."

"Bazılarının öyledir."

"Senin öyle değil." Morgiana, Aidan'ın arkasındaki zevk noktalarını buldu; adamın zevkten titremesi onu şaşırttı ve yarı büyülenmiş, yarı korkmuş halde yavaşça karşılık verdi. "Baştan aşağı, her yanın güzel." Elleriyle bunu ispatlamaya kararlıydı: artık daha cesurdu ve Aidan'ın bedeninin şeklini öğrendikçe daha da cesur oluyordu. Nerede mırıldandığını, nerede kasıldığını, nerede geri çekildiğini. Ellerini, esir bir kuşu tutar gibi nazikçe Aidan'ın karnına sardığı zaman içinde neyin alevlendiğini.

Morgiana aniden bırakarak geriledi. Yanakları kıpkırmızıydı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan bir parmağını yanağının üstünde gezdirdi. "Sevgilim, bunda utanacak bir şey yok."

"Utanç değil" diye mırıldandı. "Allahım! Bütün bunları taşıyıp, bir de yürüyebiliyor musun?"

Aidan alınmamaya çalışarak, keyfini bozmamaya kararlı bir halde başını salladı.

"Ama nasıl, Allah aşkına?"

"Hallediyorum."

Morgiana başını iki yana salladı. "Tanrı'nın yolları akıl alır gibi değil."

"Ama harika. Ve sende de çok güzel." Morgiana farkına varmadan onu kollarının arasına aldı ve yastıkların arasına yatırdı. İpeklerin üstünde kor gibi parlıyordu. Elleri ve dudaklarıyla onu okşamaya başladı. Morgiana yepyeniydi, her zevk kıvılcımı Aidan için olduğu kadar onun için de taptazeydi, her sır her ikisi için de bir ifşaydı. Aidan hayretini ona armağan etti. Her sevgili farklıydı, her gece yeni bir zevkti ama bu, bir bakirenin bedenini içindeki ihtişama uyandıran ilk kişi olmak en nadir yaşananıydı.

Morgiana ellerinin altında ısınıp rahatlayarak korkusunu kaybetmeye başlamıştı. Onun içinde ateş vardı. Bu ateş Aidan'ınkini tutuşturdu. Tamamen kadın olduğu, korkuları uçup gittiği zaman uğruna şarkılar yazılacak bir âşık olacaktı.

Bu Aidan'ın gücünün büyük kısmına mal olsa da, ona karşı nazik olmak için bir başka neden dahaydı bu. Bir insan kadınla birlikteyken arzu olan şimdi neredeyse bir delilikti.

Şimdi, diye istedi Morgiana. *Şimdi*

Acı Morgiana'nın içinde olduğu kadar Aidan'ın içinde de tekrar tekrar yankılandı. Zihin zihine ve beden bedene; aynı ritimde atan kalpler. Uzun bir lahza Aidan farklı bir tene büründü, dansın farklı bir dönüşünü öğrendi. Daha derin, içsel bir zevkti bu; daha gizli bir aciliyetti.

Morgiana önce onun gücüyle taşınarak ama sonra kendi gücünü bularak onunla birlikte süzüldü. Sonu –beklenmedik

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

bir şekilde- kahkahaydı, kocaman, sevinçli bir çığlıktı. Aidan çaresizce gülerek kendini onun yanına attı.

Morgiana onu sırt üstü çevirdi ve üstüne çıkarak yüzünü öpücüklere boğdu. "Lordum. Ah, lordum! Bir daha sev beni."

Aidan inledi. "Leydim, merhametli ol! Bedenim ölümsüz ama sınırsız değil."

Bunu o da anlamıştı, büyük bir hayal kırıklığıyla. "Hikâyelerde böyle anlatılmıyor ama."

"Hikâyeler yalan söylüyor."

Morgiana pek kaba bir ses çıkarttı. Ama gerçek inkâr edilemezdi. Erkeğin yanına uzandı, omzuna doğruldu ve Aidan'ın nemli saçlarını alnından geriye doğru taradı. Aidan kadının elleri yüzünün üstünden geçerken onları öptü. Morgiana gülümseyerek elini yanağına koydu ve sakalını düzeltmeye başladı. "Hem hikâyelerde erkekler hemen uykuya dalıyor ve zavallı sevgililerini yalnız bırakıyorlar."

"İnsan erkekler."

"Ah." Morgiana bir kedi gibi gerinerek sırtını kavislendirdi. Aidan'ın içinde henüz silik olsa da yeniden dirileceğini vaat eden arzu kıpırtıları oldu.

Morgiana'nın hevesi geçiyordu. Zevkle de olsa ağrısı vardı. Kendi haline bırakıldığında bedeni tatlı bir mahmurluk içindeydi. Aidan kollarını açtı. Morgiana bir an tereddüt ederek ona yanaştı ve başını omzuna dayadı. Erkek kollarını ona sararken gerildi ama yine sadece bir an için. Morgiana iyice yaklaşarak içini çekti. "Yani" dedi, "mesele buymuş."

"Evet."

Parmağını tembelce adamın böğründen kalçasına doğru gezdirdi. Ona verdiği zevk çok keskindi. O kadar farklı, o kadar muhteşemdi ki. Ama Aidan'ın bacaklarının birleştiği yerde çiçeklenen şey için o kadar muhteşem değildi.

Kadının teması altında hafifçe titredi ve ona kendisine vermiş olduğunu geri verdi. Kadın olması harikaydı ve dün-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

yadaki bütün kadınların içinde, sadece onun olması harikaydı. Kraliçelere yaraşır kırmızı, ipeksi saçları; sırtının uzun hafif kavisi; kalçalarının ve uyluklarının şişkinliği. Erkeğin içine işleyen kuvvetli şarap gibi kokusu. Kat kat geri dönen, hızlı, alevlenen arzunun sıcaklığı. Morgiana bunu büyüyerek zevke dönüşen bir ürpertiyle karşıladı.

XXXIV

Sabah onları yastıkların üstünde birbirlerine dolanmış halde buldu. Aidan sıcak bir mahmurluk halindeydi; Morgiana kollarının arasından kayarak sabah ibadeti için ayağa kalkarken uyandı. Daha biraz önce banyoda baştan aşağıya yıkanmış olsalar da, Morgiana ibadetine başlamadan önce Peygamber'inin salık verdiği gibi yıkandı ve giyindi.

Aidan sanki gizlice bir sırrı gözlüyormuş gibi yarı kapalı göz kapaklarının arasından onu izledi. Sıcaklık da mahmurluk da kaybolmuştu. Bütün gece yüreğinin yarısı olmuş olan kadın yine ayrılmış, yanından bir Fedai hançeri sarkan bir yabancı ve kâfir olmuştu. Sadece, ceketinin omuzlarının üstüne dökülen, Mekke'ye doğru ayakta durup, diz çöküp, eğilirken sırtında hafifçe dalgalanan saçları hâlâ kendisinindi.

Aidan asla onun Allah'ıyla aynı yere sahip olamayacaktı. Bunu bilmek acı veriyordu. Onun da kendi Tanrısı vardı ama asla onun özüne o kadar yakın değildi. Orası sevdikleriyle doluydu. Erkek kardeşi, akrabaları, Halep'teki sevgilisi, uzaktaki yeşil ülkesi. Ve Morgiana.

Ona istediğini vermişti ve o da tatmin olmuştu. Takıntısı körelmiş, ihtirasının ateşi sönmüştü. Fakat arzusu her zaman daha az olan, bir sevgiliden ziyade sevilen olan Aidan şimdi kendi günahının bedelini ödüyordu. Kadına baktı ve bundan böyle hiçbir ölümlü kadının yeterli olmayacağını anladı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana ibadetini bitirip ayağa kalktı ve ona gülümsedi; kocaman, haylaz bir gülümsemeydi bu, adeta bir sırıtıştı. Aidan o geceden önce bu kadının yaramaz bir yanı olabileceğini hiç düşünmemişti. Morgiana yastıklann içine daldı ve Aidan boğulduğunu hissedene kadar onu öptü.

Aniden geri çekildi. Aidan uzanmış, nefes almaya çalışıyordu. Kadının neşeli ruh hali kararda. Sanki onun orada olduğuna, bir insanın kalbinin olduğu yerde kuvvetle attığına ikna olmak istermiş gibi elini Aidan'ın kalbinin üstüne koydu. Gözleri yavaşça erkeğin bedenini içti. "O kadar güzel ki" diye mırıldandı.

Onu çekip ayağa kaldırarak kollarının arasına bir çıkın itti. Giysileri. O giyinirken, Morgiana gidip yiyecek bir şeyler getirerek onu yemeye zorladı: olmazsa olmaz ekmek, hurma, çöl peyniri ve onun için sulandırılmış şarap, kendisi için de kaynak suyu. "Gücüne ihtiyacın var" dedi, "Sinan'ın karşısına dikilmek için."

Aidan ağzına doldurduğu şarap yüzünden az kalsın tıkanıyordu. Morgiana fark etmedi. Sanki savaşa gitmek üzere olan bir asker gibi vahşice, kaşlarını çatarak yiyordu.

"Ama" dedi Aidan, "Bu kadar çabuk... daha yeni... bunu şimdi yapamayız!"

"Yapabiliriz."

Bu çok daha önce aklına gelmiş olmalıydı. O Alamut'un Kölesi idi. Bir Frenk'in yeminini yerine getirmek için, bir asırlık efendilere vermiş olduğu yeminleri bozacaktı. Onun isteyerek köle olmuş olması ve çok daha fazla isteyerek kölelikten kendini azat etmiş olması önemli değildi. Bu Morgiana için, aylarca çabalamadan sonra Aidan için ifade ettiği anlamdan çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

"Hiç kendini aldatma" dedi Morgiana. "Ben seni görmeden çok önce kölelikten bezmiştim. Sen sadece bunun sonunu, Alamut'u terk ettiğimden beri gittikçe yaklaşmakta olduğum isyanı görüyorsun."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Ama bunu benim için, bir kâfir için..."

"Bunu anlaşma yaptığım, kendi türümden bir yaratık için yapıyorum."

Baştan aşağıya soğuk ve sertti. Aidan boşalan kâseyi bir yana koyup ayağa kalktı.

Morgiana onun ellerine bir şey koydu. Aidan'ın çok iyi tanıdığı bir kuşak ve onun üstüne asılı bir kılıç ile bir çift hançer. Onları yavaşça kuşandı. Parmağı, dönünce bedeninin bir parçası gibi olan kılıcının kabzasında ve daha neşesiz bir şekilde, Joanna'nın kalbinden çıkartmış olduğu hançerde dolaştı. "Bu senin" dedi.

Morgiana'nın başı bir defa sallandı. "Hayır. Onu sen kazandın. Bırak Sinan onu görsün ve benim bile hatasız olmadığımı anlasın."

Aidan'ın yumruğu hançerin kabzasını kavradı. Morgiana bekledi. Aidan derin bir nefes aldı ve kadının yanına geçti. Morgiana'nın eli onunkini yakaladı, müşfikçe değil; ama erkeğin parmakları onunkilerle birleştiği zaman bir an için elini sıktı.

Morgiana'nın gücü açıldı. Bir istenç titreşimi vardı, ortada bir duraksama; bir adım, bir dönüş, bedenin ve ruhun bir devinimi.

Neredeyse daha başlamadan bitti. Aidan'ın nefesi kesildi ve yere düşmesine ramak kaldı. Morgiana onu yakaladı ve hiç zorlanmadan tuttu.

Dağların Şeyhi, sanki onları bekliyormuş gibi sakin bir şekilde kurak bahçesinde oturuyordu. Fedaileri etrafındaydı: gözleri sadece Cennet'i gören, beyazlar içinde gençlerden oluşan bir yay. Ve cennetin kapısı ölümdü.

Morgiana onun önünde eğilmedi, herhangi bir saygı belirtisi göstermedi. Sinan ona baktı ve neredeyse gülümsedi. "Esirimi benim yerime tutmakla iyi ettin" dedi.

Aidan öne çıkmaya yeltendi ama Morgiana'nın eli onu

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

durdurdu. Aidan yumruklarını sıkarak hareketsiz durdu. "O senin olmadan evvel benimdi" dedi Morgiana.

"Hizmetkârın malı efendinindir."

"Ben senin hizmetkârın değilim."

"Kölemsin o zaman. Uzun zamandır kendini adlandırmayı tercih ettiğin gibi."

"Tövbe ediyorum. Bir Müslüman bir Müslüman'a kölelik edemez."

"Hatırladığıma göre" dedi Sinan, "seni kabul etmem için beni neredeyse zorlamıştın."

"Şöyle bir zorlamaydı ki, Alamut'takilerin artık nasıl yerine getireceklerini bilmediklerini. Misyon için beni kullan diye bütün gücümü ellerine koydum ve sana efendim dedim. Alamut'takiler" dedi aşağılayan sert bir sesle, "kendilerini fazlasıyla Milenyum'un gelmesine kaptırmışlardı. Bunu da şarapla, çiftleşmekle ve çılgınlıklarla yaptılar, tarikatımızın olması gereken her şeyle alay ederek."

"Peki, ben kutsal kabul ettiklerimizle alay ettim mi?"

"Hayır" dedi Morgiana. "O kadar açık değil. Beni Frenk kadının üstüne salana kadar değil. Onun kendisine ait bir ifriti olduğunu çok geçmeden keşfettin, o sana gelmek konusunda çok istekliydi. Ben senin zihnini okuyorum, Sinan ibn Salman. Eğer ben senden kaçarsam, diğeri kalmalıydı, doğru kafirdi ama erkekti ve senin ikna gücünün etkisi altında kalacaktı."

"Onun ailesi var" dedi Sinan.

Morgiana ellerini çırptı. "Gerçek bir haydut gibi konuştun! Kefareti ne olacak?"

"Hayatını benim hizmetimde geçirmek."

"Elbette." Aidan'a bir bakış attı. "Onu köle olarak benim kadar yararlı bulmayabilirsin. Onun türü kötü hizmet eder, tabii eğer ederse."

"Onun iradesine gelince, bunun icabına bakıldı."

Aidan artık sessiz kalamadı. "Sözlerle ve demirle mi? O maskaralıktan başka bir şey değildi, ihtiyar."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Sinan ona inanmadı. Süleyman'ın Mührü elinde parladı. Aidan güldü ve mührün içindeki ateşi uyandırdı.

Sinan şaşkınlık içinde küfretti ve için için yanan şeyi elinden attı. Mühür yere düşünce toprağa erimiş demir saçarak eridi.

Ama hiçbir zaman o kadar kolay yenilmezdi Sinan. "Ailen var" dedi tekrar, acıdan sıktığı dişleri arasından. "Onları da düşünüyor musun?"

Aidan buz kesildi.

Arkasındaki Morgiana konuştu. "Gerçekten onun ailesi var. Senin neyin var?"

"Gücün Mührü'ndeki ismini o inançsızlığıyla korunuyor. Sen korunmuyorsun."

Sinan'ın kucağında ikinci bir Mühür belirdi. Onu yok etmek için gerilen Aidan'ın gücü dondu. Morgiana onun içindeydi, onunla sarmaş dolaştı: yemini, kölelik yılları, inancının özü. Morgiana ona güç vermişti. Şimdi onu Morgiana'dan başkası alamazdı. Ve eğer o yanarsa Morgiana da yanardı.

Morgiana'nın alnı ter içindeydi. Gözleri fazla büyük, fazla donuktu. Aidan kendisinin gördüğünü onun da görmesini istedi. O bağların onun kendi bağlarından başka bir şey olmadığını. Onları kopartabileceğini; bu iradeye ve bu güce sahip olduğunu. Bir görebilseydi. Bir inanabilseydi.

Ama buna inanmak için, yaptığı, yemin ettiği ve sadık kaldığı her şeyi inkâr etmesi gerekiyordu. Böylece kendisini kendisinden ayırmalıydı. Morgiana'dan başkası olmalıydı.

Hayır, diye düşündü Aidan onun zihnine. *Morgiana her zaman Morgiana'dır. Yılan, eskimiş derisini değiştirip attığı için daha mı az yılandır?*

Morgiana onun karşısında sıkıca durdu; ama ondan kurtulamadı. Artık yapamazdı. O Morgiana'nın yüreğinde duruyor ve ona onu gösteriyordu. Morgiana. Özgür, güçlü ve mutlu. Hiçbir ölümlünün kölesi değil, bir daha asla.

Morgiana bunu görmek istiyordu. Ama aynı zamanda, ne

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

kadar acı verirse versin, hayata ve akıl sağlığına neye mal olursa olsun sımsıkı bildiğine yapışmak da istiyordu.

Sinan onların sessizliği karşısında konuşmaya başladı, her sözü zincirin bir halkasıydı. "Sen benimsin. Senin iraden benim iradem, senin hayatın benim hayatım, ta ki ben onları bırakmayı seçene kadar. Bana hizmet et, o zaman seni özgür bırakabilirim. Bana baş kaldırsan, seni ebediyen bağlarım."

"Sen Allah mısın ki" diye sordu Morgiana güçlükle nefes alarak, bağlarla ve yeminlerle mücadele ederek, "beni böyle zorlayacaksın?"

"Ben Allah'ın hizmetkârıyım; ben Süleyman'ın gücünü kullanıyorum."

Morgiana'nın vücudu sarsıldı; yumrukları sımsıkı sıkıldı. "Ben sana başkaldırıyorum. *Başkaldırabilirim.*" Nefesini içine çekti. "Başkaldırabilirim!"

Her sözü daha özgür, daha güçlüydü. Sinan bunu gördü. "Acaba" diye sordu, "senin için değerli olan her şeyi günün her anında savunabilir misin, ta ki sen teslim olana veya hepsi yitip gidene dek?"

Morgiana gülümsedi. Henüz muzafferane değildi gülümsemesi. Ama kendi etrafındaki zincirleri görmüştü ve bunlar hava zincirleriydi. Anlamaya başlıyordu; inanmaya başlıyordu. "Ya sen" diye sordu efendisine, "eğer benim olan herhangi bir şeye dokunursan, üstüne yağdıracağım zulüm altında kıvranan bir yeri yönetebilir misin?"

"Senin gücün yok. Sadece tehdit edebilirsin."

Morgiana bocaladı. Onun efendisiydi o. Sözleri etrafına dolanıyor, aklını bulandırıyor, gücünü kesiyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Aidan, kimin duyduğuna aldırmadan. "Güçsüz olan o; elinde tehditlerden başka bir şey kalmayan o. Zihnini ve duyularını aç. Bak ona!"

Morgiana baktı. Güç gördü, dehşet gördü.

Ölümlülük.

Korku.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Korku mu?

"Korku!" dedi Aidan yüksek sesle Sinan'ın sessizliği içinde. "Senden korkuyor. Ne yapabileceğini biliyor – eğer bizi çok zorlarsa ikimizin ne yapabileceğini biliyor."

Morgiana'nın yüzü hiç görmediği kadar soldu, ölüm gibi bembeyaz kesildi. Ölecekti; ölebilirdi, eğer isteseydi, eğer gücünü kalbinin etrafında bir yumruk gibi sıksaydı, tıpkı böyle. Tıpkı...

İrade ve beden birlikte kasıldı. Morgiana'dan bir ses çıktı, bir hayvan sesi; ama içinde güç vardı ve irade ve –nihayet– anlayış. Eli yukarıya, dışarı doğru uzandı.

Sinan hiçbir şey anlamadan oturuyordu; ama yavaş yavaş görmesi gerekeni gördü. Daha da yavaş bir şekilde anlamaya başladı. Fedaileri gitmişti. Şaşkın ve tek başına duran biri dışında hepsi. Ve Morgiana gülümsüyordu, beyaz vahşi bir gülümsemeydi bu, gökyüzüne özgürce fırlayan şahinin sevinciydi bu.

Bu gülümsemeyi tek fedainin üstüne çevirdi; çağırdı. Adam, gözleri onunkilere kilitlenmiş halde geldi. "Çocuk" diye mırıldandı Morgiana, "bizim yolumuzun sadık bir takipçisi misin?"

Oğlan şevkle başını salladı.

"Şu adamı görüyor musun?" Parmağı bıçak gibi Sinan'ı gösterdi.

Oğlan yine başını salladı.

"O Misyon'umuza ihanet etti. Kâfir bir kadına göz koydu; bir kâfiri hizmetkârı yaptı. Bize Frenk'lerin o üç sahte tanrısına ibadet etmemizi emretmeyeceğini kim söyleyebilir?"

Oğlanın dudakları dişlerinden geriye doğru çekildi.

"Aynen öyle" dedi Morgiana, neredeyse şarkı söyler gibi. "Şimdi fedai, İnanç savaşçısı, ben sana öldürmeni emredene kadar tut onu."

Sinan kurtulamayacağı kadar güçlü ellerin arasında çırpındı. Onu esir alanın yüzünde mükemmel ve amansız bir karar-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

lılık ifadesi vardı. Onun hiçbir sözüne, hiçbir tehdidine, emrine veya yalvarışına teslim olmayacaktı.

"Şimdi" dedi Morgiana, ölümcül derecede nazik bir sesle. "Bizi dinlemeye hazır mısın?"

Sinan boyun eğmeyecekti; direnci kırılacak gibi görünmüyordu. Fedainin ellerinin arasında gevşedi. "Dinleyeceğim" dedi.

Morgiana gözlerini ondan ayırmadan başını salladı. Özgürlükten, zaferin bu ilk tadından yarı sarhoştu. Bu sarhoşluk ölümcül olabilirdi; onlara kazandıkları her şeyi kaybettirebilirdi.

Ama Morgiana'nın sesi de bakışları kadar kesindi, içinde en ufak zayıflık emaresi yoktu. "Senin Misyon için iyi çalıştığını hatırlıyorum. Böyle yapmaya devam edeceğini umuyorum. Ama bunun ne bir Frenk baronesinin, ne de Halepli bir tüccar evinin yardımı olmadan yapılması gerekiyor. Onlar Misyon'a hiçbir şey kazandırmıyor; sadece senin açgözlülüğünü besliyorlar."

"Ve gururumu" dedi Sinan sakince. "Bunu hatırlama nezaketini göster. Ama ben başaramadığımı anlayacak kadar bilgeyim."

"Ve bu bilgelik, sen şuradaki esir Frenk'te daha büyük bir fayda görene kadar uyanmadı içinde."

"Senin yaptığının da bundan aşağı kalır yanı yok."

"Ben kutsallık taslamıyorum."

Kara gözler Morgiana'dan Aidan'a, oradan tekrar Morgiana'ya döndü. "O senin ırkından" dedi Sinan, sanki bunun anlamını yeni algılamaya başlamış gibi. "Ama onun için bize sırtını dönüyorsun. Bir kâfir için Misyon'a ihanet mi edeceksin?"

Morgiana'nın gözleri parlamaya başladı. "Ben seni Hasan Sabbah'ın yoluna geri döndürüyor ve yoldan çıkma dürtünü engelliyorum. Ciddi olarak, senden sadece sözden fazlasını istiyorum. Senden bir baronun ve bir baronluğun varisinin kanını akıtmanın ve bir baronesi yaralamanın bedelini..."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Sinan bembeyaz kesildi. Nihayet şimdi ona darbeyi indirmişti, hem de bayağı güçlü bir darbe.

"Bizim karar verdiğimiz gibi ödeyeceksin" dedi Morgiana.

Sinan konuşamıyordu: hançer çok yakına saplanmıştı. Morgiana hizmetkârları çağırdı. Onun emrine uyup geldiler. Morgiana'nın onlara Aidan'ın ayağının dibine koymalarını emrettiği büyük sandığa altınlar döktüler; altının üstüne ışıldayan mücevherler yığdılar. Aidan'ın göğüs kemiğinin altındaki, hatta öfkesinin altındaki bu sıcaklık bir zevkti. Masyaf'ın Efendisi'nin onun için kandan daha değerli olan servetini akıtmasını izlemek ve onunla birlikte kaybettiği her şeyi anladığını görmek baldan tatlıydı: eski kölesini, ilerde olabilecek kölesini, dünyada hiç kimseden ondan olduğu kadar korkulmadığını bilmenin kesinliğini. O, Suriye'nin Şam'daki yöneticisinden daha gerçek efendisiydi ama Alamut Kölesine hâkim olamıyordu. Kendi fedaisinin hançeri boğazına dayanmış olarak kendi bahçesinde oturuyor ve kendisine emredildiği gibi ödeme yapıyordu.

Morgiana onun ne kadar verebileceğini ve ne kadar verirse bunun canını yakacağını biliyordu. Aidan'ın bunu talep ettiğini ve anlaşmalannın yazılıp, imzalanıp, ölümsüz ateşle mühürlendiğini görmesi gerekiyordu.

Bu iş bittikten sonra, hançer boğazından indi. "Peki, sör Frenk" dedi. Sesi sakindi; gözleri korkunçtu. "Tatmin oldunuz mu?"

"Hayır" dedi Aidan.

Sinan gülümsedi. İnsanın gücü buydu: yenildiğinde, aşağılandığında bile kendine inancını hiç kaybetmemesi. "Öldür beni, o halde" dedi. "Yüreğinin arzuladığı gibi dök kanımı. Dünyayı benden kurtar."

Bu hem şakaydı, hem de değildi. Sinan'ın ölümden korkusu yoktu. Hayat onun için tatlıydı, hayatın içinde gücün lezzeti, onların vasıtasıyla doğuda iradesini hâkim kıldığı casus-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

lar ve hizmetkârlar ağı vardı. Ama ölümünün halkını daha güçlü kıldığını bilerek memnun bir halde ölecekti.

"Bu yüzden" dedi Aidan, "yaşamana izin vereceğim."

"Zalimce" dedi Sinan. "Hiç de fena bir feda-i olmazdın." Durdu. "Belki de, acaba düşünür müydün?.."

"Hayır!" Çok hızlı, çok yüksek bir sesle söylemişti bunu. Aidan kendini toplamaya çalıştı. "Ben kimsenin evcil katili değilim."

"Yazık. Burada hoş karşılanırdın, yeteneklerin anlaşılır ve en iyi şekilde kullanılırdı. Gittiğin yerde bunları bulamayabilirsin."

"Tutmam gereken sözler var."

"Öyle mi? Peki, karşılığında ne alacaksın? Bana Kudüs'ün işi akrabalarının ölümünden seni suçlamaya kadar vardırmasa da söylentilerin sana daha kötüsünü yakıştırdığı söylendi" dedi Sinan.

"O halde sözlerimi ne kadar çabuk tutarsam ismimi o kadar çabuk temizlerim."

"Ya da ismin için yanarsın."

"Ben bir ateş ruhuyum. Kendi elementimde nasıl zarar görebilirim ki?"

"Cehennem ateşinde bile mi?"

"Eğer o ateşi bilirsem, o zaman bir ruhum vardır ve Cennet'e gitmeyi de umut edebilirim. Eğer ruhum yoksa, o zaman ölüm benim için sadece unutmadır ve ölümlü ateş bana dokunamaz."

"Ah" dedi Sinan. "Bir teolog."

"Bir deli" dedi Morgiana. "O sana hizmet etmeyecek, Sinan ibn Salman, ne de sen onu tuzağına düşürebileceksin. Bırak gitsin; vazgeç ondan."

"Senden vazgeçeceğim gibi mi?"

"Öyle" dedi.

Sinan uzun bir süre ona baktı. Morgiana buna dayanarak kımıldamadan durdu. "Bizsiz senin neyin var ki?" diye sordu

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

ona. "Bir kâfir olup onun peşine mi takılacaksın? Olduğun ve yaptığın her şeyden vazgeçebilir, inancına ve verdiğin söze ihanet edebilir ve o kadar uzun süre hizmet ettiklerine düşman olabilir misin? Bir daha düşünmeyecek misin? Bana geri dönmeyecek misin? Şimdi, özgür olarak; artık hançerin buyruğunda değilsin, onun kumandanısın, senin üstünde başkası yok, sadece ben hariç."

Bunlar boş sözler değildi. Bilerek konuşuyordu. Yılandan daha kurnazdı. Gerçeği bile, kendi amaçlarına göre eğip bükmek için, kullanıyordu.

"Senin bu kadar uzun süre köle olarak tutmakla yanlış yaptım" dedi. "Şimdi bunu düzelteceğim. Teklifimi kabul edecek misin?"

Morgiana susuyordu. Yüzü hareketsizdi. O kadar soğuktu ki o canlı güzelliğini kaybetmişti; yabancıydı.

Konuştuğu zaman, her bir sözcüğü dile getirmeden önce tartıyormuş gibi yavaşça konuşmaya başladı. "Kendi isteğime aykırı olarak bir köle olmuş olan ben, beni köle yapanların sözü şöyle dursun, hiç kimsenin sözüne kolayca güvenmiyorum. Senin, kendi anladığın şekilde, onurlu bir adam olduğunu inkâr edemem. Teklif ettiğin bu özgürlüğün bir fiyatı var mı?"

"Zaten ödemiş olduğundan başka bir fiyatı yok."

Morgiana dikkatli bir nefes aldı. "Ve burada anlaştıklarımız –dökülen kanın bedeli, Frenk'in serbest kalması- bunlardan caymak yok mu?"

"Allah'ın huzurunda yemin ederim."

"Öyleyse" dedi Morgiana, sanki üstünden büyük bir yük kalkmış gibi doğrularak; içine derin bir nefes çekti. Özgürce. "Hayır. Hayır. Sana hizmet etmeyeceğim. Özgür olarak bile; güçlü bir konumda olsam bile. Hizmet etmekle işim bitti."

Sinan daha yenilgiyi kabul edemiyordu. "yani İslam'la mı işin bitti? Çünkü bu Tanrı'ya tam bir teslimiyetten başka nedir ki?"

"Tanrı" dedi Morgiana çok nazikçe, "Sinan ibn Salman değil" ve Sinan kaskatı kesilince iyice çileden çıktı: "Tann'dan başka tanrı yoktur. Fani bir adamın kaprislerine değil, sadece O'na hizmet etmeyi öğrenme zamanım geldi." Bir kölenin yapacağı gibi gittikçe eğilerek selam verdi; ama bu asla teslimiyet değildi. "Tanrı seni korusun, ey sabık efendim ve sana bilgelik bahşetsin."

"Teklifini kabul etmeliydim" dedi Morgiana.

Aidan nerede olduklarını bilmiyordu. Masyaf'ın serveti yanlarındaydı; etraflarındaki ışık loştu, donuk ve griydi. Havada tuhaf bir koku vardı. Taş ve kum gördü, bir ağaç gövdesi ve bir su ışıltısı. Bildiğine göre cinlerin ülkesindeydiler.

Aniden anladı. Pers ülkesinde pınarın yanındaydılar; mağara arkalarındaydı. Bulutlar üstlerine alçalmıştı. Havadaki tuhaflık yağmurun kokusuydu.

Morgiana sallandı. Aidan onu yakaladı. Bilinci yerindeydi ama son derece zayıftı ve buna kızıyordu. "Çok fazla" dedi. "Çok uzağa uzandım. Senden daha iyi değildim."

Aidan'ın dudakları seğirdi. "Fedaileri ne yaptın?"

"Hepsini gönderdim. Bildiğim bir yere, adını bildikleri herhangi bir şehirden çok uzaktaki bir şehre. Oradaki kadınlar güzel ve hafifmeşreptir; her birinin pek çok kocası vardır. Efendimin hizmetkârları oraya cennet mi, cehennem mi diyeceklerine kendileri karar versin."

Aidan güldü. "İhtiyar onları geri istemedi mi?"

"O da, onlar gibi, öldüklerine inanıyor. Onların yerini doldurması kolay olmayacak."

"Veya senin yerini."

"Veya benim yerimi." Başını omzuna yasladı. "Allah'ım! Ne aptalım!"

"Muhteşem bir aptal." Aidan mağaranın ağzına doğru döndü. Morgiana karanlıkla savaşarak ama mücadeleyi kaybederek kollarında güçsüz bir şekilde yatıyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Seyyida, Aidan'ın taşıdığını görünce korkudan çıldırmış halde mağaranın karanlığından dışarı fırladı. "Yaşıyor" dedi Aidan. "İkimiz için her şeyi elde etmek için kendini fazla zorladı, hepsi o. Uyuyunca kendine gelir."

Seyyida'nın buna inanmak istediği açıkça görülüyordu. Aidan'ın Morgiana'yı divana yatırmasını izledi ve anında kaşlarını çatarak, elinde bir battaniyeyle yanında bitti. "Bunu kendisine yapmasına nasıl izin verebildin?"

"Onu nasıl durdurabilirdim ki?"

"Denemeliydin" dedi Seyyida.

Buna verecek makul bir karşılık yoktu. Aidan etrafta dolandı ama orada istenmiyordu. Mağaranın ağzına çekildi.

Yağmur yağmaya başlamıştı. Bu güneşe boğulmuş ülkeye geldiğinden beri yüzünde yağmuru hissetmemişti. Hafif sulu sepkene çevirecek kadar soğuk olsa da bu hoşuna gitti.

Morgiana derin uykudaydı, Seyyida onun üstüne titremekle meşguldü. Aidan özgürdü. Gerçekten, nihayet özgürdü. Sinan almış olduğu her şeyin karşılığını kendi eliyle ödemişti ve en faydalı kölesini kaybetmişti. Bu darbeden sonra kolay kolay kendine gelemezdi. Bir daha İbrahim'in Evi'ne de saldırmazdı.

Aidan ağzındaki bu tadı biliyordu. Küller. Bu kadar uzun bir kovalamaca, bu kadar acı bir savaş ve bütün bunlar gelip buna dayanmıştı. Demirle bağlanmış bir sandık, yağan gri bir yağmur ve paralanan yüreği. Kalmak ve bu kadının sevgilisi olmak. Gitmek ve sözlerini tutmak: Halep'e gitmek, Leydi Hatice ile anlaşmayı sonuçlandırmak, Joanna'yı bulmak.

Ne kadar süredir ayrı olduklarını bile bilmiyordu. Bir ay mı? Onu düşünmeden ve kendisiyle birlikte gelmemiş olduğuna sevinmeden bir gün bile geçirmemişti. Gelse kesinlikle ölürdü, bebeği de onunla birlikte.

Belki onu terk ettiği için kendisini affederdi. Belki Alamut Fedaileri ile savaşını kazanmak için yaptıklarını bile affederdi. Bu karmaşık durumdan kurtulmanın bir yolunu bulurlardı. Ço-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

cuğu piç damgası yemeyecekti; leydisi hak ettiği onura kavuşacaktı.

Ya Morgiana?

O istediğini elde etmişti. Kendisinin daha eski ve daha kuvvetli bağları vardı.

Korkak. Ta derindeki benliğinin sesi.

Onu daha da derine itip üstüne ayağıyla bastı. Hristiyan bir şövalye ile dini bütün bir Müslüman arasında bu olanlardan başka ne olabilirdi ki? Bitmişti. İkisinin de kendi dünyası vardı, kendi ayrı kaderleri vardı.

Yine o küçük, iğneleyen ses. Ödlek. Onursuz ahmak.

"Ne yapmamı istersin?" diye bağırdı yağmura. "Din mi değiştireyim? Onunla evleneyim mi?" Durdu. "Evet, neden Müslüman olmayayım. O zaman ikisine de sahip olabilirim."

Ses susuyordu.

Yağmurdan ıslanmış saçlarını geriye savurdu. "Benim yolum çizilmiş. Annem bizi Caer Gwent'e getirip babamıza bizim onun olduğumuzu söylediği gün çizmiş onu."

Hâlâ sessizlik; kınama sessizliği.

Aidan batıda pek çok lordun salonundan daha ihtişamlı olan mağaraya geri döndü ve hiçbir şeyin değişmediğini gördü. Morgiana bir çocuk gibi uyuyordu. Eğilip onu öpmek istedi. Onu istiyordu, tümüyle ve sadece onu.

İradesiyle kendisine hâkim oldu. Bu umduğundan, neredeyse sahip olduğundan daha fazla gücünü almıştı.

Seyyida kilimin üstüne yağmur sularını damlattığı için onu paylamak dışında ona dikkat etmemişti. Hasan uyuyordu.

Yeterince işaret ve yeterince veda. Aidan Morgiana'nın sanki bunu bilmesini, onun şimdi yaptığını yapmasını istiyormuş gibi, ona neden sonra öğretmiş olduğu büyüsünü hatırladı: zihnin odaklanması, gücün toplanması, anlatılmaz şekilde içe dönme ve bükülme. Tam ucunda durdu, pek korkmuyordu. Kimse kımıldamadı. Kimse onu çağırmadı. Aidan kendini bıraktı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

XXXV

Morgiana Frenk'ini izlerken ve onu yakaladıktan sonra Seyyida'nın düşünecek zamanı olmuştu. Onları seyretmek tuhaf bir şekilde acı veriyordu: bir ilerleme ve geri çekilme dansı; bilenmiş çeliğin ışıltısı gibi, buluşmalarının kenarlarında bir parıltı. Bedenlerinin nasıl birbirine hasret olduğunu hiç bilmiyor gibi görünüyorlardı – onu istediğini bilen ama bir çocuğun ölümcül basitliğiyle onu kazanmaya soyunan Morgiana bile. Birlikte oldukları zaman, hatta çoğunlukla yaptıkları gibi tartıştıkları zaman, oturma, ayakta durma veya hareket etme şekillerindeki bir şey, lavtanın şarkının temelini oluşturan notaları gibiydi.

Seyyida bunu Maimoun'la yaşıyordu. Bu ikisininki gibi, baştan aşağıya ateş ve ihtirasla değil ama kendi sessiz, olağan tarzlarında gayet iyi uyuşuyorlardı.

Keşke Maimoun biraz sağduyulu olsaydı. Eğer bir adam karısını kafese kapatır da kadın oradan kaçmaya çalışırsa burada suçlanacak kişi sadece adamdı.

"Bir kadın her zaman mütevazı olmalıdır" dedi Hasan'a, Morgiana, Aidan'la beraber Dağların Şeyhi'yle yüzleşmeye gidince. Seyyida onlar için endişelenerek kendini paralamak istemiyordu, onun için kendisi için endişelenmeye başladı. "Bir kadın uzlaşmacı olmalı. Bir kadın asla Allah'ın başına verdiği erkeğin isteğine karşı gelmemelidir."

Ocağın taşı üstünde hamur yoğurarak ekmek yapıyordu. Dişleri gıcırdıyordu; sonra bağırarak protesto etti. "Asla" dedi, "ama kadın kurnazca onun aklını çelebildiği ve kocasının kendisine açık vermesini sağlayabildiği zamanlar hariç. Ki bu hemen her zaman olur. Kadın suçüstü yakalanmadıkça. Benim gibi." Her duraksayışında hamura vurarak onu yumuşatıyordu.

Una bulanmış yumruklarına baktı. Gözleri yaşlarla yandı;

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

boğazında bir kahkaha köpürdü. "Of, Hasan! Babanı özledim."

Morgiana, Aidan'ın kollarında yarı ölü halde geri geldi. Aidan kaygılanmamış görünüyordu; Seyyida onun o türe mensup olduğu için bileceğini varsaydı. Ama iş oraya geldiği zaman o da bir erkekti: yükünü Seyyida'nın kucağına bıraktıktan sonra çekip giden ve onu kendi haline bırakan kocaman ve bildiğini okuyan bir çocuktu. Seyyida onun surat asabileceğini düşündü. Erkekler kadınların başka kadınlar için onları ihmal etmesinden nefret ederdi.

Seyyida başını sallayarak içini çekti. İçinde kıpırdayan öfke değildi, artık değildi: sadece bir tür müşfik bıkkınlıktı. Erkekler böyleydi. Maimoun böyleydi.

Onu geri kabul edecek miydi?

Durdu. Geri gidemezdi. Ona vurmuştu; ona yalancı demişti. Onu affedemezdi.

Affedemez miydi, affetmez miydi?

O halde. Eğer geri giderse, eğer akıllı olur da arkadaşına yük olmaya son verirse, onu geri kabul eder miydi?

Etmek zorunda kalacaktı. Onun başka bir şey yapmasına izin vermeyecekti.

Morgiana uzun zamandır uyanıktı. O anlamadan çok önce Seyyida Frenk'in gittiğini biliyordu. Hep akşam yemeği için dönerdi ve her zaman salonda uyurdu. Bu gece ikisini de yapmadı.

Kafesinden çıkmanın bir yolunu bulmuştu. Bunu yaptığı için pek suçlayamazdı onu. Veya tahminine göre, Morgiana'yı terk ettiği için. Sevgiyi tüccar anlaşmasına dönüştürmenin neticesi buydu.

Yine de üzülmüştü. Aidan hakkındaki kanaati bundan daha yüksekti.

Morgiana uyandığı zaman Seyyida fırtınayı kucaklamaya

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

hazırdı. Fırtına kopmayınca hiç de rahatlamadı. "Ne zaman gitti?" diye sordu Morgiana sakince.

"Dün gece" dedi Seyyida. "Seni geri getirir getirmez."

Morgiana gözlerini kapattı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bir an için orada değilmiş gibi göründü.

Gözleri açıldı. Gülümsüyordu. "Demek öyle" dedi. Ve daha yavaş, adeta müşfik bir tavırla tekrarladı, "Demek öyle."

"Morgiana" dedi Seyyida. "Pişman olacağın bir şey yapma."

"Zaten yaptım" dedi. Kaşlarını çatarak doğruldu. "Ben onu kazanmadım. Satın aldım."

"Onu sürükleyerek geri getirmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır" dedi Morgiana. "Hayır, onu sürükleyerek geri getirmeyeceğim. O bana ödediğimin karşılığını verdi." Durdu. "O böyle görüyor. Ben öyle düşünmüyorum."

Seyyida, Morgiana'yı uysal bir kadın haline getiren bir gecelik sevginin gücünü düşündü.

Morgiana acımasız ve yüksek bir kahkaha attı. "Öyle mi düşünüyorsun? En sonunda doğru dürüst bir kadın olacak mıyım?"

"Olmak istiyor musun?"

"Bilmiyorum." Morgiana ayağa kalktı, bir an dengesini sağladı ve yavaşça etrafta dolaşmaya başladı. Orada burada Aidan'dan kalan izler vardı: sık sık çekildiği köşede sevdiği bir yastık; şarap sürahisinin yanında kullandığı kupa; yatağının ayakucunda katlanmış duran, ona çok yakışan cübbe. Şimdi sessiz ve terk edilmiş olan, sarıp sarmalanmış lavta. Morgiana bunların hiçbirinin yanında durmadı, sadece hepsine göz attı.

Seyyida'nın yanına geri döndü. Uyumuş olduğu divanın üstünde bir şey vardı; gölgesi kımıldayınca o şey bir an için ışığı yakaladı. Seyyida merakla ona uzandı. Sade gümüş bir kabzası olan, basit ama oldukça zarif yapılmış bir bıçaktı bu.

"Bunu o yaptı" dedi Morgiana. "Bir çömez işi olarak fena sayılmaz."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Biraz fazla sakindi. Seyyida bıçağı ona verdi; parmaklarının bıçağın üstünde kasıldığını gördü. "Bunu sana bıraktı."

"Budala" dedi Morgiana. Hangisini kastettiğini söylemedi. Bıçak parmaklarını hafifçe kesmişti. Sanki daha önce hiç kan görmemiş gibi incecik kırmızı çizgiye gözlerini dikti.

Ayağa kalkarak bıçağı kuşağına soktu. "Benim için kahvaltı ayırdın mı?"

Gözleri Seyyida'yı üstelememesi için uyarıyordu. Seyyida başını salladı. "Gidip getireyim."

Morgiana onunla birlikte mutfağa gitti. İkisi de salona örtü yaymak istemediği için, hizmetçiler gibi ocağın yanına çömelerek orada yediler.

Hasan yemeğin ortasında uyandı; yıkanmaya ve beslenmeye ihtiyacı vardı. "Yakında sütten kesilmesi gerekecek" dedi Seyyida, çocuk dişleriyle ısırınca geri çekilerek. "Ah! Zalim. Eğer çiğnemek istiyorsan biraz ekmek ye."

Çocuk sevgisini hemen bala batırılmış bir ekmek kabuğuna yöneltti. Morgiana sessizce izlerken annesi mutfağı toplamaya başladı. Morgiana asla basit bir adamın karısı olamazdı. Kadın hünerlerinden pek az haberi vardı ve daha çok öğrenmeye meyilli görünmüyordu.

"Çok sıkıcı" dedi Morgiana.

"Zorunluluklar genellikle öyledir." Seyyida ocağın üstündeki kazanın içindeki bulaşık suyunun sıcaklığına baktı, leğeni dolduracak kadar su aldı. "Onları çekilir kılan gururdur: iyi yapmış olmanın ve bunu bilmenin verdiği gurur."

"Bunlar hoşuna gidiyor mu?"

"Bunları yapıyorum. Fahimah iyi yaptığımı söylüyor."

"O da öyle söylüyor."

"Halid mi?"

"Aidan." Morgiana adeta öfkeli görünüyordu. "Sanki biliyormuş gibi."

"Dikkat ediyor. Tavrı bu. Sanırım Frenk olduğu için. İş kadınların meselelerine geldiği zaman bir tuhaflar."

"O iyice tuhaf." Seyyida'nın önüne geçerek leğenle arasına girdi. "Bana nasıl yapılacağını göster."

"Neden istiyorsun ki..." Seyyida aniden sustu. "Peki, öyleyse. İzle de gör."

İşleri bittiği zaman, mutfakla salonu boşaltmışlar ve köşeyi bucağı ovarak temizlemişlerdi. Morgiana bu işe az görünür bir tutkuyla dört elle sarılmıştı; eksik olan becerisini şevkiyle bol bol telafi ediyordu.

Her santim ovalanıp hiç leke siz temizlendiği zaman Seyyida duvara yaslanıp alnını sildi. Morgiana ona bir kupa uzattı. İçinde, tam sevdiği gibi koyu ve ekşi-tatlı şerbet vardı. Gözlerini ona dikti. "Büyü yapabilirdik" dedi.

"Kaslar daha iyi." Morgiana, Hasan'ı kalçasına dayadı. Kızarmıştı, darmadağınık ve adeta mutlu görünüyordu. "Eve gitmek istiyorsun, değil mi?"

Tabii ki bilecekti. Seyyida biraz hayal kırıklığına uğradı: bunu söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu ne zamandır. Aklına gelir gelmez hemen dile getirmek tam Morgiana'ya göreydi.

"Evet" dedi Seyyida. "Eve gitmek istiyorum." İşte söylemişti. Kendini garip bir şekilde boş hissetti; garip bir şekilde heyecanlı.

Morgiana ona uzandı; Seyyida geri çekildi. Gözlerini birbirlerine diktiler. "Eğer gideceksen" dedi Morgiana, "şimdi gitmelisin."

Seyyida başını iki yana salladı. "Gidemem." Giysisine, saçlarına hafifçe dokundu. "Böyle gidemem."

"Banyo yap o zaman" dedi ifrit. "Ondan sonra gideriz."

Seyyida yutkundu. Bu beklediğinden fazlaydı. Gerçi bilmesi gerekirdi. Morgiana'yı tanıyordu. "Benimle gelecek misin?"

"Beni istiyor musun?"

Başını salladı. Elleri soğuktu ama yüzü yanıyordu. "Bunun

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

nasıl olduğunu bilmesi gerekiyor. Böylece... böylece karar verebilir."

"Senden boşanmaya mı?"

"Veya beni geri kabul etmeye."

"Bana öyle geliyor ki" dedi Morgiana, "kabul eden sen olacaksın."

Seyyida gülümsedi, pek de keyifsiz bir gülümseme değildi bu; artık bundan kaçış olmadığına göre. "Bunu biliyorum. Onun kabul etmesine gerek yok."

"Bu dürüstçe değil."

"Hayır" dedi Seyyida, "ama bu sevgi."

Morgiana başını iki yana salladı. Anlamıyordu. Belki bu insanlara özgü bir şeydi. Bir erkeğin alıyor gibi görünürken verebilmesi; bir kadının, erkeğin seçmesine izin vererek, seçebilmesi.

"Benim yolum değil bu" dedi Morgiana, "ya da bizim yolumuz." Ama bu konuda tartışmayacak kadar akıllıydı.

Seyyida banyo yapıp kendine çeki düzen verirken cesaretini güçlükle topladı. Bütün cesaretine ihtiyacı olacaktı. Morgiana'nın kadın giysileri giydiğine dikkat etti.

Artık gitmeyi geciktirecek bir şey kalmamıştı. Hasan yeni paltosunu giymişti. Morgiana uzun kadın giysisi giyip peçe takmıştı. Seyyida düşünebildiği her yönden hazırdı, bir tek şey dışında.

O da o beklerken asla gelmeyecekti. Derin bir nefes aldı ve Hasan'ı sıkıca tuttu. "Şimdi" dedi.

Ev hatırladığından daha küçük ve karanlıktı: biraz pejmürde, biraz yıpranmış ama rahattı. Burnu seğirdi. Fahima, sadece onun yapabildiği, keskin sarımsak kokulu *zirbajah* yapıyordu. Bu kokuyu tekrar almak canını yaktı. Evde olmak.

Morgiana'nın ani bir hareketi Seyyida'yı kendine getirdi. Kadınlar bölümünün ucunda, ara sıra başka bir oda olmayınca orada kalan bir konuk dışında hiç kimsenin girmediği kü-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

çük bir odadaydılar. Oda kapalıydı ve sanki uzun zamandır açılmamış gibi küf kokuyordu. İfrit kapıyı açarak durdu.

"Sorun mu var?" diye sordu Seyyida. Boğazı o kadar kuruydu ve kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki ancak fısıldayabiliyordu.

"Hayır" dedi Morgiana. Eliyle çağırdı. Seyyida sendeleyerek arkasından gitti.

Herkes akşam yemeğindeydi. Belki Morgiana'nın işiydi bu. Arada sırada Laila kocasına hizmet ederdi ve Fahimah erkeklerinin iyi yediğinden emin olmak isterdi ama Anne buna hiç tenezzül etmezdi. Ama o gece etti. Belki İshak orada olduğu içindi. Bir hizmetçi rolüne bürünmek istemişse de hemen caymış ve oğlunun yanında, en iyi yastıklarda yerini almıştı.

İshak orada olmasına rağmen pek neşeli bir topluluk değildi. Faruk adeta yaşlı görünüyordu. Annenin suratı asıktı. Laila suskun ve donuktu. Maimoun düzenli bir şekilde yiyordu ama aklı yemekte gibi değildi. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşmişti; gözlerinin altında gölgeler vardı.

Seyyida ilerlemeye başladı ama Morgiana'nın kolu ona engel oldu.

İshak kupayı pat diye yere koydu. Çıkan ses yüksek ve aniydi. "Ya Allah! Bir aydır bu haldesiniz, ne için? Onları aramaya bile başlamayacak mısınız?"

"Ne faydası olacak?" dedi babası. "Onları kimin aldığını biliyoruz."

"Ve nedenini." İshak'ın boğazından bir homurtu gibi çıktı bu sözler.

Maimoun ne bu homurtuya ne de ateş saçan bakışlara karşılık vermedi. Ekmeğinin son parçasını çiğnedi, yuttu, kupasına uzandı.

İshak onun bileğini yakaladı. "İblis kemiklerini alsın!"

Maimoun kolayca kendini kurtardı ve kupadakini içti.

"Eğer senin yüzünden ölmüşlerse..."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Kupa Maimoun'un elinde sallandı. Kupayı yere koydu. Ayağa kalktı, önce Anne'nin, sonra Faruk'un önünde eğildi.

"Hayır, gitmeyeceksin" dedi İshak. "Yeterince çekip gittin. Şimdi yaptıklarınla yüzleşeceksin."

"Ne yaptığımı biliyorum" dedi Maimoun.

"Kanı zincirlerle bağlayıp tutmak istedin. Bunu hak etmek için ne yaptı o?"

"Bir şeytanla arkadaş oldu" dedi Maimoun.

"Ve sen şeytanı kızdırdın. Hanginiz daha büyük aptaldı?"

"Ben yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım."

"*Düşündüğün.*" İshak tükürmeye yeltendi, annesinin bakışını yakaladı, onun yerine suratını buruşturdu. "Sen sadece birinin efendisi olmanın hükmetmek olduğunu düşündün. Birliklerine böyle davranan emirler pek başarılı olamazlar."

"Haklı olduğumu söylemedim" dedi Maimoun.

Seyyida daha fazla dayanamadı. "Düşünebildiğin kadar haklıydın" dedi.

Hikâyelerde, uzun zamandır kayıp olan çocuğun geri dönüşü son derece basit olur. O geri gelir, yaşlanmış annesi kollarına atılır, yaşlanmış babası omzunda ağlar ve herkes sonsuza dek mutlu yaşar.

Seyyida'nın babası kimsenin omzunda ağlayacak biri değildi ve Anne sadece bundan kazanacağı bir şey varsa kendinden geçerdi. Uzun bir sessizlik oldu. Kimse özellikle şaşırmış görünmüyordu; sadece ne yapacaklarını bilemez haldeydiler ve hayal kırıklığına uğramışlardı. Birinin zihnini aileden bir kadının kaybolmuş ve belki de ölmüş olma ihtimalinden, onun canlı ve sapasağlam olduğu gerçeğine çevirmek zordu.

Aklını toplayan ilk İshak oldu ve Seyyida'nın arkasında duran Morgiana'ya aldırmadan yerinden fırlayıp ona ve Hasan'a nefesleri kesilene kadar sarıldı. Onları odanın içine çekerek Seyyida'yı soru yağmuruna tuttu. "Neredeydiniz? Ne yaptınız? Harika görünüyorsun... Hasan da büyümüş. Size kim baktı? Sakın..."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Giana" dedi Hasan açıkça. "Anne. Hasan." Bekledi.

"İshak" dedi annesi, gülmemeye çalışarak. Kardeşinin yüzünde komik bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"İshak." Hasan hepsine sırıttı.

Kimse bir bebeğe direnemezdi. Ve bu bebek, gökyüzündeki bir yıldızı bile büyüleyebilen, Morgiana'nın Frenk'inden ders almıştı. Fahimah, Seyyida'yı oldukça memnun bir şekilde selamladı ama aynı anda hem gülerek, hem ağlayarak Hasan'a saldırdı.

O kollarını doldurmayınca Seyyida kendini çıplak hissetti. Arkasında Morgiana'yı hissedebiliyordu, bir peçe içindeki bir gölge. Kimse ona dikkat etmemişti, bundan bahsetmemeyi tercih eden İshak dışında.

Hasan baş tacı edilirken Seyyida cesaretini toplayacak zaman buldu. İshak hâlâ kolunu ona sarmış duruyordu, biraz fazla ağır, biraz fazla sıkı ama memnuniyetle. Diğer herkes Hasan'ı öpüp kokluyordu.

Maimoun dışında herkes. O aç bir şekilde oğlunu izliyordu ama bir türlü hareket edemiyor gibi görünüyordu. Seyyida'ya bakmıyordu.

Hasan kendi adına karar vererek, eğilip bükülüp Anne'nin ellerinden kurtuldu ve becerikli ayaklarının üstünde durarak babasının kucağına tırmandı. "Baba" dedi.

Maimoun bir lamba gibi ışıldadı. "Duydunuz mu? Ne dediğini duydunuz mu?"

Başlarını salladılar. Anne bile gülümsüyordu.

"Yürüyor da" dedi Maimoun. "Oğlum yürüyor. Ve konuşuyor."

"Konuşuyor" dedi Hasan. "Yürüyor."

Bundan sonra kimse Seyyida'yı sorularla bayıltmak istemedi ama İshak meraktan ölecek gibi görünüyordu. Seyyida sağlam ve tek parça halinde geri gelmişti. Faruk memnun görünüyordu; kadınlar da ona uyuyordu.

Seyyida'ya güveniyorlardı. Seyyida bunu anlayınca nere-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

deyse kendini tutamayıp ağlayacaktı. En azından babası, kesinlikle Fahimah, belki Anne bile – evin namusuna leke sürecek bir şey yaptığından korkmuyorlardı.

İshak da korkmuyordu ama biraz daha beklerse ölecekti. "Morgiana'nın bildiği bir yerdeydim" dedi Seyyida. "Şehirden uzakta, gizli bir yer. Buradan gittiğimden beri tek bir insan görmedim."

"Bu korkunç" dedi İshak.

"Huzurluydu. Çoğu zaman Hasan'la ilgilendim. Eve baktım. Yemek pişirdim. Kadın işleri yaptım. Bazen dışarı çıktım. Gökyüzü çok genişti. Zihnimi o kadar uzağa yayabiliyordum ki geriye benden pek bir şey kalmıyordu."

"Bunun seni bir mistik yaptığını söyleme bana."

"Yıkayacak tabaklar varken mi? Aptal olma."

"Yani gerçekten... hep yalnız mıydın?"

Bunu Maimoun söylemişti. Hâlâ ona bakmıyordu. Sesi sertti.

"Morgiana vardı" dedi Seyyida. Rahat, sakin, istikrarlı. Kendinden gurur duyuyordu.

O zaman ifriti gördüler: Morgiana Seyyida'nın gölgesinden çıkıp aydınlığa geldi. Peçesini indirmedi.

"Ondan gelmesini istedim" dedi Seyyida, şimdi pek sakin değildi. "Bana gidecek bir yer verdiği ve ben oradayken bana baktığı için ona borcum var. Onun bir süre kalmasını istiyorum. Artık bir Fedai değil. Bir kadın olmayı öğrenmek istiyor."

Bunu değişik derecelerde kuşkuyla karşıladılar. Kimse bunu söyleyecek kadar ileri gitmedi. Maimoun bile.

"Konukseverliğinizi istismar etmeyeceğim" dedi Morgiana. Sesinde pek o kadar tepeden bakar bir hava yoktu.

"Hayır" dedi Faruk, duyulur duyulmaz bir sesle. Boğazını temizledi. "Hayır, etmiyorsun. Evime hoş geldin."

Laila'nın diyeceği bir şeyler olabilirdi; Anne'nin kesinlikle vardı. Ama Faruk hemen denetimi eline almıştı. Seyyida

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

onun buna pişman olup olmadığını söyleyemezdi. Faruk bunu Morgiana'nın yapabileceklerinden korktuğu için yapmış görünmüyordu; fakat kesinlikle hoşuna gittiği için de yapmamıştı.

Morgiana soylu bir kadının bir velinimetin önünde eğildiği gibi eğildi. "Çok cömertsiniz" dedi.

"Kızımın sana bir borcu var. Bu borcu öderken cimrilik mi yapayım?"

"Bazıları yapabilir" dedi Morgiana.

Tavrındaki hiçbir şey Maimoun'u işaret etmiyordu ama adam kaskatı kesildi. Hiçbir şey söylemedi. Nihayet karısına bir bakış attı. Seyyida, tamamen öfkeli olmadığı dışında, bu bakıştaki ifadeyi anlayamadı. Belki de, her şeye rağmen, onu affedecekti.

Aniden bütün bu kalabalıktan, asla yatışmayan telaş ve heyecanlarından, umarsızca her şeyi olağan gösterme çabalarından yoruldu. Sanki Seyyida ifritlerin arasında bir ay hiç geçirmemişti.

Ama neden gitmiş olduğunu biliyordu ve Maimoun da hatırlıyordu. Ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Baba" dedi. "Anne, Fahimah, Laila: saygılarımı sunuyorum. İshak, seni tekrar gördüğüme sevindim. Maimoun..." Durması gerekti, bir nefes aldı, yine devam etti. "Maimoun, eşim, eğer hâlâ sana böyle diyebilirsem..."

"Diyebilirsin."

Bu onun için de Seyyida için olduğu kadar zordu. "Eşim" dedi. "Gittiğim için üzgünüm."

Maimoun görünür şekilde yutkundu. Gözlerini çok fazla kırpıştırıyordu. "Evet" dedi. "Ben de üzgünüm." Dik dik ayaklarına bakıyordu. "Ben üzgünüm, yaptıklarımı yaptığım için."

"Ben de." Seyyida bu sözün biraz havada asılı kalmasına izin verdi. "Beni affedebilir misin?"

"Ben..." Sertçe gözlerini kırpıştırdı. "Evet. Eğer sen de beni affedersen."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Seyyida başını salladı.

Maimoun'un görmek için başını kaldırması gerekti. Kendini bırakıp ağlamamaya çalışıyordu.

Bu Seyyida'ya dokundu. Ama burası bunun yeri değildi, ikisi için de. Çenesini kaldırdı. "Eğer herkes beni bağışlarsa, sabah ibadetinden beri uzun zaman geçti ve kendi yatağımı özledim. Yatağıma gitmeme izin verir misiniz?"

Gitmesini istemediler; Fahimah önce bir şeyler yemeden yatmaya gidemeyeceğini söyledi. Ama Seyyida kararlıydı. Morgiana'yı onların narin merhametine bıraktığı için kendini korkak gibi hissediyordu ama ifritten duydukları korku onları dizginleyecekti. Seyyida'nın Maimoun'la konuşmaya ihtiyacı vardı. Belki sadece konuşmaya da değil.

Ama Fahimah ve hizmetçi Seyyida'nın rahatıyla bıktıracak kadar uzun uzadıya ilgilenip gittikten sonra, Seyyida fazla üstü kapalı konuşmuş olabileceğinden korkmaya başladı. Onun gelmeyeceğinden. Veya onu daha affedemediği için gelmekten vazgeçtiğinden.

Geri gitmeye hazırdı, en azından Hasan'ı alıp getirmek için. Tam yataktan kalkıyordu ki Maimoun kapıyı açtı.

Yanına gelmiş olduğu son seferki gibi görünmüyordu. Bu defa daha sessizdi; daha itaatkârdı.

Seyyida döşeğin içine gömüldü. Maimoun sırtı kapıya dönük durdu ve onun dışında her yere baktı.

"Maimoun" dedi Seyyida, aniden utanarak.

"Seyyida" dedi adam. Durmadan kıpırdanarak dudağını çiğniyordu. "Gerçekten iyi misin?"

"Gerçekten iyiyim."

"Gerçekten söylediğin yerde miydin?"

"Gerçekten oradaydım. Galiba Pers ülkesinde bir yerdeydik. Çölde bir yerde. Bir incir ağacı vardı ama kuşlar bütün meyveleri yedi."

"Orası hoşuna gitmiş."

Bunu inkâr edemezdi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Seni utandırmaya çalışmıyordum" dedi Maimoun. "Seni onurlandırmak istedim. Bir hanımefendi gibi."

"Biliyorum" dedi Seyyida.

"Sadece şu... şu yaratık..."

"Ondan hoşlanmak kolay değil" dedi Seyyida. "Hiç değil. Sanırım bebeklikten başlamak gerekiyor."

"Sana iyi bakmış."

Kendini kandırmaya çalışıyordu. Seyyida ona elinden gelen yardımı gösterdi. "Baktı. Arkadaşlarına sadıktır. Ve Hasan'ı seviyor."

"Bunu... görebiliyorum. Ona baktığı zaman adeta insana benziyor."

"Çok gayret ediyor. Bir Fedai olmak onun için hiç de kolay değildi. Özgürlüğünü kazanmak için zor bir zaman geçirdi."

Maimoun bu konuda konuşmaya hazır değildi. Yine utangaç bir tavırla sakalını çekiştirdi ve fırlayıp gitmek istermiş gibi kıpırdandı.

Seyyida ince eleyip sık dokumaktan vazgeçti. Daha kımıldamasına fırsat kalmadan adamın üstündeydi; onu sıkıca tuttu. "Seni özledim, Maimoun."

Adam bir şeyler mırıldandı. Başta katıydı ama Seyyida üsteledi. Maimoun'un kolları kaskatı ona sarıldı. Kadının sırtını sıvazladı.

Seyyida ağlıyordu. Farkına bile varmamıştı. Bir kez başlayınca duramamıştı. Deniyordu; Maimoun gözyaşlarından nefret ederdi; bu onu umarsızca tedirgin ederdi.

"Üzgünüm" demeye çalıştı Seyyida. "Niyetim bu..."

"Ben de seni özledim."

Seyyida başını arkaya attı. Erkeğin sakalı ıslaktı. Ona dokundu. "Yani benden boşanmayacak mısın?"

"Boşanmalı mıyım?"

"Namussuz bir şey yapmadım ben."

"Öyleyse, neden seni bir kenara atmak isteyeyim?"

Seyyida omuzlarını silkti. "Bana güvenmeyebilirsin."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Bunun sonucunun ne olduğunu biliyorsun."

"İyi bir eş olmak istiyorum" dedi Seyyida. "Sana itaat etmeye çalışıyorum."

"Sana itaat edebileceğin emirler vermeye çalışmalıyım."

"Seni öpmemi emredebilirdin" dedi kadın usulca.

Maimoun kıpkırmızı oldu. Ama güldü, bu Seyyida'yı şaşırttı. "Peki, öyleyse. Öp beni."

Seyyida zevkle itaat etti. Maimoun zevkle tekrar aynı emri verdi.

Ve hiç şarap bile içmemişti. Seyyida tam ortasında nefes almak için geri çekildi. "Bundan sonra daha sık kaçacağım" dedi, "sırf bu yuvaya dönüşler için."

Saçları açıktı ve erkeğin parmakları aralarında dolaşıyordu. Bir an, acı vererek gerildiler. "Ya sana bunu yapmamanı emredersem?"

"İtaat etmeye çalışırım."

"Ama edemeyebilirsin." Maimoun öğreniyordu. Zordu; hoşuna gitmiyordu. Yine de deniyordu. Seyyida hayran oldu – hayır, ondan da fazla; bunun için onu sevdi.

Onu bir daha, öyle bir şevkle öptü ki adamın başı döndü. "Sen benim kocamsın. En kızdığım zamanlarda bile başka birine ait olmak istemedim. Babam beni sana verdiği için seviniyorum. Bana Hasan'ı verdiğin için seviniyorum. Burada, seninle birlikte olduğum için, karın olduğum için seviniyorum."

Maimoun onu daha sıkı tutmak dışında buna yanıt vermedi ama Seyyida mutluluğunun arttığını hissedebiliyordu. Görünüşte hiçbir şey hissetmiyordu, Maimoun'du o.

Yarın bu kadar neşeli olmayabilirdi. İkisinin de affedeceği çok şey vardı ve Morgiana'nın oradaki varlığı onlara bunları hatırlatacaktı. Bir insan ve erkek olan Maimoun'a alıştığı tarzı değiştirmek hiç kolay gelmeyecekti. Seyyida da Seyyida olduğu için mutlaka onu kışkırtacak bir şeyler yapacaktı.

Bu seferlik aldırmıyordu. Bu gece onlarındı. Yarın başının çaresine bakardı.

VI

HALEP



Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

XXXVI

Aidan başı dönerek ve sersem bir halde, hiçliğin dışına düştü. Morgiana bunu o kadar basit göstermişti ki: sanki havadan bir peçenin içinden geçiyormuş gibi. Ama bu peçenin içinde sınırsız boşluk vardı ve onun içinden geçmek tamamen çözülmeyi göze almaktı. İradeyi emiyordu; zihni, o olmadan o karanlığa hâkim olamayacağı görme gücünden, geride bırakılan yer ile amaçlanan yeri çifte farkındalığından yoksun bırakıyordu.

Uzun bir süre nereye gitmek istediğini bile hatırlayamadı. Korku büyüdü. Boşluk onu almış mıydı? Yoldan mı sapmıştı, geri dönme umudu olmadan kayıp mı olmuştu?

Işık bir anda geri geldi. İbrahim'in Evi'nde daha önce kendisinin olan odada iki büklümdü, yanında da akrabalarının tazminatının bulunduğu sandık duruyordu. Düşmüş olduğu yerdeki bereler dışında ikisi de sağlamdı.

Derin bir nefes aldı, ayağa kalktı. Tanrı'ya şükür, kimse onu görmemişti. Kendisine bunu öğretilmeden, tek başına deneyecek kadar aptal olduğunun söylenmesine ihtiyacı yoktu.

Tanrı ve bütün azizler adına, bir daha asla. Bundan böyle basit ve yavaş insan vasıtaları ile seyahat edecekti.

Kutuyu gücünün onu düşürdüğü yerde bıraktı ve güneşin son ışıklarının düştüğü dışarıya çıktı. Afalladı. Sabahtan beri o kadar yol gitmişti; şimdi gecenin geç bir vakti olması gerekirdi.

Müslüman ibadetinin mırıltıları zihninden ziyade kulaklarına ulaştı. Dini tören yapan rahipler gibiydi bu doğulular. Zaman ve çöl onu değiştirmişti: etrafındaki herkes en azından cennete yönelmiş gibi davranırken, o günahlarından arınma-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

mış olarak, dimdik yürürken kendini tuhaf hissediyordu. İstavroz çıkartıp hepsine meydan okumaya da istekli değildi.

Haremin muhafızlan Müslüman olmadıklan için ibadette değildiler. Aidan'ı soru sormadan içeri aldılar. "Hanım istedi" dedi içlerinden biri.

Hanım onu hemen kabul etti. Yanındaki kadın Joanna değildi; yanlannda, sanki onlara bekçilik ediyormuş gibi, Karim oturuyordu. Aidan başını eğdi. Onlar da yüzlerinde hiçbir şaşkınlık ifadesi belirmeden onu selamladılar; hatta keyifliydiler. Aidan'ı görmekten ziyade, eninde sonunda ona verilmesi gereken haberden dolayı keyiflenen Karim bile. Ev'in namusu telafi edilme yolundaydı. Joanna gitmişti.

Aidan belki sözle selamlamıştı. Belki de hiçbir şey söylememişti ama dili tutularak, hareketsiz kalakaldı. Nasıl gidebilirdi? Burada iyileşiyor, onun geri gelmesini bekliyordu.

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıydı. Hatice, "Senin kann mı ki seni beklesin?" dedi.

"Onu gönderdin" dedi Aidan.

"Allah tanığımdır ki göndermedim" dedi Hatice. "Bunu düşünmedim bile. Aslında onu vazgeçirmeye çalıştım ama o kafasına koymuştu."

Acre'ye gitmeyi. Kocasına geri dönmeyi. Onu çocuğunu kendi çocuğu gibi kabul etmesi için kandırmayı.

"Kafasına koymuştu" diye tekrarladı Hatice. "Pek sağduyulu olmasa da dirayetliydi. Umanm sen de onun dirayetini biraz paylaşırsın."

Aidan yere çöktü. Dizleri titriyordu; topuklarının üstüne çöktü. O kadar çok korkmuştu ki: onun için, bebek için. Masyaf'tan sonra ne yapacaklarını o kadar az düşünmüştü ki. Ama o düşünmüştü – bunun için ona zaman vermişti. Sadece zaman vermişti. Ve o bunu kabul etmişti.

Bir veda sözü bile bırakmamıştı. Hiç mesaj yoktu, onun yokluğu dışında.

"Ona iyi bakıldı" dedi Hatice, sanki bu onu avutabilirmiş

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

gibi. "Ona bir alay muhafiz eşlik etti. Bir hekim de, kendisine gereğinden fazla zarar vermediğinden emin olmak için onunla gitti. Gerçi buna ihtiyacı var gibi görünmüyordu: mucizevî bir şekilde iyileşmişti."

Mucizevî bir şekilde. Evet. Aidan gülmeye başladı. Onun için Morgiana'yı terk etmişti. O çocuğu hatırına kendisini terk etmişti. Bir kadın kendi inancından değildi. Diğeri de kendi türünden değildi. Şimdi yine yalnızdı. Yalnız ve muzaffer.

Çaresizlik yetkindi ve yetkin olmak ona, aklıselimliğin asla vermeyebileceği gücü verdi. Havadan altın ve gümüş yağarak, tüccarlann kraliçesinin ve onun varisinin kucaklarını doldurdu. Sevinçleri buruktu. "Sinan'ın altını" dedi Aidan. "Alamut gümüşü. Akıttığı kanın karşılığının İbrahim'in Evi'ne düşen payı."

Hayret içindeydiler. Aidan neşesiz bir kahkaha attı. Yazılı anlaşma tomarını Hatice'nin eline verdi. "Gördüğün gibi imzalı ve mühürlü" dedi.

Hatice acele etmeden okudu. "İyi düşünülmüş ve iyi pazarlık yapılmış" dedi.

Aidan bunun nasıl yapıldığını ona anlatma gereği duymadı. Ama bir esef duygusu sezince şöyle dedi, "Fedailer arasında bir müttefikim vardı. O benim adıma anlaşma yaptı."

"Kendisine pahalıya mal olmamıştır bu umarım."

"Hayır" dedi Aidan. "Çok pahalıya değil." Morgiana'yı terk ettiği hali gözünün önünden gitmiyordu; başında ona göz kulak olan arkadaşıyla bilinçsiz halde yatışı. Görünüşe göre kadınları bu halde terk etmeyi alışkanlık haline getirmeye başlıyordu.

Belki Morgiana da Joanna gibi uyanacak ve kendini yalnız bulup yeniden seçim yapacaktı: Sinan'a gidecek, onun komutanı olacak, Fedaileri yönetecekti.

Gözlerini Hatice'ye çevirdi. "Bu Ev'deki payıma karşılık satın alabileceğim bir atın var mı?"

"Onunla ne yapacaksın?"

Taranma Dışda Düzenleme Ser_1e3

"Önemli mi?"

"Hayır" dedi. Ve bekledi.

"Gideceğim" diye yanıtladı Aidan. "Kudüs'e, kralın hizmetine girmeye."

"Acre'ye, akrabanla yüzleşmeye değil mi?"

Aidan'ın ağzı açıldı; tekrar kapandı.

"Kalbinin buyurduğunu yapabilirsin. Senden sadece bir an durup düşünmeni istiyorum. Onu incitmekten başka ne yapabilirsin ki? Taşıdığı o yükle beraber, bu seçimi yapmak zorunda kalması onun için yeterince acı. Senin gitmenin vereceği kedere de katlanmaya ihtiyacı var mı?"

Aidan dişlerini sıktı. "Ona ihanet etmem. Veya onun kendisine ihanet etmesine izin vermem."

"Öyle mi?"

Joanna berbat bir yalancıydı. Aidan da bunu Hatice kadar iyi biliyordu. Aidan yumruklarını gevşetti. "Ama eğer kocasını kazanmayı başaramazsa... eğer bana ihtiyacı olursa..."

"Eğer sana ihtiyacı olursa, bundan mutlaka haberin olur."

Gittiğinden bile haberi olmamıştı. Parmaklarını saçlarına geçirerek kafasına bastırdı. Nasıl gidebilmişti? Nasıl cesaret edebilmişti?

Bu acı onu kendine getirdi. Bir daha gerçekten veya sadece vahşi bir yaratık olup olamayacağını merak etti. İçindeki bir şey değişmişti. Büyümüştü belki de. Ateşle kıvama gelmişti.

Delirmek çok kolay olurdu. Kendisini acısına bırakmak. Bir şey öldürmek. Veya birini.

Çok kolay olurdu.

"Acre'ye gitmeyeceğim" dedi. "Sana söz veriyorum."

Ama eğer Kudüs'teyse...

Hatice insaflı davranarak bunu söylemedi. Acaba her şeyi bilmiyor muydu? Hatice sadece başını eğerek sözünü kabul etti.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan sabah yola çıktı. Bir atı Aidan'ın hoşuna gittiği gibi gece boyunca sürmek adil olmazdı. Üstelik uyuyarak ve sabah aç uyanarak kendini şaşırtmıştı. Onun için yiyecek bırakılmıştı; giysileri tamir edilmiş, en umutsuz durumdaki paçavralar bile yenilenmişti.

Nihayet avluya çıktığı zaman bir kervan bekliyordu. Binek hayvanları; katırlar ve develer; Ev'in işleri için Kudüs'e gönderildiklerini söyleyen birkaç kuzen.

Ve muhafızlar. Kiralık askerler gibi zırhları içinde isimsiz muhafızlar; yüzleri ağırbaşlı veya ihtiyatlı bir şekilde eğilmiş, gözleri muhafızlık edecekleri kişi dışında herhangi bir şeye odaklanmış muhafızlar. Aidan içinde uyanan duygunun ne olduğunu, sevinç mi, öfke mi, yoksa apaçık hayret mi olduğunu anlamadı.

"Ama" dedi. "Onlar ölmüştü."

"Pek sayılmaz" dedi Karim arkasından.

Dönmedi. Bakışlarının vahşileştiğini biliyordu. "O yaptı. Değil mi? Ve bana söylemedi. Lanet olsun ona. Lanet cehennemine kadar yolu var."

"Cidden onlardan kurtulabileceğini mi sandın?" dedi Karim, umursamaz bir alaycılıkla.

"Onlar benden kurtulmalılar. İyi Müslümanlara göre bir efendi değilim ben."

Aidan hepsi üstüne gelmeden evvel hazırlanacak zaman bulamadı: bir zırhlı bedenler seli, bir curcuna, sevinç, gözyaşları ve ani, haklı bir kızgınlık. "Bize göre efendi değil misiniz? Bizi terk edecektiniz, öyle mi? Buna özgürlük mü diyorsunuz? Siz bizi ne sanıyorsunuz?"

"Ahmaklar" diye yanıt verdi Aidan, pek de nazik olmayan bir ifadeyle. Bir çağlayanın içindeki bir taş gibiydi ama ayakları yere değiyordu.

Hepsi de oradaydı. Onu mahcup ederek haysiyeti ve disiplini ayaklar altına aldıktan sonra, ikisini de tekrar hatırlayarak saygıyla yere eğildiler. Timur sırasını beklemeden konuş-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

maya yeltendi ve Arslan bunun için ona okkalı bir tekme attıktan sonra hepsi adına konuşmaya başladı. "Biz size aidiz. Başka birine ait olmak istemiyoruz."

"Kendinize bile mi?"

Başları kalktı. "Ama" dedi Conrad, o tatlı, şaşırmış, ozan sesiyle, "birine ait olmamız gerek."

"Siz..." Aidan sustu. Asla anlamayacaklardı. Karim ağzını eliyle gizlemişti ama gözleri onu ele verdi. Gülüyordu.

Aidan ona saldırdı. "Onları sen işe aldın. Sen tut."

"İşe almadım" dedi Karim. "Ama onları, onurun icap ettirdiği gibi, sen dönene kadar tuttum." Ve Aidan adamın onlardan kurtulduğuna ve ikisini de onurlandırdığına çok sevindiğini görebiliyordu.

"O kadın bize öyle söyledi" dedi Timur. "Bizi uzağa gönderdiği zaman. Siz bizi istemeyecektiniz, biz de seni istememeliydik. Bizim onu dinlememizi bekliyordu. Ne olduğunu sanıyor o?"

"İblis'in kızı" dedi Aidan.

İlkhan suratını astı. "O bir kadın. Biz size aidiz. O bizi Şam'da bıraktı; orada kalmamak gerektiğini biliyorduk ama o arkanızdan Masyaf'a gitmemize izin vermezdi. Biz de buraya geldik, sizin buraya geleceğinizi biliyorduk. Bizi geri almalısınız; bizi cezalandırmalısınız. O Bedevi'nin sizi götürmesine izin verdik."

Onlar da, Aidan'ın görmüş olduğu her insan kadar mantıksızdı.

"Eğer bizi geride bırakırsanız" dedi Arslan, "sizi takip ederiz."

Aidan yarı öfke, yarı tehlikeli bir sevinçle şahlandı. "Size sarıklarınızı çıkarttıracağım. Olanların sakalını kestireceğim. Roma Kilisesi'nin önünde diz çöktüreceğim."

İçlerinden bir-ikisinin beti benzi attı. Geri kalanlar hiç bocalamadı. "Yapmayacaksınız" dedi Timur. "Bu içinizde yok sizin."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Benim içimde ne olduğunu nereden biliyorsun?"

Bir-ikisi daha cesaretini kaybetti. Ama Timur değil. Hiçbir zaman o kadar aklı olmamıştı. "Bizi istediğinizi biliyorum. Vicdanınız engel oluyor. Sadece öylece kabul edemez misiniz?"

"Öylece dediğinin ne olduğunu biliyorum. Ortada Kudüs Krallığı ve kâfirlere karşı Haçlı Seferi meselesi var."

"Of" dedi Timur. "Haçlı seferleri. Cihat, değil mi? Cihat kutsaldır. Kutsal Kuran'da bize öyle buyruluyor."

Aidan ellerini havaya kaldırdı. "Efendi Karim! Bu kalın kafalara biraz akıl veremez misin?"

"Bunu kimsenin yapabileceğini sanmıyorum" dedi Karim.

"Onları almayacak mısın?"

Karim sertti. "Almayacağım. Eğer bana aldırmıyorsan, en azından Ev'i düşün; onların kimin memluğu olduğunu ve buranın hangi şehir olduğunu hatırla."

Aidan dilini ısırdı.

"Siz bizi istiyorsunuz" dedi İlkhan. "Bize ihtiyacınız var. Ordusuz gittiğiniz için Kudüs'te sizin hakkınızda kötü düşündüklerini söylememiş miydiniz bize? İşte şimdi bir ordunuz var."

"Ne ordu ama" dedi Aidan. "Azizler merhamet etsin, daha önce pek hoş karşılanmamıştım. Ama kral..." Durdu. "Kral'ın hoşuna gidecek."

"Cüzamlının mı?" diye sordu Dildirim.

"Kralın."

Kıpçakların bile gözünü korkutacak kadar sert söylemişti. Küçük bir zafer; yine de savaşı onlar kazanmıştı.

"Tanrı sizi bunun için yargılayacak" dedi Aidan, usulca homurdanarak. Hepsi başlarını eğdi ama Aidan beyaz gülümsemeleri görüyordu.

Sessizlik uzamadan Karim konuştu. "Hepsinin eşyası yanında. Bir de senin de belki sevineceğin bir-iki eşyan var."

Bunlardan biri, paketlenip yolculuk eşyalarının içine konduğu için kaybolmuş olan şeref cübbesiydi. Aidan güzelliği

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

kadar, ağırlığının da farkına vararak bir süre onu kollarında tuttu. Onunla birlikte gelen memluklar gibi, o da hem bir sevinç hem de bir yüktü.

Bir kralın oğlu olan onundu bu. Cübbeyi dikkatle paketinin içine koydu ve Gereint'e ait olduğu için çok daha önemli olan malına döndü: kaybolmuş atına. At sabırla bekliyordu ama burun delikleri titreşerek onu selamladı.

Olan biten onca şeye rağmen –onca zamandır onlar için üzüldüğü memlukları güvende olsa ve kendisine iade edilse bile- ağlayacak hale gelmemişti. Şimdi, bu dilsiz hayvan için neredeyse ağlayacaktı. Sel gibi gelen gözyaşlarını durdurmak için dişlerini sıktı ve atın üstüne atladı.

Eyere yerleşirken dizinin hizasında Karim'in inanılmaz sarığı belirdi. "Başını aşağıda tut" dedi tüccar, "şehrin iyice dışına çıkana kadar; senin şeytanlann da aynısını yapmalarını sağla. Burada hatırlıyorlar seni, hem de pek hoş değil."

"Sizin naibiniz bana veya benim yanımda giden hiç kimseye zarar veremez" dedi Aidan.

"Sana vermez" dedi Karim başını iki yana sallayarak. "Senden kurtuluyoruz, sör Frenk."

"Bu defa, gerçekten kurtuluyorsunuz" dedi Aidan. "Bir daha huzurunuzu bozmayacağım."

"Allah'a şükürler olsun." Karim bunu yürekten söylemişti ama sesinde hiç garez yoktu. "Bize büyük hizmette bulundun – bunu ben bile kabul edebilirim. Sana büyük bir borcumuz var; onu anlaştığımız gibi ödeyeceğiz."

"Ve bir dirhem fazla değil."

Karim gülümsedi. "Her şeye rağmen tüccarız biz."

"Her şeye rağmen" diye kabul etti Aidan. Aniden sırıttı. "Hanımına saygılarımı sun. O kraliçe unvanına, ona sahip olan çoğundan daha çok layık."

Karim hafifçe eğildi. "Sen de tam bir prenssin" dedi.

"Öyle değil miyim?" Aidan dizginleri kavradı. "Tanrı sizi korusun."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Sizi de" dedi Karim, her zamanki nezaketiyle. Ama bakışında bir an için bir çocuğunki gibi hınzır bir ışıltı belirdi.

XXXVII

Joanna Halep'ten Aidan'a kızdığı için veya cesaretle ilgili herhangi bir şey yüzünden ayrılmamıştı. Ah, hayır. Yılgın bir dehşete kapılmıştı o.

Ama bunun altında zihni açıktı. Görmeyi reddettiklerini gördü. Aidan'la yaşadıkları gerçek ve derindi. Ama devam edemezdi. O ölümlüydü. Aidan değildi. Onun sevdiği bir ailesi vardı; ait olduğu bir dünya. Aidan bunun bir parçasıydı ama çalınmış o birkaç dakika dışında, onun sevgilisi olarak değil. Huzur içinde çocuklarını yapmak için uzaklara gitme düşleri sadece düştü. Sözler, dilekler ve acı bir sürgün.

Aidan'ın bunu bildiğini düşündü, belki kendisinden de daha iyi biliyordu. İkisi de evlilikten bahsetmemişti; bir prensin, kutsal Kilise'nin karşısında bile, ne yapabileceğinden. Aralarındaki bağ yasayla veya dini törenle kurulmuş bir bağ kadar güçlüydü ama ikisinin bir parçası değildi.

Fedainin darbesi onun kendi kendini aldatmasına bir nokta koymuştu. Aidan'ın yokluğu da ona bunları düşünecek zaman vermişti.

Joanna meseleyi özüne indirgeyince, çok basitti. Çocuğuna piç denmesini istemiyordu. Aidan'ın mevkisini, gururunu ve şöhretini terk edip isimsiz bir sürgün olmasını da istemiyordu.

Bunu kabul ettiği zaman ne yapması gerektiğini anladı. Aidan'ın sihri içinde istikrarlı bir ateş gibi yanarken, mucizevî bir şekilde iyileşti ama ağrısı hemen geçmemişti: böğründe bir sancı, derin bir acı vardı. Bundan da kötüsü ruhundaki acıydı. Seçimini yapmanın acısı. Ona tek söz söylemeden bu

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

işi bitirmenin acısı. Çünkü eğer beklerse, eğer harekete geçmeden önce onu bir daha görürse, bunu yapamayacağını kesin olarak biliyordu.

Başta, yalnız geceler boyunca yastığını ısırarak ağladı. Boğazı hep ağrıyor, gözleri batıyor gibiydi. Ama Acre'ye kadar uzun bir yol vardı ve o dik kafalıydı. Gözyaşları kurudu. Yüreği sertleşti. Bu yeni ve harikulade gücüyle bedeni eyerde geçirdiği uzun saatlere, kervansaraylardaki gecelere, fırtına ve eşkıya tehlikesine neşeyle katlandı. Bundan ortaya çıkan sonuç, onun bir daha kendisini haremin duvarları arasına hapsetmeyeceği idi.

Ranulf Acre'de değildi. Evde çalışanlar Kudüs'e, Prenses Sybilla'nın düğününe gittiğini söylediler.

Joanna önce öfkeyle bağırdıktan sonra gülmeye başladı, çünkü hiç gözyaşı kalmamıştı. Sonra emirlerini verdi. Onu biraz şaşırtsa da emirlerine itaat edildi. O hâlâ Ranulf'un nikâhlı karısıydı. Görünüşe göre, Halep'te kalışı erkek kardeşi ve annesinin kocası için duyduğu acıya ve kâfir akrabalarının adetlerine yorulmuştu. Ranulf'un çalışanları –Joanna'nın çalışanları- onun geri dönmesine gerçekten memnun olmuş görünüyorlardı. Joanna onları görünce memnun olmasına kendisini de şaşırdı. Asla yuva olarak düşünmediği eve dönüş.

Korkaklık onun kocasının dönüşünü bekleyerek Acre'de oyalanmasını istiyordu. Dik başlılık ve beklemeyecek ya da rahmindeki çocuğu küçültmeyecek olan zaman onu tekrar eyere oturttu ve Kudüs'e doğru yöneltti.

Bu mesele orada başlamış olduğu yerde bitecekti. Şu veya bu şekilde.

Tanrı merhametliydi galiba. Ranulf her zaman kaldığı yere yerleşmişti ama Joanna gittiğinde orada değildi. Joanna yıkanacak, yemek yiyecek, yolculukta kirlenmiş giysilerini değiştirecek, hatta dinlenecek zaman buldu. Sonuncusu dışında

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

hepsini yaptı. Bedeni olabildiğince rahattı, bir kitap ve bir sürahi şarapla çatıdaki odaya yerleşti ama zihni kafesteki bir şahin gibi çırpınıyordu. Bir kupa şarap doldurdu. Şarabın kokusu midesini bulandırdı. Gözleri sayfaya odaklanamıyordu. Elleri buz gibiydi.

Yapması gerekenleri tekrar ve tekrar prova etmişti. Ranulf'un ayaklarına kapanacaktı. Affetmesi için yalvaracaktı. Onu baştan çıkartacaktı. Ona çocuğun babasının kendisi olduğuna inanmasını sağlamaya çalışacaktı.

Bunu yapmak hoşuna gitmiyordu. Onunla Aidan arasında geçenleri asla aptallık olarak adlandırmayacaktı ama bunun bedelini çocuklarının ödemesini de istemiyordu. Ne yaptıysa bebeği için yapmıştı. Ve Aidan'ın onuru ile kendi onuru için. Ve Ranulf'un onuru için... evet, hatta onun onuru için.

En iyi ihtimalle, altı aylık bir bebek gibi görünecekti. Ama bunu saklamanın yolları vardı, eski yollar, kadınlara özgü yollar. Bir manastıra çekilmek, ölen akrabaları için yas tutmak. Aynı mazeretle yapılan bir haç yolculuğu ve kocasının ona eşlik etmeyi kafasına koymamasının önüne geçmek. Hatta onun peşinden gelemeyeceği Halep'e geri dönmek. Ranulf onların birleşmesi ile kızlarının veya oğullarının doğumu arasında ne kadar zaman geçtiğini hiç bilmeyecekti. Ve Joanna çocuğun babasına çekmemesi için dua edecekti.

Kılıcın kenarı kadar incecik bir çizgi üstünde yürüyen Joanna'nın Ranulf'un geri gelmesini beklerken çıldırmasına ramak kalmasında şaşılacak bir şey yoktu. Eğer gelmezse, üzüntüsünü fahişelerden biriyle boğmaya çalışıyorsa ne olacağını düşünmeyi reddetti. Bir piçi kabul etmekten kaçınmak için babalığını inkâr etmekten başka bir şey yapmasına gerek yoktu.

Dünyanın adaletsizliğine karşı duyduğu öfkeye teslim olamazdı. Bebeğinin hatırına, olmamalıydı. Kafasını kitabına eğdi. Doğa felsefesi onun ıstırabının yanında cansız ve kuru kalıyordu fakat ona bir kaçış sunuyordu. Joanna dişlerini sıktı ve bu kaçışı kabul etti.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Ranulf onu böyle buldu, Pliny the Elder'a gömülmüş halde. Joanna onun orada olduğunun pek geç farkına vardı. Başını kaldırıp gözlerini kırpıştırarak, sanki yarısı orada değilmiş gibi baktı.

Zayıflamıştı. Önce bu dikkatini çekti. Gözlerinin altında gölgeler vardı. Temizdi, tıraşlıydı, saçları yeni ve düzgün kesilmişti ama bütün bunlarda kendisinin değil, bir hizmetkârın ihtimamı hissediliyordu. Yanağında hâlâ biraz şiş olan ama iyileşmeye başlayan yeni bir yara vardı. Onu o kadar çirkinleştirmemişti. Yaraya Zoe bir bakmalı diye düşündü Joanna. O Yunanlı Kudüs'teki kasaplardan çok daha iyi bir doktordu.

Ranulf kapıda durmuş, sanki düşmesini önlemek istiyormuş gibi sıkıca kenarlanna tutunmuştu. Sarhoş olduğunu sanmıyordu Joanna. Ranulf'un yüzü bomboştu.

Joanna kucağındaki kitabı indirdi. "İyi akşamlar, lordum" dedi.

Ranulf ilerledi. Joanna onun ne kadar iri olduğunu unutmuştu; o cüssesinde bir zarafet olduğuna hiç dikkat etmemişti.

Adam yukardan gözlerini ona dikti. Büyük ihtimalle kızgındı. Joanna adamın duygularını anlayamıyordu.

"Bu sabah geri döndüm" dedi. Boşboğazlık etmek istemiyordu ama dilinin bu konuda kendi fikri vardı. "İyi bir yolculuktu, her şey düşünülmüştü. Acre'ye gittim ama sen gitmiştin. Seni burada bulacağımı umdum."

"Geri geleceğini sanmıyordum" dedi.

Joanna tiz bir sesle güldü; kendini dizginledi. "Tabii ki geri geldim. Aimery'yi almama izin vereceğini söyledin."

"Onu almayacaktın."

"Düşünecek zamanım oldu."

"Seni geri mi çevirdi?"

Joanna'nın başından önce sıcak, sonra soğuk su döküldü. Titremeye başlamıştı. Mucize eseri sesi sakindi. "Eğer Caer Gwent Prensi'ni kastediyorsan, yemin ettiği gibi beni Ha-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

lep'te bıraktı ve Fedailerin karşısına dikilmek üzere yoluna devam etti."

"Başarılı oldu mu?"

"Bilmiyorum." Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyordu; aceleyle sözü çevirdi. "Kalamadım. Haremde deliriyordum."

"Bir Fedai peşindeyken oradan ayrılmak delilik asıl."

"Artık peşimde değil. Beni yakaladı."

Adamın yüzünden bütün renk çekildi.

"Kötü yaralanmadım" dedi, yalanın kokusunu almayacak kadar endişelenmesi için dua ediyordu. "Fedai uzaklaştırıldı. İşte böyle... bunun için prens hazretleri gitti. Fedainin peşine düşmeye."

"Ve seni buraya geri gönderdi. Neden senin yem olmayacağını düşündü?"

"Olmadım" dedi Joanna.

Ranulf her şeye dik dik bakıyordu. "Neden geri geldin?"

"Sana söyledim" dedi Joanna. "Aimery'yi istiyorum."

"Ya onu alamazsan?"

Şimdi iyice, neredeyse konuşamayacak kadar titriyordu. "O zaman beni kaybedersin. Bir... bir manastıra giderim. Bir daha asla seni yanıma yaklaştırmam."

Ranulf ayakta gözlerini kadına dikti. Joanna onu gördüğü anda bütün planlarını, bütün stratejilerini unutmuştu.

Aimeıy'den önce nasıl olduklarını hatırlamaya çalıştı. Zor bir hamilelik, aylarca süren şiş, ağır bir ıstırap. Ondan önce mutluluk yoktu ama bundan daha iyi bir şey vardı. Yaramaz çocukluğundan sonra mükemmel bir leydi, kendi malikânesinin hanımı, Ranulf'un baronluğunun baronesi olmaya karar vermişti. Bunda pek iyi değildi ama çabalamak onu bayağı meşgul etmişti. O zaman Ranulf'tan hoşlanıyordu. Bazen birlikte gülebiliyorlardı. Joanna'ya göre o pek iyi bir âşık değildi ama sık sık ona zevk veriyordu ve o da ona zevk vermeye çalıştığında mutlu olmuş görünüyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Bir bebekleri olacağını söylediği zaman mutlu olmuştu. Pers ülkesinden getirdiği mavi taşlı bir kolye vermişti ona ve onu taktığını görünce gülümsemişti. "Çok güzelsin" demişti o zaman. Bunu tek söylediği zaman oydu.

Sonra oğullan doğduğu zaman Ranulf onu Joanna'dan aldı.

Şimdi, kaşlarını çatmış, duvarın öteki tarafından ona bakıyordu. "Hiçbir şeyi affetmiyorsun, değil mi?"

"Kendin dışında kimin ne istediğini düşünüyor musun?"

Joanna onu dövüp dövmeyeceğini merak etti. Hiç dövmemişti. En çok kışkırtıldığı zamanlarda bile.

Dövmedi. Elini saçlarının arasından geçirerek, bir çocuğun saçları gibi dağıttı. Aniden onu yakaladı. Mücadele edemeyecek kadar, direnemeyecek kadar şaşırmıştı. Onu sürükleyerek odadan çıkarttı.

Joanna karşı koyacak kadar aklını topladığı zaman, ayaklarını yerde tutmak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar hızlı hareket ediyordu. Adamın kavrayışı güçlüydü ama acıtmıyordu, sadece kaçmasına izin veremeyecek kadar sıkıydı. Onu hızla hizmetçilerin bölümünden, bahçenin bir köşesinden geçirerek, Joanna'nın yaklaşmamaya yemin etmiş olduğu bir yere getirdi. Burası çocuk odasıydı.

Onu o kadar aniden bıraktı ki Joanna sendeleyip düştü. Düşerken eline gelen ilk desteğe yapıştı: Ranulf'un bedeni.

Neye tutunduğunun pek farkında değildi. Biri ona sertçe bakıyordu. Kendisinden biraz daha yaşlı, esmer, tombul, uysal bir kadın. Ve kadının kucağında oturan.

Babasına benziyordu. Ranulf'un buğday sansı saçlarını almıştı. Ama çenesinin, bu kadar küçükken bile, Joanna'nın çok iyi bildiği inatçı bir duruşu vardı.

Joanna hareket edemedi. Bu onun bebeği değildi, bu yabancı, bu altı aylık çocuk. Onu hiç tanımıyordu.

O da onu tanıyamadı. Onu süzdü ve gözle görülür şekilde, bir yaygara kopartmanın akıllıca olup olmadığını tarttı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Aimery?" Ses zar zor duyuldu.

Çocuk kaşlarını çattı. Yüzü kızarmaya başladı.

"Aimery" dedi Joanna. "Aimery."

Çocuk onun kendisini tutmasına izin verdi. Sadece biraz kasıldı. Bir şey hatırlamış gibiydi: bir şey arayarak kucağına sokuldu. Joanna yüzünü çocuğun saçlarının içine gömdü. Ilık ve süt gibi kokuyordu, o yoğun, tatlı bebek kokusu; gözlerine yaşlar hücum etti.

Başını sallayarak yaşların akmasını önledi. Ranulf yine dik dik bakıyordu. Aynı Aimery'ye benziyordu.

Joanna'nın epeydir içinde olan kocaman bir şey kabardı, boğazını tıkadı, birden bağlarından kurtuldu ve havada paramparça oldu. Joanna hafiflemiş ve boşalmış hissetti kendini. Kalbinin altında, Aimery'nin başlamış olduğu yerde sürekli yanan şey dışında.

Çocuk Joanna'nın aniden kendisini sıkmasına karşı koyarak kımıldandı. Joanna elinden geldiğince gevşedi.

Bunu düşlemişti ama hiç de olması gerektiği gibi değildi. Aimery kendisinden uzak tutulduğu süre içinde büyümüştü. Ve o da... o da asla geri alınamayacak şeyler yapmıştı. Sadece aylaklık yapmıştı. Sadece gizlenmişti.

"Sana söz veriyorum" dedi Ranulf. "Eğer senden başka bir bebek alırsam, bu sen istediğin için olacak."

Joanna'nın soluğu kesildi – kahkahayla, hıçkırıkla. Bir bilseydi... bir bilseydi...

Ranulf çok çaba gösteriyordu. Onu memnun etmek için. Onu yanında tutmak için. Onun olmasını istediği adam olmak için. Zavallı, hantal, ölümlü adam.

Neden benden korkuyor, diye düşündü Joanna erkeğin kocaman mavi gözlerine bakarak.

Çünkü o bir kadındı. Çünkü onun bundan sonra ne yapacağını asla bilemezdi. Çünkü –Tanrı yardımcısı olsun- onu seviyordu.

Seviyordu. Belki bu Aidan'ın içinin derinliklerine yerleşen

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

büyüsüydü veya ona görmesi için gözlerini vermiş olan Aidan'ın sevgisiydi.

Aidan ateşti. Bu topraktı, sade ve katı, içinde hiç söz olmayan, hiç lütuf, hiç ışık olmayan. Ne söyleyeceğini hiç bilmezdi; ne yapacağını nadiren bilirdi. Sebat etmek dışında.

Joanna, Aimery'yi bakıcısına geri verdi. Çocuk karşı koydu: Joanna'nın içine aynı anda hem bir acı saplandı, hem de bir sevinç alevlendi. Onu hatırlıyordu. Her şeye rağmen, annesini hatırlıyordu.

"Sus" dedi ona. "Sus, aşkım. Hemen geri geleceğim. Söz veriyorum."

Sözlerin annesinden ayrılan bir bebek için hiçbir anlamı yoktu. Bakıcısı çocuğun feryatlarını memesiyle susturdu.

Joanna'nın yüreği burkuldu. Artık hiç sütü yoktu; Aimery için, bir daha da olmayacaktı.

Bir başka kadın kendisinin yapamadığını yaparken dönüp kocasına baktı. Kolları boynuna dolandı. Erkek kendisinden sadece biraz daha uzundu ama çok daha iri ve tıknazdı; Aidan'ın panter esnekliği hiç yoktu onda. Teni insan teniydi, kokusu insan kokusuydu; şimdi tuhaf geliyordu; yabancı. Kaskatıydı. Korkmuştu.

Eğer düşünecek zamanı olsaydı Joanna da öyle olurdu. Ranulf sanki Joanna onu büyülemiş gibi uysal bir şekilde onu izledi. Belki de büyülemişti. Şimdi içinde bir şeytan vardı.

Joanna onu hizmetkârların, bakışların ve soruların yanından geçirip yatak odasına götürdü. Kocasının yardımcısından ve hatta en sevdiği av köpeğinden bile kurtuldu. Hiç zorlanmadan erkeğin üstündeki temiz yeni giysileri çıkarttı: adam bir kız kadar mütevazı olabildi. Ama Joanna erkeğin utanması gereken şeyleri göremiyordu. Yaraların ve buğday sarısı karmakarışık saçların altında düzgün bir adamdı.

Joanna kendisine şaşırdı. Onu istiyordu. Onun insanlığını; onun gücünü ve ölümlü kırılganlığını. Onundu o; ona aitti. Ancak Tanrı onu kendisinden alabilirdi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Bu olmadık bir edepsizlikti: kendi kocanı şehvetle arzulamak. Rahipler şoke olurdu.

Joanna bir kahkaha attı, Ranulf şaşırdı. Onu hiç böyle görmemişti. Joanna açıklamaya çalıştı: "Evdeyim, görmüyor musun? Eve geldim."

Ranulf isterse buna histeri diyebilirdi. Joanna onun suratını asmasının nedeninin kızgınlık olmadığını fark etti. Anlamaya çabalıyordu. Ya kendisi onun ne kadarını anlamıştı?

Joanna onu daha da şaşırtıp giysilerini çıkartarak onu yatağa yöneltti. Ranulf'un gözünde bir kıvılcım çakmıştı. Gördüğü hoşuna gitti. Ona birkaç kez, kucak dolduran sağlam bir kadın olduğunu söylemişti. Şimdi bir kez daha bundan emin oldu. Joanna onu içtenlikle öptü, bu erkeğe hem ani bir zevk verdi, hem de hayrete düşürdü. Joanna bunu bir nefes gibi ya da elin belli belirsiz dokunuşu gibi teninde hissetti.

Ranulf şevkiyle, ağırlığıyla onu biraz incitti. Joanna'nın ne zaman veya nerede hazır olacağını, ona nasıl zevk vereceğini bilme gücü yoktu. Joanna ona göstermeye çalıştı. Beceriksizdiler. Sanki birbirlerine yabancıymış gibi, en baştan başlıyorlardı. Ranulf'un gösterilmekten fazlasına ihtiyacı vardı. Söylenmesine ihtiyacı vardı: hafifçe dürtülmeye, bir söze, yol gösteren bir ele. Joanna'nın aklına atların eğitimi geldi.

Bu defa kahkahasını erkeğin omzuna gömdü. Ranulf bunu fark etmeyecek kadar meşguldü. Erkekler bu işe daha çok kendilerini vermeye ihtiyaç duyuyor gibiydi. Belki bunun nedeni bütün verdiklerinin bu olmasıydı. Kadınlar sonuçlarını karşılıyordu.

Ranulf ona mutlu olup olmadığını soracak kadar uyanık kaldı. Joanna ona duymak istediği yanıtı verdi. Fahişe yanıtı; gerçi doğru da olabilirdi. Erkek gülümseyerek uykuya daldı.

Joanna ağladı, önce pek farkında olmadan, sonra acıyla farkına vararak. Bunun bir kısmı rahatlamaydı. Şimdi güvendeydi. Aimery'ye kavuşmuştu; kocasına kavuşmuştu.

Kaybettiği ise...

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Kendisinden nefret etmeliydi. Kısmen de bunun için ağlıyordu: çünkü edemiyordu. Ölümcül bir günah işlemişti ve bunun bir dakikasından bile pişman değildi. Bir erkek utanmadan bir kadından diğerine gidebilirdi. O bir erkeğe gitmişti. Bir daha ona dönemezdi. Onu kaybettiği için üzülemezdi de. O Joanna'yı parçalanmış halde bulmuş ve onu tekrar bütün hale getirmişti. Joanna'nın hâlâ birkaç yarası olması, rüzgâr soğuk esince bunların ağrıması, bunlar sadece fani gerçeklikti.

Aidan anlardı. O, kendi güvenliği uğruna, kendi yalanlarını yaşıyordu. Ranulf hiç yalan söylemezdi; buna hiç ihtiyaç duymamıştı. Joanna ona asla gerçeği söyleyemezdi. Bu erkeğe çok ters gelirdi. Ondan nefret ederdi.

Ve o buna dayanamazdı, bunu kesinlikle biliyordu.

Joanna dua etti. Belki etmemeliydi; belki kendini daha zalimce yerin dibine batırmalıydı. Ne var ki gözlerini sıkıca yumdu ve bütün benliğini bir dua haline getirdi. Doğacak çocuk için; Aimery için; Ranulf için; Aidan için. Ve kendisi için. Hepsi güvende olsun diye; hepsi birbirinden korunsun diye.

VII

KUDÜS

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

XXXVIII

Aidan Zeytin Dağı'nın üstünde, tam Tancred'in, birinci Haçlı Seferi'nin bayrağı altında askerlerinden, azizlerinden ve gaddar günahkârlarından oluşan ordusuyla birlikte bir asır önce durmuş olduğu yerde duruyordu. Tancred Kudüs'ü görmek için ağlamıştı. Kudüs'ü kazanmıştı, o ve kardeşleri prensler: Raymond, Robert, Bohemond, Lorraine'li Godfrey. Bu isimler, çeliğin çeliğe sürtmesi gibi, Aidan'ın kafasında çınladı.

Yavaşça etrafına baktı. Üstünde durduğu dorukta yıkıntı halindeki şapel, İsa'nın ayağının izini bırakmış olduğu mabet vardı. Doğuda mavi puslu tepelerin ardında Sodom Gölü parıldıyordu ve Ürdün'ün oluşturduğu gümüşi şeridin üstünde ejderhanın sırtı gibi Moab'ın uzun kabartısı görünüyordu. Batıda derin Kidron Vadisi ve Kudüs'ün duvarları uzanıyordu.

Memlukları ilk kez sakin ve sessizdi. Bir-ikisi ağlayacak gibi görünüyordu.

Aidan ne hissettiğini bilmiyordu. Sevinç, evet; bu yüksek ve kutsal şehre karşı bir huşu; şehre girme hevesi, kralına bağlılık yemini etmek. Ama üzüntü de vardı, bir de esefe benzer bir duygu. Bu anı onunla paylaşacak bir sevgilisi yoktu. Joanna gitmişti. Morgiana onun peşinden gelmemişti. Gerçi uzun yolculuk esnasında Aidan kendisini, çenesini omzuna dayayıp her sese veya gölgeye gözlerini dikerek onun ismini çağırırken bulmuştu. Hiç yanıt gelmemişti. Hava da yüreği gibi boştu.

Atı ayağını sertçe yere vurup bir kuşu kapmaya çalıştı. Aidan dizginleri topladı. Dağın üstünde toplanmış olan hacılara hiç dikkat etmemişti; şimdi hepsi bilincine hücum etti: bir ses çağlayanı, bir dua mırıltısı, bu en Hristiyan mekâna Sarazenlerin tecavüz etmesine karşı ateş saçan gözler. Aidan dindar

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

bir tavırla istavroz çıkardı ve eyerine atladı. Şaşkın bakışlar ruh halini mucizevî bir şekilde hafifletti. Atının sağrısını çevirdi ve hepsi birden son sürat dağdan aşağı inmeye koyuldular.

Kudüs önlerinde upuzun uzanıyordu. Aidan kendini Aqua Bella yolunda o ilk sabahki gibi şarkı söylerken buldu; ama o zamanlar ona felaketi haber vermesi gereken o uçarı hafiflik yoktu bu sefer. Bedeli ne olursa olsun, zaferi kazanmıştı. Yuvaya gelmişti. Kuzenler ve kervan, eşyalarını Leydi Margaret'in evine teslim etmeye söz vererek, Zeytin Dağı'na tırmanmadan evvel ayrılmışlardı. Memluklan onun kendilerini o zaman göndermesine izin vermemişlerdi, şimdi de vermeyeceklerdi. Aidan'ın etrafına toplandılar, dar sokaklarda itişip kakıştılar, yabancı bir kulübedeki tazılar gibi tüylerini kabarttılar. Aidan zevkle kendini onlara hâkim olma işine verdi. Bu şehrin onu etkisi altına almasını önlüyordu.

Yolların kesiştiği yerin yakınında, Davud Kalesi'ne doğru sapmaları gereken yerde durdular. Bir krala yakışır bir mahiyetle ve bir imparatora yakışır bir tantanayla bir baron geçiyordu. Aidan'ın memlukları, prenslerinin onuru için, ona aldırmadan devam edeceklerdi; baronun muhafızları onlara yüz verecek gibi görünmüyordu. Aidan bir savaş başlatmalarına fırsat kalmadan Timur'u ensesinden çekip Conrad'ı kemerinden tuttu. Timur öfkeden köpürüyordu. "Ne söylediğini duydunuz mu? Duydunuz mu? Pis Sarazen, dedi size. *Si* - ze, lordum!"

"Öyle dedi, hem de berbat bir Arapçayla" dedi Aidan.

"Buna *izin* mi vereceksiniz?" diye bağırdı İlkhan.

Aidan ona sırıttı. "Neden vermeyeyim? O gerçeği söylediğini sanıyor."

Artık onun olağan dışılığına alışmışlardı. Kıpçaklar sakinleşti. Conrad küfretmeyi keserek şaşkınlıkla ona baktı. Diğerleri alayın geçişini izlemeye koyuldular, çünkü görünüşe göre lordlarının istediği buydu. Alayın geçişi uzun sürmemişti ama sokak çok kalabalık olduğu ve yan yollardaki insanlar da ora-

ya aktığı için öyle geldi. İnsan seli tekrar hareket etmeye başladığında bile karışık ve ağır bir şekilde ilerliyordu.

Daha açık bir yol arayan Aidan aşağı inip atını tuttu. Memlukları da sıra halinde onu izlediler; Arslan ikizlere göz kulak olarak en sondan geliyordu. Bu patırtıya ve baskıya alışık olmayan atlar huzursuzdu. Timur'un kısrağı tiz bir sesle bağırdı; Aidan oğlanın küfrettiğini ve aniden, genzinden boğuk bir inilti çıkan bir çocuk sesi duydu.

Dizginleri Conrad'ın ellerine tutuşturduğu gibi sıranın arkasına fırladı. Bu selde akıntıya karşı yüzlemeye benziyordu. Acımadan insanları itip kaktı. Birini yere devirmiş olmalıydı; kendi adamlarından biri olmasını umut etti.

Timur'un kısrağı çılgına dönmüştü, yüzü bembeyaz kesilmiş efendisinin etrafında dönüyor, ökçeleriyle saldırıyordu. Onun ulaşamayacağı mesafede, kulaklarını başına yapıştırarak hareketsiz durma akıllılığını göstermiş olan İlkhan'ın iğdiş edilmiş atını yakalamıştı. Onun ilerisinde, çığlık atmaya başlayan bebeğine çaresizce sarılan, titreyen ve feryat eden bir kadın duvara yapışmıştı.

Kısrağın etrafında büyük bir açıklık oluşmuştu. Aidan hayvanın huzursuz ökçelerinden kaçmaya çalışmadan bu açıklığı geçti ve atın dizginini tuttu. Kısrak direndi; gözlerini devirdi; ayağı titredi, durdu, yere indi. "Akıllı hayvan" dedi Aidan ona. "Çok akıllısın." Eliyle terleyen boynunu okşadı. At yatışmaya başladı. Aidan hayvanı duvara doğru yöneltti. Kalabalık başta ihtiyatla, sonra daha rahat bir şekilde tekrar hareket etmeye başladı.

Bebeğin feryatları yatışarak hıçkırığa dönüştü. Durumu o kadar kötü değildi. Besbelli bir histeri krizine girmiş olan bir bakıcının kollannda, gürbüz, Frenk'e benzeyen, açık renk saçlı bir çocuktu bu. Aidan'ı görünce, ağlamayı keserek gözlerini dikti. Gözleri kocaman ve gök gürültüsü rengindeydi, dehşetle değil fakat öfkeyle kararmıştı; ama o da yerini meraka bırakıyordu. Uçan ökçeleri olan o harikulade, müthiş hayvana

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

dokunmak istiyordu. Bakıcı neredeyse onu boğmuş ve ortalığı ayağa kaldıran haykırışlarıyla onu delirtmişti.

Bir kadın itip Aidan'ın yanından geçerek bakıcının kollarındaki bebeği kaptı. Onun gözleri de çocuğunki gibi gök gürültüsü mavisiydi; yüzünde de aynı öfkeli, asık ifade vardı. Bebeği kucakladı ve elinin tersiyle bakıcıya vurdu.

Zalimceydi ama etkili oldu. Kadının zırıltısı anında kesildi. Yeni gelen onu hallettikten sonra gözlerinden ateş saçarak Aidan'a döndü. "Sen hiçbir şeyi sessiz yapamaz mısın?"

Aidan ağzını açtı ve hemen kapattı. Bu beklediği selamlama değildi. Tabii bir selamlama bekliyorsa.

Joanna yumruğunu kalçasına dayadı. Kalçasının diğer yanındaki çocuk Aimery olmalıydı. Onu görmek acı verdi; ne anlama geldiği belliydi. Yine de annesinin huysuzluğuna dayanmak, onu görmek, onun burada, tek parça halinde ve tamamen kendisi olduğunu görmek çok hoştu. "Eğer şu" dedi çenesiyle hem hırpalanmış, hem sinmiş olan Arslan'ı göstererek, "beni var gücüyle bir köşeye itmemiş olsaydı, bu kuş beyinlinin histerisini durdurabilir, bebeği yoldan çekebilir ve seni bitip tükenmeyen açıklamalardan kurtarabilirdim. Şimdi. Açıklamaya hazır mısın?"

Aidan dikleşti. "Madam, hizmetkârım atını kontrol etmekte bu kadar başarısız olduğu ve size acı verdiği için çok üzgünüm. Eğer sizi memnun edecekse..."

"Geri gelmenin neden bu kadar zaman aldığını açıklayabilirsin" diye yapıştırdı Joanna.

Aidan'ın dişleri birbirine kenetlendi. Onun ne kadar çıldırtacak kerte mantıksız olabileceğini unutmuştu. "Tanrı aşkına, neden gelmeliydim..."

"Kral seni bekliyor. Sybilla için bir koca buldular; prenses ondan hoşlanıyor, adam da onu veya onunla birlikte gelecekleri beğenmiyor değil: Yafa ve Ascalon ülkeleri ve belki de Kudüs tahtı. Baldwin senin düğüne kadar buraya gelmeni umuyordu. Gelmediğin zaman hayal kırıklığına uğradı. Aziz

Martin yortusunun geçtiğinin farkında mısın? Gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

"Fedailer."

Bu onu susturdu. Kıpkırmızı oldu, sonra bembeyaz kesildi. Tekrar konuştuğu zaman çok daha yumuşak konuşuyordu. "Kazanmışsın. Duyduk. Büyük-büyük anne bir haber göndermişti."

"Annenle mi yaşıyorsun?"

Gözlerini yere indirdi. "Hayır." Gözlerini aniden hiddetle kaldırdı. "Başka ne yapabilirdim?"

Aidan cevap veremedi. Cesaret edemedi. Onu kaybettiği için acı duyacağını düşünmüştü. Onu geri kazandığı için Ranulf'tan nefret edeceğini düşünmemişti.

Joanna anladı, Tanrı ona yardım etsin. Yanaklarından kan çekildi. Bir yılanın önündeki bir kuş gibi kımıldamadan durdu; hiçbir şey söylemedi.

İhmal edilen Aimery huysuzlanmaya başladı. Bakıcı ona uzandı. Joanna çocuğu sıkı sıkı göğsüne bastırdı.

Aidan neredeyse bağıracaktı. Joanna ondan korkuyordu. Bu kadar boşboğazlık etmesinin nedeni buydu; çocuğunu o kadar sıkı tutmasının, onunla rahminde şişen hayatı korumasının nedeni buydu.

"Beni hiç tanımamışsın" dedi.

Joanna'nın soluğu kesildi.

"Eğer bir çocuğa dokunabileceğimi düşünebiliyorsan..." Devamını getiremedi. Aniden buna bir an daha dayanamayacağını anladı. Dönüp ondan uzaklaştı.

Memlukları kalabalıklaşan şehre karşı bir duvar oluşturmuşlardı. Aidan onlara yaklaşırken Joanna onu yakaladı. Kucağındaki Aimery gözlerini kocaman açmış, bakıyordu.

Elini koluna koyarak eklemleri beyazlaşana kadar sıktı. Sanki kendinin değilmiş gibi eline baktı; sonra açıp Aidan'ı serbest bıraktı. "Ben..." dedi çatlak bir sesle. "Gitme."

"Neden? Beni iyice paylayasın diye mi? Beni küçümse-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

meyi kendine öğrettiğin gibi ben de kendimi küçümsemeyi öğrenebileyim diye mi?"

"Neden zahmet edeyim ki? Sen bunu zaten biliyorsun."

"Sen bunu yüzüme karşı bağırırken nasıl bilmem?"

Joanna başını arkaya attı. "Ben tek söz etmedim!"

"Ama düşündün."

"Düşünmedim."

"Düşündün."

Joanna ona vurdu.

Uzun, şaşkın bir sessizlik oldu. Aidan ona vurmayı aklından bile geçirmedi. Elini yavaşça yanan yanağına götürdü.

Joanna bir kahkaha patlattı. "Sanki..." dedi soluğu kesilerek, "savaş baltası yemiş gibi görünüyorsun!"

Aidan öfkeden kımıldayamıyordu. Zorlukla konuşabildi. "Eğer bittiyse, leydim, gitmek için izninizi isteyebilir miyim?"

"Hayır." Kahkahası kesilmişti. "Lütfen, benimle beraber daha tenha bir yere gelir misin? Tekrar başlayalım mı?"

Aidan karşı koymak için gerildi ama Joanna'nın bakışları onu tuttu. Aidan başını belli belirsiz eğdi.

Sokağın biraz aşağısında biraz ilerde, küçük, loş ve hacı kalabalığının unutmuş olduğu, çok küçük bir bahçesi ve bir fıskiyesi olan bir kilise vardı. Su soğuk ve tatlıydı. Aidan büyük bir yudum aldı ve yüzünü yıkadı.

Joanna yıkılmış bir sütun parçasının üstüne oturdu. Diğerleri oraya kadar arkalarından gelmemişlerdi. Bakıcı bile dışarıda Aimery'ye meme veriyor ve tiz bir sesle dertlerini memluklara anlatıyordu. Aidan bunun başına açtıkları bela için uygun bir ceza olduğunu düşündü.

Joanna giriş yapmadan, aniden, hızla konuşmaya başladı. "Bunu yapmam gerekti. Aimery için. Doğacak olan çocuk için. Senden anlamanı veya affetmeni beklemiyorum. Senden sadece, eğer içinde biraz merhamet varsa, bizi kendi halimize bırakmanı istiyorum."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan o zaman güldü ama acıyla. "Bunu daha dayanılır hale getirmek için, kendine söyleyip durduğun bu mu? Beni o kadar tanımana rağmen, benim ruhsuz bir canavar olduğumu mu söylüyorsun kendine? Senin sevdiğin her şeye zarar verebileceğimi mi?"

"O kadar mükemmel bir şövalye olamazsın."

"Neden?"

"Çünkü eğer olursan yıkılır ve avaz avaz bağırırım."

Aidan ayağa kalkarak bahçe boyunca gidip geldi. Joanna'nın yanında durdu: onu tutup sarsmamak için ellerini arkasında kenetlemişti. "Hayır. Mükemmel değilim. Kocanın boğazını sıkmak isterdim. Seni merhamet diye haykırana kadar kırbaçlamak isterdim. Ama yapmayacağım" dedi. "Buna tenezzül etmeyeceğim."

"Benden nefret ediyorsun."

"Keşke edebilseydim." Tekrar çeşmenin yanına oturdu. "Joanna, vazgeç. Tartışarak hiçbir şeyi daha basit hale getiremezsin."

Onun kendisine dokunmamak için, o kadar yakın olmasına rağmen daha fazla yaklaşmamak için, aynı zamanda kaçıp gitmemek için mücadele ettiğini hissetti. Joanna'nın sesi alçak ve sertti. "Hayır. İşe yaramıyor, değil mi? Asla yaramayacak."

"Hiç yaramadı. Bazen yaramış gibi yaptık – kendimizi aldatmak için."

Joanna'nın eli belli belirsiz Aidan'ın saçına dokundu, bir nefes gibi. Aidan kımıldamadan oturdu. Joanna onun ulaşabileceği mesafenin dışına çıktı ve titreyerek kollarını kendine sardı. "Bunu yapabileceğimi sandım. Seni sokakta gördüğüm ve Timur'un o dişi şeytanı muzırlık yapmaya başlayınca, hem Aimery de tam ortadaydı ve bundan veya senden kaçmanın bir yolu yoktu. Senin karşına çıkmaktan, seni gafil avlamaktan, seni uzaklaştırmaktan, buna bir son vermekten kaçmanın yolu yoktu." Yüzü çarpıldı. "Sanki bu kadar kolay olabilirmiş gibi. Biri tahmin edecektir. Biri hesaplayacaktır."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Ben yaklaşık bir yıl rahimdeydim."

Joanna ağzını açtı, sonra kapattı. "Bu mümkün değil."

"Ben insan değilim."

"Yani..."

"Yani."

Aidan, Joanna'nın aniden, inanılmaz bir sevince kapılmasını affedebildi. Bunun gerekli olduğunu bilerek ve bundan nefret ederek kendini aldatma çabasına o kadar kaptırmışken o kadar korkmuştu ki; üstelik bunun bir sonuç vereceği de kesin değildi. Yine de siyah saçlı bir çocuğu açıklamak zorunda kalabilirdi; çocuk onun türünden olacaktı. Ama insanlar –en başta Ranulf- dokuza kadar sayacak ve ister istemez memnun olacaktı.

"Sana yardım edebilirim" dedi Aidan. "Eğer bana izin verirsen."

"Göze alayım mı?"

"Asıl bunu yapmamayı göze alma. Büyücü çocuklar farklıdır. Onlara yol gösterecek bir güce ihtiyaç duyarlar."

Joanna, sanki zihninin gerisini görebiliyormuş gibi Aidan'ın yüzünü inceledi. "Sen de bu bebeği istiyorsun."

"Onu senden almayacağım."

Joanna'nın gözleri doldu. Öfkeyle onları ovuşturdu. "O kadar soylusun ki, lanet olsun."

"Değilim. El altından çalışıyorum. Eğer istersen bir büyü yapabilirim. Küçüğün sihrini dizginleyebilirim. Başka kimsenin yardım edemeyeceği yerde sana yardım edebilirim. Kraliyet ailesinden bir amcanın olabileceği her şey olabilirim. Sırf dünyanın bu çağında muhtemelen sahip olacağım tek çocukta bir payım olması için."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kemiklerimde hissediyorum."

Joanna kaba bir ses çıkardı. "Başka bir kadına göz koyunca ne hissettiğini göreceğiz."

Aidan sanki kadın ona vurmuş gibi kaskatı kesildi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Sadece bir lahza sürmüştü ama Joanna bir kadındı ve onun sihrinden o da payını almıştı. Ona baktı ve anladı. "Öyle bir kadın var, değil mi?"

Aidan bunun saçmalığını görebiliyordu. Tekrar sevgili olamazlardı. Onun kocası, oğlu, bütün bir dünyası vardı. Kendisinin ise bir gecesi olmuştu, bir fahişenin anlaşmasından biraz daha fazla. Ve tek söz söyleyemedi.

Joanna Aidan'ın sessizliği karşısında hemen atladı. "Kim o? Bekleyemedin bile... nasıl olur da... *kim o*?"

"Moıgiana."

Joanna afalladı. Bunu bekleyemezdi, ondan bile. Bu kadar çabuk değil. "Moıgiana?"

"Fedai."

Joanna güldü. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Nasıl olur da..." Sesi kesildi. "O senin gibi. O da... senin... gibi."

"Evet."

"Tanrım" dedi Joanna. "Bu acı veriyor." Elini böğrüne, kalbinin altına koydu. "Ateş gibi acı veriyor."

"Veriyor, değil mi?"

Joanna geriye çekilmedi. Hatta gülmeye bile çabaladı. "Bu kadar yüce gönüllü olmana şaşmamak gerek."

"Bunu kendi başıma da yapabilirdim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun" dedi Joanna. Ve bir süre sonra ekledi: "Doğru, öyleyse. İnsanların söylediği. Efendisine saldırmış. Bunu senin için yaptı, değil mi?"

"Öyle olmadığını söyledi."

Joanna başını iki yana salladı. "Tabii öyle diyecekti. Gururunu koruyacaktı. Ben de öyle derdim ve aynısını yapardım." Tekrar sustu. "Söyledikleri kadar güzel mi?"

"Daha da güzel."

Joanna acıyla gülümsedi: adeta yüzü buruştu. "Onu hiç görmedim. Kıskanıyordu, değil mi? Yoksa hedefi kaçırmazdı."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Sanki onu tanıyor gibisin."

"Kendimi tanıyorum."

"Bu bir şey değiştirmiyor."

"Hayır, değiştirmiyor. Onunla evlenecek misin?"

"Onu bıraktım."

"Ne yaptın?"

"O dindar bir Müslüman. Benim benimsediğim her şeyden nefret ediyor."

"Bundan şüpheliyim" dedi Joanna.

"Onun Gereint'e ve Thibaut'a yaptıklarını affedemiyorum. Ve sana."

"İşte bu" dedi Joanna. "Eğer sen öldürmüş olsaydın daha kolay olurdu. Kadınlar bu tür şeylerle yaşamayı öğreniyorlar."

Aidan ona baktı. Alay ediyor gibi görünmüyordu. Fedai'ye karşı bir sevgi duymadığı kesindi ve onun kendisinin gittiğini bilmesi mümkün değilken, o kadar çabuk, başka birine ilgi duymuş olabilmesi hâlâ yüreğine oturmuştu.

Aidan Müslümanların bunu nasıl yaptığını merak etti. Morgiana, Aidan'ın tanıdığı her yaratık kadar feci kıskançtı. Joanna o kadar amansız değildi ama onu paylaşma eğiliminde de değildi.

Belki erkekler biliyordu ve sormamaya dikkat ediyorlardı. Kadınlarını haremde tutmak bu bakımdan yararlı olurdu. Ve onları itaatkâr olacak şekilde yetiştirmek.

Maimoun başka bir kadın alsaydı Seyyida ne yapardı?

Yine sorular. Belki bir Tapınak Şövalyesi olur ve kadınlara tövbe ederdi.

Bunu yüksek sesle söylemişti. Joanna karşı çıkmak için atıldı. "Bunu yapma! Verdiğin sözler hakkında nasıl olduğunu biliyorsun."

Aidan titredi. Joanna çok akıllıydı; onu çok iyi tanıyordu. Kendini keşişlerin yeminiyle, yaşadığı süre boyunca bağlamak – bunu yapamazdı. Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Joanna ona tekrar dokundu ama farklı bir şekilde, bir kız kardeşin dokunacağı gibi: omzunu tuttu, usulca sarstı. Aidan bunun ona neye mal olduğunu biliyordu. "Hep böyle zor olmayacak. Buna izin vermeyeceğiz."

"İkimiz."

"Hepimiz" dedi Joanna. "Tann da. O'nunla bir konuşma yaptım."

"Birinin yapma zamanı gelmişti."

Joanna bir an durakladı. Ağlayacak gibi görünüyordu. "Ah, Tanrım. Keşke yalan söylemek zorunda olmasaydık."

"Gerçeği söyleyip ne olacağını görelim."

Joanna kollarını karnında kavuşturdu. "Hayır. Bunu göze alamam. Bana neye mal olacağı umurumda değil. Ama bunu bebeğime ödetmeyeceğim. Tanrı şahidimdir: bunu bebeğim ödemeyecek."

Aidan başını eğdi. Kendi çocuğunu korumayı o da bir günah addedemiyordu. Ama...

"Birlikte görülmek zorunda kalacağız" dedi Aidan. "Sık sık, eğer küçüğe bir faydam olacaksa. Asla gerçeği söyleyemeyeceğiz; asla gerçeği ima etmeyi göze alamayacağız. Birbirimizin sadece akrabasıymış ve ara sıra da arkadaşıymış gibi rol yapmak zorunda kalacağız. Bunun ne kadar zor olacağını hiç düşünmedin mi?"

"Sürekli düşünüyorum" dedi Joanna. Sanki gücünü topluyormuş gibi derin bir nefes aldı ve ona hem üretkâr, hem masum bir tavırla sarıldı. "Görüyor musun? Bu mümkün. Bize zaman ver, kolay olacak."

Aidan, birinden birinin direnci kırılmadan hemen kollarının arasından uzaklaştı ve zorla gülümsedi. "Mümkün" dedi. "Evet. Kolay olacak... Tanrı izin verirse."

"Seçeneği yok" dedi Joanna.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

XXXIX

Joanna kocasının evine kadar kendisine bir refakatçinin eşlik etmesini istemedi ama bir refakatçi ile bir de binek hayvanı vardı yanına: Aidan'ın iğdiş edilmiş kır atı. Bu Joanna'nın her ikisini de yapmaya zorladığı seçimlerin bir tür intikamıydı. Nasıl devam edeceklerinin bir işaretiydi.

Aidan, Joanna'yı ayrılırken öptüğü eli sımsıkı yanına yapışmış halde ve Aimery yeni bir feryada başlarken, kapıda bıraktı. Atları ve kırmızı ceketli adamları geri çağırdı ve gürültü patırtıyla şehrin içinden geçtiler.

Aidan'ın zihninin huzurunda yaptığı onca etkiye rağmen bu oyalanma ona bir saatten aza mal olmuştu. Hâlâ öğleye zaman vardı. Joanna'yla karşılaşmadan önce gittiği istikametten pek uzakta değildi. Joanna'nın onun döndüğü haberini alınca annesinin evinden fırlayıp o iri yarı cüssesiyle yoluna dikilmesi neredeyse bir şanstı.

Neredeyse.

Başını kapıdan ve onun önünde duran kadından, Davud Kulesi'ne doğru çevirdi.

Kudüs Krallığı'nın Yüce Erkanı prensesin düğününden sonra yeni yeni dağılmaya başlamıştı. Baronlar, dünyalarına yeni bir lord geldiği için, kız kardeşinin kocasına karşı düşmanlık mı yoksa dostluk mu gösterdiğini anlamak için gözlerini kısarak krallarını izleyerek ve yeni fesatlıklar düşünerek ortalıkta oyalanıyorlardı. Görecek pek az şey vardı: evlenen çift Yafa ve Ascalon bölgesindeki malikânelerine gitmişti. Baldwin de kendi krallığını sarayın izin verdiğince sessizce yöneterek Kudüs'teki yerini koruyordu.

Aidan onlara konuşacak yeni bir konu verdi: Sarazenlerden oluşan birliğinin başında, üstünde bir Sarazen giysisi, belinde bir Sarazen kılıcı ile ondan önce oraya ulaşan bütün hi-

kâyeleri ve söylentileri doğruluyordu. Bir genç atını almaya geldiği zaman barajın kapağı açıldı. Memlukları hemen alarma geçerek dikildiler; Aidan onlara dizinin dibinden ayrılmamalarını söyledi ve soru yağmurunu gösterişli bir hareket yapıp gülümseyerek karşıladı. "Durun, akşam yemeği karşılığında şakımadan önce kapıdan geçmeme izin vermeyecek misiniz?"

"Geç öyleyse" diye bağırdı biri, "ama biz meraktan ölmeden, çabuk ol!"

Aidan gülerek uzun adımlarla ilerledi. Onun için yol açtılar; memlukları da hemen arkasından geliyordu. Aidan onuru yüzünden dönüp geriye bakmadı ama onların elleri kabzaların üstünde, sarıklarının altında başlarını yukarı kaldırmış halde nasıl kasıldıklarını biliyordu.

Salon Sybilla'nın düğününü süsleyen yeni duvar örtüleriyle çok ihtişamlıydı ve krallığın önde gelenleriyle doluydu. Aidan'ın gelişiyle durakladılar. Mırıltılar kesildi. Aidan'ın adım sesleri, memluklarının süslü giysilerinin şıkırtısı ve onlarla birlikte gelen esinti farklıydı.

Yüce Erkan daha önce kâfirlerin elçiliklerinde böyle bir manzara görmüşlerdi. Ama asla başlarında kendilerinden biri varken değil. Aidan'dı bu, orası kesindi. Üstünde Sarazen cübbesi vardı ama onu bir moda bahşeden birinin havasıyla, Frenk'lere özgü koni biçiminde giymişti. Saçları batılılar gibi kesilmişti ama sakalı duruyordu. Başında sarık yoktu ama batıya veya doğuya özgü olabilecek bir takke takmıştı.

Aidan nasıl göründüğünü biliyordu. Yüce Erkan olan, pek çok savaşın yapıldığı alanı geçerken bunun tadını çıkarttı. Hepsi buradaydı, kraliyette önemli olan herkes; sadece Baldwin'in tebaası değil, Antakya ve Trablus lordları ile doğu ve batıdan gelen sefirler, maiyetiyle birlikte papanın elçisi ve denizin ötesinden gelen bir şövalye topluluğu: yeni Yafa ve Ascalon kontuyla beraber gemiyle gelmiş olanlann bir kısmı.

Aidan gerekli nezaketi göstermek dışında onlarla pek il-

gilenmedi. Leydi Margaret de oradaydı, ona kızının kocası eşlik ediyordu. Ranulf, Aidan'ı samimi bir sevinçle selamladı. Görünüşünde Aidan'ın beklediğinden daha az acı vardı ve hiç nefret yoktu. İyi bir adamdı, büyük bir deha değildi ama kendince yeterince akıllıydı. Karısının değerini biliyordu; onu seviyordu. Mutlu bir adam gibi görünüyordu.

Yanındaki Margaret, Aidan'ın hatırladığından daha çok veya daha az güzel değildi. Belki de onun o dinginliğinin ardında içindeki kadını daha net görebiliyordu. Leydi Hatice'yi görmüştü: onun ne olmaya çalıştığını biliyordu. Olacaktı da, bundan emindi. O nitelikte biriydi.

Margaret onu gördüğüne sevindi. Bu Aidan'ı memnun etti. Aidan onun önünde eğilmek üzereyken, Margaret bunu bir sarılmaya ve yakın bir akrabanın öpücüğüne çevirdi. "Hoş geldin" dedi. "Yuvaya hoş geldin."

Aidan kadının yanağından bir damla yaşı sildi. "Bu kadar mı sevindin, leydim?"

Margaret gülümseyerek başını iki yana salladı. "Biz seni görmeden önce bizim bir parçamızdın sen. Seni tek parça halinde ve iyi gördüğüme nasıl sevinmem?"

"Hem ona da benziyorum."

"Hem ona da benziyorsun" dedi. "Kaç erkek Gereint kadar hafızada canlı kalır ki?"

Aidan ona yanıt veremedi.

Margaret kendini topladı ve ona soğuk bir gözle baktı. "Anlat bana" dedi.

Aidan ona her şeyi anlattı, Joanna dışında; Morgiana ile geçirdiği son gece dışında. İfritle bir anlaşma yaptığını gizleyemedi. Orada bunun karşılığını nasıl ödediğini açıklamayı uygun bulmadı. Margaret de sormayı uygun görmemişti. Belki de tahmin etmişti. Belki pişmanlığı, cinayetin kefaretini ve kölelikten kurtulmayı yeterli saymıştı.

Aidan anlatmayı bitirdiği zaman uzun bir iç çekiş duyuldu. Sanki Aidan onların dinlediğini çok iyi bilmiyormuş gibi,

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

saray mensuplarının oluşturduğu büyük çember geri çekilerek birbirleriyle ilgileniyor gibi davranmaya başladı.

Margaret uzun bir süre sustu. Düşünürken yavaşça yürüyordu. Aidan ve memlukları da onu izliyordu. Ranulf onları izlemedi.

Margaret'in yürüyüşü amaçsız görünüyordu ama kesinlikle gitmek istediği yerde son buldu: bir çift sütunun arkasındaki, baş başa konuşabilecekleri büyük bir bölmede. "İyi iş yaptın" dedi sonunda. Bunu yavaşça, nişan yüzüğünün hâlâ parladığı, birbirine kavuşturduğu ellerine bakarak söyledi. "Çok iyi yaptın. Sinan'ı öldürmemekle onun, makul ölçünün ötesinde, düşmanlığını değil de saygısını kazanacak bir bedel talep etmekle iyi yapmışsın. Kölesinin özgür kalmasına da sevindim. Böyle bir köleliğin zalimlikten aşağı kalır yanı olamaz."

Hançeri kullanan kişiyi bile affetmek tam Margaret'e göreydi. "O şimdi özgür" dedi Aidan, "ama senin ya da sizin için bir tehlike değil."

"Bundan hiç korkmadım." Margaret başını kaldırdı. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Son sözümü yerine getireceğim" dedi Aidan. "Krala sadakatimi sunacağım."

"Hepimizden bıktığını ve kendi ülkene dönmeye can attığını düşünmüştüm."

"Henüz değil" dedi Aidan.

Margaret hafifçe gülümsedi. "Ben de dayanıklılığını ima ederek seni aşağıladım. Lütfen, affet beni."

"Affedecek bir şey yok." Aidan bir an nerede olduğunu unuttu, etrafı kolaçan etmeye başladı, sonra durdu. Margaret'in gülümsemesi Aidan'ı da gülümsetti. "O kadar uzun zamandır çöllük yerlerdeydim ki. Bir prens olmayı unutmuşum."

"Sen asla olduğundan başkası olamazsın."

Aidan kımıldamadan durdu. Margaret sakindi, söylediğinden ne fazlasını ne azını kastetmişti.

"Hastane Şövalyeleri senden bahsediyor" dedi biraz durduktan sonra.

"Öyle mi?" Neden şaşırması gerektiğini bilmiyordu.

Belki Margaret biliyordu. Gülüyordu. "Bir servet avcısı ile Tanrı'nın dürüst bir askeri arasındaki farkı biliyorlar."

"Ah, Tanrı'nın askeri mi? Bana öyle geliyor ki şeytanın kölesi olurdum ben."

"Sana aziz diyemem. Ama şeytan da diyemem, hayır. Acınası derecede kötü bir yalancısın sen."

"Sana yalan söyledim mi?"

"Asla. Kendini kör ve aptallar dışında kimseden saklamadın da. Neysen osun, buna şüphe yok. Sanırım, Kudüs buna dayanabilir. Sana fena halde ihtiyacı var."

"Kılıç tutan koluma mı? Yoksa getirebileceğim başka bir şeye mi?"

"Lambalar ve kileler hakkında bir mesel vardır. Gerçi senin lamban sıradan gözlerin görmesi için fazla ihtişamlı olabilir."

"Ecelime susadım, değil mi?"

"Ben buna ölümle oyun oynamak derdim. Aslında ölüme ait olmadığın için kumar oynuyorsun. Eğer yapabilseydin, Gereint'in yerine kendini teklif eder miydin?"

Aidan'ın yüreği soğudu ama gülümsedi. "Evet, ederdim."

"Ben de" dedi Margaret. Çenesini kaldırdı. "Galiba bir daha evlenmem. İki kez dul kalan bir kadının bir erkeğin özgürlüğünün birazına sahip olmasına izin verilir. Bunun beraberinde getireceği güce sahip çıkma olanağım var."

Aidan'ın bakışı belirsiz bir merkezin etrafında dönen ilerdeki saray halkına takıldı. "Peşine düşerler" dedi. "Hâlâ gençsin; hem servetin, hem de toprağın var."

"Ve hâlâ birkaç varis doğurabilirim." Sesi sertti. "Hayır, lordum. Cinsiyetimin verdiği yüklerle işim bitti. Tanrı'ya şükürler olsun, seninkileri doğurmam gerekmiyor; lüzum görürsem, o başka."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan bu hamleyi kabul etmek zorunda kalarak başını eğdi. O ne yaptığını biliyordu; Maig a ret de öyle. Aidan'a tamamen arzudan yoksun olmayan bir zevkle baktı. Aidan da ona gülümsedi. "Büyükannen seni beğenirdi" dedi.

Maigaret güldü. Şaşırtacak kadar güzel bir sesti bu. "Bundan seni beğendiğini çıkartıyorum."

"Genç ve erkek olan herhangi bir şeyi beğenebildiği kadar." Ve de Joanna'yı gebe bırakacak kadar düşüncesiz olan birini.

Maigaret bunu bilmiyordu. Aidan gülümsemesini ve rahat tavrını sürdürürken, Marg a ret, "Sen sahip olmaya değecek bir müttefiksin. Ben de bunun karşılığında senin aleyhindeki söylentilerin önünü almana yardım edebilirim."

"Pazarlık mı yapıyoruz, madam?"

"Pazarlık yapıyoruz." Yüzünü buruşturan Aidan'a baktı. "Diyelim ki bundan böyle aramızda olması gereken her şeyi şimdi halletmeyi tercih ediyorum. Bizim akraba olduğumuzu düşünüyorum. Senin bu ülkede bir güç olmaya niyetlendiğini biliyorum; birbirimize yararlı olabileceğimizi düşünüyorum."

"Bunu arkadaşlık olarak görmeyi tercih ederim."

"İslam ahalisi seni pek iç açıcı bulmuştur" dedi Maigaret.

"Daha çok pek şaşırtıcı buldular" dedi Aidan. Elini uzattı. "Arkadaşlık mı?

Maigaret elini sıkıca tuttu. "Arkadaşlık" dedi.

Seyredecek manzaraları kalmayan baronlar çoktan kendi işlerine dönmüşlerdi. Aidan'ın dönüşü ancak hafif bir kıpırtıya yol açtı. Sarayların inceliği ve saray mensuplarının dönekliğiydi bu.

Aidan Trabluslu bir baronla kibarca söz alışverişinde bulunurken kral sessizce geldi ve hiç belli etmeden oturdu. Uzun süre kimse onun farkına varmadı.

Aidan onu kapıdan girdiği anda tanıdı. İçindeki hastalık

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

güçlenmişti ama sanki ona uyum sağlıyormuş gibi büyümüştü. Bir krala benziyordu ama *kaffiyah* ile peçelenmiş yüzü olmayan bir krala. Gözleri adeta saklanmıştı ama sarayın ruh halini tahmin ederken ışıldayan gözleri sabırsızlığını dizginleyerek Aidan'ı izliyordu.

Aidan salonun karşısından bakışlarına karşılık verdi. O gözlerdeki memnuniyet muazzamdı, öyle ki sözlere gerek yoktu.

Aidan'ın başını hafifçe eğmesi memluklarını hemen arkasında sıraya dizdi. Adamları bütün bu utanmaz, peçesiz kadınlara gözlerini fal taşı gibi açmış bakıyorlardı. Nihayet kral dikkatlerini dağıttı: bir cüzamlı ve bir kral. Ve kimse ondan çekinmiyor veya Tanrı'nın ona verdiği bu cefa yüzünden onun hakkında kötü düşünmüyordu.

Aidan dosdoğru krala yöneldi. Tahtın önünde durdu. Saray yeniden sessizleşmişti. Kral sessizce bekliyordu. Aidan başını eğerken, Sarazenleri efendilerinin efendi olarak adlandırdığı bu kişinin önünde kendi reveranslarını yaparak yere eğildiler.

Kral ayağa kalktı. Aidan doğruldu. Baldwin gerçekten büyümüştü: gözleri neredeyse aynı hizadaydı. Kral, gözleri dışında, ne sordu ne de teklif etti.

Aidan mücevherli eldiveni öptü. İçindeki el eskisinden de inceydi, parmakları hastalık yüzünden pençeye dönmüştü; ama eli sabitti. Sesi yumuşaktı, ne hafif ne de pesti, sadece kendi sesiydi. "Lordum. Tekrar görüştüğümüze sevindim."

"Ben de sevindim, efendim" dedi Aidan. "Eğer beni kabul ederseniz, size hizmet etmeye geldim."

"Kabul etmek mi?" Baldwin'in sesi bir oktav yükseldi. "O halde bunu istiyor musun?"

"Bütün kalbimle."

Kralın gözleri parladı. Bakışları Aidan'ın arkasındaki bir dizi popo ile sarığa bakıp dans etmeye başladı. "Şövalyelik ücretin bu mu olacak?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Eğer majesteleri kabul ederlerse."

"Buna razılar mı?"

"Başka bir şey kabul etmeyeceklerdir."

Sankların altındaki gözlerin aniden parlamasına bakılırsa kesinlikle etmeyeceklerdi. Aidan'ın memlukları bu kralı ölçüp biçmiş ve onu ilgilerine layık bulmuşlardı.

Baldwin pek bitkin olmasa da gücüne dikkat ederek oturuyordu. İçinde bir gülümseme, bir haylazlık parıltısı vardı. "Bu bir skandal."

"Öyle değil mi?"

Baldwin güldü. "Sen yokken buralar pek sıkıcıydı, lordum."

"Oldukça hareketli bir can sıkıntısıydı, herhalde" dedi Aidan, saray halkına bir göz atarak.

"Hareketliydi, doğru" dedi Baldwin, "ama asla olağandışı değildi."

"Ah. Büyük bir eksiklik. Faydalı olduğumu duymak hoşuma gitti."

"Her zaman, lordum." Aidan kralın sırıttığından şüphelendi. Bariz bir şekilde keyiflenmişti. "Bugün geldiğine sevindim. Artık kız kardeşim de evlenip barklandıktan sonra burada ilginç hiçbir şey olduğu yok. Akşam yemeğinde senin zaferini kutlayalım mı?"

"Lordum çok cömert" dedi Aidan.

"Gerçekten buna niyetlisin o zaman. Kudüs'te hizmet edeceksin."

"Size, lordum, başka kimseye değil."

Baldwin kraldı; değersiz olduğunu öne sürmedi. Ama memnundu, gururluydu ve tıpkı geri dönülmez bir şey yapıldığı zaman hissedildiği gibi, biraz da korkuyordu.

Aidan anlıyordu. Onun için de aynı durum geçerliydi. Aniden diz çöktü ve avuçlarını birleştirip ellerini kaldırarak saygısını sundu.

Baldwin ellerine baktı. Aidan ona mutluluk ve gurur veri-

yordu, bir uyruğu seçtiği lorda özgürce teslim oluyordu. "Siz benim kralımsınız" dedi Aidan, "lordumsunuz. Size kendi isteğimle hizmet ediyorum. Size bir uyruğun lorduna gösterdiği saygıyı duyuyorum."

"Bu büyük bir onur ve asil bir armağan" dedi Baldwin. Eldivenli ellerini usulca Aidan'ın çıplak ellerinin üstüne koydu; sadakat yeminine başlamak için derin bir nefes aldı.

Aidan kralın dışında pek bir şeyin farkında değildi ama duyuları kendi başlarına izliyorlardı. Aidan salonun merkezden duvarlara doğru bir dalga alarma halinde hareketsizleşmiş olduğunu biliyordu. Kralla konuşmasının son kısmında salon tamamen sessizleşmişti.

Baldwin ellerini Aidan'ın ellerinin üstüne koyunca bu sessizliğin niteliği değişti. Ona bir şey eklenmişti; alışılmadık bir şey. Kral konuşmak için kımıldadığı zaman net, soğuk bir ses ondan önce davrandı.

XXXX

"Kralım, eğer bu şövalyeyi hizmetinize alacaksanız, onun borçlarını da alacak mısınız?"

Sesin yankısı tavana ulaşarak kayboldu. Kimse tek söz etmedi. Aidan hiç kımıldamadan diz çökmüş halde durdu. Yüreği korkunç bir şey yapmıştı: yerinden fırlayıp şarkı söylemeye başlamıştı.

Mınltılann ve kralın gözündeki parıltının içinde onun geçişini takip etti. Az sonra direnci kırılacak ve ne göeceğini bildiği halde dönüp bakacaktı. Yanında hiç refakatçi yoktu, sosyal konumunu belirleyen hiçbir işaret yoktu, sadece örtülere sarınmış ve cüretkâr bir sesle *langue d'oeil* dilinde konuşan, havanın içinden doğmuş narin, yalnız bir figürdü. Aksanı büyüleyiciydi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana onun arkasında durdu. Varlığı acı gibi zonkluyordu; şekli Aidan'ın teninin üstüne ateşten çizildi. İnsan gözler için o insan bir kadındı, örtülere sanlıp sarmalanmış, altın ve ipek içinde, üst mevkiden bir Sarazendi.

Krala başını eğerek selam verdi: hepsine hem zarafetini, hem de yabancılığını göstererek memlukların arasından geçerken mırıltılar iyice arttı. Mırıltılar arkasından da devam etti ama o konuşmaya başlayınca kesildi. "Kudüs'ün lordu, bu adam size bütün borçlardan ve sözlerden kurtulmuş olarak geldiğini söyleyecektir. Ben öyle olmadığını öne sürüyorum."

Aidan'ın elleri kralın sıkıca tuttuğu ellerinden aşağı kaydı. Yavaşça döndü.

Peçesi yeşildi. Bir tek beyaz eli dışında her tarafı örtülüydü.

"Bunu baştan beri mi tertipledin?" diye sordu kral ona.

Morgiana ona aldırmadı. "Onun bana bir borcu var, kralım ve size sadakat yemini etmeden evvel onu yerine getirmesi iyi olur."

"Ödedim" dedi Aidan, "en ufak ayrıntısına kadar." Lanet olsun sana, diye küfretti sadece onun duyabileceği şekilde. Bana bunu yaptığın için lanet olsun sana.

Aidan orada olmasa da olurdu. Morgiana dizlerinin üstüne çöktü ve krala yalvardı. "Lordum, beni dinleyecek misiniz?"

Baldwin, Aidan'a bir göz attı. Aidan bakışlarını Morgiana'dan çekmedi. "Dinleyeceğim" dedi kral.

Morgiana başını eğdi. "Köle olmuş olan birine karşı çok lütufkârsınız, lordum. Benim ismim Morgiana; Alamut'un efendilerine ve onlardan sonra da Masyaf'ın lorduna hizmet ettim."

Onun varlığı saray halkının dikkatini dağıtmıştı. Şimdi ise bütün dikkatlerini vermişlerdi. Aidan gerildi. Kendisi için değil, Tanrı yardımcısı olsun. Eğer Yüce Erkan ona karşı ayaklanırsa Morgiana bile kaçabilir miydi?

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana hiç onların farkında değildi. "Ben Alamut Hizmetkarı idim" dedi. "Şimdi özgürüm ve kısmen bunu şu şövalyeye borçluyum. Bir anlaşma yaptık. Ben onu efendimin karşısına çıkardım, onu korudum, onun için istediği her şeyi ve onlarla birlikte de kendi özgürlüğümü kazandım."

"Ya prens?" diye sordu kral. "Bunun karşılığında ne verdiğini sormaya cüret edebilir miyim?"

"Hayır" dedi Aidan.

"Evet" dedi Morgiana. "Ben sadece cahil bir Sarazenim, yine de şövalyeleriniz hakkında bir şeyler biliyorum. Onurları; sadakatleri; savaş alanındaki cesaretleri; aşk sanatındaki ustalıkları."

Aidan'ın yanakları kızardı. Tanrı'ya şükür, sakalını kesmemişti.

Morgiana gördü. Aidan onun alaycılığını hissetti.

"Kendime bir şövalye bulacağımı sandım" dedi, "zira mutlaka beni onurlandıracak ve tevazu içinde bana hizmet edecekti. Ama karşıma ne çıksa beğenirsiniz! Allah bana herhangi bir şövalye değil ama şövalyelerini tacını, hakiki bir prensi, gök kubbesinin yıldızları arasındaki ayı göndermişti. Onu ağıma düşürdüm, itiraf ediyorum. Onu esir aldım, efendimin adına değil, kendi adıma."

"Yine de efendine hizmet ediyordun mutlaka" dedi Baldwin.

İkisinin arasında yakalanmak biraz tekinsizdi: peçeli ifrit ve peçeli kral, yüzsüz sesler, gözlerin parıltısı etrafında maskeler. Morgiana örtülü başını geriye atarak cevap verdi. "O zaman efendim yoktu, sadece sözde vardı. Benim yeminimi elinde tutan kişi için yaptıklarıma artık pişmandım. Ama şövalyem ne sözüme inandı, ne de beni affetti. Ben de bunu ispatlamaya azmettim. Ona efendimden intikamını almasına yardım etmeyi önerdim ama bir bedel karşılığında."

"Karşılığın ödenmesini istemek onurlu bir davranış mıydı?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Gerekliydi" dedi Morgiana. "Onu sevmiştim. Onu ilk gördüğüm andan beri seviyordum. O kendisine beni sevme izni vermiyordu. Onu buna zorlamazsam asla sevmeyeceğini anladım."

"Onun için anlaşma yaptın" dedi kral.

"Onun için anlaşma yaptım. O intikamını alacaktı. Ben ona sahip olacaktım."

"Seni tatmin edene kadar" dedi Aidan, "daha fazla değil."

"Daha az da değil" dedi Morgiana.

Kimse gülmedi, hatta gülümsemedi bile. Kimse cesaret edemedi.

"Sana vermem gerekeni verdim" dedi Aidan. "Kazandığım özgürlüğü kullandım. Sana hiç borcum yok."

"Bana bunu hiç sormadın."

Boğazı kuruyan Aidan yutkundu. Sesi sert ve haşin çıktı. "Öyle olduğuna inanmak için nedenlerim vardı."

Morgiana başını iki yana salladı. "Hiç dinlemedin, değil mi? Ya da düşünmedin. Veya kaçıp gitmekten ve seni izlememem için dua etmekten başka bir şey yapmadın."

"Bana korkak mı diyorsun?"

"Hayır" dedi Morgiana. Sadece o kadar, her zamanki gibi. Hiç oyun oynamıyordu. "Sana düşüncesiz diyorum. Dik kafalı. Belki de zalim. Bir erkek bencilliği tehdit edildiği zaman zalim olabilir."

Aidan derin bir nefes aldı ve kendini sakin bir sesle konuşmaya zorladı. "Leydim, anlaşmamızın bir kısmı benim özgürlüğümdü. Efendinden olduğu kadar senden de azat olmaktı. Unuttun mu?"

"Zalim" dedi Morgiana, sanki kendi kendine konuşur gibi.

"Sanki sen değil misin? Şimdi gelmiş, beni Outremer şövalyelerinin önünde utandırıyorsun – Memnun musun? Beni bırakacak mısın?"

Morgiana öfkesi karşısında biraz sarsıldı. "Memnun değilim" dedi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Aidan ellerini havaya kaldırdı. "O zaman seni ne tatmin edecek?"

"Sen."

Aidan'ın elleri yumruk halini aldı.

Korkmamıştı. Kızmamıştı – onun kendisini hesap vermeye çağırmak için seçmiş olduğu böyle bir yerde ve böyle bir zamanda olması gerektiğinden fazla değil. İçinde kabaran duygu şaşırtıcı bir şekilde sevince yakındı. Nihayet yakalanan şahin kendisini şahin kösteğini özlerken bulmuştu.

Ama Aidan vahşi biriydi. Teslim olmayacaktı, Morgiana'ya bile. "Bana sahip oldun" dedi, hevesle dinleyen izleyicilerinin bundan ne anlam çıkaracaklarına aldırmadan. "Sana zevk vermeyi başaramadım mı?"

"Bana zevk verdin" dedi Morgiana. "Çok fazla hem de. Ateşin ateşi söndürebileceğine gerçekten inandın mı?"

"Ben bundan daha büyük bir aptaldım. Bir kadının tatmin olabileceğini düşündüm."

Morgiana güldü, hafif ve içe işleyecek kadar tatlı bir gülüştü bu. "Ah, lordum! Akıllanıyorsun."

Aidan'ın öfkesi aniden kabardı. Ayağa fırladı. Morgiana'nın peçesini yırtıp atmak niyetindeydi. Kendi gururuna yapmış olduğunu onun değerli iffetine yapmak niyetindeydi ama eli ona itaat etmedi. İpek soğuktu; Morgiana'nın gözleri yanıyordu. Peçe ve başörtüsü kayıp yere düştü. Saçları aşağı dökülürken uzun bir iç çekme ve arkasında kralın nefesini tuttuğunu duydu. Aidan hiç nefes almıyordu. Tek düşüncesi donuk bir şaşkınlıktı. Morgiana tüyler ürpertecek kerte, olanaksız ölçüde güzeldi.

Aidan'ın eli nereye ait olduğunu biliyordu: kadının yanağına dokundu. Aidan elinin aşağı inmesini dileyerek ona bakakaldı. "Biz aynı Tanrı'ya bile inanmıyoruz" dedi.

"Tann'dan başka tanrı yoktur." Yumuşak, saf ve mutlak.

Aidan içine bir nefes çekerek boşaian ciğerlerini doldurdu. "Aramızda kan var."

"Senin inancın düşmanların affedilmesini vaaz etmiyor mu?" Saçlarını yüzünden arkaya doğru savurdu ve gözlerinin ateşini Baldwin'e çevirdi. "Lordum, siz burada kralsınız. Sizden karar vermenizi rica ediyorum. Bu adam bana kendini vaat etti. Bu vaadin sadece başlangıcını yerine getirdi. O zaman özgürce gitmeli mi? Talebimden vaz mı geçmeliyim?"

Aidan krala bakmak için döndü. "Özgürlüğümden tekrar mı vazgeçmeliyim? Çoktan ödediğim bir bedeli tekrar mı ödemeliyim?"

Kral bir birine, bir diğerine baktı. Aidan farkında olmadan Morgana ile omuz omuza durmuştu, sanki bu savaşta birbirlerine muhalif değil de birlikteler gibi.

Baldwin'in gözleri bu ironiyi idrak etti. Hemen sonra şöyle dedi, "Bir anlaşma ağır bir şeydir; taraflar onun yerine getirilmesi konusunda hemfikir olamadıkları zaman daha da ağırlaşır. Bana dürüstçe söyle, leydim. Onu kazanmak için her şeyi yapar mısın?"

"Evet, inanç ve aklın sınırları içinde her şeyi yaparım."

Kral hafifçe başını salladı. "Ya sen, lordum, bu kadın seni iğrendiriyor mu? Onu küçümsüyor musun?"

"Hayır" dedi Aidan ters bir tavırla.

"O zaman tamamen dinsel anlamda mı itiraz ediyorsun?"

"Hayır."

Baldwin bekledi. Aidan tekrar konuşana kadar da bekleyeceği çok açıktı. Aidan ona istediğini verdi. "Sizce benim hiç gururum yok mu?"

"Tam tersi" dedi kral. Eğleniyordu, Aidan bunu görebiliyordu. Lanet oğlan. O ve Fedai bunu aralarında mı tezgâhlamışlardı?

Aidan kendini dizginledi. Kafası yerinde olmalıydı; belki de hayatı boyunca olduğundan daha fazla. "Benim gururum var" dedi, "inancım da var. Ve bu leydiye, bağışlayıcılığım dışında hiçbir şey borçlu olmadığıma eminim. Onu bağışlıyorum. Bana ve benim olanlara yaptığı her şeyi affediyorum."

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Ya senin bana yaptığın?" diye sordu Morgiana. "Onu da affedecek misin?"

"Seni sevdiğim için affedilmem mi gerekiyor?"

"Hayır" dedi Morgiana. "Sadece terk ettiğin için."

"Tabii günahı da göz önüne alabilirsiniz" dedi Baldwin.

Morgiana'nın bakışları ifadesizdi. Aidan kralın bunu neden söylediğini bilse de onun dediğini yapamadı. Kilise dinliyordu ve onun yargısı hiçbir zaman belirsiz değildi. Aidan daha iyimser olmalıydı. Doğru dürüst bir itiraf, uygun bir ceza ve sonra özgür olabilirdi. Sadece orada bulunan başrahiplere seslenmesi gerekiyordu. Eğer onlara izin verirse, onun için şeytan bile çıkartırlardı.

Baldwin dindar bir Hristiyan'dı ama aynı zamanda kraldı ve gençti. Ne kadar genç olduğunu Aidan hep unutuyordu. Onun yargılaması gereken bu mesele kendisinin bilebileceği ya da bu hastalıkla öğrenebileceği bir şey değildi. Bu onu ayırıyordu; onu uzaklaştırıyordu, öyle ki bir rahip bile gerçekten anlayamayabilirdi. Bir rahip tıraşlı kafasının altında bir erkekti ve yemin ederek şu ya da bu yola bağlanmıştı.

"Bu bir günah mı" diye sordu Morgiana, "birinin kocasına sarılması?"

Yüzündeki ifadesizliğin nedeni şaşkınlık değildi. Öldürmeden önceki duraklamaydı o.

Baldwin yerinde doğruldu. "Seninle evlendi mi?"

"Hayır!" diye bağırdı Aidan.

"Hayır" dedi Morgiana. "Tam anlamıyla yasal olarak değil. Ama eğer niyet ispatlanabilirse eylem yeterlidir."

"Benim anlaşmamızı yerine getirmekten başka hiçbir niyetim yoktu."

"Çok doğru" dedi Morgiana.

Baldwin elini çenesinin altına koydu. "Bu çok uygun olurdu" dedi düşünceli bir şekilde.

Aidan onu duymadı bile. "İstediğin bu mu?" diye sordu Morgiana'ya. "Benimle evlenmek mi?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Morgiana kızarmadı. Bakışlarını bile yere indirmedi. "Evet" dedi.

"Yaptığın anlaşma bu muydu?"

Morgiana olumlayarak başını salladı.

Aidan güldü. Uluma gibiydi gülüşü. "Bana söylemedin."

"Dinlemedin ki."

"Çöpçatanlar nerede? Drahoma nerede, topraklar nerede? Bana ne sunabilirsin, leydim?"

"Kendimi."

Bir keresinde bir şarkı duymuştu veya onu kendi bestelemişti. Onun gözleri drahomasıydı. Gözleri ve gözlerinin ardındaki büyü.

Morgiana, Aidan'ın ellerini tuttu. Parmaklan ince, uzun ve insana ait olmayacak kadar güçlüydü. "Bir leydiyi burun kıvırarak reddetmek şövalyeliğe yakışır mı, lordum?"

Aidan da onun hiç oyun oynamadığını sanmıştı. O da gelmiş geçmiş bütün kadınlar kadar şeytandı.

Onların suskunluğu karşısında kral konuştu. "Bana şunun yanıtını ver, lordum. Doğruyu söyle. Bu leydiyi kann olarak kabul etmek senin için katlanılmaz bir durum mu olurdu?"

Aidan ağzını açtı. Hiçbir söz çıkmadı. Tekrar kapattı. Elleri hâlâ onun ellerinin arasındaydı, parmakları hiç çözülmeyecek gibi birbirine geçmişti. Boşa kürek çekiyordu, onun özlemiyle yanıyordu. Aralarında duran tek şey sadece ufacık, soğuk bir direniş nüvesiydi. Bir korku nüvesi. İnsanların aşk dedikleri çıtkırıldım bir şeydi; bir söz, bir davranış onu bitirebilirdi. Bu ondan kat be kat daha güçlüydü. Ve eğer Aidan bunu kabul ederse asla bırakamayacaktı.

"Sen kabul etmiyorsun" dedi Morgiana, her zamanki gibi mükemmel bir netlikle aklından geçenleri okuyarak. "O seni kabul ediyor. Etrafına bak. Bu serbest hava mı? Yoksa ejderhanın ağzını tanımıyor musun?"

"Ben" dedi, konuşmaya çabalayarak. "Ben senden nefret etmiyorum. Ben istemiyorum... Seninle nasıl evlenebilirim?"

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"Kolayca" dedi Morgiana. "Sözler söylüyorsun. Gerçekten kastederek söylüyorsun."

"Hangi sözleri?"

"Bizim sözlerimizi" dedi kral. İkisi de ona bakmak için döndü: "Ben Kutsal Kabir'in Koruyucusuyum. Benim kendi yeminlerim ve yükümlülüklerim var. Benden yargılamamı istediniz, leydi. Ben de öyle yapıyorum. Dileğinizin hakkını veriyorum. Bir borç olduğunu ve bunun halen ödenmesi gerektiğini kabul ediyorum. Bunun için inancından vazgeçmek istiyor musun?"

"Hayır!" dedi Aidan daha Morgiana ağzını açamadan. "Bu anlaşmanın bir parçası değil, ne onun için, ne de benim için. Bu oyunda bahis benim. Ben diyorum ki eğer leydim benimle Hristiyan ayiniyle evlenirse kabul edeceğim."

Aidan'ın kalbi küt küt atıyordu. Ejderhanın ağzı bu muydu? Safi dehşetti. Ve delice bir sevinç. Elini onunkine kenetlemiş olan Morgiana onun inancını savunmaması karşısında şaşkınlık içindeydi. Sanki inancının onun için ne demek olduğunu bilmiyormuş gibi. Onun mahvolmasını umursamıyormuş gibi.

Henüz ona güvenmeye cesaret edemeyerek Aidan'ın yüzünü ve zihnini amansız bir şekilde araştırdı. "Beni bu kadar mı seviyorsun?"

"Evet" dedi Aidan.

Morgiana'nın sevinci Aidan'ın dayanabileceğinden fazlaydı. "Seninle evleneceğim" dedi. "O Hristiyan sözlerini söyleyeceğim." Onlar sadece sözdü. Önemli olan ruhtu.

Aidan bunların hepsini duydu. Yüreği şarkı söylüyordu; bütün duvarları yıkılmıştı. Morgiana zihnindeydi, bütün boşlukları dolduruyor, yaralarını iyileştiriyordu. Ama tatlı, uysal bir varlık değildi o. Ona teslim olmaktan çok karşı koyacaktı; onun huysuzluklarına huysuzlukla karşılık verecekti. Ve savaş geldiği zaman, cihat Haçlı Seferi'nin karşısına çıkınca ve Tanrı aralarında seçim yapınca...

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

"O zaman Tanrı seçecek" dedi Morgiana, "tıpkı yazdığı gibi ve biz yapmamız gerekeni yapacağız."

"Kâfir böyle diyor."

"Yalnız bir Frenk kaderle alay eder."

Birbirlerine ateş saçan gözlerle baktılar. "Sana rağmen kralıma hizmet edeceğim" dedi Aidan.

"Neden itiraz edeyim ki? O buna değer."

"Ah, ya ben?"

"Sen" dedi Morgiana, çenesini biraz kaldırarak, "dünyadaki en iyi şövalyesin."

Dünyadaki en iyi şövalye dünyadaki en adil leydiye baktı ve bir yanıt vermenin akıllıca olup olmayacağını düşündü. Saray halkı nefesini tutarak onun seçim yapmasını bekledi. Leydi ona aksini iddia etmesi ya da onunla hemfikir olması için meydan okuyordu.

Bir şövalye ne zaman konuşacağını bilirdi. Ne zaman susacağını da bilirdi. Aidan iyice eğilerek ona bir gülücük sundu.

Morgiana bunu dikkatle düşündü. Tarttı, ölçüp biçti, tahlil etti. Bir kaşını eğdi.

Aidan'ın gülümsemesi biraz daha yayıldı.

Diğer kaş havaya kalktı.

Şu doğuluların hepsi tüccardı. Sıra evlilik yemini etmeye geldiği zaman, rahiple çekişe çekişe pazarlık etmeye çalışmaması için ona göz kulak olmak zorunda kalacaktı.

Morgiana'nın gözleri ışıldadı. Ağzını açıp konuşmasına fırsat vermeden Aidan onu yakaladı ve tumturaklı bir şekilde öptü. Frenk'lerin dolaysızlığının Sarazenleri ehlileştirmekte yararlı olabileceğini düşündü. Morgiana güldü. Zalimdi; Aidan'ın beş paralık olmuş gururuna hiç merhamet göstermiyordu. Ama onu affetti. Ne de olsa dünyadaki en iyi şövalyeydi.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

YAZARIN NOTU

Alamut'taki olaylar oldukça eşit bir şekilde tarih ile fantezi arasında bölünmüştür. Prens Aidan ve Fedai elbette hayal ürünü, tıpkı Rhiyana krallığı gibi; İbrahim'in Evi ile oraya bağlı olanlar ve Şam'daki kılıç zanaatkârının ailesi de öyle. Ne var ki Usamah ibn Munqidh ve oğlu Murhaf da dâhil olmak üzere diğer karakterler tarihi kişiliklerdir. Usamah'ın anlattığı hikâyeler hatıralarından alıntılanan gerçek hikâyelerdir; bu hatıralar P.K. Hitti'nin (New York, 1929) çevirisi ile İngilizcede *An Arab-Syrian Gentleman and Warrior in the Period of the Crusades* adlı kitapta bulunabilir. Aynı şekilde Kral Baldwin'in öğretmeni Başdiyakoz (daha sonra Başpiskopos) Surlu William da Baldwin'in cüzam oluşunu kendi ağzından anlatmaktadır; bu, Emily babcock ve A.C. Krey'in (New York, 1943) çevirisiyle onun *A History of Deeds Done Beyond the Sea* adlı kitabının ikinci cildinde bulunabilir.

Aqua Bella'daki harap malikânenin yerine bir kale kurdum ve onu hayali Hautecourts ailesine verdim. Asıl malikâne aynı zamanda Krak des Chevaliers kalesine de sahip olan Hastane Şövalyelerinin malıydı. Krak bu yüzyılın başlarında Fransızlar tarafından restore edildi ve kısa süre önce ve çok ironik bir şekilde, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün baş kalelerinden biri olarak işlev gördü.

Kudüs Kralı IV. Baldwin gerçekten cüzamlıydı ve hastalığı kral olarak yönettiği kişilerce gerçekten kabul edilmişti; amcası III. Baldwin ile babası I. Amaury'nin tahtının onun hakkı olduğundan hiç şüphe edilmedi. Romanın geçtiği zamanda (M.S. 1176 yılının yazı ve sonbaharı) o aşağı yukarı on altı yaşındaydı ve on üç yaşından beri kraldı. Oldukça yetenekli bir askeri planlamacıydı ve sağlığı izin verdiği sürece iyi ve sağlam bir şekilde yönetti. Ertesi yıl, on yedi yaşındaki kral Mont-

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

gisard savaşında Selahattin'e en kötü tek yenilgisini yaşatacaktı. 1185 yılında kör, yüzsüz, elleri ve ayakları hastalığı tarafından yenilmiş halde öldü ama hayatının son yılında bile, bir tahtırevanla savaş alanına taşınarak ordularını Sarazen sultanına karşı yöneltti. Yatağında, yüksek ateşten öldü ve Kudüs'te Kutsal Kabir Kilisesi'ne gömüldü.

Baldwin'in kız kardeşi Prenses Sybilla ne onun zekâsına, ne de kişisel duygularından arınarak karar verme yeteneğine sahipti. Onunla evlendirilen Montferrat Markisi William Longsword çok iyi bir seçimdi: genç, çekici, iyi bir asker ve yetenekli bir politikacıydı. Trajik bir şekilde, ertesi yıl hummaya yakalanarak öldü; kralın varisini alan ve Baudouinet "Küçük Baldwin" diye çağrılan oğlu varisi William öldükten birkaç ay sonra doğdu. Sybilla kocası için samimiyetle yas tutuyor gibi görünüyordu fakat çok geçmeden teselli buldu: hiçbir özelliği olmayan ama son derece yakışıklı ve kadınlar konusunda uzman bir şövalye olan Fransız Guy de Lusignan ile evlenmek istedi. Hastalığı yüzünden zayıf düşen erkek kardeşi bu evliliğe izin verdi; ancak çok geçmeden buna pişman oldu. Guy güvenilmez olmaktan ziyade zayıftı ama Baldwin sürekli savunma haline olan krallığın tahtının yapısı itibarıyla karar verme konusunda aciz olan birinin eline geçmemesi gerektiğini biliyordu. Cüzamlı kral öldüğü zaman daha çocuk olan yeğeni V. Baldwin Trabluslu Kont Raymond'un naipliği altında taç giydi. Bu Guy'a karşı basbayağı bir hakaretti ve Guy da buna tepki gösterdi; naipliğe baş kaldırdı ve V. Baldwin bir yıllık krallıktan sonra öldüğü zaman tahtı ele geçirdi. Bir yıl sonra, 4 Temmuz 1187'de Hattin Boynuzları savaşında krallığın büyük kısmını Selahattin Eyyübi'ye kaptırdı. 1187 sonbaharında Selahattin Kudüs'ün yöneticisi oldu. Diğerlerinin yanı sıra Bouillonlu Kont Godfrey'in emrindeki bir batı ordusunun Kudüs'ü ele geçirmesinin ardından 1099'da kurulan Haçlı Kudüs Krallığı düştü ve bir daha ayağa kalkamadı. Bunu takip eden hiçbir Haçlı seferi de Kudüs'ü kâfirlerden geri almayı başaramadı.

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Sultan Selahattin Eyyubi Masyaf'a yaptığı sonuçsuz saldırının ardından 1176 yazının sonlarında hakikaten Şam'daydı; benim belirttiğimden biraz daha geç bir tarihte, Kahire'deki ikinci sultanlığına geri dönmeden evvel sonbaharda Selçuklu sultanı Nureddin Zengi'nin dul eşi İsmet ile evlendi. Büyük kardeşi Turan Şah Şam'da saltanat naibi olarak kaldı. Yıllar sonra Suriye'deki gücünü kuvvetlendirmek ve hâkimiyetini Halep'e kadar genişletmek için geri dönecekti. Nureddin'in İsmet'ten başka bir karısından olma oğlu el-Salih İsmail 1181'de on dokuz yaşında öldü; 1182'de şehir Selahattin'in elinde geçti. Sultanın mükemmel ve etraflı bir biyografisi için M.C. Lyons ile D.E.P. Jackson'ın *Saladin: The Politics of the Holy War* (Cambridge, 1982) adlı kitaplarına bakınız.

Savaşçı ve mistik Hasan Sabbah tarafından on birinci asrın sonlarında kurulan Fedai tarikatı (daha doğru ismiyle İsmaili tarikatı), suikastlar yaparak hakim olma prensibine bağlı olan Şii İslamı'nın aşırı bir biçimiydi. Bu tarikatın güçlü kalesi Alamut'taydı; Halep onun ilkelerinin güçlü bir savunucusuydu.

Dağların Şeyhi Sinan ibn Salman Suriye'deki Fedailerin en büyüğüydü; Basra'da (kendi ifadesiyle) soylu bir adamın oğlu olarak dünyaya gelen Sinan Alamut'un yolunu tuttu ve efendisi Kiya Muhammed'e sadakat yemini ederek efendisinin varislerini yetiştirdi ve eğitti. 1162'de Sinan bu tarikatın propagandasını yapmak üzere Suriye'ye gönderildi. 1164'de Kiya Muhammed'in oğlu ve varisi Hasan Kayıp İmam'ın Dirildiğini ve milenyumun geldiğini ilan etti; söylendiğine göre Sinan bu tarikatın çilecilik yasasının çarpıtılmasını destekledi ama sonra bunu kabul etmedi. Sonraki otuz yıl boyunca Suriye'de neredeyse mutlak bir hâkimiyet sürdü; son icraatı –belki de İngiltere kralı Aslan Yürekli Richard ile gizli bir anlaşma yaparak- Kudüs tahtının sözde varisi Montferratlı Conrad'ı öldürmek oldu. Bernard Lewis *The Assasins: A Radical Sect in Islam* (New York, 1967) adlı eserinde bu tarikatın kısa fakat kapsamlı bir tarihini sunuyor.

Alamut Moğollar tarafından on üçüncü asırda yıkılmış ve

Tarama Dzida Düzenleme Ser_reS

Fedailer küçük bir tarikat haline gelmiş olsalar da son Feda-i efendisinin soyu yirminci yüzyıla kadar hayatta kaldı. Aga Han doğrudan onun soyundan gelmiştir.

Tarihi bir roman yazmak, bir doktora tezi yazıyor gibi kütüphanede gayretli bir çalışmayı gerektirir; bu dağ gibi araştırmayı damıtıp kesintisiz bir hikâye haline getirmek dikkate değer bir meydan okumadır. Benim hikâyem yukarıda bahsettiğim kitapların yardımı olmasaydı bu şekilde ortaya çıkamazdı. Ayrıca, Robert Payne'ın *The Dream and the Tomb: A History of the Crusades* (New York, 1984) adlı eserinde –'Genç Kralın Yiğitliği ve Kudüs'ün Düşüşü' başlıklı bölümü ilk olarak aklıma cüzamlı kralı getirdi– yansıttığı yöresel renklere; içerdiği bazı tartışmalı olgulara rağmen C.R. Conder'ın *The Latin Kingdom of Jerusalem: 1099-1291 A.D.* (Londra, 1987) adlı yapıtına ve Colin Thubron'ın bana dünyanın sürekli mesken tutulmuş olan en eski şehrinde rehberlik ettiği ve romanın Şam'da geçen bölümü için bir dekor sunduğu için *Mirror to Damascus* (Boston, 1967) adlı eserine borçluyum.

Prens Aidan'ın 1. Bölümün başında söylediği şarkı otantik bir Haçlı Seferi şarkısı ve 1147'deki İkinci Haçlı Seferi için bir toplanma çağrısıdır. Eski Fransız metni ve müziği Joseph Bedier ile Pierre Aubry'den alınmış olan *Les Chansons de Croisade*'dir (Paris, 1909); çeviri bana aittir. Bu şarkının modern bir kaydı bariton solo ve koro eşliğinde David Munrow ve Early Music Consort of London tarafından *Songs of Love and War: Music of the Crusades* (Argo) ismiyle yapılmıştır.

Checalier, mult estes guariz

Şövalye, çok şanslısın,
Tanrı şikâyetini sana bildirdi,
Türklerden ve Almoravidlerden,
O'na karşı alçaklık yapmış olan.
Zira hileyle ele geçirdiler Sana iman edenleri;
Bunun için yas tutalım,